www.burmeseclassic.com

စည်းကုံးကြိုး

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ

ခင်ခင်ထူး

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထုတ်ဝေခြင်း
ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၁၅

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်၊ ၁၀၀၀ အုပ်

အဖုံးဖလင်
Eagle

အတွင်းနှင့် မျက်နှာဖုံးပန်းချီ
ဇော်မောင်

အတွင်းဖလင်
ထက်အာကာ

စာအုပ်ချုပ်
ငွေအိမ်စည်

တန်ဖိုး
၂၂၀၀ ကျပ်

ဦးဝင်းချို (မှုဝံစာအုပ်တိုက်) ၀၀၉၇၅၊ အမှတ် ၂၁၂၊ ၃၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့က ထုတ်ဝေ၍ **ဒေါ်ချိုချိုအေး (မှုဝံပုံနှိပ်တိုက်)** ၀၀၈၂၅၊ အမှတ် ၃၃၀–၃၃၂၊ အောက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၌ မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းစာသားများကို ရိုက်နှိပ်ပါသည်။

၃၂၀.၉

ခင်ခင်ထူး
စည်းကုံးကြိုး (မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ)/ ခင်ခင်ထူး။
– ရန်ကုန်။
မှုဝံစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၅
၂၉၈ – စာ၊ ၁၂ X ၁၈ စင်တီ။
(၁) စည်းကုံးကြိုး (မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ)

စည်းကုံးကြိုး (မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ)

ခင်ခင်ထူး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှုဝ စာအုပ်တိုက်က ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

၂၄၀။ အဌမတန်း အထွေထွေသိပ္ပံ **ရှုဝ်စာတည်းအဖွဲ့**
၂၄၁။ စတုတ္ထတန်း မြန်မာစာ **ဒေါက်တာသန်းထိုက်**
၂၄၂။ အဌမတန်း ပထဝီဝင် **ရှုဝ်စာတည်းအဖွဲ့**
၂၄၃။ ပြည်တွင်းစစ်က ဘာရသလဲ **အေးမောင်ကျော်၊ ရွှေမိုးညို**
၂၄၄။ ပညာမိုး တက္ကသိုလ်ပင်တန်း
ပင်ရင်းမြန်မာစာ အဖြေစုံ **ဒေါက်တာမိုးဟိန်းဇော်**
၂၄၅။ ဇော်ဟိတ် ဝတ္ထုတိုများ (စတုတ္ထအကြိမ်) **ရွှေဥဒေါင်း**
၂၄၆။ မြို့ပြပိုးမွှားများ (ဒုတိယအကြိမ်) **နေဝင်းမြင့်**
၂၄၇။ အဖြူကို မည်သူ့အနက်ဆိုးသနည်း (တတိယအကြိမ်) **မင်းကျော်**
၂၄၈။ မဒမ်ကျူရီ (တတိယအကြိမ်) **တင်မောင်မြင့်**
၂၄၉။ ရွှေဥဒေါင်း ပင်တိုင်ဇာတ်ကောင်ဝတ္ထုများ **ရွှေဥဒေါင်း**
(ပထမအကြိမ်စုစည်းမှု)
၂၅၀။ ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များ **ခင်မောင်တိုး (မိုးမိတ်)**
၂၅၁။ ဧရာဝတီထဲက မန္တလေး **ဆူးငှက်**
၂၅၂။ အပင်များ **မောင်တင်ဦး (ရက္ခ)**
၂၅၃။ ပညာမိုး စာစီစာကုံး **ဒေါက်တာမိုးဟိန်းဇော်**
၂၅၄။ အောင်မြင်သော သစ်ခွစိုက်ပျိုးရေး (ဒုတိယအကြိမ်) **နေမျိုးနိုင်**
၂၅၅။ ကမ်းလှည့် ဆွတ်မီ (ဒုတိယအကြိမ်) **မိချမ်းဝေ**
၂၅၆။ စုံထောက်မောင်စံရှား မှုကွဲဝတ္ထုတိုများ **ရွှေဥဒေါင်း**
၂၅၇။ မယိုင်ဘူး ခိုင်လိုက်တာမှ
လွန်သာသွားရော **မောင်သစ်လွင် (လူထု)**
၂၅၈။ ပုံတူ မန္တလေး **ဆူးငှက်**
၂၅၉။ ဒီမိုကရေစီ မြတ်နိုးသူများသို့ စာပေလက်ဆောင် **စန္ဒာဆွေ**

ယခု

၂၆၀။ စည်းကုံးကြိုး **ခင်ခင်ထူး**

BURMESE CLASSIC

မာတိကာ

- အမှာစာ ၁
၁။ ရေချမ်းအိုး ၉
၂။ ကုမ္ဘဏ်ကြီး ၃၉
၃။ မျောက်သိုး ၇၁
၄။ တိုက်နဲ့ ၁၀၇
၅။ ကတ္တဝါ ၁၃၉
၆။ ဘယားအိတ် ၁၆၅
၇။ ကြီးဝေါင်မရဲ့ အရက်အိုး ၁၉၅
၈။ မဂေါက်စံသရက် ၂၃၅
၉။ ရွှေတောင်ပို့ ၂၅၁

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အမှာစာ

(၁)

ကျွန်မ၏ တတိယမြောက် မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်များ စုစည်းမှုကို 'စည်းကုံးကြိုး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ'လို့ အမည်ပေး ဖြစ်ပါသည်။ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးသော ရှေ့နှစ်အုပ်က 'ကြာဆစ်ကြိုး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ' နှင့်၊ 'ပန်းစည်းကြိုး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ'တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ဒိတ်ကူးလက်ရ ရေးဖြစ်သမျှ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်၊ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည် ပေါင်းချုပ်တိုင်းကို အညာကျေးလက် နိမိတ်ပုံကလေးတွေပါအောင် အမည်ပေးလေ့ရှိရာ သည်တစ်ခါလည်း 'စည်းကုံးကြိုး'ဆိုသည့် လှည်း ဝေါဟာရက ကျွန်မရင်ထဲ ရောက်နှင့်နေခဲ့သည်။

(၂)

'စည်းကုံးကြိုး'။

ကျွန်မ အရွယ်နှင့် ဘဝနေထိုင်မှုအရ မြို့ပြယဉ်ကျေးမှုထဲမှာ အနေကြာခဲ့သည့်တိုင် လှေနှင့်လှည်းကို ကျွန်မ မမေ့နိုင်ပါ။ ကျွန်မ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြီးပြင်းရသည့် ဘဝတွေနှင့်လည်း ဆိုင်ပါလိမ့်မည်။ ဧရာဝတီ၊ ထင်းလှေ အိုးလှေ၊ လက်လှော်လှေ ဖက်လှော်လှေ၊ လှည်းယဉ် လှည်းကြမ်းတွေနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

ကျွန်မတို့ ရွာတွေမှာ အိမ်တစ်အိမ် လှည်းတစ်စီး မပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြသည့်တိုင် လှည်ကောင်း လှည်းညံ့သာ ကွာချင်ကွာမည်၊ လှည်းတစ်စီးတော့ ရှိအောင် ထားကြရသည်။ ကျေးတောရွာတွေမှာတော့ လှည်းသည် ခရီးသွားရာ၊ ပစ္စည်းသယ်ရာ၊ သစ်ခင်းစိုက်ခင်းသုံးရာ ယာဉ်ဖြစ်သည်။ သည်ကနေ့ အချိန်အထိ တောမင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ နှစ်ဖက်မိဘတို့ဝတ္တရား နွားတစ်ရှဉ်း လှည်းတစ်စီးတော့ ပါအောင် လက်ဖွဲ့ကြတုန်း။ ပျိုတို့လူ ယာ မလုပ်တတ်တာ လုပ်တတ်တာယား၊ နှစ်ကိုယ် မချို့ရန်ဘို့ ချိုဘို့တူ နာပြာတုတ်ကယ်နှင့်ဆိုတာလို မောင်နှင့် မယ်တို့၏ တူနှစ်ကိုယ်ဘဝတွင် လှည်းကလည်းရှိပါမှ။ ကလေးဘဝကတည်းက လှည်းပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူတွေဆိုတော့ လှည်းဝေါဟာရတွေကို အကြားနာခဲ့ကြသူချည်းပင်။

"ငါ့သား လှည်းရုံတိုင်မှာ စွပ်ထားတဲ့ အဖေ့ ဖိနပ် ဖြုတ်ခဲ့စမ်း"

"လှည်းဖနောင့် ချောင်နေသဟ… လှည်းမီးချရ ဦးမကွာ"

"အံမာ ဖိုးသံတုတ် လှည်းဦးပန်း ဒေါင်းရုပ်ကလေးက လှချက်ဗျား…ဘယ်သူ့လက်ရာများပါလိမ့်"

"လာမယ့်နွေ ပဲသိမ်းပြီးရင် အသားကောင်းရာပြီး လှည်းသန်နှစ်ချောင်း လဲရဦးမယ်"

"မင်းလှည်းက ဇင့်တုံး (ဆင့်တုံး) လေးလွန်းမှတ်သယ်…နွားတော့ ရန်းကရော့ဟ"

"ထမ်းပိုးကျည်းတစ်ချောင်းပျောက်သဟေ့…ထမ်းပိုးတုံးမှာ သေချာစွပ်ထားသာတောင်ကွာ"

သည်အသံတွေက မိုးလင်းတာနှင့် ကြားရမြဲပင်။ ကြားရသူက လှည်းတစ်စီး၏ ဘယ်နေရာက ဘယ်အရာကို ပြောနေမှန်းသိကြသူချည်းပင်။ လှည်းသန်ဆိုတာက လှည်းအိမ်ဆီက လှည်းထမ်းပိုးတုံးဆီကို မြားဦးသဏ္ဌာန်သွားဆုံသော သစ်ချောင်းအစုံကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်၍ လှည်းထမ်းပိုးတုံး ဆိုတာကတော့ နွားနှစ်ကောင် ပခုံးတင်ပြီးရုန်းရာ ပွတ်ခံလုံးချောသစ်သားတုံးရှည် ဖြစ်သည်။ ထမ်းပိုးတုံး အဖျားနံဖက်မှာ ထမ်းပိုးကျည်းနှစ်ချောင်းလျှိုရာ အပေါက်နှစ်ပေါက်စီ ရှိကြသည်။ ထမ်းပိုးတုံးတစ်လျှောက် နွားပခုံး မပြေးသာအောင် ချုပ်ထားသော စွပ်တိုင်နှစ်ချောင်းကို ထမ်းပိုးကျည်းဟု ခေါ်ကြသည်။ လှည်းဖနောင့် ခေါ်ကြသည့် လှည်းဘီးသံပတ်ခွေ ချောင်နေလျှင် ဖြတ်ထုတ်ပြီး မီးဖုတ်ကာ ရေလောင်းချခြင်းဖြင့် ကျပ်ပေးရသည်။ ၎င်းကို လှည်းမီးချသည် ဆိုကြပါ၏။

(၃)

စည်းကုံးကြိုး ဆိုတာကကော။ စည်းကုံးကြိုးကလည်း လှည်းအခေါ်ရာ အရေးပါပါ၏။ လှည်းအိမ်ဆီက ထွက်လာသော လှည်းသန်နှစ်ချောင်းနှင့် နွားနှစ်ကောင်ပခုံး တင်ရသော လှည်းထမ်းပိုးကို ချည်နှောင်ထားရသောလွန်ကြိုး ဖြစ်သည်။ ရှေးအခါက လွန်ကြိုးဆိုလျှင် အရေထူသတ္တဝါတစ်ကောင်၏ သားရေကို ကျစ်ထားသောကြိုးဟု ခေါ်ကြပါသည်။ သည်ဘက်ခေတ်မှာလည်း ကျွဲသားရေ၊ နွားသားရေကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျစ်ကြိုးပြု၍ စည်းကြနှောင်ကြတုန်း ဖြစ်၏။ လှည်းသန်နှင့် လှည်းထမ်းပိုးတုံးကို မြဲမြဲကြီးတွဲစေရန် ရစ်ပတ်တုပ်နှောင်ရသောကြိုးကို စည်းကုံးကြိုးခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စည်းကုံးကြိုးတစ်ချောင်း တပ်ထားလျှင် ဆယ့်လေး၊ ငါးနှစ်အထိ သုံးပေရော့။

တစ်ခါတော့ အဘက အိပ်ရာဝင်ချိန် ကွပ်ပျစ်ဝိုင်းမှာ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေကို မေးဖူးသည်။

"ငါမြေးတွေကို အဘ မေးစမ်းပါဦးမယ်··· လှည်းထမ်းပိုးနဲ့ လှည်းသန်ကိုထပ်ပြီး စည်းကုံးကြိုးနဲ့ ချည်သာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့··· လှည်းသန်ကိုအပေါ်က ထားသလား လှည်းထမ်းပိုး အပေါ်က ထားသလား"

အဘက ညကြီးမှောင်မှ မေးတာဆိုတော့ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေအားလုံး အိမ်ရှေ့က လှည်းထောက်ခွ ထောက်ထားသည့် လှည်းကို ပြေးမကြည့်နိုင်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးကြရုံသာ။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်မတို့မောင်နှမတစ်တွေ နေ့တိုင်းလို လှည်းပေါ်အပမ်၊ လှည်းပေါ်စား၊ သည်လှည်းနဲ့ ခရီးတွေသွား။ သတိမထားမိကြတော့ ကောက်ကာငင်ကာ မဖြေနိုင်။

ကျွန်မက အရွယ်နှင့်မမျှ ချက်ခနဲ ဖြေသည်ဆို၏။

"လှည်းထမ်းပိုးက အပေါ်က လှည်းသန်က အောက်က··· နှစ်ထပ်ထပ်ပြီးမှ စည်းကုံးကြိုးနဲ့ တုပ်တာရယ်"

"အစစ်ပေါ့ ငါ့ မြေးရာ··· မနက်ကျရင် မင်းတို့ကောင်တွေ ငါ့မြေးမ မထူးကို ရှာတစ်ပတ် ကျောပိုးကြစမ်း"

ကျွန်မကလည်း သိလွန်းလို့ဟုတ်မည် မထင်။ လှည်းထမ်းပိုး

တုံးနှင့် လှည်းသန်ဆုံရာ ဆုံချက်မှာ လှည်းဦးကျက်သရေ လှည်းဦးခန်းခေါ်သည့် ကျေးရုပ်တစ်ရုပ်၊ ဥဒေါင်းရုပ် တစ်ရုပ်ရုပ်၊ လူပုံတော်ရုပ် တစ်ရုပ်ရုပ် ရှိတတ်သည်ဖြစ်ရာ ထိုအရုပ်ကြမ်းကိုမြင်တိုင်း ကျွန်မငယ်ငယ်က ဖြုတ်ပေးရန် အမြဲပူဆာတတ်သည် ဆိုပါ၏။ ကျွန်မတို့အိမ်က လှည်းမှာတော့ အဘလက်ရာ လည်ပင်းရှည် ကြိုးကြာငှက်ရုပ်တပ်ထားသည်။ ထိုအရုပ်က လှည်းထမ်းပိုးတုံးနှင့် လှည်းသန်ဆုံရာမှာ စည်းကုံးကြိုးနှင့် တစ်ပါတည်း စည်းနှောင်ထားတတ်သည်ဖြစ်၍ သည်နေရာက လှည်းဦးဖွဲ့စည်းပုံကို ကျွန်မ အလွတ်ရနေပြီ။ သည်တော့ အဘမေးခွန်းကို ကျွန်မ ဖြေနိုင်တာပေါ့။ ရွာက လှည်းတိုင်းကို လှည်းဦးကျက်သရေအဖြစ် ဘာရုပ်တွေ တပ်ထားသလဲဆိုတာ ကျွန်မ အမြဲတမ်းကြည့်နေကျ။ အဘက စည်းကုံးကြိုး အရေးပါပုံကို ပြောပြဖူးသည်။

"လှည်းအိမ်မ,က ထွက်လာတဲ့ လှည်းသန်နဲ့ နွားနှစ်ကောင် ပခုံးတင်ရုန်းရတဲ့ လှည်းထမ်းပိုးတုံးကို စည်းကုံးကြိုးက ချည်တုပ်ထားတာဆိုတော့ လှည်းအဖို့ရာ အရေးပါတဲ့ တုပ်ကြိုးနှောင်ကြိုးပေါ့··· နွားနှစ်ကောင် ထမ်းပိုးထမ်းရုန်းသမျှ စည်းကုံးကြိုးခိုင်ပါမှလည်း အိမ်မက တစ်ပါတည်းပါတာ ငါ့မြေးရဲ့··· လှည်းအိမ်လှည်းမနဲ့ လှည်းထမ်းပိုးကို စည်းကုံးကြိုးနှင့် ခိုင်ခိုင်ချည်ရသလိုပဲ မိသားစုများ၊ အိမ်ထောင်စုများမယ် သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ မေတ္တာလွန်ကြိုးနဲ့ ရစ်ဖွဲ့မှ မျိုးရင်းဆွေဖျား တစ်မြိုတ်လုံး အရှည်ပါတယ်"

www.burmeseclassic.com

အခုတော့ အဘာမရှိတော့ပြီ။ အဖေ မရှိတော့ပြီ။ ဆွေထဲမျိုးထဲက ရွယ်အိုရွယ်မ ဆွေရင်းမျိုးရင်းတို့လည်း ကံကုန်ကြပြီ။ ပင်မကိုင်းက ဖြာရသော အတက်ခက်မများသဖွယ် နှောင်းဆွေနှောင်းမျိုးတို့၏ မေတ္တာစည်းကုံးကြိုးကြောင့် ရှေးကနှင့်မခြား ဆွေဆွေမျိုးမျိုး ဝေးဝေးနီးနီး သံယောဇဉ်ကြီးကြရတာကလည်း အညာဓလေ့ ရွာဓလေ့ မြန်မာဓလေ့ ပေလား။

တစ်ခါတော့ ရွာအပြန်မှာ အဖေ့ညီ ဘထွေးအိမ်မှာ ချိတ်ထားသည့် စည်းကုံးကြိုး အဟောင်းတွေထဲက တစ်ကြိုးကို ကျွန်မ ဖြုတ်ယူလာခဲ့သည်။ အဘာကို သတိရလို့ ဖြစ်ပါသည်။

(၄)

သည်တစ်ကြိမ် မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်များ စုစည်းမှုကို 'စည်းကုံးကြိုး' လို့ အမည်ပေးပါသည်။ အမည်ပေးရသော ကျွန်မ ခံစားမှုကိုလည်း ပြောခဲ့ပါပြီ။ သည်စုစည်းမှုမှာ ဝတ္ထုရှည် ၉ - ပုဒ် ပါဝင်သည်။ မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသော ဝတ္ထုရှည်များပင်။ ကုမုဒ္ဒြာကြီး၊ ရေချမ်းအိုး၊ မျောက်သိုး၊ တိုက်နဲ့၊ ဘယားအိတ်၊ ကတ္တဝါ၊ ရွှေတောင်ပို့၊ ကျီးကျောင်မရဲ့ အရက်အိုး၊ မဂေါက်စံသရက်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချို့ ဝတ္ထုတွေက မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ပါခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ တစ်အုပ်မပြည့်လေတော့ စာအုပ်အဖြစ် မထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ပါ။ ခရီးခတင်းများလို့ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည် အရေးကျဲသည့်ကြားက တစ်အုပ်စာဖြစ်ရတော့လည်း ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ဝမ်းသာရသည်။

ဝတ္ထုများကို ကျွန်မ ပြန်ဖတ်ဖြစ်သည့်အခါမှာတော့ စိတ်ကူးဖြင့် ခဲ့ယူသော ဝတ္ထုရှည်တွေမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မနှင့် ပူးချည် နှာချည်၊ ဝေးချည်နီးချည်၊ တိုင်ချည်ဖောက်ချည်ရှိကြသော ဘဝတွေထဲက ဓာတ်ရုပ်ဘွကို ဖွဲ့မိတာများသလို ခံစားရသည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအဖို့ရာ ချစ်သော မနောနှင့် ရေးခဲ့တာချည်းပါလေညို့ တစ်ဖက်က ကျေနပ်မိတာလည်း အမှန်ပါ။ ကျေးတောနေတို့၏ ဘဝပုံရိပ်များကတော့ ရေးမယ်ဆို ရေးစရာချည်း မဟုတ်လား။

သည်ဝတ္ထုရှည်များကို ဖော်ပြပေးခဲ့ကြသော မဂ္ဂဇင်းများနှင့် အယ်ဒီတာများ၊ သရုပ်ဖော်ပေးကြသော ပန်းချီပညာရှင်များ၊ ချစ်စွာသော ကျွန်မ စာဖတ်ပရိသတ်များ၊ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထုရှည်တွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်စားထုတ်ဝေပေးသည့် ဦးဝင်းချို၊ ဒေါ်ချိုချိုအေး (ရှုဝံ စာအုပ်တိုက်မိသားစု)နှင့် ဝိုင်းဝန်းကြသူများကို ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ကျွန်မအဖို့ရာတော့ စည်းကုံးကြိုးသဖွယ် မေတ္တာစည်းနှောင်မှုတစ်ချက် ရစ်ဖွဲ့ခဲ့မိပြီလို့လည်း ဆိုချင်ပါ၏။

'မေတ္တာရနံ့၊ သင်းပျံ့ပျံ့၊ ရှင်းသန့် ကြည်လင်စေ'

ခင်ခင်ထူး
အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၅
မန္တလေး

✤ ✤ ✤

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရေချမ်းအိုး

ခင်ခင်ထူး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရေချမ်းအိုး

(၁)

သည့်နှစ် ဇူလိုင်လ ၂၉ ရက်နေ့မှာ သမီး ခြောက်နှစ်ပြည့်ပါသည်။ ကျောက်ပြင်မှာ သနပ်ခါးသွေးနေသော ဝဝပုံ့ပုံ့ သမီးကလေးပြီး ကြည့်ရင်း လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ် ဇူလိုင်လကို ကျွန်မ သတိရနေခဲ့ပါ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းက ကန်တော်ကြီးအနောက်ခြမ်းအိမ်ရာခေါ်သည့် မြစ်မျက်နှာပြု တိုက်ခန်းတွေမှာ နေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ဦးအစက တိုက်ခန်းငှားနေခဲ့ကြသော်လည်း နောက်တော့ ဇနီးမောင်နှံ စာမူခကလေးတွေ စုကာ ဆောင်းဖြင့် ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်း ဝယ်ဖြစ်ကြသည်။ အခန်းဆယ်ခန်းတွဲသပ်တိုက်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်ဆိုတော့ ဧရာဝတီမြစ်ကိုဆီး၍ မြင်ရသည်။ ဇူလိုင်လဆိုတော့ မြစ်ရေတွေက မြစ်ကမ်းပါးတိုက် မောက်ကြီးလျှံနေသည်။ ဘယ်အချိန်များ တာရိုးကျိုးလေမလဲ စိုးရိမ်ကြောက်အောင် ထူးထူးကဲကဲ မြစ်ရေတွေတိုးသည့်နှစ် ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် မြစ်က တာရိုးလမ်းမနှင့် တော်တော်လေးဝေးသည်။ မြစ်ရေတွေ တိုးလာလို့လည်း မပူမိ။ သည်လိုပဲ နှစ်စဉ်ဝါဆိုဝါခေါင်ဆိုလျှင် မြစ်ရေက တာရိုးကို ခေါင်းဝင်ခွေ့နေကျ။ သို့သော် ထိုနှစ် (၂၀၀၄ ခုနှစ်) ရေတိုးပုံက ကမ်းဦးစတုတ်တိုက် တိုးခြင်းဖြစ်၏။ တာရိုးလမ်းမနှင့် တစပ်တည်း။ ရေကင်းတွေချ၊ သဲအိတ်တွေကာ။ နောက်ထပ် နည်းနည်းသာတိုးလျှင် တာရိုးကို ရေကျော်ရုံပင်။ ကျွန်မမှာလည်း မပေါ့မပါးကြီးနှင့်၊ တာရိုးကျိုးလျှင်··· လေးထပ်တိုက်ပေါ်က ဆင်းပြေးဖို့ပင် မလွယ်သည့်အဖြစ်။ တချို့ အစိုးရိမ်လွန်သူတို့ မြစ်နှင့်ဝေးရာကို ပြောင်းကြရွှေ့ကြ ဖြစ်နေတာကလည်း ကျွန်မ မျက်စိအောက်မှာပင် မြင်နေရသည်။ မင်းဝံတောင်တန်းကြီးနှင့် ထိစပ်နေသော မြစ်ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို ငေးမောရင်း ကျွန်မစိုးရိမ်နေမိခဲ့တာလည်း အမှန်ပင်။ အမေ့အိမ် ပြောင်းနေရရင် ကောင်းမလား။ မထူးပါ၊ အမေ့ အိမ်ကလည်း မြစ်ကမ်းပါး မေးတင်ဆိုတော့ဖြစ်လာလျှင် လွတ်စရာမရှိ။ သည်လိုအချိန်မှာပင် ကျွန်မ မွေးဖွားရမည့်ရက် ရောက်လာခဲ့သည်။ နန်းတော်ဆေးရုံကြီးမှာ သမီးကို မွေးခဲ့သည်။ ဆေးရုံမှာ ကျွန်မ ဆယ်ရက်ကြာနေခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံက ဆင်းလာတော့လည်း ရေမကျချင်သေး။

''မေမေ··· သမီးမွေးတဲ့အကြောင်း ပြောပြ···''

နည်းနည်းကလေး စကားတတ်လာတော့ သမီးက သူမွေးသည့်နေ့ရက်တွေအကြောင်း မေးလေ့ရှိပါ၏။ ကျွန်မတို့က 'ဖွေးဖွေးလေးမွေးတဲ့နေ့က···' အစချီကာ ပြောပြနေကျဆိုတော့ သတိရတိုင်း မေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်းများပြောလျှင် သမီးက မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းနေအောင် ပြူးရင်း နားထောင်နေတတ်ပါသည်။

''သမီးမွေးတဲ့ ရက်တွေတုန်းက မြစ်ထဲမှာ မြစ်ရေတွေ အများကြီးပဲ။ မေမေက သမီးကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဆေးရုံကို သွားနေရတာပေါ့။ သမီးမွေးမယ့်ညက မေမေက သမီးလေး ကျန်းမာပါစေ၊ နေကောင်းပါစေ၊ ရုပ်ချောပါစေ၊ မျက်မြင် နားကြားရှိပါစေ၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါစုံလင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာပေါ့။ မနက်မိုးလင်းတော့ သမီးကိုမွေးဖို့ ခွဲခန်းထဲကို ဝင်ရတယ်။ ဒက်ဒီအောင်တို့၊ ဒက်ဒီကြီး ဦးသန်းဝင်းတို့ မာမီဂျူးတို့ရှိတော့ မေမေက မကြောက်ဘူး။ တစ်ခြား ဆရာဝန်ကြီးတွေကလည်း အများကြီး ရှိတာလေ။ ဒက်ဒီကြီး ဦးသန်းဝင်းက မေမေ့ဗိုက်ကိုခွဲပြီး မွေးပေးလိုက်တော့ ဖွေးဖွေးလေးက အငဲ အငဲလို့ ငိုပြီး ထွက်လာရော။ မာမီဂျူးက အသာကောက်ပြီး အနီးကလေးနဲ့ ထွေးတာပဲ···''

''သမီးငယ်ငယ်က အငဲ အငဲလို့ ငိုတာနော်၊ သနားစရာလေး''

သူ့ကိုယ်သူ သနားစရာလေးဆိုလို့ ရယ်ကြရသည်။

''ပြောဦး···''

''အဲဒါပဲပေါ့ သမီးရဲ့··· မာမီဂျူးက ကောက်ယူသွားပြီး အပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေတဲ့ ပါပါကို သွားပြတာပေါ့။ ပါပါက ဟယ်··· ချောချောလေးပါလားလို့ ပြောတာပေါ့···''

''သမီးက ပါပါလို့ ခေါ်သေးလား''

''မွေးကာစဆိုတော့ ဘယ်ခေါ်တတ်ဦးမှာတုန်း··· အငဲ အငဲပဲ ပြောတတ်သေးတာလေ''

''သမီးက မေမေ့ နို့စို့တာပေါ့၊ ဟုတ်လား''

www.burmeseclassic.com

''ဟုတ်ပါတော်၊ သမီးက နို့စို့ရင် မလွတ်တော့ဘူး။ မေမေက သနားကို မနိုကြိုက်လို့ ခေါ်တာ''

သည်လိုစကားမျိုးကို မကြာမကြာ ပြောရသည်။ ပြောတိုင်းလည်း စိတ်ဝင်စားပါသည်။ သူမေးချင်တာ ဖောက်မေးတတ်သေး၏။ မျက်လုံးကလေးတွေက တောက်တောက်စားစား။ လူ့ဘဝ လူ့လောကထဲကို သူဘယ်လို ရောက်လာသလဲဆိုတာကို အမြဲ စိတ်ဝင်စားတတ်တာကလည်း သမီး၏ ထူးခြားမှုပင်။ သူ့ကို မနို့ကြိုက်လို့ ခေါ်တာကိုလည်း သဘောကျသည်။ သမီးက တကယ်လည်း မနို့ကြိုက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ လေးနှစ်သမီးအထိ နို့စို့မပျက်။ ကလေး အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဆရာ ဒေါက်တာဦးဖေသက်ခင်က နှစ်နှစ်အထိ မိခင်နို့တိုက်ကျွေးပါ လမ်းညွှန်သဖြင့် သမီးနှစ်နှစ်အရွယ်အထိ ကျွန်မ မိခင်နို့တိုက်ပါသည်။ သို့သော် နှစ်နှစ်ပြည့်တော့လည်း ဖြတ်မရ။ သုံးနှစ်ပြည့်တော့လည်း ဖြတ်မရ။ သည်လိုနှင့် လေးနှစ်ထဲ ကူးလာခဲ့သည်။ လေးနှစ်ဆိုတော့ ကောင်းကောင်း သိတတ်ပါပြီ။ ငေါက်ငေါက်ငန်းငန်း ဆူဆူပူပူ လုပ်လို့လည်း မရ။ လူကြားသူကြားမရှောင် အကျီလှပ်တတ်သဖြင့် ဆိတ်ရဆွဲရတာလည်း ခဏခဏ။ သမီးကလည်း မျက်ရည်ကျရတာ ခဏခဏ။ နို့ဖြတ်စေချင်လှပြီ။ လေးနှစ်ဆိုတော့ လွန်လှပြီ။ အမေ့ကို ပြောပြတော့ ငါ့မြေး စို့ပါစေအေ၊ အောက်ကလေးရှိတာ မှတ်လို့ဆိုသည်။ ဆရာဒေါက်တာဦးအောင်မြင့် အိမ်လာတော့လည်း ကလေးက အာသာရှိနေရင်တိုက်ပါ။ နောက်တော့ ဖြတ်သွားမှာပါဟု ပြောပါသည်။ ဒါကိုကြားထားသည့် သမီး တစ်ရက်တော့ ကျွန်မကို ပြန်ရန်တွေ့သည်။

''မေကြီး မြတင်က ငါ့မြေး နို့စို့ပါစေအေတဲ့၊ ဒက်ဒီအောင်မြင့်ကလည်း စို့ပါစေအေတဲ့… မေမေ့ကို ပြောတယ်မဟုတ်လား…ဟင်''

ကျွန်မမှာ စိတ်မဆိုးဘဲ ကြိတ်ပြုံးလိုက်မိရပါ၏။ ကျွန်မတို့ မောင်နှံကိုရော သမီးကလေးကိုပါ စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသော ဆရာဝန်ကြီး၊ ဆရာဝန်မကြီးများ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မတို့ရော၊ သမီးကလေးပါ လုံခြုံမှုရှိခဲ့တာကိုလည်း ကျွန်မ အမြဲအောက်မေ့ပါ၏။ ဆရာ ဒေါက်တာ ဦးအောင်ကြီး၊ ဒေါက်တာ ဦးသန်းဝင်း၊ ဒေါက်တာ ဦးဖေသက်ခင်၊ ဆရာဒေါက်တာ ဦးအောင်မြင့်၊ ဒေါက်တာ ဒေါ်သီတာ သော ဆရာဝန်ကြီးများ၏ မေတ္တာကြောင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာ ခြင်းသည် ကျွန်မတို့ မိသားစုအဖို့ရာ အလွန်ထူးကဲစွာ ရရှိသော ဘကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒေါက်တာ စောလှခိုင်၊ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ညွန့် (ဆရာ ကျော်ဇွာထက်)၊ ဒေါက်တာ စိုးဝင်း (ဆရာ ချို)၊ ဒေါက်တာ ဝင်းမြင့် (ဆရာ ထက်ငြိမ်းဝေ) စသော ချစ်ခင်သည့် ဆရာဝန်များကလည်း မေတ္တာပြုကြသည်သာ။ လားရှိုးမြို့ လှမ်း၍ စောင့်ရှောက်ကြသော ဒေါက်တာ ဦးအောင်ကျော်မြင့်၊ ဒေါက်တာ ကျော်ကျော် (ရွှေဘို)၊ ဒေါက်တာ ကျော်ကျော် (မြောင်)၊ ဒေါက်တာ လင်းထွဋ်မှ စသည့် စာပေမြတ်နိုးကြသူ ဆရာဝန်များကိုလည်း ချစ်ခင်လေးစားရပါ၏။

သည်လထဲမှာပဲ သမီးခြောက်နှစ်ပြည့်ပြီ။ သမီးမွေးနေ့ရယ်လို့ ခမ်းနားနား မလုပ်နိုင်သော်လည်း ဘုရားကြီးကို သွားရောက် ခြင်း တတ်အားသမျှ လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။ အမေ့ကို ကန်တော့ သမီးကျောင်းက အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းများအဖို့ရာ အာဟာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရ ဒါန ပြုခဲ့သည်။ အမေ့ဆီရောက်တော့ အမေက ဆုတွေ တသီကြီး ပေးရှာသည်။ ကျွန်မ အစ်ကိုမောင်တွေက မွေးခဲ့ကြသမျှ မြေးတွေကို တပွေ့ပွေ့တပိုက်ပိုက် ပြုစုထိန်းကျောင်းခဲ့သော အမေ့ခမျာ ကျွန်မ သမီးကျတော့မှ အနေဝေးရတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာသည်။

"အမေကြီး အသက်ကြီးချိန်နဲ့ လာတိုက်သာကိုး ငါ့မြေးရဲ့၊ နို့မို့ အမေကြီးက ခေါ်ထားပါ့အေ၊ ငါ့မြေးလေး ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာ ပါစေ၊ စာတွေတတ်ပါစေ၊ ငါ့မြေးက ကံကောင်းပါ့အေ၊ ဆရာဝန် ကြီးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသာ၊ ညည်းအမေတုန်းက ဒေါက်တာ လား ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ ကြီးခဲ့ရသာ၊ တို့မြင်းခြံမှာ ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးဆို ကလေး လူကြီး သူ့ဒိုင်ခံကုသာပဲ··· အပေါက်ဆိုး သဘောကောင်းကြီး···"

အမေပြောမှ သတိရသည်။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က ဒေါက်တာ လားဗုဒ္ဓဟူးဆီ သွားရမတဲ့ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့မှာ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်၊ အပေါက်ဆိုး သဘောကောင်းကြီးတဲ့။ အမေ့စကားကြောင့် ကျွန်မ မျက်စိထဲ ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကြီး မြင် ယောင်လာပါသည်။

တကယ့်ကို အပေါက်ဆိုး သဘောကောင်းကြီး။

✣

(၂)

ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးဆိုတာက ကျွန်မတို့ရွာတွေက တောသူ တောင်သားတွေ ခေါ်ကြသည့်အမည် ဖြစ်ပါသည်။ အမေတို့က ဒေါက် တာလားဗုဒ္ဓဟူး ခေါ်ကြသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့ မိသားစု မြင်းခြံ မြို့တွင် နေထိုင်ကြသည်။ အဖေက လှေလိုက်၊ အမေက မြင်းခြံမြောက် ဈေးထဲမှာ အိုးရောင်းသည့် အိုးသည်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမ ခြောက် ယောက်စလုံး မြင်းခြံမြို့တွင် မွေးကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဒေါက်တာလား ဗုဒ္ဓဟူး ဆိုသည့် ကုလားလူမျိုး ဆရာဝန်ကြီးမှာ ထိုစဉ်က မြင်းခြံ မြို့တွင် အလွန် နာမည်ကြီးသည်။ ကျွန်မတို့က သုံးလေးတန်း၊ အစ်ကို ကြီးဆုံးကမှ ဆယ်နှစ်နှစ်လောက် ရှိပါလိမ့်မည်။ နောင် ကျွန်မ အတန်း ရောက်လာတော့မှ ဆရာဝန်ကြီးတိုက်ရှေ့က စာတန်းကိုဖတ်ရင်း အမည်မှန် ကို သိရပါ၏။

ဒေါက်တာ လားလ်ဗဟာဒူးတဲ့။

မြို့ကတော့ ဒေါက်တာ လားဗုဒ္ဓဟူး ခေါ်ကြမှာပေါ့။ မြင်းခြံ မြောက်လက်က ကျွန်မတို့ အဘိုးအဘွားများနေထိုင်ရာ၊ ကျွန်မတို့ ရွာတွေမှာတော့ သည်လို ဝိဝိသသ ဟန်ကျပန်ကျ မခေါ်တတ်ကြပါ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သောသဲဗဟာဒူးကို မြန်မာအာနှင့် လားဗုဒ္ဓဟူး ခေါ်ကြရာက တစ်နယ်လုံး ဒေါက်တာ လားဗုဒ္ဓဟူး တွင်လေ၏။

ဆရာဝန်ကြီး နေထိုင်ရာတိုက်က မြင်းခြံမြို့လယ်ကျသည်။ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဖြစ်၍ အောက်ထပ်သည်ပင် အုတ်ခုံမြင့်မြင့်ကြီး ခံထားလေရာ ကျွန်မတို့ ကလေးများအဖို့တော့ အတော်မြင့်သော တိုက်ကြီး ဖြစ်ပါ၏။ လှေကားထစ်ကျယ်ကျယ် လေးငါးထစ်တွင်လည်း ပန်းအိုးကလေးတွေ ဆင့်ကာတင်ထားသဖြင့် အလွန် အမြင်တင့်တယ်သော ဆေးခန်းကြီးဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ညဘက်တွင်လည်း မီးရောင်တွေ ထိန်ထိန်ညီးနေတတ်သည်။ ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူး၏ဇနီး ကုလားမကြီးက အသားဖြူဖြူ မိန်းမချောကြီးဖြစ်သည်။ အသားမည်းမည်း ကုလားမျိုးတော့ မဟုတ်။ ထိုခေတ်ကပင် အတော်ခေတ်ဆန်သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲ၊ နဖူးတွင် အနီစက်တစ်စက် တို့ထားသော ကုလားမကြီးက လှေကားထိပ်တွင် ကုလားထိုင်ကြီး ခင်းကာ ယပ်တခပ်ခပ်ဖြင့် ထိုင်နေတတ်သည်။ တိုက်ကြီးထဲမှာ ကလေး လူကြီး လူတွေတစ်လှေကြီး တွေ့ရသော်လည်း ဘယ်သူတွေက ဘယ်လို တော်စပ်မှန်းတော့ မသိ။ ဒါကလည်း ကျွန်မ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မြင်ရသော ဒေါက်တာ လားဗုဒ္ဓဟူး၏ အခြေအနေသာ ဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်ခန်းမကျယ်ကြီးက ဆေးခန်းဖြစ်ပြီး ခုတင်သုံးလုံးရှိသည်။ ဆေးဗီရိုကြီး ရှိသည်။ အကူသူနာပြုဆရာမ ရှိ မရှိ မမှတ်မိတော့ပါ။

"ညည်းက ညည်းသမီး လေးနှစ်နဲ့ နို့မပြတ်သာ ပြောနေ၊ ညည်းငယ်ငယ်က ဘာထူးတုံး၊ နို့အဖြတ်ရခက်လို့ လားဗုဒ္ဓဟူးမိန်းမ ဆရာဝန်ကတော်ကြီးက ကူဖြတ်ပေးရသာတော်… သူသိမ်းထားတဲ့ ဆေးတောင့်လေး တစ်တောင့်ရှိသတဲ့။ နို့နှစ်ဖက်ကို ရေနဲ့သွေးလိမ်းတဲ့၊ ကြည့်လိုက်တော့ တို့ဗမာ ပလဆေးဆိုင်က မုတ်ခါးပါအေ၊ ငါဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဆေးမှတ်လို့…"

အမေပြောပြတော့လည်း သမီးကလေးက ကျွန်မဇာပါတာ ထင်ပါရဲ့ အောက်မေ့ရတော့သည်။ ဟုတ်ရှာမှာပါပဲ။ အမေက အိုးသည်ဆိုတော့ မြင်းခြံ မြောက်ဈေးက အိုးတန်းကို မနက်နေထွက်ပြီဆိုလျှင် ပြေးရပြီ။ ဈေးစည်ချိန်သွားရတာကိုး။ ဆီမီးခွက်ကနေ စဉ့်အိုးကြီးတွေ အထိ အမေ ရောင်းသည်။ အဖေက ကျောက်မြောင်း နွယ်ငြိမ်းရွာတွေဘက်က အိုးတွေ၊ ရန္တပို နဘက်ရွာတွေဘက်က အိုးတွေ ဖောင်တွဲကာ သယ်လာတတ်သည်။ မြင်းခြံ မြစ်ဆိပ်ကနေ မြင်းခြံ မြောက်ဈေး အရောက် အိုးတွေကိုယ်တိုင် တင်ကြချကြသည်။ လူငှားလျှင် ပိုက်ဆံကုန်မှာစိုးကြ၍ ဖြစ်သည်။ လှည်းခတောင် အကြွေးမှတ်ရသေးသာလို့ အမေက ပြောပြပါ၏။ စဉ့်အိုးကြီးတွေဆိုလျှင် အဖေ့တူတစ်ယောက်နှင့်အတူ မြစ်ကမ်းပါးစောင်းကို လိမ့်လိမ့်တင်ရပါ၏။ အဖေ့ခမျာ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းရှာလိမ့်မလဲ။ နောင်အခါ အမေက အိုးသည်ဆိုသာ မြတ်သကောအေ… ဈေးခင်းထားတဲ့ အိုးပုံကို ဝါးလုံးနဲ့ ဝင်ရိုက်သို့ ကွဲရင်တောင် အမြတ်ကျန်သယ် ပြောကြသာလို့ ပြောဖူးသော်လည်း အိုးတစ်လုံးကွဲရင် ငါဖြင့် မျက်ရည်ကျရသာလို့လည်း ဆိုပြန်ပါ၏။ သည်လို ဈေးကို မနက်ခင်းအရောက်ပြေးနိုင်ဖို့ မနက်စောစောထကာ ချက်ခဲ့ပြုတ်ခဲ့ရသည်။ သည်တော့ ဘယ်သားသမီးကိုမှ စိမ်ပြေနပြေ နို့တိုက်ခဲ့ရတာမရှိ။ မွေးပြီးသည်နှင့် မီးထွက်လျှင် ဈေးထဲပြန်ရောက်ရပြီ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

''ညည်းအထက် အစ်ကိုနှစ်ယောက်က နို့ဖြတ်ရသာ လွယ်ပါ့တော်၊ ညည်းအောက်က နှစ်ကောင်လည်း လွယ်ပါရဲ့၊ အိမ်ထောင့်က ရှားစောင်းလက်ပပ်ပင့်နဲ့ ပြီးခဲ့သာပါ၊ ညည်းနဲ့ အငယ်ဆုံးကောင်ပဲ အဖြတ်ရခက်လို့ လားဗုဒ္ဓဟူးကတော် ကူဖြတ်ခဲ့ရသာ၊ သူလည်း မုတ်ခါးနဲ့ အဆင်ပြေလို့နဲ့ တူပါရဲ့၊ မုတ်ခါးကူမှ ပြတ်တော့သယ်။ ဈေးသွားကာနီးများ နို့မလွတ်ဘူး၊ တွယ်ထားတော့သာ၊ နို့ကျွတ်ရင် ကဝူးကဝါး အော်တော့သာပဲ၊ ညည်းသမီး ညည်းဆီကပါသာ...''

အမေ ပြောတော့လည်း ရယ်ချင်မိသား။ အမေရော အဖေပါ မြင်းခြံသူ၊ မြင်းခြံသားများထုံးစံ ဒေါက်တာဗုဒ္ဓဟူးလားနှင့် လွတ်ခဲ့တာ မဟုတ်တော့ အလွန်ခင်ကြသည်ဆို၏။ ကလေးခြောက်ယောက် အမြီးဆက် ခေါင်းဆက် မွေးထားတာဆိုတော့ ကလေးတွေ ဖျားတိုင်း နာတိုင်း ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးဆီ ပြေးရတာနှင့် ဖောက်သည်များဖြစ်လို့ ဟု ဆိုလိုက်သေးသည်။

အဖေက လှေကြီးထဲမှာ နွေနွေ မိုးမိုး ဆောင်းဆောင်း၊ နေပူ၊ လေပူ၊ ရေပူနေရသူဆိုတော့ လှေတစ်ခေါက်ဆိုက်တိုင်း ရောဂါတစ်မျိုးမျိုး ပါလာတတ်သည်။ သည်ကနေ့ လှေဆိုက်လျှင် နောက်တစ်နေ့ ညနေ ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးဆီ ရောက်ရသည်။ အဖေက လှေသမားလူကြမ်းကြီးဆိုပေဘိ ဆေးထိုးရမှာတော့ ကြောက်သည်။ ရေနွေးဒန်အိုးကြီးထဲ ဆေးထိုးအပ်တွေ ထည့်ပြုတ်ရန် လေထိုးမီးဖိုကလေး တစ်လုံးနှင့် ရေနွေးအိုးကို အမြဲတမ်း အပူပေးထားပြီး လေလျှော့တိုင်း တရှူးရှူးလေထိုးလေ့ရှိသည် ဆိုပါသည်။ လူနာရောက်လာလျှင်

ရောဂါကို အရင်မမေးသေးဘဲ ရောဂါနှင့်မဆိုင်သည့် မေးခွန်းတွေ ...သီကြီး မေးတတ်သည်ဆို၏။

''ကိုမောင်ညို... သည်တစ်ခေါက် ကြာပါလား၊ ဘယ်တွေ ရောက်ခဲ့သလဲ...''

''ညောင်တုန်းဘက်ကနေ ချောင်းတွေထဲဝင်ရတာကိုး ဆရာရဲ့၊ ...လလောက် ကြာသွားသယ်''

''ဘာချောင်းတွေလဲ၊ ရွာတွေရှိသလား... လူတွေ ဘာလုပ်စား ကြသလဲ''

''ချောင်းလက်တက်တွေ အများကြီး ရှိသယ်။ ရွာတွေလည်း ...ည်းဘူး... လူတွေက စပါးနဲ့ ငါး လုပ်ကြသာပဲ...''

''သူတို့ စားနိုင်နေနိုင်ကြသလား... ချောင်လည်ကြသလား''

''သည်လိုပါပဲ၊ ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားများတော့ လုပ်မှစားရ ...ကိုး ဆရာရဲ့...''

''လူဆိုတာ နည်းနည်းလုပ်ပြီး များများနားရမယ်... နည်းနည်း ...ပြီး ဝဝလင်လင်စားနိုင်ရမယ်... ကျန်းမာအောင် နေနိုင်ရမယ်... ... အစိုးရမှာ တာဝန်ရှိတယ်...''

''ဟုတ်ပါရဲ့...''

''ဘာ ဟုတ်ပါရဲ့လဲ၊ ကျုပ်ပြောတာ မှန်ရဲ့လား... ခင်ဗျား ...ည်း ဘာထူးသလဲ၊ လှေနဲ့ သွားရတယ်၊ ပင်ပန်းတယ်၊ ပြန်လာ ...တော့ ရောဂါကုရတယ်။ ဘာကောင်းသလဲ''

''ဆင်းရဲဇာတာ ပါသာကိုး ဆရာရဲ့... လှေတစ်လျားရွှေ့အောင် ...ည်လို တွန်းထိုးသွားလာပြီး စားရသာပဲ...''

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဆင်းရဲဓာတာဆိုတာ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောသလဲ ဆင်းရဲဓာတာဆိုတာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒါကို ယုံတယ်၊ ယုံတော့ ဆင်းရဲတယ်၊ ဆင်းရဲရင် ရောဂါပိုရတယ်၊ ရောဂါရတော့ ဆရာဝန်ဆီ လာရတယ်…"

"ဒါကတော့ ဆရာ့ကို အားကိုးတာကိုး…"

"ဆရာဝန်ကို အားမကိုးနဲ့… ဘုရားသခင်ကိုအားကိုး… ကဲ ပြော… ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သလဲ…"

"မော မောနေလို့ ဆရာ"

"မောတယ်… ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ လူတိုင်းမောနေကြတယ်၊ အစိုးရမကောင်းရင် တိုင်းပြည်မှာ လူတိုင်းမောတယ် ဟုတ်ရဲ့လား"

အဖေ ပြောပြောပြသော ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးနှင့် တွေ့ဆုံခန်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မတို့ ငါးတန်းခြောက်တန်းဆိုတော့ ၁၉၇၅ ခုနှ ပတ်ဝန်းကျင်။ ထိုစဉ်က တိုင်းရေးပြည်ရေးတွေကို အဖေ့ခမျာ စဉ်းစားနေအားမရှိ။ နိုင်ငံရေးကိုလည်း တောသူတောင်သား အဖေ့ခမျာ လှည့်ကြည့်နိုင်တာမဟုတ်။ လှေတစ်လျားရွေ့မှ သားသမီးတွေက ထမင်းစားရမှာကိုပဲ သိသူဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးမျက်နှာထားက တည်တည်လေသံကမာမာ၊ ထစ်ခနဲရှိ အစိုးရအကြောင်းချည်းပါတော့ လူနာခမျာ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျလာရာက ရောဂါတစ်ဝက် ပျောက်ရသည်ဟု ဆို၏။ အဖေ့ကို ချစ်ခင်လို့စတာလည်းပါသည်။ နံ့လေသကောဆိုတာလည်းပါသည်။ အဖေ့မှ မဟုတ်ပါ။ ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူး ဆေးခန်းကို ရောက်လာသမျှ မေးခွန်းများနှင့် မလွတ်နိုင်။ အငေါက်အငန်းက

မလွတ်နိုင်။ သို့သော် ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူး ကုသလျှင် မပျောက်မရှိ ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ဆေးလိုက်သူအဖြစ် အားကိုးကြသည်။ အမေ ပြောသလို အပေါက်ဆိုး သဘောကောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန် ဆိုပေသိ ဘာဘွဲ့တွေရလို့ ဘာဆရာဝန်လဲဆိုတာ ဘယ်သူကမှ မဆန်း စင်ကြပါ။ တိုက်ရှေ့က ဆိုင်းဘုတ်မှာတော့ ရေးထားသား။ မြို့က ပြောတာတော့ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးဟု ဆိုကြသည်။ မြန်မာရည်လည် သလောက် စကားကလည်း တတ်လှသည်။ သူ့ကို အားလုံးက လားဗုဒ္ဓဟူး ခေါ်ကြတာလည်း သိပါ၏။ ကုလားဆရာဝန်ကြီးလို့ ခုံးနှုန်းကြတာလည်း သိပါ၏။ သူ့ရှေ့မှာ ဘယ်သူကမှ နာမည်မခေါ် ကြတော့ ပြဿနာရယ်လို့တော့ မရှိ။ ကျွန်မတို့ မိသားစု ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဆေးခန်း သွားကြရင်းက လူနာရင်းဖြစ်ကြရသည်။ အမေ နေကောင်းလို့ သွားတော့လည်း မေးသတဲ့။

"မမြတင် ဈေးထဲမှာ ဘာရောင်းသလဲ…"

"အိုး ရောင်းတာပါ… မြေအိုးတွေပေါ့…"

"အိုး မရောင်းနဲ့ ရွှေရောင်းပါ၊ ဘယ်လိုကြောင့် မြေအိုး ရောင်းရသလဲ…"

"ကျုပ်က ရွှေအိုးတောင် ရောင်းလိုက်ချင်သေးသာ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့၊ ငွေနည်းနည်းလိုနေလို့"

"ကျုပ် ချေးမယ်၊ စာရေးပေးလိုက်မယ်။ မြင်းခြံဘဏ်တိုက်မှာ သွားထုတ်ပါ၊ ဟိုက ဆီးဖမ်းလိမ့်မယ်…"

အမေကနောက်တော့ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း ပြန်စခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်ကတော်ကြီးက အနားလာပြီး ကုလားလို စကားတွေပြော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လျှင် ဆရာဝန်ကြီးကလည်း ကုလားလို ပြန်ပြောသည်။ ကြာတော့ ဆရာဝန်ကတော်ကြီး ထွက်သွားသည်။ သည်တော့မှ ရှူးခနဲလေပူမှုတ်ပြီး လူနာတွေကို ပြုံးပြတတ်သည်။

"ကုလားမတွေ အားကြီး နားငြီးတယ်၊ ကျုပ် နားကျပ်ရဦးမယ်..."

လူနာတွေက သည်ဟာသကို အလွန် သဘောကျကြသည်။ မြင်းခြံမှာ ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူး နာမည်ကြီးလာတော့ ရွာတွေကပါ လှေတစ်တန် လှည်းတစ်တန် ဆေးလာကုကြပါသည်။ မြစ်နားတန်းရွာတွေ၊ ကြည်းတောကုန်းရွာတွေက တောသူတောင်သားတွေက အားကိုးကြသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ တောသူတောင်သားပီပီ ရောဂါရယ်လို့ ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် ရွာမှာပဲ ကျိတ်ကုကြတာ များသည်။ ဘယ်လိုမှ မဟန်တော့မှ ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးဆီ လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရောဂါငယ်လျှင် အကြောင်းမဟုတ်ပေသိ ရောဂါကြီးလျှင်တော့ ရောဂါကျွမ်းနှင့်ပြီ။ လူနာရှင်တွေက မျက်နှာကလေးတွေ ငယ်လို့။ ဆရာဝန်ကြီးက အခြေအနေကို သိပြီ။ မြင်းခြံဆေးရုံပို့ပါ၊ ချက်ချင်းပို့ပါလို့ ပြောတတ်သည်။ ဒါဆိုလျှင် အခြေအနေမကောင်းဘူးဆိုတာ သိကြပြီ။

"သည်လူနာ ရောဂါဖြစ်တာ နှစ်လလောက်ရှိပြီ၊ ရွာက ဆေးမြီးတိုနဲ့ကုတာ မပျောက်တော့မှ ကျုပ်ဆီရောက်လာတယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျုပ် နာမည်ပျက်မယ်၊ လားဗုဒ္ဓဟူးက လားကြာသပတေးဖြစ်မယ်... ဘာကောင်းသလဲ..."

လူနာရှင်တွေမှာ ငိုရမလို၊ ရယ်ရမလို။ ကျွန်မတို့ နေမကောင်းလျှင်လည်း အမေက ဆရာဝန်ကြီးဆီ ပို့ပေးလေ့ရှိသည်။ ရေနွေးအိုး

ဒဲက ဆေးထိုးအပ်ကြီးကို ထုတ်၊ ဆေးပုလင်းကို ဂျစ်ဂျစ် ဂျစ်ဂျစ်ပြည်အောင် တံစဉ်းတိုက်ဖွင့်၊ ဆေးစုပ်၊ ပြွတ်ခနဲ ဆေးတစ်စက်၊ နှစ်စက် ပြန်ထုတ်၊ တင်ပါးလှန်ခိုင်းပြီး ဆေးထိုးဖို့ ပြင်သည်။ ကျွန်မကို့မှာ ကိုယ်တိုင် နေမကောင်းလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေနေမကောင်းလို့ဖြစ်ဖြစ် မြင်ရတာနှင့် တုန်နေအောင် ကြောက်ကြသည်။ တစ်ခါက ကျွန်မ နေမကောင်းလို့ အမေ လိုက်ပို့ဖူးသည်။ ဆေးထိုးအပ်ကြီးကိုင်လျက်က ချက်ချင်းမထိုးဘဲ ကျွန်မကို စကားတွေပြောနေပါသည်။

"မင်း ဘယ်နှတန်း ရောက်ပြီလဲ၊ ငါ ထင်တယ်၊ ငါးတန်းဖြစ်ရမယ်"

"ခြောက်တန်းပါ..."

"ခြောက်တန်း၊ တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မင်းတို့ ဆရာမက ဘယ်သူလဲ"

"ဒေါ်တင်မာနီ..."

"ငါသိပြီ... ဝဝတုတ်တုတ်ကြီး မဟုတ်လား..."

"ပိန်ပိန်လေးပါ..."

"ဟုတ်ပါတယ်... အသားမည်းမည်း..."

"အသားဖြူတယ်..."

"ဟုတ်ပြီ... သနပ်ခါးပြတာ... ဟုတ်တယ်နော်"

"မြန်မာစာ ပြတာပါ..."

"ကျောင်းလာရင် လမ်းလျှောက်လာနေကျ မဟုတ်လား...

ညီပါတယ်..."

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

''စက်ဘီးနဲ့ လာတာပါ…''

ကျွန်မနှင့် စကားတွေပြောရင်းက ဆေးထိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ စူးခနဲ နာသွားသော်လည်း ကြောက်စိတ်မရှိတော့ပါ။ ရယ်တောင် ရယ်ရသေးသည်။

ကျွန်မ အောက်က မောင်ငယ် ဖိုးကျော် ခြေထောက်ညှောင့်စူး တုန်းက မောင်နှမတွေအားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ ကတ်ကြမ်းဆွေးတွေပေါ် တက်ကစားကြရာက ဝါးခြမ်းချွန် ထိုးမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်။ ခြေဖဝါးက ဝင်သွားသည့် ဝါးခြမ်းချွန်က ခြေချောင်းကလေးတွေထဲက ရှုထွက်လာသည်အထိ နက်လှသည်။ အဖေကလည်း မရှိ။ အမေ့ကို ဈေးထဲပြေးခေါ်ရသည်။ အမေက ဆိုင်ကို ဆိုင်နီးချင်းနှင့်အပ်ခဲ့ပြီး ဆိုက်ကားတစ်စီးနှင့် ပြေးလာသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ဖိုးကျော်ကို ဆိုက်ကားပေါ်တင်ပြီး ဒေါက်တာ လားဗုဒ္ဓဟူး ဆေးခန်းကို ပြေးရတော့သည်။ ဆိုက်ကားဆိုတော့ ဖိုးကျော်က ရှေ့က၊ အမေက နောက်က။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေက ကုန်းကြောင်းလိုက်ကြရပါသည်။ အမေက ဖိုးကျော်ကို ကဲရပါ့မလား၊ လူကြီးတွေ မအားရသည့်ကြားထဲ အလုပ်ရှုပ်ရပါ့မလားဆိုကာ တစ်လမ်းလုံး ခေါင်းခေါက်ရင်း ဆူဆူဆဲဆဲ လိုက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ဖိုးကျော်ခမျာ ညှောင့်စူးသည့် ဒဏ်ရာက တော်တော်၊ အမေ ခေါင်းခေါက်တာက ပိုနာပုံရသည်။ မျက်ရည်တွေတွေကျလို့။ ဖိုးကျော်ကို ဆိုက်ကား ဆရာကပဲ ပွေ့ချပေးသည်။

''မမြတင်… ကလေးကို တစ်လမ်းလုံး ခေါင်းခေါက်လာတယ်၊ မကောင်းဘူး၊ ကလေးတွေကို မရိုက်ပါနဲ့၊ ကလေးနော်… လူကြီး

…ဟုတ်ဘူး။ မမြတင် တောမှာ မွေးသလား မြို့မှာ မွေးသလား…''

''တောမှာ မွေးသာပါ ဆရာဝန်ကြီး…''

''ခင်ဗျား ငယ်ငယ်က သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျဖူးတယ်၊ နွား…က ပြုတ်ကျဖူးတယ်၊ သံစူးဖူးတယ်၊ သံစူးတော့ ဖုန်တွေနဲ့ သိပ်… ခုံဖိနပ်နဲ့ရိုက်ဖူးတယ်၊ ထမင်းအိုးတည်ရင်း ရေနွေးပူလောင်ဖူး…ယ်၊ ခင်ဗျား အမေက ငှက်ပျောပင်ကို ခုတ်ပြီး ငှက်ပျောအူအရည် …ကို အပူလောင်တဲ့ အရေပြားပေါ် ညှစ်ပေးဖူးတယ်၊ မဟုတ်ဘူး… ဟုတ်သလား''

''မှန်ပါတယ် ဆရာဝန်ကြီး…''

''အဲဒါနဲ့များ ကလေးကို ခင်ဗျားဘာလို့ တစ်လမ်းလုံး ခေါက်…သလဲ…''

အမေက နောင်အခါ သည်အကြောင်းရောက်လို့ ပြောပြရင်း …ာက်အောင်ရယ်သည်။ ဖိုးကျော်ကို ချက်ချင်းဆေးမကုဘဲ အမေ့… ခေါက်နေတာကို သဘောကျခြင်းဖြစ်သည်။ သူပြောတာတွေက …ဘ်အေ့တဲ့။ အံ့ရောတဲ့။ ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးက ဖိုးကျော်ခြေ…ာက်က ညှောင့်ကို ခွဲထုတ်ပြီးချုပ်ပေးလိုက်သည်။ နေ့စဉ် ပတ်တီး…ရမည်ဟု ဆိုသည်။ ဆေးထိုးပြီး ဆေးဝါးတွေ ပေးလိုက်သည်။ …ျော်ကိုလည်း မှာလိုက်သေးသတဲ့။ မင်း ဘာမှမပူနဲ့… နောက်…ဆောက်တစ်ဖက် ကျန်သေးတယ်တဲ့။ အိပ်ရာပေါ်တင်နေ ကောင်း…ာင်းအိပ် ကောင်းကောင်းစားပါတဲ့။ ဖိုးကျော်က သည်အနာကို …ကြောင်းပြု၍ ကျောင်းခွင့်ရက်ရှည် ယူလိုက်ရသည်။ အိမ်မှာ လူ… ဖြစ်လာသဖြင့် ပထမဦးစားပေး ဖြစ်သွားသည်။ မိုးလင်းတာနှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လက်ဖက်ရည် အကြောင်းအသင့်။ ကျွန်မတို့က ဖိုးကျော်စားတာကို မျှော်ကြရသည်။ ဖိုးကျော် ချပေးသည့် တစ်ပိုင်းတစ်စဲ့ ရဖို့အရေး ချော့ရတာအမော။

ကျွန်မတို့ ရွာတွေက ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးဆီ ရောက်ကြသူတွေ အကြောင်းလည်း စိတ်ရောက်ရပြန်ပါ၏။

✣

(၃)

ဆရာဝန်ကြီး လားလ်ဗဟာဒူးကို အားလုံးလိုလိုက ဒေါက်တာ ...ဗုဒ္ဓဟူး ခေါ်ကြတာထားတော့။ ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးများရှိရာ မြင်းခြံ ...တ်လက်နယ်ကျေးရွာတွေက သီးခြားကြုံသလို ကင်ပွန်းတပ်ကြ ...ည့် နာမည်တွေ ရှိပါသေးသည်။ တချို့က ခါးထောက် ဆရာဝန်တဲ့။ ...ချို့က ခေါင်းဖြူဆရာဝန်တဲ့။ တချို့က နှုတ်ခမ်းမွေးဆရာဝန်တဲ့။ ...ထောက်ဆရာဝန် ဆိုတာကလည်း အကြောင်းရှိပါသည်။ ဆရာဝန် ...ကို ကြည့်လိုက်လျှင် တိုက်ရှေ့မှာ ခါးထောက်နေတတ်ခြင်းကြောင့် ...သည်။ မြင်းခြံမြို့လယ်လမ်းပေါ် သွားလာနေကြသည့် မြင်းလှည်း ...ကား၊ မော်တော်ကားတွေကအစ ဈေးသွားဈေးပြန်တွေကို ခါး ...က်ကြီးနှင့် လိုက်ကြည့်နေလေ့ရှိသည်။ တချို့က ဆရာဝန်ကြီးကို ...ဆက်ကြသည်။ တချို့က ပြုံးပြကြသည်။ ဆရာဝန်ကြီးကတော့ ...က်သရော ရှိချင်မှရှိမည်။ ပြန်လှန် နှုတ်ဆက်ချင်မှ နှုတ်ဆက်ပါ ...ည်။ သို့ပေသိ ဆရာဝန်ကြီးက အသိအမှတ်ပြုသည့်သဘောဖြင့် ...ဆတ်ဆတ် ညိတ်နေတတ်ပါသည်။ မျက်နှာထားကတော့ ခပ် ...ည်။ ဆေးခန်းရောက်လာသူတွေကို နောက်နေကျ ဆရာဝန် ...တ်ရဲ့လား အောက်မေ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

''ရော်ဗျာ… မထူးနှယ်… ခါးကြီးထောက်ပြီး လိုက်ကြည့်နေသာများ ကျောချမ်းစရာပါဟာ၊ ပေါင်းကြည့်တော့လည်း လူ့သဘောကောင်းကြီးဗျ၊ နင့်ကြီးတော် မသန်းပုရောဂါ မြင်းခြံတက်ကုတော့ ငေါက်လိုက်ငန်းလိုက်သာများ ရစရာမရှိဘူး၊ တစ်လလောက် ခေါ်ကုသာ တစ်လလုံးငေါက်သာပဲ၊ ရောဂါစင်မှ ရွာပြန်ရမယ်ဆိုတော့ ငါ့မှာပဲကလေး နမ်းကလေး ရွာပြန်ဖော်ရသေးသာ၊ ဆေးဖိုးကန်တော့ရမှာက ဘယ်လောက်မှန်းမှ မသိသာ။ ပျောက်တော့ မလာနဲ့တော့တဲ့၊ ခင်ဗျားမိန်းမပျောက်ပြီတဲ့၊ ငါက ဆရာ့ကန်တော့ချင်လို့ ဆေးဖိုးဝါးခ ပြောပါဆိုတော့ ငှက်ပျောသီးမှည့်မှည့် နှစ်ဖီးယူခဲ့၊ နွားနို့နှစ်ပုလင်းယူခဲ့၊ ရွာက မဒန်းကြက်ဥဆယ်လုံး ယူခဲ့သဲ့ဗျ။ အဲသာ ဆေးဖိုးယူသာပဲတဲ့၊ အံ့ရော၊ မဒန်းကြက်ဆိုတာ အပျိုကြက်ကို ပြောသာကိုး ဟ… ဘယ့်နှယ် ဥအုလိမ့်မတုံး…''

ကျွန်မ ဘကြီး ဘိုးတိုးက ပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး ဆရာဝန်ဆိုတာကတော့ အဖျားကော့ကော့ နှုတ်ခမ်းမွေးမထူမပါး ရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ တစ်ခေါင်းလုံး ငွေရောင်တောက်နေသဖြင့် ရွာက ခေါင်းဖြူဆရာဝန်လို့ ခေါ်သူက ခေါ်ကြသည်။ တစ်ခါက ကျွန်မတို့နှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်သော ဘကြီးခေါင်နှင့် ဆရာဝန်ကြီးတို့ ထိပ်တိုက်တိုးကြသည်။ ဘကြီးခေါင်က သျှောင်ကြီးနှင့်ဖြစ်၍ တစ်ရွာလုံးနှင့် ငါ့ဘကြီးဆိုရလောက်အောင် ရွာနှင့် အစေးမကပ်သော လူကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်ပါ၏။ လူကလည်း ကျန်းမာသလို အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် သန်စွမ်းလှသည်။ ရောဂါဟူ၍ ကြီးကြီးမားမားမရှိဘဲ သလိပ်ထသလိုလို၊ ချောင်းခြောက်ဆိုးသလိုလိုနှင့် သည်အရွယ်

www.burmeseclassic.com

အထိ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တော့ ချွဲဟပ်ရာက သွေးပါသည်။ ရွာဆေးနှင့် ကုသည်။ သက်သာသည်။ တစ်လလောက်ရှိတော့ ချောင်းဆိုးရာက သွေးတွေ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ပါလာသည်။ ရွာက ဒေါက်တာ လားဗုဒ္ဓဟူးနှင့်ပြဖို့ တိုက်တွန်းကြသည်။ ဘကြီးခေါင်က ဟုတ်ရှာ၊ လူ့ကန့်လန့်။ ဘယ်သူ့ဆရာလုပ်တာမှမခံဘဲ ပေတောတောလုပ်နေ၏။ ကုလားဆရာဝန် မပြချင်ပေါင်ကွာဟုပင် ဆိုလိုက်သေး၏။ ကုလားဆရာဝန် မပြချင်တော့လည်း မြင်းခြံမှာ တတ်သိ ကျွမ်းကျင်သည့် မြန်မာလူမျိုး ဆရာဝန်ကြီးတွေ ပြပါလားလို့ ပြောကြသည်။ ဒါကိုလည်း ဘကြီးခေါင်က လက်မခံ။ လူဆိုတာ သေနေ့စေ့ သေမှာပေါ့ ကတ်ဖဲ့တိုက်၏။ နောက်ဆုံး မျော့မျော့ကျန်တော့မှ လှည်းပေါ်တင်ကာ ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးဆီ ပြေးလာခဲ့ကြရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက နားကြပ်နှင့် စမ်းသည်။ အချိန်ယူ စစ်ဆေးသည်။ ဘကြီးခေါင်က စိတ်မရှည်။

''ခင်ဗျား ဆေးလိပ်သောက်သလား၊ သောက်ရင်ဖြတ်ပါ''

''ဆေးလိပ်ကို ဆယ့်လေးနှစ်သားက သောက်သာ၊ ခု အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်မှ ရောဂါဖြစ်ရရော့လား၊ မဟုတ်သေးပါဘူး''

ဘကြီးခေါင်က စိတ်လက်တစ်ဆစ်ဆိုတော့ ဆရာဝန်ကြီးကို ဆတ်ဆတ်လုပ်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ဒါမျိုးတွေ ကြုံဖူးလှပေါ့ဆိုသည့် မျက်နှာဖြင့်သာ ဘကြီးကို ကြည့်သည်။ ပေက်နှစ်ဖက်က ခါးကို ထောက်လျက်။ အဆုပ်တွေ မကောင်းကြောင်း၊ ဆေးဓာတ်မှန်ရိုက်ရန် လိုကြောင်း၊ ရောဂါသေချာလျှင် ဆေးဝါးကို ရက်ရှည်စားရမှာဖြစ်ကြောင်းတွေ ပြောပြသည်။ ဘကြီးခေါင်က ထုံပေပေ။ ဆရာဝန်ကြီးက

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘုရားထိုင်ချထိုင်ပြီး စကားတွေပြောတော့သည်။ အသံခပ်တင်းတင်း။

"နေဦး၊ ခင်ဗျား ဘယ်ရွာကလဲ၊ ဘာလုပ်သလဲ"

"ဥဒယက၊ ကျုပ်က နွားအရောင်းအဝယ်လုပ်သယ်"

"နွားအရောင်းအဝယ်လုပ်တာ ခက်သလား"

"မခက်ပါဘူး၊ အတွေ့အကြုံပေါ့…"

"ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျား အခု ကျုပ်ဆေးခန်းလာတာ ဘာလာလုပ်သလဲ၊ နွားလာဝယ်တာလား"

"ဟာ… ဘယ်ဟုတ်ပါ့မတုန်း၊ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ကျုပ်တူက ဆေးကုရမယ်ဆိုလို့ လိုက်လာသာ"

"ဆေးကုရမယ်ဆိုလို့ ခင်ဗျားလာတယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ရောဂါရှိလို့လား…"

"မသိဘူးလေ၊ ခင်ဗျားက ပိုသိမှာပေါ့… ကျုပ်က လူနာဟာကို…"

"မှန်တယ်… ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လူနာလို့ပြောပြီ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားထက်ပိုသိတဲ့ ဆရာဝန်၊ ဆရာဝန်ဆိုတာ ရောဂါကို အရောင်းအဝယ် လုပ်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး၊ အသက်ကယ်တဲ့လူ၊ လူတွေကိုကယ်ဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆေးပညာတွေ သင်ခဲ့ရတဲ့လူ၊ သာမညာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ ရောဂါရှိတယ်၊ ကျုပ်နဲ့ မကုချင်လည်းဖြစ်တယ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တော့ ခင်ဗျားကုကို ကုရတော့မယ် မကုရင် ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ ရောဂါဆိုတာ ခင်ဗျား ငေါက် တိုင်းခံတဲ့ ခင်ဗျားမိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျာတူ မဟုတ်ဘူး၊ ရောဂါက ခင်ဗျားထက် ပိုရွတ်တယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ…"

သည်တော့မှ ဘကြီးခေါင်ခမျာ ပျော့သွားသည် ဆို၏။ ဘကြီးခေါင်တူ ကျွန်မအစ်ကိုက ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ "ငါ့နှမနှယ်… လားဗုဒ္ဓဟူးက ချက်ပိုက်ချက်တော့ဟာ၊ ဘကြီးခေါင်ဆိုသာ ငိုက်ငိုက်ကို ကျသွားတော့သာ" တဲ့။ ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးနှင့်ပင် ဘကြီးခေါင် ရောဂါပြေပျောက်ခဲ့သည် ဆိုပါသည်။ အဖေကဆိုလျှင် "ကုလား ဆရာဝန်မို့သာပေါ့ဟာ၊ ကမ္ဘဝါတောင် ဖတ်ရော့ထင်သာ…" ဟုပင် ပြောဖူးပါသည်။ မာသည့်လူနာနှင့်တွေ့လျှင် ဆရာဝန်ကြီးက ပိုမာသည် ဆို၏။

ထွေးလေးသစ်ကတော့ သွေးလေ ချောက်ချားရာက စိတ်အယောက်ကယက်ဖြစ်လာပြီး တောပြောတောင်ပြော၊ ရယ်တစ်ခါ ငိုတစ်ခါလှည့်ရောဂါ ဖြစ်သည်။ အကောင်းပကတိကနေ ထဖောက်တာဆိုတော့ ဆွေမျိုးတွေက ဓာတ်ဆရာ၊ နတ်ဆရာတွေနှင့် ပြကြသည်။ ကန်တော့ပွဲထိုးရမည်ဆိုလို့ ထိုးရသည်။ ရိုးရာကိုင်သည်ဆိုလို့ ရိုးရာနိုင်ရာ ကပွဲ ချော့ပွဲတွေ လုပ်ပေးကြရသည်။ ရွာဆေးဝါးတွေနှင့် ဆောင်းလေနိုးနိုး ကုကြသည်။ ထွေးလေးသစ်က ငိုငိုရယ်ရယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ရွာက ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးနှင့် ပြကြည့်ဖို့ ကာယကံရှင်တွေကို တိုက်တွန်းကြသည်။ ကာယကံရှင်တွေကလည်း ရောဂါနှင့် ဆရာဝန် အစပ်တည့်ပါ့မလား တွေးကြသည်။

"ဟဲ့… အဲသည် ကုလားဆရာဝန်ကြီးက မိန်းမရောဂါကုတတ်ပါ့မလားဟဲ့၊ သာမျိုးဆိုသာက ဗမာဆေးကမှ ဟုတ်သာကိုး…"

"အံမယ်လေး… လားဗုဒ္ဓဟူးကဖြင့် ရောဂါမရွေးပေါင်တော်၊

www.burmeseclassic.com

ဘာရောဂါလာလာ သူ့လက်နဲ့ထိ ပျောက်သွဲ့ဟာကို၊ ညည်းမို့ ဂျိုးဂျွတ်များနေကြသယ်…''

နောက်ဆုံးတော့လည်း ကောင်းလိုကောင်းငြား ထွေးလေးသစ်ကို ခါးကထမီ ကြိုးစည်းကာ ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးထံ လာပြကြ၏။ သည်တုန်းက မြင်းခြံက ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ရွာစည့်သည်များ တည်းခိုရာ တည်းခိုခန်း ဖြစ်သည်။ ပဲရောင်း၊ နှမ်းရောင်း၊ ကြက်သွန်ရောင်းကအစ ဆေးလာကုသူအဆုံး အိမ်မှာတည်းကြသည်။ အိမ်မှာစတည်းချကာ တစ်လကိုးသီတင်း နေထိုင်ရင်း ချက်ပြုတ်စားကြ၊ လုပ်စရာရှိ လုပ်လိုက်ကြနှင့် တရုန်းရုန်း။ သည်အထဲမှာ ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးနှင့် ဆေးလာ့ကုကြသူတွေလည်း ပါသည်။ ထွေးလေးသစ် ဆေးလာကုသည့် ကိစ္စကို ကျွန်မ ရေးတေးတေးတော့ မှတ်မိနေပါ၏။ ရွာက ထွေးလေးသစ်ညီမ ထွေးလေးနှစ် လာတိုင်း သည်အကြောင်း စကားရောက်ရသည်။

''မထူးနှယ်… ကုလားဆရာဝန်ကြီးက ငါတို့လည်း ဝင်သွားရော လူနာဘယ်ဟာတုံးတဲ့၊ တို့က မသစ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတော့ အကောင်းကြီးပဲတဲ့၊ ဘာရောဂါတုန်းဆိုတော့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတာပေါ့၊ ကိုင်း ခင်ဗျားတို့ လူနာပြန်ခေါ်သွား… မနက်ဖြန်ကျမှ ကျုပ်ကုမယ်တဲ့။ မနက်ကျ စောစောလာခဲ့တဲ့… မနက် တို့သွားကြတော့ သူ့တိုက်ကြီးထဲမှာ ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲ ထိုးထားသာတော်၊ သူကလည်း ဗောင်းထုပ်ကြီး ပေါင်းထားသာတော်၊ လူနာမပြောနဲ့ တို့တောင် ဘာမှန်းမသိဘဲ ကြောက်နေကြသာ။ မျက်နှာကြီးက တည်တည်ကြီးနဲ့၊ ညည်း ထွေးလေးသစ်ကို ဖျာပေါ်အထိုင်ခိုင်းပြီး သူက

ကုလားထိုင်ပေါ်ကနေ ငေါက်တော့တာပဲ။ မသစ်က သူ့ကို မိဆိုင် ဆိုင်နတ်က လုပ်ထားသာလို့ သူ့ဟာသူ ယုံနေသာကိုးအေ့၊ ရိုးရာ သည် ကတော်ပေါ့အေ…''

''အဲဒါနဲ့ ပြောပါဦး… ဘယ်လိုကုတာတုံး…''

''ဘယ်လိုကုသယ်တော့ မပြောတတ်တော့ပါဘူးအေ၊ နှစ်တွေ ကြာလှပေါ့ဟာ၊ ဒါပေသိ ကုလားဆရာဝန်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ သည်ကတော်ချုပ် ဘိုးတော်တဲ့တော်၊ ကတော်ဆယ်ပါး ကိုင်ထားသယ်ပေါ့အေ၊ မသစ်ဆိုတာ မျက်လုံးကိုပြူးလို့…''

''ကတော်ဆယ်ပါး ဆိုတာရှိလို့လား…''

''သူ့ပါးစပ်ထဲရှိသာ ပြောသာနေမှာပေါ့၊ ကောင်းကောင်းနေ၊ စားအားထုတ်၊ လက်ဖွဲ့ချုပ်ပေးလိုက်မယ်ဆိုပြီး မသစ် လည်ပင်း ကြိုးတစ်ချောင်း ချည်ပေးလိုက်သာပဲ၊ နန္ဒင်းရောင်ကိုထိန်လို့၊ ကုလား လက်ဖွဲ့နေမှာပေါ့၊ နောက်ရက်ကစပြီး မသစ် စိတ်ငြိမ်သွားတော့သာ ပဲ စိတ်ငြိမ်သွားတော့မှ သူက ဆေးကုသာတော့၊ ရှင်းရှင်းပျောက် သွားပါပဲအေ၊ မသစ်က ဆရာဝန်ကြီးကို ဆယ်ကတော်ချုပ် ဘိုးတော် ဆိုသာ တစ်သက်လုံး ယုံသွားချက်တော့ တို့က နောက်တော့မှ စဉ်း စားမိကြသာပေါ့အေ၊ စိတ်အစွဲ ချွတ်တဲ့သဘောနေမှာပေါ့။ ဆရာ ဝန်ကြီးက အပေါက်ဆိုးသလောက် နောက်ပျော်ပျော်ထဲကအေ့''

ကျွန်မတို့မှာ ထွေးလေးသစ် ဆေးကုသပုံအကြောင်းပြောဆို ကြရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ကန်တော့ပွဲထိုးပြီး ဘိုးတော်လုပ်တာ မို့ ရယ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ရွာတွေမှာ ရှိတတ်ကြသည့် အစွဲအလန်းတွေ၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခြင်ကြည့်မှုတွေ၊ မိုးဖလာကိစ္စတွေ၊ နတ်တွေ၊ မာတ်တွေကို ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးက သိသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။

တစ်ခုတော့ ရှိပါ၏။ ရောဂါသည်တွေက ဆရာဝန်ကြီးဆီ ချက်ချင်း ရောက်မလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တော်ရုံတန်ရုံ အဖျားရောဂါလောက်ပေသီ တစ်ရက်နှစ်ရက်နှင့် ပြီးရမည့်ကိစ္စက အဖျားတာရှည်ပြီး မရှုနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်တော့မှ ရောက်လာကြတာကိုတော့ ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးက စိတ်ဆိုးတတ်သည်။ တစ်ခါတော့ မျောနေသည့်လူနာကို လှည်းနှင့်တိုက်ကာ ညတွင်းချင်းရောက်လာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက လှည်းပေါ်တက်ပြီး စမ်းသပ် စစ်ဆေးသည်။ ပြီးမှ ခင်ဗျားကို ရွာပြန်ပြီး ကျင်းသာတူးထားတော့လို့ ပြောသဖြင့် လူနာရှင်များနှင့် စကားများရသည် ဆိုတာလည်း အမေက ပြောပြလို့ သိရပါသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက စိတ်ဆိုးနေသူတွေကို စကားတစ်ခွန်းပဲ မေးသည်။ လူသေတာ ထူးဆန်းသလားတဲ့။ မသေအောင်ကုနိုင်တာကမှ ထူးဆန်းတာတဲ့။ လှည်းပြန်မောင်းသွားတော့ လူနာက လမ်းမှာပဲဆုံးသွားခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာဝန်ကြီးကို လာတောင်းပန်ကြသည်။

"ရွာမှာ ရယ်ကြရသေးသာ ရှိသေးသတဲ့။ ကုလားဆရာဝန်ကြီးက လက္ခဏာရေးသုံးပါးတရား ဟောနေသေးသာတဲ့လေ၊ လိုက်တောင်းပန်ကြတဲ့အထဲက ကိုဘရင်က ဘာပြောမှတ်တုံး… အောင်မဗျာ… လားဗုဒ္ဓဟူးက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်များ ရှင်းပြနေဦးမှာလား ထင်မိသယ်တဲ့…"

ကျွန်မ ခုနစ်တန်း စာမေးပွဲဖြေအပြီး နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ကျွန်မတို့ တစ်မိသားစုလုံး မန္တလေးမြစ်ဆိပ်ကို ပြောင်းခဲ့ကြသည်။

သည်ကတည်းက ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးနှင့် ဝေးကြရပါတော့သည်။ အမေကဆိုလျှင် ကိုယ်လက်မအီမသာရှိတိုင်း 'လားဗုဒ္ဓဟူး အောက်မေ့သေးတော့' ဟု ပြောလေ့ရှိပါသည်။ အမေက မြင်းခြံက ပြောင်းခါနီး ဆေးခန်းလူနာတွေအတွက် ရေအိုးသစ်နှစ်လုံး ရေတည်ပေးခဲ့ဘာ နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ကြီးရော၊ ဆရာဝန်ကတော်ကြီးကပါ ဝမ်းသာစွာ လက်ခံကြသည် ဆိုပါ၏။ အမေက 'ဆရာဝန်ကြီးတို့ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။ မန္တလေး ပြောင်းရမှာတောင် အားငယ်မိပါသယ်' ဟု ပြောတော့ ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူးက အမေ့ကို ငေါက်သေးသတဲ့။

"မမြတင်၊ လူနာတွေသောက်ဖို့ ရေအိုးလှူတာကောင်းတယ်၊ မောသာနေတဲ့ လူနာတွေ ရေအေးအေးသောက်ရတယ်၊ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး ရေချမ်းစင်တွေရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ရေငတ်တဲ့နေရာမှာ ရေးအေးအေးသောက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဆရာဝန်တွေလည်း သည်လိုပဲ၊ ရေချမ်းစင်တွေလို နေရာတကာမှာ ရှိတယ်၊ အလာတဲ့လူတွေအတွက် ရေချမ်းစင်တွေမှာ ရေချမ်းအိုးတွေ အမြဲအောင်သင့်ရှိကြတယ်၊ ဆရာဝန်တွေရဲ့ စိတ်နှလုံးဟာ အေးမြတာချင်း အတူတူပဲ၊ မေတ္တာထားတာချင်း အတူတူပဲ၊ ဒါကို နားလည်ပါ…"

✣

www.burmeseclassic.com

(၄)

သမီး ခြောက်နှစ်ပြည့်သည့်ရက်က အမေ့အိမ်ကအပြန် ရှော့ပင်းစင်တာကို ဝင်ကြပါသည်။ သမီးကို မကြာခဏဗိုလ်ရသော နေရာဖြစ်၏။ ထိုနေ့က မွေးနေ့ရှင်ကို ဦးစားပေးသောအားဖြင့် သမီးကြိုက်တာ ဝယ်ပေးမယ်ဆိုသော ကတိရှိသဖြင့် ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သော ငါးနှစ်ပြည့်မွေးနေ့တုန်းကတော့ မင်းသမီးကသည့် စီဒီချပ်တွေ များများဝယ်ပေးခဲ့ရသည်။ ဘယ်က ဘယ်လိုပါလာသော ဝါသနာမှန်း မသိပါ။ အငြိမ့်မင်းသမီးတွေကသလို တဖြုန်းဖြုန်း ကနေတတ်သဖြင့် ခက်ကောင်းခက်ရချေရဲ့ အောက်မေ့ခဲ့ရသည်။ သမီးကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲမေးတိုင်း မင်းသမီးလုပ်မှာလို့ချည်း ဖြေသည်။ အငြိမ့်စီဒီချပ်တွေ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ တောင်းနှင့်ထည့်ထားရသည်ဆိုလျှင် ယုံပါတော့။ ဂျာနယ်တွေထဲ အငြိမ့်ခွေထွက်ကြောင်း ကြော်ငြာပါလျှင် ဝယ်ပေးရန် ပူဆာတော့သည်။ ဖအေ့ပုဆိုး၊ မအေ့ထမီ၊ အမေ့ပုဝါတွေလည်း မနေရ။ ဆံကုပ်တွေ ကလစ်တွေထိုးကာ ကြာဖူးပါတွေနှင့် ကွေးနေအောင် ကသည်။ သည့်အရင် ရက်တွေတုန်းကတော့ ပါပါတို့ မေမေတို့လို စာရေးဆရာလုပ်မယ်လို့ ရှားရှားပါးပါး ပြောခဲ့တာလည်း

ကျွန်မ သတိရမိပါ၏။ ဆရာဝန်ကြီးမလုပ်ဘူးလားဆိုတော့ ဒက်ဒီအောင်လို စာလည်းရေးမယ်၊ ဆရာဝန်လည်း လုပ်မယ်ဆိုတာလည်း ရှိခဲ့ပါ၏။ နောက်တော့ စာရေးဆရာလုပ်မယ်ဆိုတာ ပြုတ်သွားပြီး ဆရာဝန်လည်းလုပ်မယ်၊ မင်းသမီးလည်းလုပ်မယ် ဆိုပြန်ပါသည်။

သည်နှစ်မွေးနေ့မှာတော့ စီဒီခေတ်ပြားတွေ မပူဆာတော့ပါ။ ဒသမတန်းရောက်ပြီဆိုတော့ အိမ်စာတွေပါလာတာကလည်း အကနေ့ကို ဖျက်လိုက်ပုံရပါသည်။ အကအကြောင်း မပြောတော့။ ရှော့ပင်းစင်တာထဲရောက်တော့ သမီးကြိုက်တာပြော မေမေ ဝယ်ပေးမယ်ဆိုတော့ ထူးဆန်းသောစကား ပြောလာပါသည်။

''သမီးကို နားကြပ်ကလေးတွေ၊ ဆေးပုလင်းကလေးတွေပါတဲ့ ကတ်ပြားဝယ်ပေး မေမေ… သမီးကြီးရင် မာမီသီတာ လုပ်တော့မယ်…''

ကျွန်မတို့ ထင်မထားပါ။ နားကြပ်ကလေးတွေ၊ ဆေးပုလင်းကလေးတွေပါတဲ့ ကတ်ပြားဆိုတာက တရုတ်ပြည်ကလာသော ပလပ်စတစ် toy set စက္ကူကတ်ပြားကြီးကို ပြောခြင်းဖြစ်ပါ၏။ သည်ကတ်ပြားထဲမှာ ကလေးကစားစရာ ဆရာဝန်သုံးပစ္စည်းကလေးတွေ အတော်များများပါသည်။ ဈေးနှုန်းဖတ်ကြည့်တော့ လေးထောင့်ရှစ်ရာတဲ့။ မွေးနေ့ရှင်က တောင်းဆိုမှတော့ ဝယ်ပေးရုံပေါ့။ ဝယ်ပေးတော့လည်း တပွေ့ပွေ့။ မက်စက်ရှာပါ၏။

''သမီးက မင်းသမီးလုပ်မယ်ဆို၊ မလုပ်တော့ဘူးလား…''

''မင်းသမီးကတာ မောတယ်၊ မလုပ်တော့ဘူး၊ ပါပါတို့ မေမေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တို့လို စာရေးဆရာလည်း မလုပ်တော့ဘူး၊ လက်ညှောင်းတယ်၊ သမီး မာမီသီတာပဲ လုပ်တော့မယ်…”

မာမီသီတာဆိုတာက သမီးနေမကောင်းသည့်အခါ မေတ္တာဖြင့် ဆေးကုသပေးသော ကလေးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဒေါ်သီတာကို ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သမီးက ကလေးပီပီ ဆရာဝန်ဘဝကို သက်သောင့်သက်သာရှိသည်လို့ မြင်ပုံရပါသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ဝါသနာ သည်အထုံကလေးတော့ သမီးမှာ စွဲမြဲစေချင်သည်။ တစ်သက်လုံး သည်စိတ်ဖြင့် ကြိုးစားစေချင်သည်။ နှလုံးလှသူကလေး ဖြစ်စေချင်သည်။

ကျွန်မ အိမ်သားက အမေပြောပြောပြနေကျ မြင်းခြံမြို့က ဆရာဝန်ကြီး လားဗုဒ္ဓဟူး အကြောင်း ကြားဖူးထားသဖြင့် ကြာသပတေး သမီး သူ့သမီးကို လားကြာသပတေးပေါ့ကွာဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မကတော့ ဒေါက်တာလားဗုဒ္ဓဟူး အမေ့ကို ပြောခဲ့သော ဆရာဝန်ဆိုတာ နေပူက မောပန်းလာသူတွေအတွက် ရေချမ်းစင်ပေါ်က ရေချမ်းအိုးကလေးဆိုတာ ရင်ထဲရောက်နေသည်။ အေးမြသော ရေကြည်တစ်ပေါက် တိုက်ကြသူတွေ…။ မေတ္တာထားနိုင်ကြသူတွေ…။

နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ဆိုလျှင်တော့ သမီးကလေး ဂျူတီကုတ်ကလေးနှင့် ဖြစ်ကောင်းပါရဲ့။ ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ရေချမ်းအိုးကလေး တည်ရကောင်းပါရဲ့။

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်း။

✣ ✣ ✣

ကမ္ဘတ်ကြီး

ခင်ခင်ထူး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကုမ္ပဏီကြီး

(၁)

မြစ်ကမ်းပါးရွာတွေဖြစ်တဲ့ သည်နှစ်ရွာကို ရှေးက နေ့ာတော ခဲ့ကြတာပါ။ နေ့ာတော တစ်ရွာတည်းရှိခဲ့ရာက ရွာလယ်ချောင်းကို ရေဝင်တော့ ကမ်းပါတွေ ချိုင့်ချိုင့်ပြိုလိုက်တာ ရွာလယ်မှာ ထူး က်ချောင်းကြီး ပေါ်လာခဲ့တယ်။ သဘာဝက တူးလို့ဖော်လို့ဖြစ်ရ ထူးပေါက်ချောင်းကြီးက နှစ်စဉ် မြစ်ရေဝင်ပြန်တော့ နှစ်ဘက်ကမ်း ရာက ရွာတောင်ခြမ်းက တောင်ဘက်တိုး၊ ရွာမြောက်ဘက်ခြမ်းက က်ဘက်ဆုတ်ဖြစ်ရရော။ မုန့်ပျားသလပ်တစ်ချပ် အလယ်က ဆွဲ တစ်ခြမ်းစီကို ခပ်ဝေးဝေးလွှင့်ပစ်လိုက်သလို ရွာနှစ်ရွာခြားသွား တာ ဇစ်မြစ်မသိရင် တစ်ရွာစီထင်ကြဖို့ ရှိတာပါ။ ထင်လည်း ကြတာပါပဲ။ နောင်ခေတ်တွေမှာ မြစ်ရေက သူ့နဖူး သူကျော်တယ် နိုင်မှုမရှိခဲ့လေတော့ တစ်ခါက ရွာနှစ်ခြမ်း ဖျန်းဖျန်းကွဲခဲ့ရပုံဟာ ပေါက်တွေအဖို့ရာ ဒဏ္ဍာရီတောင်ဖြစ်ရတယ် ပြောပါတော့။

တစ်ရွာတည်းတည်စဉ်က ရွာလည်ချောင်းဆိုတာ မြစ်ရေကြီးကာ ဝင်မှ ရေရှိတဲ့ချောင်းပါ။ ရေမရှိတဲ့အခါ ချောင်းက ချောင်းတိမ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိုတော့ သည်လိုကူးခဲ့ကြတာပါပဲ။ ရေဝင်ချိန်ဆိုရင်တော့ ဝါးတံတားထိုးပေါ့။ ထူးပေါက်ချောင်းကြီး ပေါ်လာတဲ့အခါမှာတော့ ဝါးတံတားလောက်နဲ့ပဲ မရတော့ဘူး။ ချောင်းတိမ်မဟုတ်တော့လို့ ချောင်းထဲကဆင်းကူးချင်လို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ သည်တော့ နှစ်ရွာကူးဖြစ်အောင် သစ်သားတံတားကြီးထိုးရတယ်။ လှည်းပါကူးလို့ရအောင် ထိုးရတာဆိုတော့ တံတားတောင့်တောင့်ကြီး ထိုးရတာပါ။ တံတားကို နှောတောတံတားပဲ ခေါ်ကြတယ်။ တစ်ရွာတည်း တည်ရာက တစ်ရွာ့နှစ်ရွာဖြစ်ရ၊ တစ်ကိုယ့်နှစ်စိတ် ဖြစ်ရတာ အကြောင်းမဟုတ်ပေသိ ရွာနာမည်တော့ ခွဲခေါ်ကြရပြီ။ အထက်နှောတောတဲ့။ အောက်နှောတောတဲ့။ ရွာဘေးက စီးနေတဲ့မြစ်မကိုမှီပြီး မြစ်အထက်ရွာ၊ မြစ်အောက်ရွာရယ်လို့ ဖြစ်လာတာပါ။ သည်အထိက ပြဿနာမရှိဘူး။

ပြဿနာက ရွာဦးစေတီနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက မြစ်အထက်က နှောတောမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ အောက်နှောတောရွာက ရွာဦးစေတီတစ်ဆူ မတည်မဖြစ် ထတည်ရတယ်။ ကိုးတောင်ပြည့် စေတီကလေးပါ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်း သည်လိုပဲ ရွာကပဲ ဆောက်လှူကြတယ်။ ကိုယ့်ဘုရားနဲ့ ကိုယ့်ဘုန်းကြီးကျောင်းတော့ ဖြစ်ပြီ။ ပြည့်စုံပြီလားဆိုတော့ မပြည့်စုံသေးဘူး။ ရွာပိုင်ပြိုင်လှေတစ်စင်းကလည်း ရှိရဦးမှာကိုး။ အရင်က နှောတောရွာမှ ပြိုင်လှေကြီး 'စိန်ဒိုး' ရယ်လို့ တစ်စင်းတည်း ရှိခဲ့တာပါ။ နှောတောပြိုင်လှေဆိုရင် စိန်ဒိုးပဲ။ စိန်ဒိုးက ရွာပိုင်လှေပဲ။ အခုတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းအောက်ထားတဲ့ ပြိုင်လှေကြီး စိန်ဒိုးကို တစ်ခြမ်းစီဖြတ်ယူလို့လည်း မဖြစ်တော့ အောက်နှောတောရွာက ပြိုင်လှေတစ်စင်း ရှိရတော့မယ်။ ပြိုင်လှေတစ်စင်း စပ်ရ

ဘာ သူ့ခေတ်သူ့အခါ မခက်ပါဘူး။ လုံးပတ်ကောင်းကောင်း၊ ပင်ရိုးဖြောင့်ဖြောင့် ကျွန်းပင်တစ်ပင်၊ နှစ်ပင် ရှာရင် ဖြစ်ပါရဲ့။ ဒါပေသိစိန်ဒိုးဆိုတဲ့ ပြိုင်လှေနာမည်ကိုတော့ ခွဲလို့စိတ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ စိန်ဒိုးဟာ မူလနှောတောရဲ့ ဘုံအမှတ်တံဆိပ်၊ နှောတောရဲ့ ဘုံဂုဏ်သိက္ခာအမြဲ ရင်ဘူးရင်ချွန် တစ်သက်လုံးရှိခဲ့ကြသူတွေဟာ ရွာနှစ်ခြမ်းကွဲလို့လေ့တွဲလည်း နှစ်ခြမ်းကွဲတယ် အဖြစ်မခံချင်ဘူး။ ရွာဦးစေတီ တည်ရဘုန်းက တည်ပေါ့။ ရွာရှိမှတော့ ဘုရားစေတီကလေးနဲ့မှ တင့်တယ်ပေပေါ့။ ဘယ့်နှယ်မှ မနေဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းရှာကုသိုလ်ရယ်လို့ ဆောက်လှူရတုန်းကလည်း အပြဿနာမှ မရှိဘူး။ ပြိုင်လှေကျမှ အခက်တွေ့ကြရပြီ။ အထက်နှောတောကလည်းသူတို့ရွာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပြိုင်လှေစိန်ဒိုးကို အပိုင်ယူလိုက်ကြပြီ။ အောက်နှောတောကလည်း စိန်ဒိုးပြိုင်လှေဟာ သူတို့နဲ့လည်း ဆိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အစွဲကလည်း မပြုတ်ကြဘူးကိုး။ ဒါဖြင့် စိန်ဒိုးကိုဆိုင်ရွာပိုင်ပြိုင်လှေအဖြစ် ထားကြပါလားဆိုတော့လည်း နှစ်ရွာစလုံးကထင်မကျနိုင်ကြတာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ လှေကြောင့် စိတ်ဝမ်းကွဲကြရသလို ရှိကြရပြီ ပြောပါတော့။ အထက်နှောတောသားတွေကတော့ သူတို့ရွာမှာ ငုတ်တုတ်ဆိုတော့ အပေါ်စီးကပေါ့။

"ဟ… စိန်ဒိုးကို ငါတို့က အပိုင်သိမ်းတာမှ မဟုတ်သာကွာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းအောက် နဂိုရှိပြီးသားဟာကို၊ မင်းတို့လိုချင်ရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းပါ တူးရွှေ့ကြလေကွာ၊ မင်းတို့နှယ်… ငါတို့ကအားကပ်သာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နိယာမ ပြောသာပါ။ မင်းတို့လည်းပြိုင်လှေတစ်စင်းစပ်ကြပေါ့… ဒါရှိသာပဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်စကားကြားတော့ အောက်နှောတောသားတွေက မခံချင်ကြဘူး။ စိန်ဒုံးပြိုင်လှေ သူတို့ရွာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာနဲ့ပဲ စကားအရာ လူပါးဝကြတယ်လို့ တွက်ကြတယ်။

“ငါတို့ကကော ဘယ်ရွာသားမို့လို့တုံးကွ၊ ဘိုးများ ဘွားများ လက်ထက် အဆက်ဆက် နှောတောနဲ့ စိန်ဒုံး၊ ကိုယ့်ရွာနဲ့ ကိုယ့်လှေ တစ်သက်လုံး မက်စက်ခဲ့ကြတာ၊ နှစ်ရွာကွဲမှ မင်းတို့က မင်းတို့လှေ စုတ်စုတ်ကန်း ဖြစ်ရရောလား၊ နှောတောလို့ပြောရင် စိန်ဒုံးပဲ၊ စိန်ဒုံးလို့ပြောရင် နှောတောပဲ၊ အခုမှ မင်းတို့က ဂဠုန်ပြည် ဂဠုန်ပဲ နဂါးပြည် နဂါးပဲ မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ…”

“ကောင်းသာကတော့ စိန်ဒုံးပြိုင်လှေကြီးကို အထက်နှောတော ခြောက်လ အောက်နှောတောခြောက်လ ထားချင်သာပဲကွာ၊ ငါတို့ရွာလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိပြီပဲဟာ…”

“လွယ်မှတ်လို့ကွာ၊ ပြိုင်လှေများ မင်းတို့က ဆက်ရက်များ ကျိုးကန်းများ မှတ်လို့၊ ကောက်ခနဲ ထပျံဖြစ်သာမှ မဟုတ်သာ၊ လှေပြိုင်ပွဲတွေရှိလာတော့ ဘယ့်နှယ့်လုပ်ပါ့မတုန်း၊ သူ့ရှိရင်းစွဲ နေရာဖာသာနေစမ်းပါစီ”

စိန်ဒုံးကို သူ့ရွာထားထိုက်တယ်၊ ကိုယ့်ရွာထားထိုက်တယ် ငြင်းကြခုန်ကြရာက နှောတောစိတ် တစ်စိတ်တည်းရှိခဲ့ကြသူတွေ စိတ်နှစ်ခြမ်းကွဲလာကြတယ်။ နှစ်ရွာဆရာတော်များ အမှူးပြုပြီး နှစ်ရွာ အစည်းအဝေးခေါ်ရတဲ့အထိ ဖြစ်လာရော ပြောပါတော့။ နှစ်ရွာစိတ်ဝမ်းကွဲ သည်ထက် ကွဲလာမှာကို ဆရာတော်နှစ်ပါးကလည်း ကြောင့်ကြတော်မူကြတယ်။ နှစ်ရွာကိုယ်စား လူကြီးတွေ ပြောကြဆိုကြ၊ ငြင်းကြခုန်

[illegible]တာတွေကို နားထောင်ကြည့်တော့လည်း စိန်ဒုံးပြဿနာက မကျေ[illegible]ည်ဘူး။ သည်တော့ နှောတောရွာမ ကျောင်းဆရာတော်ကပဲ ဆုံး[illegible]တ်ပေးတယ်။

“ကိုင်း… ကိုင်း… မင်းတို့ဟာက လှေကိုအကြောင်းပြုပြီး [illegible]ရွာမျက်နှာ တစ်ရွာ မကြည့်ချင်သာတွေ ဖြစ်လာရင် မကောင်းပါ[illegible]၊ ဘယ်လဲညာထောင် ဥစ္စာပြောင်… ညာထောင်ဘယ်လဲ ဥစ္စာ[illegible]သာလို ဘယ်ဘက်မှလိုက်လို့လည်း မကောင်းလေတော့ ဘုန်းကြီး[illegible] သည်လို စဉ်းစားသယ်”

“မိန့်ပါဘုရား”

“နှောတော တစ်ရွာတည်းရှိခဲ့တုန်းကတော့ စိန်ဒုံးပြိုင်လှေကြီး[illegible] မူလအရင်းခံ နှောတောလှေပေါ့ကွာနော၊ အခုတော့ နှစ်ရွာ ကွဲ[illegible] ကြက်သွားရာ မြားပါသလိုဖြစ်ကရော့မယ်၊ သည်တော့ စိန်ဒုံး[illegible] မြဲအတိုင်း ကျောင်းအောက်မှာပဲ ထားလိုက်ကြတော့၊ အထက်[illegible]တောကလည်း ပြိုင်လှေတစ်စင်းစပ်ကြ၊ အောက်နှောတောက[illegible] ပြိုင်လှေတစ်စင်းတည်ကြ၊ ကိုယ့်ရွာလှေ ကိုယ်နာမည်ပေး[illegible]သကွာ”

သည်လိုဆိုတော့လည်း နှစ်ရွာစလုံးက ကျေနပ်သွားကြတယ်။ [illegible]တော့ အထက်နှောတောကလည်း လှေတစ်စင်းစပ်ဖို့ စဉ်းစားရ[illegible] အောက်နှောတောကလည်း ပြိုင်လှေတစ်စင်းတည်ဖို့ တွက်ကြရ[illegible]ိုယ့်ရွာနဲ့ ကိုယ့်လှေ၊ ကိုယ့်လှေနဲ့ ကိုယ့်နာမည် လုပ်ကြရုံပေါ့။

✣

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၂)

ဟိုတုန်းဟိုခါက မြစ်နားတန်းရွာတွေမှာ ပြိုင်လှေကြီးတွေ တခေတ်ထခဲ့တာလည်း အမှန်ပါ။ မြစ်နားတစ်လျှောက် ပြိုင်လှေမပိုင်တဲ့ ရွာရယ်လို့ အရှားသား။ တစ်ရွာတစ်စင်းရှိကြသလို ကိုယ့်ရွာလှေကိုယ် အင်မတန် မက်စက်ကြတယ်။ များသောအားဖြင့် ရွာဘုန်းကြီးကျောင်း အောက်မှာ ထားလေ့ရှိကြတဲ့ ပြိုင်လှေကြီးတွေဟာ အခါရာသီမဟုတ် သရွေ့ ဆန့်ဆန့်ကြီးကျောခင်းနေတဲ့ ကင်းခြေများတစ်ကောင်လို ရှိနေ တာပါပဲ။ ဘုန်းကြီးခရီးကြွရင် စီးလေ့ရှိတဲ့ လှည်းယဉ်တစ်စင်းနဲ့ ပြိုင် လှေတစ်စင်းဟာ ကျောင်းအောက်မှာ ရှိနေကျ။ ရေကြီးခါသုံးတဲ့ ဆွမ်းခံ လှေကလေးတစ်စင်းလည်း ရှိတတ်တာပါပဲ။ ဧရာဝတီမြစ်ရေ တိုးပြီ ဆိုရင် ရွာထဲမှာ ဒူးလည်ပေါင်လည် ရေရှိတတ်တော့ ဆွမ်းခံလှေက လည်း မရှိလို့မဖြစ်ဘူး။ မောင်ကျောင်းသားနဲ့ ကိုရင်တွေ ရွာအိမ်ပေါက် စေ့ လှေဦးတိုက် ဆွမ်းခံကြရတာကိုး။

ပြိုင်လှေကြီးတွေကတော့ မြင်းခြံနယ်မြစ်ရိုးတန်းမှာ တိုင်းပေါက် ပြည်နေပါက်တွေပေါ့။ ပြိုင်လှေကောင်းတစ်စင်းရှိတဲ့ ရွာကလည်း အလိုလို ရွာနာမည် ထွက်လာတော့တာပဲ။ ပြိုင်လှေကချည်း ကောင်း လို့ မဖြစ်ဘူး။ လှေသားတွေကလည်း အတွေ့အကြုံကြီးကြရတယ်။

သည်တော့ ပြိုင်လှေကောင်းရှိတဲ့ရွာ နာမည်ထွက်တာ ရွာသားတွေ အတွက် ဂုဏ်လုပ်စရာဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ သူ့လှေနဲ့သူ့ရွာ အလောင်း အစားတွေကလည်း အလွန်ကောင်းကိုး။ ဝါဆို၊ ဝါခေါင်၊ တော်သ လင်းလတွေမှာ မြစ်ရေက ဖောင်ဖောင်တိုးပါပြီ။ ရေကြီးခါများရောက် ရင် လှေပွဲတွေ ဟိုကသည်က အသံတွေ ကြားကြရပါပြီ။ တော်သ လင်းရေ ကမ်းဦးတိုက်မှာ လေမိုးကလည်း ငြိမ်ပြီ။ လှေရွာတွေကတော့ ခြိမ်းခြိမ်းသည်းသည်း ရှိကြသလောက် လှေစွဲကလည်း ကြီးကြတယ်။ တချို့ရွာတွေက ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ရှိခဲ့တဲ့ ရှေးလှေကြီးတွေနဲ့ပဲ ပြိုင် ကြတယ်။ ပြိုင်လှေအလျား ခုနစ်လံ၊ ရှစ်လံ၊ ကိုးလံရှိတဲ့ လှေကြီး တွေပေါ့။ လှော်သားကလည်း လှေပေါ်လိုက်လို့ မနည်းဘူး။ သူရေ နဲ့သူ။ လူနဲ့ပြောရင် တစ်ကျိတ်ခွန်၊ တစ်ကျိတ်ရှစ် ဆိုတာကနေ သုံးကျိတ်ခွန်၊ သုံးကျိတ်ရှစ် လှော်ကြတဲ့ လှေကြီးတွေ။ တချို့ရွာတွေ မှာ လေးကျိတ်လွန် လှေကြီးတွေတောင် ရှိတတ်တယ်။ လှေခုတ်ရွာက ဘသလှေ၊ ပန်းညိုက သိဃ်၊ နဂါးပေါက်က သိန်းကြီး၊ မီးလောင် ရွာက မှန်ကျား၊ ရွှေက ရတနာစိန်မြား၊ ဘောလုံးရွာက ပြေသိမ်း၊ အိမ်တန်းက ဓူဝံ၊ ဆမိတ်ခုံက မီးကား၊ ရေစကြိုနယ် ကျောက်ဖူး ရွာက ကျားကြီး စသည်ဖြင့် ပြိုင်လှေတွေဆိုတာ စာရင်းချမဖြစ်ဘူး။

"ကျုပ်တို့တော့ ကျောက်ဖူးက ကျားကြီးလို မောင်းဆိုင်းတင်တီး ရတဲ့လှေ ဖြစ်ချင်သာပဲ၊ အံသစ်ခုတ်ရမှတော့ ဂုဏ်မငယ်ချင်ဘူး၊ ရှစ်လံလောက် ဝမ်းကျနစ်တောင်မိုက်လျှော့လောက်နဲ့ တက်မရှိ ရင် ဘယ့်နှယ့်တုံး"

"ပြိုင်လှေများတော့ ရှေးစကားရှိသကောကွ၊ ဦးကြက်ရင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝမ်းမှာသက်ကျော၊ ပဲ့တော့ ဆန်ကောဆိုသာ၊ ကြက်ရင်များလို ဘယ်တစ်ခြမ်း ညာတစ်ခြမ်း မောက်မောက်ကလေးသွားစုမှ ရေတိုက်အားကောင်းသာ၊ လှေဝမ်းမတော့ ဝက်ကျောကုန်းလို အဟိုက်ရှပ်ရှပ်ကလေး ဖြစ်မှကောင်းသယ်။ ပဲ့ကတော့ ဆန်ကောများလို ပြားနေမှ အထိုင်ငြိမ်သယ်၊ လှေခုတ်ဆရာ လှေစပ်ဆရာကောင်းမှ ဒါမျိုး ဖြစ်သာ”

“ခတ်သူသာ ပဓာနပါမောင်ရာ၊ စကျင်းကိုးလံနဲ့ နှစ်တောင်ရှိတဲ့ လှေပင်ဖြစ်ပါဦးတော့၊ ရေချိန်ကိုက်ပြီး ပြိုင်ရသာကွာ၊ လူသာလိုရင်းပါ၊ တက်မကိုင်ကောင်း၊ ဦးစီးကောင်း၊ တက်စီးကောင်းရင် မင်းရှိသာ ပုံအြောတော့၊ တက်စီးထဲတော့ ဟောသည်နားတဝ်ဝိုက် သံဆော်သံတိုင်ကောင်းတဲ့ ကျောက်ခဲမှီသူ မရှိဘူး၊ တို့ရွာက အဲသာလိုသာ”

“ရေချင်းတူလို့ကတော့ နှစ်လားလုပ်မနေနဲ့၊ လားချင်းသေသာချတော့၊ ရှုံးလည်းတစ်လား နိုင်လည်းတစ်လား၊ လားချင်းပြီးသာပဲ တောင်ရေခုနစ်တောင်လောက် ငေါက်ငေါက်ပါအောင် လှေရေသာနှစ်လားဆိုတော့ ပန်းသယ်”

“တစ်လှေ့တစ်လှေ ရောင်တစ်ဖျား ဦးတစ်လုံးစာထက် မပိုကြပါဘူးကွာ၊ မုံးအဝင် ပန်းဆွတ်တဲ့ကောင်က အခရာပါ၊ ပန်းဆွတ်များတော့ ငါကြည့်ဖူးလှပါပြီ၊ သန်းကျော် မှီတဲ့ကောင် မတွေ့ရသေးဘူး၊ သည်ကောင် ပန်းချော်သယ်မရှိဘူး၊ ပန်းဆွဲရေကျ မရှိဘူး”.

လှေရွာတွေမှာ လူထူထူစုမိရင် လှေစကားကြားရတာ များတယ်။ လှေပြိုင်ပွဲတွေ နီးလာလေ လှေစကားတွေ ပိုကြားရလေ။ လှေတိုက်

ညံလာလေ။ လှေတိုက်တယ်ဆိုတာက ဘယ်ရွာက ဘယ်လှေအတိုင်းအထွာ ဘယ်လိုလူတွေလှော်တယ်၊ ဘယ်သူတွေက ဘယ်တော်တယ်၊ ဘယ်လှေကတော့ ဗူးဖောက်ချင်တယ်၊ လှေပြိုင်တုန်းချင်းကပ်ပြီး ညစ်ချင်တယ် စသည်ဖြင့် လှေတကာနဲ့ စပ်သမျှနဲ့ အနိုင်ယူကြတာကို ပြောတာပါ။

“မင်းမနှစ်က မှတ်မိလား၊ ငမောက်လှေက လှေပါး၊ ပတ္တမြားလှေထူ၊ ပတ္တမြားက ယက်ဒဏ်ခံနိုင်တော့ ငမောက်နဲ့ ဖွတ်ကပ် ငမောက်က ယက်ဒဏ် လှိုင်းဒဏ်မခံနိုင်တော့ ပတ္တမြားနဲ့ ခွာတော့သာ”

“ပတ္တမြားက လှေထူသာဆိုသယ်၊ တယ်ပြီး လူးသာကိုးကွ၊ မချိန်တတ်လို့ပေါ့၊ လှေလှော်တဲ့ လှော်သားကလည်း သတ္တိရှိမှ ဘချို့က လှေပေါ်ရောက်သာနဲ့ ဒူးများတုန်နေတော့သာ”

ရွာအချင်းချင်း ပြောကြဆိုကြတဲ့အထဲမှာ နောတော လှေနှစ်စင်းကြောင်းလည်း ပါလာရပြီပေါ့။ အထက်နောတောက ပြိုင်လှေတစ် အောက်နောတောက ပြိုင်လှေတစ်စင်း ခုတ်ကြတော့မလို့တဲ့ င်းက မောင်းမခတ်ရဘဲ ပြန့်နေပါပြီ။ ဆမိတ်ခုံဈေးလိုက်တဲ့ ယ်တွေက နောတောနှစ်ရွာက လှေနှစ်စင်းအကြောင်း ကြားကြ ကိုယ့်ရွာကိုယ်ရောက်တဲ့အခါ သတင်းဖောက်သည်ချကြတယ်။ နောတောမှာ ကလေးတွေက ခေါင်းထဲရှိတာ ရွတ်ကြရာက င်ပေါ်နေသတဲ့။ ‘စကျင်ရှစ်လံ၊ ငှက်မြီးခံ၊ မြင်းပျံခြေတွဲ’ ကျောင်းဆိုတာ လှေအလျားကို ပြောတာပါ။ ငှက်မြီးခံဆိုတာက င်းက အခွက်ကလေးကို ခေါ်ကြတဲ့ အခေါ်ပေါ့။ အခွက်

www.burmeseclassic.com

ကလေးရဲ့ အထက်နဲ့အောက်မှာ စကရွက် (စကားရွက်) နဲ့ စကညှောင့် (စကားညှောင်) ဆိုတာပါသေးတယ်။ စကျင်းရှစ်လံနဲ့ ငှက်မြီးခံပါတဲ့ လှေစပ်ရင် နတ်မြင်းပျံတောင် မခံနိုင်ဘူးပေါ့။ အထက်နှောတောမှာ သည်လို တဘောင်ပေါ်တယ်ဆိုတော့ အောက်နှောတောကလည်း တဘောင်လိုလိုစပ်ပြီး သတင်းလွှင့်ပြန်တယ်။ နတ်ကတော် အိပ်မက် မက်တယ်ပေါ့လေ။

''အောက်နှောတောက နတ်ကတော် မကြိုးကြာ အိပ်မက်မက် သာတဲ့၊ ညကြီးသန်းခေါင် အောက်နှောတော ရွာဆိပ်ကို ကုန်လှေ တစ်စင်း လာကပ်သတဲ့။ လှေကြီးနောက်မှာ ပြိုင်လှေတစ်စင်းတွဲလို့ တဲ့၊ ပြိုင်လှေကြီးက စကျင်းကိုးလံလောက်၊ ဝမ်းဗျပ်တစ်တောင့်ထွာ လောက်နဲ့တဲ့တော်၊ လှေဦးမှာ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးကလည်း ပြူးပြူးပ လို့ အရောင်တွေတောင် ဖျိုးဖျိုးဖျင်းဖျင်း ထွက်နေသာတဲ့၊ လှေပိုင် ရှင်က ပြိုင်လှေကို တွဲထားရာကဖြုတ်ပြီး ရွာဆိပ်မှာပဲ ချည်ထားခဲ့ သာတဲ့၊ သည်လှေကို နတ်လှော်လှေခေါ်ကြသာတဲ့။ မကြိုးကြာက နိုးနိုးချင်း သည်အကြောင်း ရွာထဲလျှောက်ပြောနေတော့သာတဲ့တော် ကိုင်း...''

ဟုတ်လေသလား မဟုတ်သလေသလား မသိဘူးပေါ့။ သည် စကားကလည်း လှေရွာတွေဘက် ထိုထိုပေါက် ရောက်သွားလိုက်တာ တချို့ကလည်း ယုံကြ၊ တချို့လည်း မယုံကြဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် နှောတောနှစ်ရွာမှာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာတော့ရှိတယ်။ နှောတော တစ်ရွာ တည်းတုန်းက နှောတောလှေ စိန်ဒိုးကို လှော်ကြတဲ့ လှော်သားတွေ မှာ ကိုပါနောက် ဆိုတဲ့လူက ပန်းဆွတ် အင်မတန် ကောင်းတယ်။

…တော နှစ်ရွာကွဲတော့ ကိုပါနောက်နဲ့ မကြောင်မ လင်မယားက …က်နှောတောမှာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး လုပ်ကိုင်စားကြတယ်။ ကိုပါ …က် ဖောင်သမားဆိုတော့ သစ်ဖောင်တွေနောက် လိုက်တဲ့အခါ …တယ်။ မကြောင်မက ရွာမှာပဲ ပဲရိတ်နှမ်းရိတ်ပေါ့။ သားသမီး …ည်း မရှိတော့ သည်လိုနေကြတာပါပဲ။ ကိုပါနောက် ဖောင်လိုက် …သာလို့ နောက်ထပ်အလုပ်က မခေါ်မချင်း ရွာမှာပဲ လင်ကိုယ် …ားနှစ်ယောက် အတူနေကြတယ်။ ကိုပါနောက် ပန်းဆွတ်ကောင်း …သိတော့ အောက်နှောတောက မကြောင်မ မိဘများက ငါ့သမီးနဲ့ …ားမက် တို့နဲ့အတူလာနေလှည့် ခေါ်ပါရော။ မိဘကခေါ်တော့ …ယားနှစ်ယောက် အောက်နှောတောမှာ နေဖြစ်ကြတယ် ပြောပါ …။ ဒါပေမယ့် သည်ကိစ္စဟာ ရိုးရိုးသားသားကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ …က်နှောတောသားတွေက သိတယ်။ ပန်းဆွတ်ကောင်းတဲ့ ပါနောက် … သက်သက် တစ်ဘက်လှည့်နဲ့ ခေါ်တာပေါ့လေ။ ပါနောက်ခမျာ …ားမျက်နှာကလည်းရှိ၊ ယောက္ခမတွေကလည်း တင်ကျွေးထားတာ …တော့ အောက်နှောတော နေရတာပါပဲ။ အထက်နှောတောသား … ပါနောက်နဲ့ ကြောင်မကို တို့ရွာလာနေပါ၊ တို့ကလည်း ကျွေး …တယ် ဖြစ်ကရော။ သည်မှာတင် နှစ်ရွာ စကားများကြပြန်တယ်။ …နောက်တို့ကတော့ မပြန်ပါဘူး။ ယောက္ခမထက် ဘယ်သူက … သချာဦးမှာတုန်းပေါ့လေ။ သည်လိုသာ ဖြစ်နေတာပါ။ နှစ်ရွာ … ပြိုင်လှေ မရှိကြသေးဘူး။ လှေခုတ်လက်သမား ရှာကြတုန်း။ …သစ် ရှာကြတုန်း။

✣

www.burmeseclassic.com

(၃)

အထက်နှောတောက လှေစပ်မယ့် ကျွန်းသစ်ကောင်းကောင်းရှာဖို့ အထက်မလည်ဘက် လှူလွှတ်ရတော့မှာဆိုတော့ သူကြီး ကိုမှန်ရောင်က ရွာသားထဲက တောင့်တောင့်နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် ရှာနိုင်ရတယ်။ လှေစပ်မယ့်သစ်က သစ်ကောင်းသစ်ညွန့် ဖြစ်ရတာဆိုတော့ သစ်အကြောင်းနားလည်တဲ့ ဦးကျားသိုးကပဲ ပြောပြရတယ်။

"သစ်က အလုံးအထည်ကလည်းကောင်းမှ၊ သစ်ကလည်း ဖြောင့်မှ၊ အမျက်အဆံ ပျားထိုးပိုးထိုးကလည်းနည်းမှ မအိုးခြမ်းခွဲလို့ကောင်းသာ၊ သစ်လုံးကြီးကို ထက်ခြမ်းဟက်တက်ခွဲရသာ။ ဦးတုံးပဲ့တုံး နှစ်တုံး ခုတ်နှင့်ရသယ်၊ ပြီးမှ ဇရာပြားပေါ် လောင်းထောင်ပြီး တကူခစ်တွဲယူရသယ်၊ လှေသမားတွေထိုင်ဖို့ ပန်းကန်ထောက်တွေ ထည့်ရသယ်"

ဦးကျားသိုးကလည်း တစ်ချိန်က လှေလှော်သားတစ်ယောက်ဆိုတော့ ပြိုင်လှေအကြောင်းတော့ လာခဲ့ထဲကကိုး။ ပြိုင်လှေစပ်ပြီးရင် ဦးကနေ့ပဲ့အထိ ကြိမ်ကျစ်ကြိုးတောင့်တောင့် ထည့်ရတာကအစ ဦးနဲ့ပဲ့ အလိုက်သင့် ကော့ကော့လေးနေအောင် ထိန်းပေးရတဲ့ ရွှတ်လို့ခေါ်တဲ့ ကြိုးထည့်ရတာအဆုံး ပတ်လေးလုံးစုံ အကုန် နားလည်တယ်။

"ရေကျော်သစ်၊ ခွဲ့ဝှက်သစ်၊ အုန္နာသစ်၊ နွယ်ပတ်မီးကျော်သစ်၊ သစ်ချောင်းကူး၊ သစ်လမ်းကူး၊ ဘီလူးကျော် နတ်ကျော်သစ်များတော့ သတိထားကြကွာ ငါ့တူများ၊ အရင်းအဖျား ကွာလွန်းတော့လည်း ကောင်းဘူး၊ သစ်ဖိုသစ်မမှာ သစ်မ မဖြစ်စေနဲ့၊ တောမီးလောင်လို့ ကျွမ်းတဲ့သစ်လည်း ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ခင်ပုပ်နား လင်းတနား ကျီးနား ငှက်နားများ ရေးကလူကြီးမိဘများ ရှောင်ကြသာပဲကွ၊ ဝံလိုဝံလက် အကြောက်စွန်ရဲများ အသိုက်ရှိတဲ့ သစ်ဆိုရင်တော့ ငါ့တူများ လက်ရှောင်းခတ်တော့"

"ဘကြီးကျားပဲ သွားလိုက်ပါလားဗျာ၊ စွန်သိုက် ငှက်သိုက် ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်က သိမှာတုန်းဗျ၊ ခွဲ့ဝှက်အုန္နာလည်း ဘယ့်နှယ့်လုပ် သိမှာတုန်း"

"ခွေးသားတွေရ၊ ငါ့အသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်မဖြစ်လို့ပေါ့ကွ၊ အထည်ဘက်မယ် နားလည်တဲ့သူတွေ ရှိပါသယ်၊ သစ်လုံးရရင် သစ်ခွင်းရက်ရှိသယ်၊ 'အုန်းဆူးသက်' ခေါ်သယ်၊ တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေးကြာ ကောင်းသယ်၊ ခြပုန်းစွဲ၊ ခါချဉ်စွဲ၊ နကျယ်စွဲ၊ ပျားစွဲတော့ သိမှာပေါ့၊ သိပါသယ်ကွ၊ မခက်ပါဘူး၊ သွားကတည်းက သစ်လုံးကို ဦးတိုက်ဖို့သာဖြူ၊ ကရမက်၊ ပန်းမ၊ ပန်းဥ၊ ဂမုန်း၊ ဖုံးမသိမ်နဲ့ နှမ်းဆီ မီးခွက်ကောင်းကောင်း ပါသွားပစီ၊ သစ်ခုတ်ရင် တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်များ တောင်းပန်ကြကွာ"

"ခက်ပါ့ကောဗျာ..."

"သူကြီးရာ၊ မင်းကောင်တွေနဲ့ မဖြစ်ဘူးထင်ပါရဲ့ကွာ၊ မသွားချင်ဘူး၊ တစ်လျားလျော့နေပြီ၊ မင်တို့ခေတ်ရောက်မှ တစ်ထစ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လျှော့တာ မောင်တို့ရေ၊ ရှေးက တနင်္ဂနွေသားချည်း သွားရသာဗျား၊ အောင်မာတ်ရအောင်လို့၊ ပွဲတိုင်းနိုင် ပြိုင်တိုင်းလှတော့ မကောင်းဘူးလား''

''ဘကြီးကျားရော၊ မြေတော်ဆိပ်မှာ သစ်ပုံကြီး ဟီးထလို့ပါဗျာ၊ မလည်ဘက် မသွားရပါဘူး''

''ဟာ သည်ကောင်… ငါ ထထောင်းမိတော့မယ်''

ရွာပိုင်လှေကြီးတစ်စင်း ခုတ်ကြမှာဆိုတော့ တစ်ရွာလုံးက ပျော်ကြတယ်။ တစ်ရွာလုံး ကလေးလူကြီး အုံးအုံးကြွက်ကြွက်။ သစ်လုံးပါလာရင် မြစ်ဆိပ်ဆင်းကြိုဖို့တောင် ရွာက စီစဉ်ကြပြီးပေါ့။ ကန်တော့ပွဲ သုံးပွဲနဲ့ ကြိုကြမှာကိုး။ မလည်ဘက်က သစ်လုံးကြီးတွဲပြီး ပြန်လာကြတော့ ရွာဆိပ်မှာ ကမ်းညွှတ်လို့။ ဘကြီးကျားက ပိတ်ဖြူကြီးဝတ်လိုက်လို့။ သူကြီးက မြစ်ဆိပ်မှာ မောင်းဆင်ပြီး တဒူဒူ ထုလို့၊ ဘကြီးကျားက သစ်တွဲလာတဲ့လှေကို ဆီးမေးတယ်။

''မအူ၊ မိကျောင်း၊ သခွပ်၊ ညောင်၊ သပြေ၊ ဆီး၊ လက်ပံကလော ကင်းရဲ့လားကွဲ့''

''ကင်းပါ့ဗျား''

''အောင်မာတ် ပါရဲ့လားကွယ့်''

''အောင်ကျော်တောင်ပါသေး''

''ခွေးမသားတွေ…''

အုထက်နှော့တော့ရွာက သစ်ကြိုသံတွေ မြစ်ရိုးမှာညံလို့။ မြေကြီးဘက်က လှေခုတ်လက်သမား ဦးလှမောင်နဲ့ တပည့်သုံးယောက်တောင် ရွာကို ကြိုရောက်နေကြပေါ့။ ရွာအားနဲ့ပဲ သစ်လုံးကြီးကို

…ကြီးကျောင်းဝိုင်းထဲ ရောက်အောင် သယ်ခဲ့ကြတယ်။ ရွာက …သားတွေ အော်ကြတဲ့ တဘောင်ကို ယုံကြတော့ စကျင်းရှစ်လံ …ခုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကြပါပြီ။ နာမည်တောင် ပေးပြီးကြပေါ့။ '…ယား' တဲ့။

✣

www.burmeseclassic.com

(၄)

အထက်နှောတော သူကြီးက လှေခုတ်ဖို့ မင်္ဂလာသစ် အရှာခိုင်းတာရော၊ လှေခုတ်လက်သမားဦးလှမောင်နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာ လှေခုတ်နေကြပြီဆိုတာ ကြားတော့ အောက်နှောတော သူကြီးကိုယ်တိုင်က နေမဖြစ်တော့သလို၊ ရွာကလည်း လှုပ်စိလှုပ်စိ ဖြစ်လာပါရော၊ သူကြီးက ပျင်းကြောဆွဲနေတာ အရေးမကြီးဘူး။ တစ်ဖက်ရွာက လှေခုတ်နေပြီဆိုတာတောင် မလှုပ်တာကို သဘောမတွေ့ကြဘူး။ အနိုင်မလုပေမယ့် အဖီးလုရမှာပေါ့။ သူကြီးမလှုပ်ပေသိ ရွာက လှုပ်ရမှာပေါ့။ ဘယ့်နှယ် ရွာချင်းယှဉ်တော့ တစ်ရေလျှော့ရပြီ။ သူကြီးချင်းယှဉ်တော့ ဇ ညံ့ရာကျရပြီ။

"သူကြီးနှယ်၊ အထက်နှောတောက တိုးနှယားတောင် လောင်းထောင် ပျဉ်ကပ်လုပ်ကုန်ပြီ၊ သူကြီးဟာ ဘယ်မှာတုန်း လှေက၊ ကျုပ်တို့ရွာတော့ ခွေးလုံးလုံးဖြစ်ရုံပါကော သူကြီးရဲ့"

အောက်နှောတော သူကြီး ဦးလွန်းဘော်က သည်စကားလည်း ကြားရော နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးတွေတောင် ထောင်သွားသလား မှတ်ရတယ်။ သူ့အိမ်က သူရင်းငှားဘချစ်ကတောင် မလေးတော့ဘူးဆိုတော့ သူကြီးလည်း မနေသာတော့ဘူး။ ရွာကလူကြီးတွေခေါ်ပြီး တိုင်ပင်ရပြီ။ တော်သလင်းလှေပြိုင်ပွဲ အထက်နှောတောက ဝင်နွဲတော့မယ်

တော့ အောက်နှောတောကလည်း မဝင်လို့ မကောင်းတော့ဘူး။ က်နှောတောက စကျင်းရှစ်လံ၊ သုံးကျိုက်နှစ်တက်ဆိုတော့ အောက်နှောတောကလည်း သည့်ထက် လျော့လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ရွာက ပြိုင်လှေထက်လည်းသာမှ ကောင်းတော့မယ်ပေါ့လေ။ န်းက နတ်ကလေး၊ ရေကျော်က မြကျောက်၊ မြေနီကျင်းက ဖန်၊ မြစ် အရှေ့ဘက် ရရှည်က ဇော်ဂျီ၊ ရရှည်မြောက်ရွာက သိမ်း၊ ထိန်ပင်က မကန်း၊ ချောင်းစောက်က မိုးကြိုး။ သည်ရွာ လှေတွေထက်တော့ နောက်ခုတ်လှေက ကောင်းရတော့မပေါ့။ ထည့်ကြတဲ့ငွေနဲ့ သူကြီးထည့်တဲ့ငွေ စုထုတ်ပြီး သူရင်းငှားဘချစ်နဲ့ ရော၊ လက်သမားပါရှိမယ့် နေရာကို သတင်းကြားနဲ့ ဂရန်းဂရင်း ကြတယ်။

ကျောက်မြောင်းနယ်ထဲက ရွာတစ်ရွာမှာ လှေတည်လက်သမား ကျော်ဆိုတာ အင်မတန်ကောင်းတယ်ကြားလို့ ကျောက်မြောင်း လိုက်ကြတယ်။ ရွာရောက်တော့ လက်သမားဆရာကြီးက မရှိ ဘူး။ တမြန်နှစ်က ဆုံးရှာပြီဆိုတဲ့ သတင်းပဲ ရခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျော်မိန်းမ ညွှန်လိုက်တဲ့ လက်သမားတော် ဦးမှတ်စုနောက် လိုက်ပြန်ရော။ ဦးမှတ်စုတော့ တွေ့ပါရဲ့၊ အသက်ကြီးလို့ မလုပ် တော့ဘူးဆိုပြန်တော့ သူ့လက်ထောက်နေတဲ့ မြင်းခြံနယ် သိမ်ရွာ တယ်။ ဦးမှတ်စုရဲ့တပည့် ဦးလူကလေးနဲ့တွေ့တော့လည်း အဆင် ဘူး။ သူက ပြိုင်လှေမတည်ဖူးဘူး။ ချင်းတွင်းလက်ခေါ်တဲ့ င်းကိုယ်ကြီးတွေ၊ 'တပါ' ကြီးတွေလောက် တည်ခဲ့ဖူးတာပဲ ဖြစ်ကရော။ ပြိုင်လှေထဲတော့ မြင်းမူက ကိုဘကျောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နာမည်ရလှတယ်။ လူကလည်း လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တုန်းအရွယ်ဆိုပါတော့။ သူကြီးလည်း ရက်ကုန်လူပမ်း၊ ငွေကုန်သံပြာ ဖြစ်လာတာနဲ့ ရွာပြန် တစ်ထောက်နားကြဦးစို့ရဲ့ ဖြစ်ကရော။ အတူပါလာတဲ့ သူရင်းငှား ဘချစ်က မထူးတော့ပါဘူး သူကြီးရာ၊ မြင်းမူတော့ ဝင်ကြရအောင်ပါ ဆိုတော့ သူကြီးလည်း လိုက်လာခဲ့တယ်။ မြင်းမူနယ်က လှေသမား ဖောင်သမား အလွန်ထွက်တာကို သူကြီး သိတယ်။ ဒါပေမယ့် မြင်းမူ ရောက်တော့ ကိုဘကျော်ဆိုတာ မြို့ပေါ်မှာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အနောက်ထိုထိုသွားရင် ကြက်သင်ဆိုတဲ့ ရွာရှိတယ်၊ အဲသည်ကို လိုက် ကြပါ ဖြစ်ပြန်ရော။

"မင်းအမေကလွှား… သည်တစ်သက် လှေလက်သမားရှာသာ နဲ့ ဘဝတစ်ဝက်ကုန်ရ ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ ငါ့ဟာ ငါ ပြန်မယ်လုပ်သာ အဟုတ်၊ မင်းလုပ်သာနဲ့ လက်စမသိမ်းနိုင်ဘူး"

သူကြီးက သူရင်းငှားဘချစ်ကို ငေါက်တော့ ဘချစ်က ပြန်ချေ တယ်။

"သူကြီးနှယ် မြင်းမူထိုထိုရောက်ကာမှ ကြက်သင်မလိုက်ချင် မိုက်ရာကျတော့မှာပေါ့ဗျာ၊ ရွာမှာခုထိ လှေမခုတ်ရသေးဘူး။ ကျုပ် က အနေသာကြီးရယ်၊ သူကြီးကို ရွာက ပြောမှာစိုးသာ၊ လှေခုတ်ရ မှာနဲ့ တက်ကျင့်ရမှာနဲ့၊ ရက်က မရှိတော့ဘူး"

"သည်နှစ် မပြိုင်ရုံပေါ့ ဘချစ်ရာ၊ လှေပြိုင်သာ မိဆိုင်ဖဆိုင် ရိုးရာကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းဟာက…"

"မိဆိုင်ဖဆိုင်ထက် အရေးကြီးတော့မပေါ့ သူကြီးရာ၊ ရွာရည်

…့ ဘည်သာပဲ နှစ်မှမနည်းတော့ပဲဟာ။ ရွာပိုင်လှေမရှိတော့ ကျုပ်တို့ …ကို မှုဆိုးမရွာလို့ ပြောနေကြသာ ကျုပ်က ရှက်သာ"

"အောင်မာကွာ၊ အပြောဖူးညို့ အဆိုကိုပု၊ ရှက်ရင်လည်း ပုဆိုး …အကွာ"

"သူကြီးက ပုဆိုးခြုံရမှာ၊ ကျုပ်က အနေသာကြီးရယ်"

"ကိုင်းပါကွာ… ကြက်သင်ရွာ လိုက်ချင်လိုက်ပါတော့၊ ခွေး …… အေး၊ မင်း ယောက်ဖလှေခုတ်သမား တွေ့ချင်တွေ့၊ မတွေ့ …် မင်းကိုလှေလုပ်စီးပြီး ပြန်မှာကွနော"

သည်လိုနဲ့ လှည်းငှားပြီးလာကြတော့ ကြက်သင်မှာ လှေခုတ် … ကိုဘကျော်နဲ့ တွေ့ကြတယ်။ ကိုဘကျော်က ရုပ်က ခပ် …ကြမ်းကြမ်းထဲကပါ။ မျက်နှာမှာ အပိမ့်ပိမ့်တွေနဲ့။ နဖူးက မောက် …က်၊ နှာရောင်က ကောက်ကောက်။ ဖြူတစ်ဝက်၊ မည်းတစ်ဝက် …မ်းမွေးကြမ်းကြမ်းကြီးနဲ့ဆိုတော့ လက်သမားဆရာတောင် ဟုတ် …သားလို့ တွေးမိကြတယ်။ ကိုဘကျော် ဆိုပေမယ့် အသက်က …ဆယ် တော်တော်ကျော်လောက်ပါပြီ။ ဝိုင်းထဲမှာ စပ်လက်စလှေ …်င်း ရှိပေသိ လက်စမသတ်ရသေးဘူး။ တပည့်နှစ်ယောက်လည်း …့ဘယ်။ မယားက မိဘရပ်ထံပြန်နေသတဲ့။ သူကြီးနဲ့ ဘချစ်က …ျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ ကိုဘကျော်က ဆေးလိပ်ဖွာရင်း …ောင်တယ်။ သူကြီးနဲ့ ဘချစ်ကလည်း ကြက်သင်က ပြန်မဖြစ် …့ ကိုဘကျော် လှေရုံထဲအိပ်ဖို့ ရှိတော့တာပါ။ ကိုဘကျော် …ည်း မနက်မှပြန်ကြပါလို့ တားရှာပါရဲ့။

"တစ်ခုတော့ရှိသယ် သူကြီးရ။ ကျုပ်ကလည်း တပါလှေ နော

www.burmeseclassic.com

ဆေး[illegible]ကြီးတွေလောက် စပ်သာဗျ။ ပြိုင်လှေရယ်လို့ အရင်ကတော့ ခုတ်ပါရဲ့၊ အခု မခုတ်တော့ဘူး။ သူများရွာ သွားပြီး လိုက်မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ပန်းနာရောဂါရှိတော့ တပည့်နှစ်ယောက် အားကိုးနေရသာပဲ''

''ကြက်သင်္ဂိုက လှေခုတ်ဆရာ ကိုဘကျောက် ကောင်းလှဆိုလို့ အဝေးကြီးက လာသာပါကွာ။ မင်းက မခုတ်တော့ဘူးဆိုတော့ ခက်သားပဲ၊ ရွာပြန်မလှချက်တော့··· ကိုင်း ဘချစ် ညလည်းအိပ်မနေနဲ့တော့၊ လှည်းတစ်စီးငှားပြီး မြင်းမူဆိပ် ပြန်အိပ်ကြစို့''

သူရင်းငှား ဘချစ်ကတော့ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါဘူး။ ပြိုင်လှေခုတ်တဲ့ လှက်သမားဆရာ သည်လောက်ရှားရသလားရယ်လို့ မခံချင်တာလည်း ပါတယ်။ သူကြီးပြောသလို ရွာပြန်ဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက်ကိုး။ လှေခုတ်ဆရာ ကိုဘကျောက်က ချောင်းတွေဆိုး သလိပ်တွေ အန်ပြီးတော့မှ အသံမျှင်းမျှင်းနဲ့ တစီစီပြောလေရဲ့။ သည်စကားကိုတော့ သူကြီးရော သူရင်းငှားဘချစ်ပါ စိတ်ဝင်စားသွားကြတယ်။

''ကျုပ်မှာ ပြိုင်လှေတစ်စင်း ဝယ်ထားသာတော့ရှိသယ်၊ ကျုပ်တို့ ခုတ်တဲ့လှေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လက်ရာကို သဘောကျလို့ နမူနာယူချင်သာနဲ့ ဝယ်ထားလိုက်သာ၊ ကျုပ်တို့ ရွာမြစ်ကမ်းပါးမှာ တင်ရက်က လှေကြီးတစ်စင်း ဆိုက်သာကိုး သူကြီးရဲ့၊ ကြာတော့ ကြာပါပြီ၊ လှေကြီးပေါ်က လင်မယားက သူတို့လှေနဲ့တွဲလာတဲ့ ပြိုင်လှေတစ်စင်း ပြန်ရောင်းချင်လို့ဆိုတော့ ကျုပ်က ရေဆိပ်ဆင်းကြည့်သယ်၊ အခု ကျုပ်ပြမယ့်လှေပါပဲ၊ ကျုပ်လည်း လှေတွေကိုင်ခဲ့ပေါင်း မြောပါပြီ၊ သည်လောက် လက်ရာဆန်းတဲ့လှေ မတွေ့ဖူးခဲ့ဘူး၊ ဈေး[illegible]

[illegible]ညီး တော်သာနဲ့ ဝယ်ယူထားလိုက်သာ၊ ကျုပ်မိန်းမက အောင့်တော့ [illegible]သာပဲ သူကြီးရေ···''

''ပြိုင်လှေက အသင့်လှော်ရုံလား၊ လွန်းတင်ရဦးမှာလား၊ အဆေး [illegible]တ်ကဲ့လားကွာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဘယ်နှလံ ဘယ်နှတက် ပြောပါဦး''

သူကြီးက စိတ်ဝင်စားပြီ။ လှေခုတ်ဆရာငှားမယ်၊ လှေခုတ်ဆရာ[illegible] သစ်ကောင်း ဝယ်မယ်၊ ရွာမှာပဲ ခုတ်မယ်လို့ ထွက်လာကြတာ။ [illegible]ဘက ပြိုင်လှေစပ်ပြီးသားတောင် ရမယ်ဆိုတော့ လှေကြီးတစ်စင်း[illegible] မြင်းရိုးတွဲပြန်ရုံပေါ့။ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဟန်ကျလိုက်လေ [illegible]

''ရှစ်လံနဲ့ နှစ်တောင် စကျင်းရှိသယ်၊ ဗျက်က နှစ်တောင်မိုက် [illegible] ပန်းကန်ပျဉ် သုံးကျိတ်ကျော်သဗျာ၊ တက်တွေလည်း အချောင်း [illegible]ဆယ် ပါသေးသာပါ၊ ဦးပိုင်းမှာ ကနုတ်တွေ ရှမ်းပန်းတွေ [illegible] အပြင် အင်မတန် လက်ရာမြောက်တဲ့ ကုမ္ဘဏ်ရုပ်တစ်ရုပ်တောင် [illegible]သေးသာ၊ လှေဆိုသာ ကော့နေသာများ နှီးစ ရေထဲချထားတာ [illegible] ကြည့်တော့၊ ကြိမ်ဆယ်ချောင်းကို ကျစ်ထားတဲ့ ရွတ်တောင် [illegible]ပြီးသားဗျာ··· ကြိမ်ရွတ်တော့ လဲချင်လဲလိုက်ပေါ၊ နှစ်ကလည်း [illegible]ကိုးဗျ''

''အသားတွေရော ကောင်းသေးရဲ့လားကွာ''

''ဟာ ကျုပ်က ရေနံသုတ်ပြီး သက်ကယ်တဲနဲ့ ထားသာပါဗျ။ [illegible]ကြည့်လေ''

''ကြည့်သာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ကျုပ်စိတ်ထဲ မရှင်းသေးလေး [illegible]ပါရစီ။ ကုန်လှေကြီးတွေ လောင်းလှေတွေ [illegible]ပါတွေသာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အင်သူကအပ်လို့ လှေလက်သမားက စပ်လို့သာ ရှိပါသယ်၊ ပြိုင်လှေကြီးတစ်စင်း စိတ်ကူးရလို့ ခုတ်ရောင်းလိုက်ဦးမှ ဆိုသာမျိုးတော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ မောင်ဘကျော်ရဲ့၊ အခု မင်းပြောပုံတော့ လှေကြီးတစ်စင်းက ပြိုင်လှေတွဲလာပြီး ချိုချိုချောင်ချောင် ရောင်းသွားသယ်ဆိုသာ ဟုတ်ပါ့မလား၊ လှေရွာ တစ်ရွာရွာက ခိုးလာတဲ့ ပြိုင်လှေများလား လက်သမားရာ”

ကိုဘကျော်က သူကြီးကို တော်တော်ထူတဲ့ သူကြီးပါလားဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ကြည့်တယ်။ ပြိုင်လှေတစ်စင်း လိုချင်သခိုက် ပြိုင်လှေတစ်စင်း လက်တင်ရနေတာကို တောင်တောင်အီအီ တွေးရပါ့မလားပေါ့။ ဒါပေသိ သူကြီးမေးတာလည်း မေးထိုက်တယ်။ ပြိုင်လှေဆိုတာ အပ်သူက အပ်ထည်အပ်မှ ခုတ်ရတာလည်း အမှန်ပဲ။ စကျွင်း ဘယ်နှလံ၊ ဗျက်ဘယ်နှလံ၊ ဘယ်အရွယ် ဘယ်အစား ကျကျနန မေးမြန်းပြီးမှ လှေလက်သမားက ခုတ်ရတာလည်း ဟုတ်တယ်။ ပြိုင်လှေတစ်စင်း ရောင်းစရာရှိတယ်ဆိုတာဖြစ်ဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းတာ မဟုတ်လား။

“သူကြီးမလဲ ရိုးလွန်းပါ့ကောဗျာ။ မြစ်နားရွာတစ်ရွာမှာ မြစ်စောင်းမေးတင်ထားတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ကမ်းပြိုရာက ရေခရောဗျာ၊ ကျောင်းအောက်ထားတဲ့ ပြိုင်လှေကြီး ကမ်းပါးအပြိုမြစ်ထဲကျရောဗျာ၊ လှေဆိုတော့ ပက်လက်ကျကျ မှောက်ခုံကျကျ ရေစီးနဲ့ အစုန်မျောသာပဲဗျ၊ ဒါကို ကျုပ်ပြောတဲ့ လှေလင်မယားက မြစ်တစ်နေရာမှာတွေ့လို့ တွဲယူလာပြီး ကျုပ်ကိုရောင်းသဗျာ၊ ကိုယ်

ဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ သည်ပြိုင်လှေ ကျုပ်လက်ထဲရောက်သာပဲ နှစ်ကြာလှပေါ့ဗျာ”

ဒါကိုတော့ သူကြီးက လက်ခံတယ်။ ဒါဖြစ်နိုင်တယ်။ သို့ပေမယ့် ဘယ်နှ လှေပိုင်ရွာက မသိနိုင်ဘူးလား။ ကိုဘကျော်က မသိနိုင်ဘူးတဲ့။ သိရင်လည်း ရေအဆုံးပဲတဲ့။ ကျုပ်လက်ထဲရောက်နေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်ရွာကမှ လှေပျောက်ရှာသံ မကြားခဲ့ဖူးဘူးတဲ့။ စိတ်ချလက်ချသာ ယူတော့တဲ့။

သူကြီးနဲ့ဘချစ် လှေရုံလုပ်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးနောက် သွားကြည့်ကြတော့ ဟုတ်ပေသားပဲ။ လှလိုက်တဲ့ ပြိုင်လှေကြီး။ ဦးပိုင်းမှာ မျက်လုံးနှစ်လုံးပါပြီးသား။ ရင်ပုံဦးမှာ သံပြားတွေကပ်ပြီးသား။ ရေခွဲ ဆောင်းလိုက်မယ့် ဖြစ်ခြင်း။ ကိုဘကျော် ပြောသလို ရွှတ်တန်း ကြီးလဲလိုက်ရင် ~~ပြီးပြီ~~။ လှေဦးက ကုမ္ဘဏ်ရုပ်ဆိုတာတော့ သူကြီးက နားလည်နိုင် ဖြစ်နေတယ်။ ကိုဘကျော်က အလှဆင်ထားသာပါတဲ့၊ မဖြုတ်ပါနဲ့တဲ့။ ဈေးပြောပါဆိုတော့ ဝယ်ရင်းက နှစ်သောင်း၊ သုံးသောင်းရရင် ထမ်းသာသွားတော့တဲ့။ ဘချစ်ကလည်း ကြိုက်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူကြီးကို တစ်နေရာခေါ်ပြီး တိုင်ပင်တယ်။ စိတ်ထဲ မရှင်းနောင့်ရှိလို့ပါ။

“သူကြီး··· ကုမ္ဘာဏ်ရုပ်ဆိုသာ ပြိုင်လှေမှာ ပါကောင်းလို့လား ဗျာ ကျုပ် တစ်ခုသတိရသယ်၊ ရွာက နတ်ကတော် မကြိုးကြာ အိမ်ထဲ နဲ့ တူနေသာကော သူကြီးရဲ့၊ လှေကြီးတစ်စင်း ရွာဆိပ်လာဆိုက်တော့ ပြိုင်လှေတစ်စင်းတွဲလို့ ဆိုသာလေ၊ လှေဦးမှာ မျက်လုံးကြီး ဖိုလုံးပါသာလည်း တူနေပြီကော သူကြီးရဲ့”

www.burmeseclassic.com

ဘချစ် ပြောတာ ဟုတ်နေလေတော့ သူကြီးလည်း ဝေခွဲရခက်နေလေရဲ့။ ကိုဘကျောက်က လှေမပြေးရင်ပြော၊ ပြိုင်လို့မနိုင်ရင်ပြော၊ ငွေနှစ်ဆပြန်လျော်မယ်လို့ အာမခံပြန်ရော။ သည်စကားကိုတော့ သူကြီးမခံနိုင်တော့ပါဘူး။ အချိန်ရတုန်း ငွေတစ်ဝက် ချေခဲ့တယ်။ ကိုဘကျောက်က ရွာအရောက် လှေတစ်စင်းစင်းနဲ့ တွဲပို့ရမယ်။ ရွာရောက်ရင် ကျန်ငွေချေမယ် ဖြစ်ကရော။ သူကြီးလည်း အားစေးထည့်ခံထားရသူလို လှေလက်လွတ်မှာကို စိုးနေသလိုပဲ။

“စိတ်ချသာ ပြန်ရောဗျို့။ အလွန်ဆုံး ဖိန်း သဘက်ခါ သူကြီးရွာရောက်အောင် လှေတွဲနဲ့ ပို့လိုက်မယ်။ ဆီးသာကြိုကြရော့… လှေနာမည်လည်း မှတ်သွားကြဦးဗျ…”

သူကြီးနဲ့ သူရင်းငှား ဘချစ်တို့လည်း ဝမ်းသာအားရပြန်ခဲ့ကြတယ်။ မြင်းမူရောက်တော့ မိုးကြီး တော်တော်ချုပ်ပါပြီ။ ဆိပ်ကမ်းမှာပဲ ထမင်းစားကြပြီး ကြက်အိပ်ကြက်နိုးနဲ့ မိုးလင်းကြရတော့တယ်။ မိုးလင်းမှ ကူးတို့ကြုံနဲ့လိုက်၊ ရွာရောက်တော့ ဆရာတော့်ကျောင်းတန်းသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ကြတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေကလည်း မောင်းမထုရဘဲ လာလိုက်ကြတာ ကျောင်းကျိုးခမန်းပေါ့။ ဆရာတော်က လှေနာမည်က ဘာတဲ့တုန်း သူကြီးရဲ့ဆိုတော့ သူကြီးက ဖြေတယ်။

“ကုမ္ပဏီကြီးတဲ့ ဘုရား…”

✣

(၅)

အထက်နှောတောရွာက တိုးနယားဆိုတဲ့ ပြိုင်လှေကြီး ကောင်းလှကြောင်း မြစ်နားရွာတွေမှာ သတင်းကြီးသလိုပဲ အောက်နှောတောရွာက ကုမ္ပဏီကြီးကလည်း လူပြောသူပြောများတဲ့ ပြိုင်လှေပါပဲ။ တိုးနယားက မင်္ဂလာသစ်နဲ့ ခုတ်ယူတာဆိုတော့ ရွာစိတ်တိုင်းကျပေါ့။ ကုမ္ပဏီကြီးကတော့ ရှိနှင့်ပြီးသားပြိုင်လှေ။ သည်ရွာက လှေနှစ်စင်းကို အနားရွာတွေက တကန်တကမဟုတ်ရင်တောင် ခရီးကြုံ ဝင်ကြည့်ကြတာတွေလည်း ရှိတယ်။ ဘာပဲပြောပြော လှေသစ်တွေဆိုတော့ လှေပြိုင်ပွဲအတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ရွာတွေက သည်လှေနှစ်စင်းကို ပြိုင်ဘက်ရယ်လို့ အထင်မကြီးကြပါဘူး။ နှစ်ရွာတစ်ရွာ ရှိခဲ့ကြတုန်းက အတူလှော်ခဲ့ကြတဲ့ လှေလှော်သားတွေကလည်း ရွာမှနှစ်ခြမ်းကွဲမှာတော့ လှေသားလည်း ကွဲပြီပေါ့။ သည်တော့ လှေအသစ်၊ လှေလှော်တက်ကျင့်ရမယ့် လှေသားတွေကလည်း အသစ်ဖြစ်ရပြီ၊ အသစ်ဖွဲ့စည်းရပြီပေါ့။

ပြိုင်လှေရယ်လို့ ကိုယ်စီရှိကြပြီဆိုတော့ အထက်နှောတောရွာ၊ အောက်နှောတောပါ တက်ရေးကျင့်ကြရပြီ။ လှေတွေ ရေချိန်ကိုက်ကြရပြီ။ ရေချိန်ကိုက်တယ်ဆိုတာက လှေဦးစပ်ဝမ်းပျဉ်မှာ ကျပ်လုံး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆဘက် အပေါက်ဖောက်ပြီး ရေသွင်းရတယ်။ တက်လျော်သားတွေ ထိုင်မယ့် ပန်းကန်ပျဉ်ရေထိပြီဆိုရင် ဦးဖျား ပဲ့ဖျား ဦးရေသောက် ပဲ့ရေသောက်မှတ်ပြီး ရေပြန်ထုတ် အပေါက်ပြန်ပိတ်ရတယ်။ တက်သားတွေ ထိုင်ကြပြီဆိုတော့လည်း ရေချိန်ကိုက်အောင် ထိုင်ရပြီး လိုတော့ တက်သား တိုး၊ ပိုတော့ တက်သား နှုတ်။ ရေချိန်နဲ့ ညီပြီဆိုတော့မှ တက်သား ဘယ်နှစ်ယောက်တွက်ပြီး တစ်လှေတစ်လှေ ရေချိန်ကိုက် ပြိုင်ကြရတာပါ။ ပြိုင်မယ့်လှေတိုင်း ရေချိန်ကိုက် ပြိုင်ကြရတယ်။ တက်ကျင့်တော့လည်း တစ်နေ့ သုံး၊ လေးလား ကျင့်ကြရတာဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတွေက ကျောင်းမှာပဲ ထမင်းကျွေးထားကြတယ်။ တက်ကျင့်တော့လည်း လက်မောင်းပြုတ်ထွက်မတတ် ကျင့်ကြရတာကိုး။ ကျင့်သား တစ်လမရှိဘဲနဲ့ ပြိုင်မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်ရွာပြိုင်လှေ ကိုယ်သေချာအောင် ရင်ကွဲခမန်းကျင့်ကြလို့ အသားကျပြီဆိုတာနဲ့ ရွာက ငွေဖျာကြပြီ။ လှေပွဲတွေရှိပြီဆိုလို့ကတော့ မိန်းမ ယောကျ်ား ကလေး လူကြီး ဘယ်သူမှ အနှမြော မရှိကြဘူး။ လှေကဲခတ်ရတာကိုယ်က ရင်ခုန်စရာ ပျော်စရာကိုး။

"ကုမ္ဘဏ်ကြီး ပွဲပေးပြီတဲ့… ဦးလယ်ပဲ့ ကန်တော့ပွဲ သုံးပွဲ အရက် ကြက်ကြော်နဲ့ တင်ကြမြှောက်ကြပြီတဲ့ဗျ။ လှေသားတွေလည်း ဆေးတောင်ထိုးကြသတဲ့၊ အောက်ပြည်က ဆေးဆရာပင့်ပြီး အင်းတွေ စမတွေ ထိုးကြသယ် ပြောသာပဲ။ ပန်းဆွဲ ပါနောက်က ခေါင်သူကြီး၊ ကျကျနန သင်ပေးသာတဲ့ဗျ။ ပါနောက်က သစ္စာဖောက်သာ ပါဗျာ"

"ပါနောက် မပါသာနဲ့ တစ်ပန်းရှုံးရရောလားကွ၊ မင်းနှယ်…

…ကျိ သွေးမရှိတဲ့အတိုင်း။ စမ မကလို့ စထီးဖြစ်ဖြစ်ကွာ လူ…မှ ဟုတ်သာပါ၊ ငါတော့ သည်တစ်ပွဲကျရင် နပိုင်ချင်းထပ်မယ် …ကူးသယ်၊ ကြွေတစ်လှည့် ကြက်တစ်ခုန် ပေးရတော့ တစ်ကောင် …တော့ နှစ်ကောင်ကွာ၊ ဘာရှိလိမ့်မတုံး"

"ငါတော့ ကိုယ့်ရွာလှေလည်း လှေပေါ့ကွာ အားပေးရမှာပေါ့၊ …ကျော်လှေ မြကျောက်၊ ထိန်ပင်ကန်က မကန်းထည့်လောင်းမကွာ"

"မင်း အရူးလား၊ မကန်းက ဘယ်ဆွဲကွ၊ လှေမက်နေသာနဲ့ …လျှားလျော့ချင်နေသာ… မိုက်ပါ့ကွာ"

လူနှစ်ယောက် ဆုံမိပြီဆိုတာနဲ့ လှေအကြောင်း လောင်းကြေးအကြောင်း ပလုံစီထနေတော့တာပါ။ လက်ရင်းကြေး လက်ဖျားကြေး …တွေ သီးနေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ လက်သိပ်ကြေးတွေလည်း ရှိတယ်။ …ာလောင်းရင် မယားက မြှောက်တောင်ပေးသေးတာပါ။ မယားက …ရှုံးခဲ့ပြီဆိုတော့လည်း လင်က ဘယ်နှယ်မှ မနေပါဘူး။ မယား…ည်း လင်ကို 'တော့် တော်ပြီလား… ယူဦးလေ' လုပ်တော့ …ါ၊ ဒိုင်လွှတ်လောင်းကြေးတွေကလည်း မပြောနဲ့တော့။ ငွေချင်း …ာ အားမရတော့ ရွှေချင်းထပ်ကြသေးတာပါ။ လှေပြိုင်ပွဲနီးလေ …ဘ်သဲသဲ နိုင်လေ။ ကိုယ့်ရွာနဲ့ ကိုယ့်ပြိုင်လှေ၊ ကိုယ့်လှေ …ချင်းနဲ့ ကိုယ့်ဝတ်စုံ မြစ်ထဲလျော်လာကြပြီဆိုကတည်းက သွေးကြွ …ပြီ၊ လှေပွဲရက်က တစ်ခါတစ်လေ လေး၊ ငါးရက် ရှိတတ်တော့ …မှာ လူမကျန်တော့သလောက်ပေါ့။ လှေပြိုင်မယ့် မြစ်ကမ်းပါးမှာ …နံကလူတွေ ကမ်းညွှတ်အောင် ရောက်နေကြတာများ မြစ်ကမ်း …နေရာ အောက်မေ့ရတယ်။ လှေပြိုင်မယ့်နေရာက အောက်နော

www.burmeseclassic.com

တောနဲ့ရော အထက်နှောတောနဲ့ပါ နည်းနည်းတော့ လှမ်းတယ်။ ရွာတွေက လှေပွဲကျင်းပတဲ့နေရာအရောက် မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း လျှောက်ကြတာများ ပုရွက်ကြောင်းလိုက်လို့။

"အမျိုးသားများ အကျိုးပွားစရာ တိုးနယားမောင် လာပြီတစ်ခါ
လှေတကာမှာ ခေါင်မဟာ ကျက်သရေမင်္ဂလာ ခညောင်းစရာ
လှေတော်သားများက ပို့တဲ့မေတ္တာ
ဘေးဘယာဝေးကွာ အေးပါစေကြောင်း
သွန်းလောင်းရေသီတာ..."

ပြိုင်လှေတွေက အားကျမခံ။ လှေသီချင်း ရွာသီချင်းတွေနဲ့ အင်မတန် ပူပြင်းတဲ့ တော်သလင်းနေ ကျိုက်ကျိုက်ဆူထဲမှာ ယောက်ျားသားတွေဆိုတာ အင်္ကျီတောင် မကပ်နိုင်ဘူး။ မိန်းမတွေကလည်း ထမီတိုတိုပါအောင်ဝတ်ပြီး ကွေးနေအောင်ကကြလို့။ ကုမ္ဘာဏ်ကြီးကလည်း သီချင်းတဟိုဟို မောင်းသံ တဒူဒူနဲ့ ဝင်လာပါပြီ။

"အောင်ပါစေ သပြေပန်းနဲ့ ရေချမ်းကိုလောင်း
အောင်ကြပါစေ ခင်ဗျာ သပြေပန်းနဲ့ ရေချမ်းကိုလောင်း
စုန်ဆန်ခရီးမှာတဲ့ အကြောင်းပြုအခါခါ
အိုလေး ကုမ္ဘာဏ်ကြီးရဲ့ တောင်းဆုပတ္ထနာ
မေတ္တာရေမိုး သွန်းဖြိုးကြပါစေခင်ဗျာ..."

ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ မြစ်နားတန်းတစ်လျှောက်က ပြိုင်လှေတွေ အားလုံးလိုလိုက သည်နှစ်မှ ပြိုင်ကြတဲ့ တိုးနယားကိုရော၊ ကုမ္ဘာဏ်ကြီးကိုပါ အိမ်ဖြည့်လောက် သဘောထားခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကုမ္ဘာဏ်ကြီးက တာလွှတ်ပါပြီဆိုကတည်းက ဒူးလေးပေါ်တင်ထားတဲ့

မြားတံလို ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲနေအောင် ပြေးလိုက်တာ ပြိုင်သမျှလှေတွေ လှေတစ်လျားစာ ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာချည်းပဲ။ ကုမ္ဘာဏ်ကြီးက ဇော်ဗလကို နိုင်တယ်။ မကန်းကို နိုင်တယ်။ နှစ်ရက်၊ နှစ်လားစီ ပြိုင်ကြတာမှာ နိုင်လိုက်တာပါ။ ကုမ္ဘာဏ်ကြီးလှော်သားတွေက လက်မောင်းရှုံ့နီ ရည်း၊ ရင်ပတ်ရှုံ့နီစည်းတွေနဲ့ မာန်တကြွကြွပေါ့။ အောင်မောင်းသံ တဒူဒူက မြစ်ရေထဲ စီစီဝေလို့။ သို့ပေသော်လည်း နှစ်ရက်နိုင်ပြီး သုံးရက်မြောက်တဲ့ နေ့ကစလို့ ကုမ္ဘာဏ်ကြီးကို ရွာကျောင်းအောက် ပြန်ထားဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

လှေပြိုင်ပွဲ နောက်ဆုံးဗိုလ်လုပွဲမှာတော့ ချောင်းစောက်က ပြိုင်လှေ မိုးကြိုးက ပန်းဆွတ်သွားခဲ့တယ်။

အောက်နှောတောရွာကတော့ ပထမနှစ်ရက်မှာ ကိုယ့်ရွာကိုယ့်လှေ သည်းကြီးခဲကြီး ပြိုင်ကြတာဆိုတော့ လောင်းကြေးနိုင်လိုက်ကြတာ ဘယ်နည်းလိမ့်မတုန်း။ လှေပွဲသာ နိုင်လိုက်ကြတာပါ။ လှေပြိုင်ပွဲ ပထမနေ့က မြစ်ထဲမှာ လှေပြိုင်နေကြသခိုက် လူမကျန်တော့သလောက် ခန်းခြောက်နေတဲ့ရွာမှာ မီးလန့်လိုက်တာ ကံကောင်းလို့ တစ်ရွာလုံး လွတ်တယ်။ ရွာမြောက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံး ကုန်ရောတဲ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ် ဖြစ် လှေပွဲက လှေပွဲပဲလေ။ မီးလောင်ကာမှ လောင်ရော နောက်တစ်နေ့မနက် လှေပွဲကမ်းပါးခြေကို လူကုန်ရောက်လာကြတာပါပဲ။ ဒုတိယနေ့မှာလည်း ကုမ္ဘာဏ်ကြီးပဲ နိုင်တယ်။ လောင်းကြေးတွေ သိမ်းနေကြတုန်း မကောင်းသတင်းရောက်လာပြန်တယ်။ ရွာတောင်ပိုင်း မီးလန့်ပြီ ဆိုတဲ့သတင်းပါ။ မီးနှစ်ကြိမ်လန့်ပြီဆိုတော့ ဆရာတော်ကြီးကပဲ မိန့်တော်မူတယ်။ ကုမ္ဘာဏ်ကြီးကို ကုန်းပေါ်တင်ခဲ့ကြတော့တဲ့။ ဒါဟာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မတော်တဆ တိုက်ဆိုက်မှုမဟုတ်ဘူးတဲ့။ မင်းတို့လှေက ခိုက်လှေတဲ့။ သည်တော့မှ ရွာကလည်း သတိထားမိကြတယ်။ လှေကတော့ ပြိုင်တိုင်း နိုင်ပါရဲ့၊ ရွာမီးလန့်တာက ဘာသဘောတုန်း။ သည်ပြိုင်လှေကို သူကြီးနဲ့ သူရင်းငှားဘချစ်တို့ ဘယ်ကဘယ်လို ရလာတာလဲ။ လှေဦးမှာ သာရကာရုပ်မဟုတ်၊ ကြက်တူရွေးရုပ်မဟုတ်၊ သိကြားရုပ် နတ်ရုတ်မဟုတ်၊ ဘယ့်နှယ့် ကုမ္ဘဏ်ရုပ်ဖြစ်ရတာလဲ။ ပွဲနိုင်ပေမယ့် ရွာကျေတဲ့လှေ ဘယ်ကများ တွေ့လာကြပါလိမ့်ပေါ့။ တချို့ကလည်း မကျေနပ်ကြဘူး။ လှေပွဲက သုံးရက်ကျန်သေးတော့ ကုမ္ဘဏ်ကြီးကို ပြိုင်စေချင်တယ်။ ပြိုင်ရင်နိုင်မယ်ဆိုတာလဲ ယုံကြရဲ့။ မြစ်ထဲကလှေနဲ့ ကုန်းပေါ်ကမီး ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးကွာလို့ အချင်းချင်း မကြားတကြား စကားတင်းပြောကြတာကလွဲလို့ ဆရာတော့်လည်း မလွန်ဆန်ဝံ့ကြဘူး။

“ပိုက်ဆံများ မလိုချင်ပါနဲ့တော့ကွာ၊ မင်းတို့လှေ ပြိုင်ရင် နိုင်မှာမုချ၊ ဒါပေသိ လှော်သားတွေ လှော်လို့နိုင်သာ မဟုတ်ဘူး၊ ကုမ္ဘဏ်က လှော်နေသာ၊ ကုမ္ဘဏ်ဆိုသာ ဘာအောက်မေ့လို့လဲ၊ နတ်ဘီလူးဟာ၊ ငါ အိပ်မက်ရလို့ပြောသာ၊ ပြာကျကုန်လိမ့်မယ်”

ဆရာတော်မိန့်တော့မှ လှေတစ်ဇာတ်ငြိမ်းပြီးရတော့တယ် ပြောပါတော့။

✤

(၆)

နှစ်ကာလတွေလည်း ကြာပါပြီ။ လှေပြိုင်ပွဲတွေလည်း မရှိတော့[illegible]ဘူး။ ကျွဲထပ် နွားထပ်၊ လှေထပ် လှည်းထပ်၊ မြေထပ် ယာထပ်၊ [illegible]ထပ် ငွေထပ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကြမ်းလက်ကြမ်း လောင်းကြေးတွေလည်း [illegible]ရှိတော့ဘူးပေါ့။ ကုမ္ဘဏ်ကြီး ပြိုင်လှေက ထား။ လှေရွာတိုင်း [illegible]ောင်းကြေးကြောင့် ခိုက်ခဲ့ကြတာ ပြောရင် ယုံစရာမရှိဘူး။ ရွာတွေ[illegible] တစ်ခါက ပြိုင်လှေကြီးတွေ အနားရကြပြီ။

ကုမ္ဘဏ်ကြီးလည်း ကျောင်းအောက်မှာ မှောက်ခုံကြီးပါပဲ။ နှစ်ပွဲ[illegible] နှစ်ပွဲနိုင်ပြီးကတည်းက ကျောင်းအောက်မှာ တန်းခံပြီး မှောက်[illegible]သိုက်တာ ခုထိပဲ။ မြစ်နားရွာတွေက ပြိုင်လှေတွေလည်း လှေ[illegible]ပွဲတွေ ခေတ်ထတုန်းက ပါသွားတာတွေလည်း မနည်းဘူး။ တစ်ခါ[illegible] ရွာကျက်သရေဆိုတဲ့ ကျန်ကောင်းကျန်ရာတွေလည်း တုံးလုံးနဲ့[illegible]ာက်ဆိုတာလို မလှုပ်ကြတော့ပါဘူး။ လှေဖြစ်ပြီး ရေနဲ့မထိရတဲ့[illegible]တွေပေါ့လေ။ အောက်နှောတော သူကြီးလည်း မရှိတော့ပါဘူး။[illegible]ာ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ သူရင်းငှားကြီး ဦးဘချစ်ကောင်[illegible]ရှာလို့ နေ့လားညလား ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြတဲ့ လူလတ်ပိုင်းတွေက ဦးဘချစ်နဲ့ကြုံရင် တစ်ခါက ကုမ္ပဏီကြီး အကြောင်း မေးတတ်ကြတယ်။

"ကုမ္ပဏီကြီးဝယ်တုန်းက အဘနဲ့ သူကြီးဦးလွန်းဘော် သွားဝယ်ကြသာပဲကွ၊ ကြက်သင်္ငိုဆိုသာ တော်တော် ဝေးပါသကွာ၊ ရောင်းလိုက်သူက ကိုဘကျောက်တဲ့၊ အဲသည့် လှေခုတ်ဆရာ ဝယ်ထားတဲ့ လှေလို့ပြောသာပဲ။ ခက်သာက ရေထဲချ တက်ကျင့်တော့လည်း မနိုက်ဘူး၊ ပြိုင်မှနိုက်သာ ထူးဆန်းသယ်၊ တချို့က ကုမ္ပဏီရုပ်ကြောင့်တဲ့၊ တချို့က ပြိုင်လှေကိုယ်က သစ်မသန့်လို့တဲ့၊ တချို့ကလည်း လှေသား တွေထိုးတဲ့ အင်းနဲ့ စမတွေကို ကုမ္ပဏီရုပ်က မကြိုက်လို့တဲ့၊ ပြောတတ်ပေါင်ကွာ၊ အဘတို့လည်း ဉာဏ်မမီပါဘူး၊ ဆရာတော်ကတော့ နိုက်လှေတဲ့"

သည်ဘက်ခေတ်အထိ ကုမ္ပဏီကြီး ပြိုင်လှေက ကျောင်းအောက်မှာ မှောက်ခုံကြီးရှိလျက်ပါပဲ။ လှေက မှောက်ခုံဆိုတော့ ကုမ္ပဏီရုပ်ကလည်း ဖောက်ထိုးပေါ့။ ဆွေးတယ်လို့လည်း မရှိဘူး။ ကုမ္ပဏီရုပ် လှေဦးက ပြုတ်ကျတယ်လို့လည်း မရှိဘူး။ မြဲလိုက်တာမှ။ အံ့သြစရာ။

(အမေ လှေသူကြီးကတော်ရဲ့ လှေဘဝတွေထဲက ဘဝအတွေ့အကြုံကို ဝတ္ထုဖွဲ့တာပါ)

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ရွှေအမြုတေ မဂ္ဂဇင်း

✣ ✣ ✣

မှောက်သိုး

ခင်ခင်ထူး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

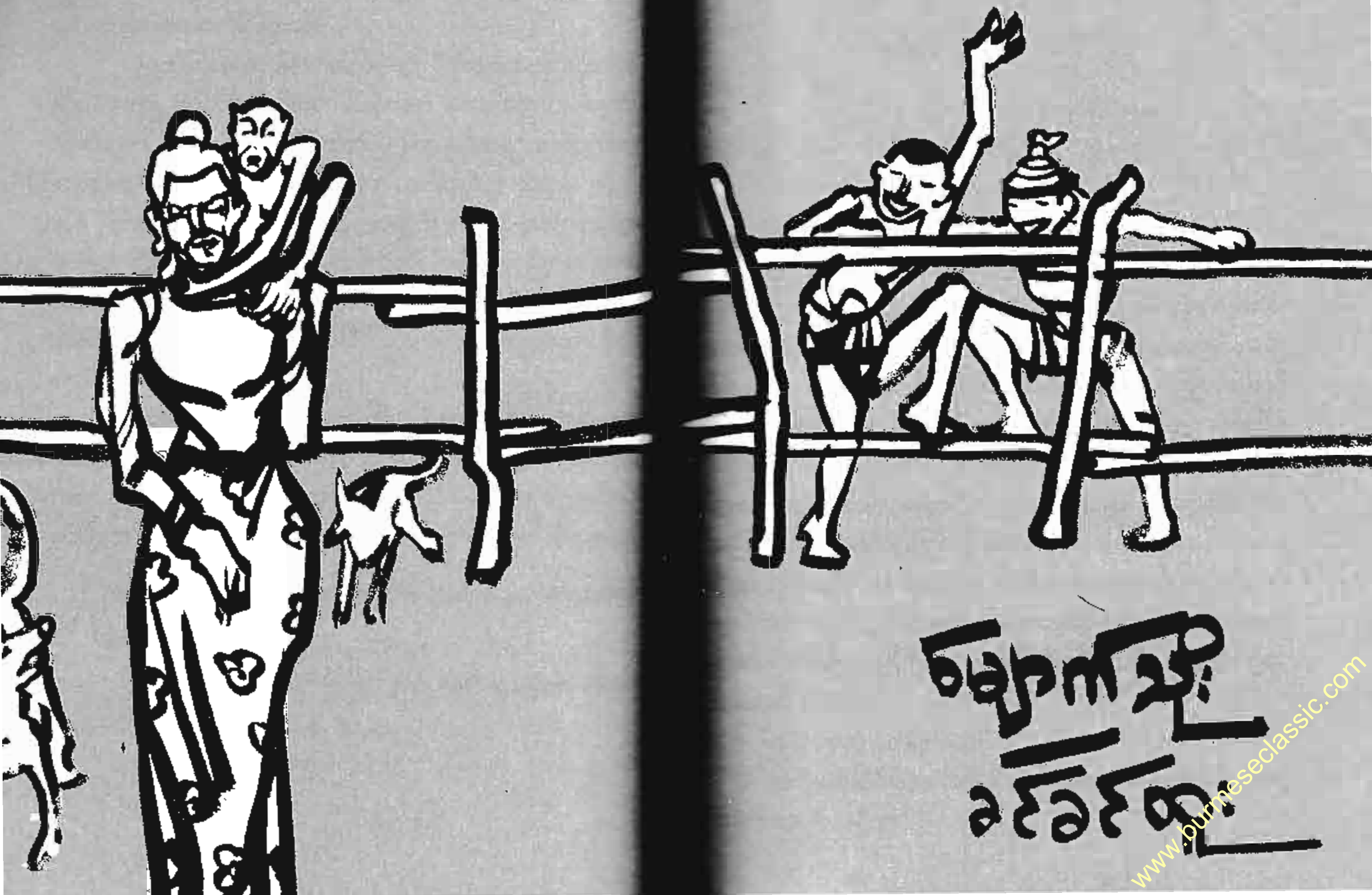

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မျှောက်သိုး

(၁)

နေ့လည်နေ့ခင်းဆိုရင် မဗွေးတစ်ယောက် ဆေးဗန်းတစ်ချပ် ခေါင်း [illegible]ရွက်ပြီး အရီးဆန်ကြော်တို့ ဝိုင်းတိုက်ဘက် ရောက်လာတတ်တယ်။ [illegible]ချင်းက မဝေးတာတစ်ကြောင်း၊ ရီးဆန်ကြော်က အိုကြီးအိုမ တစ် [illegible]ည်ရောတစ်ကာယ ဖြစ်နေတာက တစ်ကြောင်းဆိုတော့ ဆေးလိပ် [illegible]ည်း လိပ်ရင်း စကားလည်းပြောရင်းဆိုသလို အိမ်နီးနားချင်းရယ်လို့ [illegible]တာလေ့ရှိတာပါ။ မဗွေးတို့က လှည်းနဲ့နွားနဲ့၊ အိုးကြီးအိမ်ကြီးနဲ့ [illegible]သူတွေပါ။ ရီးဆန်ကြော်ကို အမယ်အိုမှဆိုးမရယ်လို့ ဟင်းကလေး [illegible]နဲ့ကလေးပို့နဲ့ ကုသိုလ်ယူလေ့ရှိတော့ ရီးဆန်ကြော်ကလည်း ခင် [illegible]တယ်။ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်လည်း မကင်းဘူးကိုး။ အသက်ချင်းကတော့ [illegible]တယ်။ ရီးဆန်ကြော်က ခုနစ်ဆယ်ကျော်ရှာပြီ။ မဗွေးက ရှိရင် [illegible]ဆယ်ပေါ့။

'အရီး ကနေ့ ဘာချက်တုံး'

'သက်ဖက်ဆီစိမ်ကလေးနဲ့ ပြီးရသာပါအေ၊ ရေသောက်ရှာသာနဲ့ [illegible]အာသာ မရှိဘူး'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'[illegible] အနီးရဲ့၊ အိမ်ဘက်တော့မလျှောက်ခဲ့ဘူး၊ အိမ်က နွားမွေး [illegible] နေရှင်းရသာနဲ့ နချင်းသုတ် စားကြသာ၊ မအားသာနဲ့ မပို့ရဘူး'

'ရှိပါစေအေ၊ စားချင်တော့လည်း လာစားရုံပေါ့၊ နေပါဦး မိဗွေးရဲ့ ညည်းဆီမှာ အိပ်မက်နိမိတ်ကောက်တဲ့ ဘိုးအုပ်ရှိဆို'

'ရှိသယ်လေ အဖေ့လက်ထက်က စာအုပ်ပါ အရီးရယ်၊ အူတောင်ပြုတ်နေပါပြီ'

'ယူခဲ့စမ်းပါအေ၊ ငါ အိပ်မက်တွေ မက်လွန်းလို့'

မဗွေးက ဆေးဗန်းကလေးချပြီး သတင်းစာစက္ကူနဲ့ သနပ်ဖက်ပေါင်းလိပ်တဲ့ ဆေးလိပ်တောင့်ရှည်ကြီး နှစ်လိပ် သုံးလိပ် လိပ်တယ်၊ ရီးဆန်ကြော်က သူ့အိပ်မက်ကို ပြောပြတော့ မဗွေးက အံ့ဩလွန်းလို့ ပါးစပ်တောင် ပွင့်ယူရရဲ့။ ထူးထူးဆန်းဆန်းမက်တာဆိုတော့ မဗွေးလည်း ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး။ ဒါနဲ့ ဆေးဗန်းထားခဲ့ပြီး အိမ်ဝိုင်းဘက်ပြေးတယ်။ ဘုရားစင်ပေါ်တင်ထားတဲ့ အိပ်မက်အဖြေစာအုပ်ကိုယူခဲ့ပြီး ရီးဆန်ကြော်ရှေ့မှာပဲ ဟိုလှန် သည်လှန် လှန်ရှာတယ်။ မတွေ့ဘူး၊ အိပ်မက်ပေါင်းစုံတကာ စေ့အောင်ပါပေမယ့် ရီးဆန်ကြော်မက်တဲ့ သတ္တဝါက မပါဘူး။ စာအုပ်ကလည်း အူပြုတ်ဆိုတော့ ပြုတ်ထွက်သွားတဲ့ စာရွက်တွေမှာများ ပါသွားလေသလား တွေးရတာပေါ့လေ၊ မဗွေး လုပ်နေတာတွေကို ရီးဆန်ကြော်က စိတ်မရှည်ဘူး။ အိပ်မက်နိမိတ် သိချင်ပါတယ်ဆိုမှ ချက်ချင်းမသိရလေခြင်းရယ်လို့ အူတွေယားလာတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ ထ ငေါက်ကရော။

'ညည်း ဘိုးအုပ်ကလည်း ငါ့အိပ်မက်ကျမှ မပါလာဘူးလားအေ ဖြစ်ရလေ ညည်းတို့ ဘယ်ဟာမှ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် မရှိဘူး'

မေးလည်း မေးသေး၊ ရန်လည်းလုပ်သေးဆိုပေသိ ရီးဆန်ကြော်အကြောင်း မဗွေးက သိနေလေတော့ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ သည်အဘွားကြီး ဒါကြောင့် လူတွေနဲ့ မတည့်တာပဲလို့ တွေးမိတာပဲ ရှိတာပါ။ [illegible]သည် ခါးသည် ပြန်ပြောမနေပါဘူး။ ရှာတာတော့ ရှာတာပဲ။ [illegible]စေ့ပဲ လွှမ်းလေသလားရယ်လို့ အစက ပြန်ကောက်တယ်။ ပြောလည်း ပြောစရာ။ တစ်ခြားသတ္တဝါတွေပါပြီး ရီးဆန်ကြော်အိပ်မက်[illegible] သတ္တဝါ မပါတာ မဗွေးကလည်း မခံချင်ဘူး။ ဘယ်နှယ်ဖြစ်[illegible]ပါလိမ့်။

'နေပါဦး အရီးရဲ့၊ ကျုပ်ကလည်း ခွေး ဘယ့်နှယ်ရေးပါ့မယ်ဆို[illegible] အထဲကဆိုတော့ စမ်းဖတ်နေရသာရယ်၊ ဘာတဲ့ ဆင်၊ မြင်း[illegible]သော် ချမ်းသာအံ့၊ ကျားသစ်၊ မိချောင်းမက်သော် မိတ်ဆွေများ[illegible] မွေ့ဟောက်၊ မြွေပွေး မက်သော် ရန်ပြုအံ့၊ ကျွဲဖြူ၊ နွားဖြူ မက်[illegible] သူကောင်းဖြစ်အံ့၊ ဝက်ရူး၊ ကျားရူး မက်သော် ဘာတဲ့ အမတ်[illegible]အံ့'

'သတ္တဝါတွေ ကုန်သလောက်ရှိပါပကော မိဗွေးရဲ့၊ မျောက်မတွေ့[illegible]ဘူးလားအေ့၊ ကတည်း ပါမှာပါအေ၊ မလောနဲ့ဟဲ့ ဖြည်းဖြည်း[illegible]မ်းပါ၊ ညည်းနှယ်'

'ကျုပ်က မလောပေါင်တော်၊ အရီးကလောလို့ ကျုပ်က ဒရော[illegible]ပါး ဖတ်ရသာပါ၊ နေဦး၊ ဒါက ဘာပါလိမ့်'

မဗွေးက မျက်လုံးကလေးမှေးပြီး အိပ်မက်စာအုပ်ထဲက သတ္တဝါ[illegible]ကောင်းချင်း လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ထောက်ပြီး ရှာတာပါပဲ ရီးဆန်[illegible] မက်တဲ့ မျောက်သတ္တဝါ ရှာမတွေ့ဘူး၊ ရီးဆန်ကြော်ကလည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

[illegible]ညီးနောက် လိုက်ကြည့်နေတာပေမယ့် စာလုံးမမြင်ရတော့ [illegible]ခံဆောင့်တယ်၊ အိပ်မက်စာအုပ်ကလည်း တစ်ရွာလုံး သည်တစ်အုပ်ရှိလေတော့ သည်တစ်အုပ်ထဲမှ မပါရင် ဘယ်ကမှ သိစရာမရှိတော့ဘူးကိုး၊ မဖွေးလိုက်ဖတ်တဲ့ သတ္တဝါတွေကလည်း ကုန်သလောက်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါတောင် မျောက်မပါတာ ဘယ်လိုကြောင့်များပါလိမ့်၊ မဖွေးကတော့ တစ်လုံးချင်းဖတ်နေလေရဲ့။

'ခေါက်ရှာငှက်နိမိတ်၊ ကျီးနိမိတ်၊ ဖိုင်းနိမိတ်၊ ပျားနိမိတ်၊ နကျယ်နိမိတ်၊ ကင်းခြေများနိမိတ်၊ ကင်းမြီးကောက်နိမိတ်၊ ခွေးနိမိတ်၊ စွန်ရဲ့နိမိတ်၊ ကြွက်နိမိတ် နေပါဦး၊ ဒါက စာရွက်ကစုတ်နေသာ အရီးရဲ့၊ အဖေ့လက်ထက်က စာအုပ် တောင်ရွာက ဘကြီးသောင်း ငှားသွားလို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ထ လိုက်ရသာ၊ သူတို့က မယူရပေါင် ငြင်းနေလို့ ပြဿနာဖြစ်ကရော ဖြစ်တော့…'

ကိုင်းပါ ညည်းတို့ပြဿနာဇစ်မြစ် လှန်မနေပါနဲ့တော့ ဆက်ရှာစမ်းပါ၊ ငါ့နှယ် သိချင်ကာမှ…'

'စာကလေးနိမိတ်တဲ့၊ အိမ်မြှောင်နိမိတ်တဲ့၊ ဓိုးကွက်နိမိတ်တဲ့၊ ငှက်တော်နိမိတ်တဲ့၊ ဆိတ်နိမိတ်တဲ့၊ သိုးနိမိတ်တဲ့၊ သမင်နိမိတ်တဲ့၊ ပိုးပုရွက်နိမိတ်တဲ့၊ လိပ်ပြာနိမိတ်တဲ့…'

'ညည်းစာအုပ်က နကျယ်နဲ့ လိပ်ပြာပါပြီး မျောက်ကျမှ ဘယ့်နှယ် ဖြစ်ပါလိမ့်အေ၊ တော်… တော်… ညည်း ဆေးလိပ် ညည်းလိပ်တော့'

'နေပါဦး ပါမှာပါအရီးရဲ့၊ ပုစဉ်းနိမိတ်တဲ့၊ မြွေနိမိတ်တဲ့၊ နွားချေးထိုးပိုးနိမိတ်တဲ့၊ စားဖားနိမိတ်တဲ့…'

ရိုးဆန်ကြော်က စိတ်မရှည်တော့သလို တစ်ဖက်လှည့်သွားပြီ။ [illegible]က ဒါကိုမသိတော့ စာအုပ်ထဲပါသမျှ ဖတ်နေတာ မဆုံသေးဘူး။ [illegible]ကြော်က သတ္တဝါတွေ တိရစ္ဆာန်တွေကြားရတာနဲ့တင် ခေါင်းမူး[illegible]ထင်ပါရဲ့။ ကြွက်လျှောက်ပေါက သွေးဆေးပုလင်း ထယူပြီး [illegible]ညြိုးတဲ့တွေးဆွတ် တို့လျက်တယ်။ ဒါနဲ့လည်း မဖွေး အကောင်[illegible]ကတ်တွေက မပြီးနိုင်သေးဘူး။ တစ်နေရာမှာတော့ မဖွေးက ရွှေ[illegible] ကောက်ရသလို အော်ရော။

'မျောက်နိမိတ်တဲ့ တွေ့ပြီ အရီးရေ'

တွေ့ပြီ အရီးရေ့ဆိုတာကြားတော့ ရိုးဆန်ကြော်က မဖွေးဘက်[illegible]ဒိုင်တယ်။ စာတစ်အုပ်လုံး ဆုံးလို့မှ မတွေ့ရင် ပေါင်တွင်းကြော[illegible]တော့မယ့် မျက်နှာမျိုးဖြစ်နေရာက တွေ့ပြီလည်းဆိုရော ညည်း[illegible]ဝက စုံပါ့အေတဲ့။ မဖွေးကလည်း သည်တော့မှ အလုံးကျသွားပုံ[illegible]သောင် လေးရွှက်ပြုတ်နေလို့ အရီးရဲ့ လုပ်နေသေးတာပါ။ မဖွေး[illegible]ကတ်လုံးကလေးမှေးပြီး တစ်လုံးချင်း ဖတ်ပြတယ်။ ရိုးဆန်ကြော်[illegible]ည်း မမြင်ရတဲ့ စာလုံးတွေကို ပြူးကြည့်တယ်။

'မျောက်မက်လျှင် ရွှေငွေ ဥစ္စာရအံ့တဲ့တော်၊ အများနှင့် ပဋိပက္ခ[illegible]အံ့တဲ့တော်'

'ညည်းဟာက ဘယ့်နှယ်ဟာတုန်း မိဖွေးရဲ့၊ သံပရာတစ်ခြမ်း[illegible]ကတ်တစ်ခြမ်း'

'ဘိုးအုပ်ထဲပါသာပဲအရီးရဲ့၊ အကောင်းအဆိုး ရောနေသာနေ[illegible] နေပါဦး အရီးက မျောက်မက်သာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဘယ်လိုမက်[illegible]'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'မျောက်တင်ကောင် ငါ့ပုခုံးပေါ် တက်လာသယ်လို့ မက်သာပါ အေ' ပြီးတော့ ရီးဆန့်ကြော်က သည်ရက်ထဲ မျောက်သတ္တဝါ အိပ်မက် မက်တဲ့အကြောင်း ပြောပြလေရဲ့။

✤

(၂)

ရီးဆန့်ကြော် မျောက်အိပ်မက် မက်လာတာ လေး၊ ငါးခါ ရှိလာတော့ သွေးရိုးသားရိုးမထင်တော့ဘူး။ သိနားလည်သူတွေ မေးရအောင်ကလည်း ဘယ်သူကမှ အိပ်မက်ဖတ်နိုင်တာမဟုတ်တော့ မဗွေးအိပ်မက်စာအုပ် ပြန်လှန်ခိုင်းရတာပဲ ရှိတယ်။ မဗွေးကလည်း သူ့စာအုပ်ထဲပါတဲ့ စာနှစ်ကြောင်း ပြန်ဖတ်ပြတာပါပဲ။ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ခါမြောက် မျောက်အိပ်မက်တွေ မကြာမကြာ မက်လာတော့ သွေးလေမျောက်ချားသလိုတောင် ဖြစ်လာတယ်။ အသက်ပဲ ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ သည်လိုလည်း မဖြစ်ခဲ့ဖူးလေတော့ ရီးရာများလား၊ မိဆိုင်ဖဆိုင်ကံတွေများ မရှိမသေပြုမိလို့လား တွက်မိလို့ နတ်ကတော် ဒေါ်မြိုင်ကို ခေါ်မေးတယ်။ ဒေါ်မြိုင်ကလည်း နတ်က တော်တော်၊ နတ်ကတော်က ယိမ်းလွန်းနေတော့ မဟုတ်ကရော ဟုတ်ကရော ဟောတော့တာပါပဲ။

'မဆန့်ကြော်တို့က ပေါ့လျော့သာကိုးအေ့၊ ညည်းတို့က တစ်သက်လုံးချဉ်တဲ့ ရှောက်သီး ချိုခဲ့သယ်အေ၊ ငြိမ်းတဲ့မီး ထတောက်သယ်အေ အရပ်လေးမျက်နှာ သက်တံကြီးပေါက်သအေ၊ သည့်ပြင်ဟောက်တော့ပေးခဲ့သာ သားသမီး သုံးယောက်ရှိတာမှာ သုံးယောက်စလုံး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

...သအေ၊ ညည်းလောက် ကံကောင်းတဲ့သူ တို့ရွယ်တူတွေထဲ ...ဘူး ဒါပေစီ မမေ့သင့်သာများတော့ ညည်း မေ့နေပါကောအေ၊ အဲသာကြောင့် ညည်းကို မျောက်နဲ့ အိပ်မက်ပေးသာ၊ မျောက်ဆိုတာ ဂနာမငြိမ်တဲ့သတ္တဝါ၊ အခု သစ်ပင်ပေါ်၊ အခု မြေပေါ် အတက်အကျ ကြမ်းသကောအေ့။ အခုဟာက အိပ်မက်မကောင်းသာချည်း ဆက်တိုက် မက်သာဆိုတော့ တစ်ကျိပ်နှစ်ပါး နတ်များ ပူဇော်ရင် ပျောက်သယ်၊ ယတြာက သဖန်းခါးမြစ်၊ ဥသျှစ်ရွက်၊ ဇလပ်ရွက်၊ ကြခတ်ရွက်၊ ကင်ပွန်း၊ ပန်းဥ၊ လင်းနေ၊ ပုန်းရည်နဲ့ဖျော်ပြီး ခေါင်းလျှော်ပစ်စမ်း၊ တစ်ခုလုပ်ရမှာက ဘုရားပျက်၊ ကျောင်းပျက် ပြင်ရမယ်၊ ရေတွင်းပျက် ဇရပ်ပျက် ပြင်ရမယ်'

နတ်ကတော်ဒေါ်မြိုင်က ရီးဆန်ကြော်နဲ့ အသက်ချင်းမတိမ်းမယိမ်း ကလည်း ဖြစ်ပြန်၊ တစ်ရွာတည်းသား အကြောင်းသိချင်းကလည်း ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ ရီးဆန်ကြော်ရဲ့လင်သား ဘိုးကံစိန်ရှိစဉ်က သောင် သောင်သာသာ နေခဲ့ရတာကို သိတယ်။ ဘိုးကံစိန် ဆုံးပြီးတော့လည်း အထုပ်အထည်ကလေး ကျန်ခဲ့တာလည်း သိတယ်။ အကွက်ဆိုက်တုန်း နတ်တစ်ကျိပ်နှစ်ပါး ပူဇော်ရမယ်ဆိုပြီး ကိုယ်တွက်ကျန်အောင် ထည့် ဟောတာပါ။ ဒါကို ရီးဆန်ကြော်ကလည်း သိလိုက်တာမှ။ စိတ်ထဲ စနောင့်စနင်းရှိလို့သာ မေးရတယ်၊ ယုံလှချည့်မဟုတ်တော့ နတ် ကတော်ဒေါ်မြိုင့် အဟောကိုလည်း ခေါင်းထဲထည့်နေတာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ လွယ်လွယ်ရတဲ့ ယတြာကလေးလောက် လုပ်ဖြစ်တာပါ။

တစ်ရက်တော့ ဆွမ်းကလေးချက်ပြီး ဆရာတော့်ကျောင်း သွား တယ်။ ဆရာတော်ကို ဆွမ်းချိုင့်ကပ်ပြီး အိပ်မက်အကြောင်းလျှောက်

တယ်။ ငယ်ဖြူဆရာတော်ကြီးဆိုတော့ ရွာက ကြည်ညိုကြသလို ...ကလေး ပေကလေးလည်း နှံ့နှံ့စပ်စပ်ရှိတယ်ဆိုတာ ရီးဆန်ကြော် သိတာလည်း ပါတာပေါ့။

'ဒကာမကြီး၊ အာရုံငါးပါးမှာထင်တဲ့ မကောင်းနိမိတ်တွေရှိတတ် သယ်။ ကြားတာကို စွဲလို့၊ မြင်တာကို စွဲလို့၊ စားခြင်းသောက်ခြင်းကို စွဲလို့၊ နှုတ်ကို စွဲလို့၊ စိတ်ကို စွဲလို့၊ နတ်တို့စီမံလို့၊ သွေးလေချောက်ချား ...လို့ နိမိတ် ကောင်း ဆိုး မက်ကြသာပဲ။ အကောင်းဆုံးက နံ့သင့်ပန်းကို ဘုရားရှင်မှာ သက်စေလှူပါ။ ထီးတံခွန် ကုက္ကားများနဲ့ပူဇော်ပါ။ ဘုရား ...လွှဲလို့ ဘယ်သူ့များ အားကိုးချင်လို့တုံး။ မျောက်မကဘို့ နဂါးတွေ ...မြွေတွေ ဆိုဦးတော့ နိမိတ်ဆိုးများရှိခဲ့ရင် လွှင့်စင်နိုင်သယ်'

ရီးဆန်ကြော်ကလည်း ဆရာတော်မိန့်သလို သွေးလေချောက်ချား ...လို့ မျောက်တွေချည်း မက်တယ်လို့ပဲ တွက်တယ်။ ဆရာတော့်စကား ...ကြောင့် ရီးဆန်ကြော် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ ...ခုသသိ မျောက်အိပ်မက်ကတော့ ပျောက်မသွားဘူး။ သုံး၊ လေး ...တစ်ခါ ဆိုသလို အမေ့လောက်ကျ ကောက်မက်တော့တာပဲ။ မဟုတ် ...ပါဘူး။ ဘယ်နှယ့် မျောက် ခဏ ခဏ အိပ်မက် မက်ရမယ်လို့။ ...အိမ်မှာနေရင် မျောက်က အတင့်ရဲ ထင်ပါရဲ့လို့တွက်ပြီး ရီးဆန် ...ကြော် ရွာက ခဏခွာဖို့ စဉ်းစားလိုက်တယ်။ မြို့မှာရှိကြတဲ့ သားသမီး ...ဆီ တစ်လှည့်သွားနေချည်ဦးမယ်ဆိုတဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့တာ ...၊ နေရစ်ဟဲ့ မျောက်။

✣

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၃)

ရီးဆန်ကြော်အိမ်က နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ပါ။ အောက်ထပ်မှာ ဟိုတုန်း ဟိုခါက ရက်ကန်းစင်နှစ်စင်နဲ့ ရက်ကန်းခတ်ခဲ့တာရှိပေမယ့် ဘိုးကံစိန်မဆုံးခင် သားသမီးတွေအိမ်ထောင်ကျပြီဆိုကတည်းက ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာကြာပြီ။ အိမ်အောက်ထပ်မှာ ဘာမှမထားတော့ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အပေါ်ထပ်မှာပဲ နေခဲ့တာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပေါ့။ လင်သားဆုံးပြီး သားသမီးသုံးယောက်ကလည်း မြို့မှာ တစ်အိုးတစ်အိမ်စီ ထူထောင်ကြမှတော့ ဘာမှလည်း ပူစရာမရှိတော့ဘဲကိုး။ ကိုယ့်ရွာကိုယ်မြေ မခွာနိုင်တော့ သည်လို တစ်ယောက်တည်း ချိုးချိုးချောက်ချောက် နေရတော့တာပဲ။

သား သမီးတွေက ခေါ်ကြပါတယ်။ ရီးဆန်ကြော် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်က မနေနိုင်တာ။ တစ်ခါတစ်လေ မန္တလေးက သားကြီးမောင်သန်းအိမ်ကို သွားနေချင်နေတယ်။ မြင်းခြံက သားအလတ်ကောင်မိသားစုဆီ လေးငါးရက် ရောက်ချင်လည်းရောက်တယ်။ ရန်ကုန်မြို့က သမီးငယ်ဆီမှာလည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် တစ်လ ကိုးသီတင်း ကြာချင် ကြာတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရီးဆန်ကြော် ကြာကြာမနေနိုင်ဘူး။ ရွာပြန်ရောက်လာတာပဲ။ ကိုယ့်ဇာတိအရပ်၊ လင် ခေါင်းချရာအရပ်

...တော့ ရွာမှာပဲ အနေများတော့တယ်။ သားသမီးတွေက လာပါဦး ...ဦး ဆိုတော့လည်း ခေါ်တဲ့ သားသမီးရှိတဲ့မြို့ ထသွားတာပါပဲ။ ...ကုန်၊ မန္တလေးနဲ့ မြင်းခြံ သုံးမြို့ကို ရီးဆန်ကြော်က ပုဝါစွန်တောင် ...က်ကူးနေရတာတောင် ရှိသေးတယ်။ သားသမီးတွေ မြေးတွေ ...ပြန်လာတဲ့အခါ လာကြပေါ့။ သားသမီးသုံးယောက်စလုံးက သူ့မြို့ ...သူ့အိမ်ထောင် လူလုံးလှကြလေတော့ ပူစရာပင်စရာမလိုတဲ့အပြင် ...အိုကြီး တစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး လိုလေသေးမရှိ ထောက်ပံ့ကြ ...။ မြင်းခြံက နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရား၊ မန္တလေးက မဟာမုနိဘုရား၊ ...ကုန်က ရွှေတိဂုံဘုရား ရီးဆန်ကြော် ဖူးရလှပေါ့။ ရွာထဲ သူနဲ့ရွယ် ...ဘန်းတူတွေ ဘယ်သည်လို ရောက်ဖူးကြလိမ့်မတုန်း။ မြင်းခြံသာ ...နဲ့ ရေမှုတ် ရောက်ဖူးချင် ရောက်ဖူးတာရှိပေမယ့် ရန်ကုန် မန္တလေး ... ရီးဆန်ကြော် ပြောတာ ငေးကြရုံပဲ။ ရီးဆန်ကြော်ကလည်း ...ပေါက်စေ့ ရောက်အောင်သွားပြီး ပြောရုံအားမရဘူး၊ ကြုံရာအိမ် ...င်းတောင် စားလိုက်သေးတာပါ။ နေ့လည်နေ့ခင်း ဆေးဗန်းရှုက် ...တဲ့ မဖွေးကတော့ မကြားချင်အဆုံး။

"မဖွေးရယ် ညည်းရောက်စေချင်တယ်၊ ရန်ကုန်ဟဲ့၊ မန္တလေးဟဲ့ ...ကြတာလည်းမပြောနဲ့၊ စည်ကျက်အေ၊ လူတွေ၊ ကားတွေ၊ ဆိုင် ...တွေ ရောင်မလွတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်ထဲ ကိုယ်ထိုင်နေသာတောင် ...လံတွေက နားထဲ စီစီ စီစီနဲ့ တိုးဝင်နေတော့သာ၊ ဈေးတွေ ...ည်း ကျိတ်ကျိတ်တိုး၊ ဆိုင်တွေမှာလည်း ကျိတ်ကျိတ်တိုး၊ ဘုရား ...လည်း ကျိတ်ကျိတ်တိုး၊ မြို့ကလူတွေ အိမ်ထဲနေမထင်နဲ့ပေါင် ...ါမြင့် လမ်းပေါ် လူတွေ တွေ့နေသာပဲ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ဘယ်တွေများ သွားလာနေကြပါလိမ့်တော်၊ သူတို့ ထမင်းစား တော့ကော'

'ဘယ်စားကြသယ် ပြောတတ်ပေါင်အေ၊ ငါမြင်သာတော့ အရပ် လေးမျက်နှာ ပွစာတက်လို့'

သည်လို သွားလာနေလို့လား မပြောတတ်ဘူး။ မျောက်အိပ်မက် က ပျောက်နေပြန်လို့ ရီးဆန်ကြော် နေသာထိုင်သာ ပြန်ရှိလာတယ်၊ မြင်းခြံကို အရင်ကူး၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန်ဆင်း။ ရန်ကုန်မှာ အနေကြာတော့ မန္တလေးပြန်လာ။ ရွာ ခဏဝင်။ မြင်းခြံက ခေါ်ပြန်တော့ ပြေးရပြန်ရော။ ဘာမျောက်မှ အိပ်မက်ထဲ ပေါ်မလာတော့ မျောက်တောင် အောက်မေ့ မေ့ကိုး။ ခရီးတွေများလွန်းတော့ စိတ်ထဲ အီတီတီဖြစ်လာတာနဲ့ ရွာပြန် ကပ်နေလိုက်တယ်။ ရွာထဲတောင် မလည်ဖြစ်ပါဘူး။ အိမ်မှာပဲ နေလိုက် စားလိုက်ပေါ့။

တစ်ရက် မနက်ဆွမ်းခံပြန်ချိန်လောက် အိမ်ရှေ့က 'ချွင်ခေါက် ချွင်ခေါက်' နဲ့ သီချင်းသံကြားလို့ အိမ်ပေါ်ကပြင်က လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ လူတစ်ယောက်နဲ့ မျောက်တစ်ကောင်ဖြစ်နေရော။ ရီးဆန်ကြော် အိမ်ဝရပ်ပြီး မျောက်က ကနေတာပါ။ ကလေးအုပ်ကြီးကလည်း မနည်း ဘူး။ မျောက်ဆရာက ငုတ်တုတ်။ မျောက်ချောက်တဲ့ တုတ်ကလေး တစ်ချောင်းရှေ့ချပြီး စည်းတစ်ဖက် ဝါးတစ်ဖက် တီးလို့။ ပါးစပ် ကလည်း သီချင်းဆိုသေးတာ။ မျောက်ခါးမှာ သံကြိုးပါပေမယ့် မျောက် ဆရာက ကိုင်မထားတော့ မျောက်က ရောက်ချင်ရာရောက်နေလေရဲ့။

အိပ်မက်ထဲ မကြာမကြာရောက်လာနေကျ မျောက်။ ခုတလော အိပ်မက်မျောက် ပျောက်နေရာက တကယ့်မျောက် အိမ်ရှေ့ရောက်

ဘာပါပကောလား။ ဘယ့်နှယ့် သည်အသက် သည်အရွယ်ရောက်မှ မျောက်တွေနဲ့ လာအကျိုးပေးနေရလိမ့်လို့ ရီးဆန်ကြော် တွေးတယ်။ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာပြီး မျောက်ဆရာနဲ့ မျောက်ကို အကဲခတ်ကြည့်တော့ မျောက်ဆရာကလည်း ကြီးလှသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ မျောက်ကလည်း ငယ်သေးတယ်။ သည်ကြားထဲ မျောက်ကလေးက ကျုံကျုံလှိုလှို မျက် နှာချိုင့်ကလေးနဲ့ မွေးညိုတုံးကလေး။ သနားစရာတောင် ကောင်း သေးတော့။ မျောက်ဆရာက အိမ်ပေါက်စေ့ သီချင်းဆိုရင်း မျောက်ကို ချွင်ခေါက် ချွင်ခေါက် စည်းချက်နဲ့ ကခိုင်းတာပါ။ မျောက်က စည်းဝါး တစ်ကျ ဘယ်ကတတ်ပါ့မလဲ။ က နေရာက မ ကချင်တော့၊ မြေကြီး ပေါ်က တွေ့သမျှ ကောက်ကြည့်လိုက်၊ နမ်းကြည့်လိုက် လုပ်နေတယ်။ မျောက်ဆရာက ရှေ့ချထားတဲ့ တုတ်နဲ့ မြေကြီးကို ဖုန်းကနဲ ရိုက်ချ လိုက်ရင်တော့ မျောက်က ကိုင်ထားတာ ပစ်ချပြီး ဖင်လှည့် ခေါင်း လှည့် က ပြန်ရော။

'လွမ်းလို့ စေရ ဟိုမြိုင်လယ်မှာ သည်မြိုင်လယ်မှာ
ခပယ်ကို ဒဝယ် (ထားဝယ်) ခတယ် အလိုဗျာ
ဒေါနက မွေး'

ရီးဆန်ကြော်က မျောက်ဆရာနဲ့ မျောက်ကိုကြည့်တာ ရှိတာပါ။ မျောက်စာဖိုးရယ် ဘာရယ်မပေးတော့ မျောက်ဆရာက တစ်အိမ်ကူး ပြင်တယ်။ သည်တော့မှ မျောက်ကလေး သနားတာနဲ့ ဟဲ့နေကြဦး အားခဲ့ရော။ မျောက်ဆရာကလေးက လှည့်ရပ်တယ်။

'မင်းတို့ ခါတိုင်း မတွေ့မိပါဘူး၊ ဘယ်ကတုံး'

'ရေစကြို ပခန်းဘက်က'

www.burmeseclassic.com

'မျောက်ကလေးက ငယ်သေးပါကော နာမည်ဘယ်သူတဲ့'

'မျောက်မအေကြီး သေသွားလို့ဗျ။ နာမည်က မျောက်ငစိန်တဲ့၊ လွယ်လွယ်ခေါ်လိုက်သာပဲ'

'အလို… မျောက်ငစိန်'

ရီးဆန်ကြော် တစ်ချက်တွေသွားခဲ့တယ်။ ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် မျောက်ငစိန်ရယ်လို့။ ရီးဆန်ကြော်က ချွေးခံထဲက နှစ်ရာတန်တစ်ချပ် နှိုက်ပေးလိုက်တော့ မျောက်ဆရာက အံ့သြသွားတယ်။ ရွာတွေမှာက ပဲကလေး တစ်လက်ခုပ်။ ကြက်သွန်ကလေးလက်တစ်ကျုံး ပေးကြတာကလွဲလို့ ငွေစရယ် ကြေးစရယ် ရခဲတာကိုး။ သည်လို နှစ်ရာတန်မျိုးရဖို့ဆိုတာ ့ ဝေးလာဝေးရော့။ မျောက်ဆရာက နှစ်ရာတန်စက္ကူကို မျောက်လက်ထဲထည့်ပြီး အမေကြီး ကန်တော့လိုက်ဆိုတော့ မျောက်ကလေးက နဖူးပေါ် စက္ကူကပ်ပြီး ကန်တော့ရှာတယ်။ ရီးဆန်ကြော် ငေးကြည့်နေတုန်းမှာပဲ မျောက်ကလေးက ပခုံးပေါ် ဖြုန်းဆို တက်လိုက်ပါရော။ ရီးဆန်ကြော်လည်း လန့်သွားရာက အော်လိုက်တာ ငယ်သံများပါလို့။ မျောက်ငစိန်က ပခုံးပေါ်ခွပြီး ကျုကျုနန ထိုင်နေတော့တာပါ။ ရီးဆန်ကြော်က ခါချလို့လည်း မဆင်းဘူး။ မျောက်ဆရာက ဆွဲချလို့လည်း မလှုပ်ဘူး။ သခင်နဲ့တွေ့တဲ့ပုံနဲ့ မျောက်ဆရာ ခေါ်ရာမလိုက်တော့ဘူး လုပ်နေတာမျိုးဆိုတော့ မျောက်ဆရာက တုတ်နဲ့ တစ်ချက်ရိုက်လိုက်တယ်။ သည်တော့မှ ခုန်ဆင်းတယ်။

'လန့်လိုက်သာဟယ်၊ နင့်မျောက်က ငါ့ကုပ်ပိုး ကုတ်သွားလိုက်သေးတော်။ ကျွတ် ကျွတ် နာလိုက်သာ…'

'အဲသာ အမေကြီးကို ချစ်လို့ဗျ။ သည်မျောက်က ဘယ်သူ့အပေါ် ဘက်ဖူးရယ်'

'ဟုတ်ကဲ့လား'

မျောက်ဆရာတပည့် ထွက်သွားတဲ့အထိ ရီးဆန်ကြော် ရပ်ကြည့် ဘယ်။ ကလေးအုပ်ကြီးကြားက မျောက်ကလေးက လှည့်ကြည့် ည့်ကြည့်နဲ့။ သည်လိုမြင်ရတော့လည်း မျောက်ကလေးကို သနား သား။ တစ်ဖက်အိမ်ဝမှာ မျောက်ဆရာရဲ့ ချွင်ခေါက်သံကြားရပြန် မျောက်ဆရာကသာ ချွင်ခေါက်နေတာပါ။ မျောက်က ယောင်လို့ င် ကတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။

'ယောဟိုက လာတယ်လေ မင်းရာမ မျောက်သိုး
မယ်သီတာ ရအောင်ခိုး မင်းရာမ မျောက်သိုး
ယောလား မျောက်ကြီး ရှောက်သီး စားမလား
မစားချင်ဘူး ချဉ်ဖြုံ့ ချဉ်ဖြုံ့'

✣

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၄)

အဲသည်ညက ရီးဆန်ကြော် မျောက်အိပ်မက် မက်ပြန်ရော။ သူ့ဟာသူ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေပြီးသား။ မျောက်အိပ်မက်က အိမ်ရှေ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတဲ့ မျောက်ညိုပိန်ကြောင့် တစ်ကျော့ပြန် လှုပ်သွားတယ်နဲ့တူပါရဲ့။ စဉ်းစဉ်းကြီး မက်ကရော။ အိပ်မက်ထဲမှာ မျောက်က ရီးဆန်ကြော်တို့ ဝိုင်းတိုက်ထဲ ရောက်နေသတဲ့။ အောက် ထပ်က ရက်ကန်းစင်ဟောင်း ပေါ်တက်ပြီး ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ ဆွဲဆွဲချ တာလည်းပါရဲ့။ အိပ်မက်ထဲ ရီးဆန်ကြော်က ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးယူပြီး ဖြုတ်ဖြုတ်ကျွေးတော့လည်း စားလိုက်တာကုန်ရော။ စားပြီးတော့လည်း မျောက်က မပြန်လို့ ခြောက်ထုတ်ရတယ်။ ဒါနဲ့လည်း မပြန်ဘူး။ ရီးဆန်ကြော် ပခုံးပေါ် တက်လိုက်၊ ခုန်ချလိုက်၊ တန်းပေါ်သွားထား သွားလေသူ ဘိုးကံစိန် ပုဆိုးဟောင်း ဆွဲချပြီး ခြုံလိုက် လုပ်နေတော့ တာပါ။ ရီးဆန်ကြော်က အိပ်မက်ထဲမှာတင် မျောက်ကို ခြောက်ထုတ်ရ တာနဲ့မောလို့။ နောက်ဆုံး မောလွန်း အားကြီးရာက အိပ်ရာက ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးကရော။

'အမယ်လေးတော်'

အိပ်ရာနိုးလို့ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ရေကလေးတစ်ခွက် သောက်ပြီး သောက်ရေအိုးစင်ဆီအလှမ်း။ နေ့လည်တုန်းက မျောက်ဆရာရဲ့မျောက်

...ရေအိုးဘေး ငုတ် ...ကြီးထိုင်လို့။ ရီးဆန်ကြော်လည်း အိပ်မက်နဲ့ ...ပြီး အော်လိုက်မိဟာ လိပ်ပြာစင်ကရော။

'မိဖွေးတို့ သောင်းတင်တို့ လှဆောင်တို့၊ ဟဲ့ ပလုတ်တုတ် ... ပလုတ်တုတ်'

မျောက်က ရီးဆန်ကြော် ကုပ်ပေါ် ခုန်တက်တော့ ရီးဆန်ကြော် ...လည်း အော်ရင်းဟစ်ရင်း အိမ်အောက်ဆင်းပြေးခဲ့တာ မျောက်က ...နံပေါ် တန်းလန်းကြီးပါလာတယ်။

'အရီး ဘာဖြစ်လို့လဲ လာပြီ လာပြီ...'

အိမ်နီးနားချင်းတွေ ဝိုင်းအုံလာတော့ မျောက်က ဟိုကြည့် သည် ...ည့်၊ လူတွေက မျောက်ကို ခြောက်ထုတ်ပေမယ့် မျောက်က ဝိုင်း ...ထဲပဲ လှည့်ပတ်ပြေးနေတော့တာပါ။ သစ်ပင်ပေါ်ရောက်လိုက်၊ ...ကန်းစင်ဟောင်းပေါ် တက်လိုက်၊ အိမ်ပေါ်တက်သွားလိုက်နဲ့။ မိုး ...လင်းကရော။ မျောက်က ဝိုင်းတိုက်ထဲက မထွက်ဘူး။

'မျောက်က ထူးတော့ထူးဆန်းသားအေ့။ ဘယ့်နှယ် မျောက်ဆရာ ...ဆီ ပါမသွားတာပါလိမ့်'

'မျောက်ဆရာက ရိုက်သကောအေ့၊ ခများကြောက်ရှာလို့ တို့ရွာ ...ပြေးလာသာနေမှာ'

'ပြန်ပြေး ပြေးလာပါဦးတော့အေ၊ ရီးဆန်ကြော် ဝိုင်းထဲ စွတ် ... ရှုတ်ရှုတ်ကြီး'

မကြာပါဘူး။ မျောက်ဆရာကလေး လိုက်လာကရော။ မျောက် ...လည်းမြင်ရော မျောက်ငစိန်က သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြေးတော့မှာ ...လို့မှ ဆွဲချလို့မရဘူး။ နောက်ဆုံး ရွာသားတစ်ယောက်က သစ်ပင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပေါ်တက်ပြီး ဝါးလုံးနဲ့ထိုးချတော့ မျောက်ဆရာက ဆီးဖမ်းတယ်။ မျောက်ဆရာလက်ထဲ ကွိခနဲ မိသွားတော့ မျောက်ငစိန်က ရုန်းတယ်။ ရုန်းရုံမကပါဘူး။ မျောက်ဆရာမျက်နှာ ကုတ်ခြစ်ပစ်ခဲ့လို့ ခမျာ သွေးချင်းချင်းရဲလို့။ မျောက်ဆရာက ဒေါသတကြီးနဲ့ မျောက်ငစိန်ကို လိုက်ရိုက်ကရော။ ရီးဆန်ကြော် ဝိုင်းထဲ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေလိုက်တဲ့များ။

'ကိုင်းပါ မျောက်ဆရာရယ်၊ မျောက်ကမှ မင်း မခင်တွယ်မှတော့ ဖမ်းမနေပါနဲ့တော့'

'မဖမ်းလို့ ဖြစ်မလားဗျ၊ သည်မျောက်က ငါးထောင်ပေးတာတောင် ဂျုပ်က ရောင်းတာမဟုတ်ဘူး'

'ကိုင်း ငါက ခြောက်ထောင် ပေးမကွယ် ထားခဲ့တော့'

ရီးဆန်ကြော်က မျောက်ကို ခြောက်ထောင်ပေးမယ်လည်းဆိုရော မျောက်ဆရာတင် မကပါဘူး။ တစ်ရွာလုံးကလည်း အံ့သြသွားကြတာပါပဲ။ တောသူတောင်သားများ ငွေတစ်ပြားကို နှစ်ပြားမှတ်လို့ ခွာ ကြသူတွေဆိုတော့ မျောက်လိုသတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ငွေခြောက်ထောင်ကြီး ပေးဝယ်တယ်ဆိုတာ မကြားဝံ့ မနာသာကိုး။ ရီးဆန်ကြော် ကိုယ်တိုင်လည်း နှုတ်ကနေ သည်လို ထွက်သွားမိတာ အံ့သြရတာပါပဲ။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ထွက်သွားမိတာမှန်းကို နားမလည်နိုင်တာ။

ပြောပါတော့။ မျောက်ဆရာက ငွေခြောက်ထောင်ယူပြီး မျောက်ကို ထားခဲ့တယ်။ အဲသည်ကတည်းက ရီးဆန်ကြော် အိမ်မှာ မျောက်တစ်ကောင် အဖတ်တင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တာပါ။ ရီးဆန်ကြော်နဲ့ကျတော့ မျောက်က အဖြောင့်။ ရီးဆန်ကြော်ကလည်း မျောက်ငစိန်ကို ချစ်တယ်။

ကပ်ပျောတစ်နေ့တစ်ဖီး ဈေးသွားသူရှိရင် လှိုင်လှိုင်ကြီး မှာကျွေးတော့လေ။ မျောက်ငစိန်ကလည်း လိမ္မာလာတယ်။ ရီးဆန်ကြော် နောက် ကောက်ကောက်နဲ့။ မျောက်ကလေးက 'ငစိန်ရေ' လို့ ခေါ်လိုက်တာ ခုံးပေါ် ခုတက်တော့တာပဲ။ ရီးဆန်ကြော် ခေါင်းပေါ် လက်နှစ်ဖက် ထောက်ပြီး ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ရွာထဲ လည်တတ်နေပြီ။ ရွာကလည်း ရီးဆန်ကြော်နဲ့ မျောက်ကလေးကို တွဲတောင် မြင်တတ်နေပြီ။

တစ်ရက်တော့ မန္တလေးက သားကြီး မောင်သန်းက မအေကို ခေါ်တော့ ရီးဆန်ကြော် မန္တလေးလိုက်ဖို့ပြင်ရတယ်။ သင်္ဘောဆိပ် ရောက်တော့ ရီးဆန်ကြော် ကုန်းပေါင်ပေါ်တက်တာနဲ့ သင်္ဘောသား က တားတယ်။ မျောက်တစ်ကောင်နဲ့ အမေကြီးအိုတစ်ယောက် သုံးဆန်းသလိုလည်း ကြည့်နေလေရဲ့။

'အမေကြီး မျောက်နဲ့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ခြားခရီးသည်တွေ အနှောက်အယှက် ဖြစ်လိမ့်မယ်'

'မဖြစ်ပါဘူးကွယ် ငါ့မျောက်က မင်းထက်တောင် လိမ္မာသေး'

'ကိုင်း ပြီးရောဗျာ'

သင်္ဘောသားလေးက ကုန်းပေါင်ကို နှုတ်တယ်။ သင်္ဘောပေါ် ရောက်တော့ ရီးဆန်ကြော်က မျောက်ငစိန်နဲ့ အောက်ထပ်အိမ်သာဘေး ကျယ်ကျယ်မှာ သွားထိုင်တယ်။ လူတွေက ကြည့်ကွက် ကြည့် လုပ်တော့ မျောက်ငစိန်က ရီးဆန်ကြော်ဘေးမှာ ငြိမ်လို့။ ရီးဆန်ကြော် ချကျွေးတဲ့ ငှက်ပျောသီး တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး စားလိုက်လာရင်း လေးဆိပ်ကမ်း ရောက်ကရော။ မျောက်က မန္တလေးရောက်တာ သလိုနဲ့ ရီးဆန်ကြော် ပခုံးပေါ် စွေ့ခနဲတောင် တက်လိုက်သေး။

✤

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၇)

ရိုးဆန်းကြော် သားအကြီး မောင်သန်းနေတာက မန္တလေး အနောက်တောင်ဘက်က ရောထွန်းရပ်ကွက်မှာပါ။ သဘော်ဆိုက်တဲ့ ဂေါဝိန်ဆိပ်ကနေ တောင်ရှူးရှူးကို တာရိုးအတိုင်း ဆိုက်ကားတစ်စီး တက်စီးလာတာနဲ့ ရောက်တယ်။ မျောက်ပါလာတဲ့နေ့က မျောက်က ရိုးဆန်ကြော် ပခုံးပေါ်တစ်လှည့်၊ ဆိုက်ကားဆရာ ပခုံးပေါ်တစ်လှည့် ကူးကာလူးကာ ပါလာတာပါ။ ဆိုက်ကားဆရာကလည်း ဆိုက်ကား ခလိုချင်လို့သာ လိုက်ပို့ရတယ်။ မျောက်ကုတ်လိုက်မှာတော့ အကြောက် သား။ ဆိုက်ကားဆရာ ဆောင်းထားတဲ့ ဝါးဖတ်ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး လွှင့် ပစ်လို့ လိုက်ကောက်ရသေးတာပါ။

သားဖြစ်သူ မောင်သန်းကို ရိုးဆန်ကြော်က ငသန်းခေါ်တာပါ။ မောင်သန်းတို့အိမ်က မောင်သန်းမိန်းမ လှရီနဲ့ လှရီအမေ ဒေါ်ကြီးခင် အပါအဝင် ကလေးသုံးယောက်နဲ့ဆိုတော့ ခြောက်ယောက်တစ်အိမ် ထောင်ကိုး။ ပေလေးဆယ် ခြောက်ဆယ်ဝိုင်း တစ်ခြမ်းစာမှာ ခြေတံရှည် လေးပင်သုံးပင် အိမ်ကလေးတစ် လုံးဆောက်လိုက်တော့ ဝိုင်းပြည့် အိမ်ပြည့် ဖြစ်ကရော။ သည်ကြားထဲ ဧည့်သည်လာရင် မလှည့်သာ မပဲ့သာ ဖြစ်ရတယ်။ ရိုးဆန်ကြော် ရောက်လာရင် မောင်သန်း

…နဲ့ ယောက္ခမကို အပေါ်ထပ်တင်ပြီး သူတို့လင်မယားက အောက် …မှာ ကတ်ကြမ်းစပ် အိပ်ကြရတယ်။ သည်အထိက ပြဿနာ မရှိ … ရပ်ကွက်က အိမ်တွေ ပလုံစီထိုးနေတာဆိုတော့ ကလေးတွေဆို … မရနိုင်ဘူး။ သည်လိုရပ်ကွက်ထဲ မျောက်တစ်ကောင် ရောက် …တာဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်တော့။ သည့်ထက် ဆိုးတာက …ကြော်နဲ့အတူ မျောက်ပါ အပေါ်တင်သိပ်ရမှာကိုး။

'အမေရာ ခင်ဗျားမလဲ လူမှ ကိုယ့်အရိုးကိုယ် မနည်း မ လာရသာ … ဘယ်က မျောက်များ ပွေ့လာပါလိမ့် အမေ့မလဲ ဒုက္ခပါပဲ'

သားဖြစ်သူက ရောက်ရောက်ချင်း မအေကို မျောက်ခေါ်လာရပ …ရယ်လို့ ဆီးဆူတယ်။ ခါတိုင်းလာနေကျ မျောက်မပါဖူးတော့ …တစ်ခေါက် မျောက်တစ်ကောင် ပခုံးပေါ်တင်လာတဲ့ မအေကို …သည်နိုင်ဘူး။ ရိုးဆန်ကြော်ကလည်း မျောက်အိပ်မက်အကြောင်း … မျောက်ကလေးကို ငွေခြောက်ထောင်ပေးဝယ်လိုက်ရတဲ့ အကြောင်း … ပြောမဖြစ်တော့ ငသန်း ဘာပြောပြော သူ့မျောက်ကလေး သူ …းကလေးပွတ်ပေးလိုက်၊ ငှက်ပျောသီးကလေးကျွေးလိုက်၊ ရေ …းတိုက်လိုက် နေတာပါပဲ။ မောင်သန်းတို့ အိမ်သားတွေက …ပါလာတာကို မကြည်သာကြပေမယ့် ဝိုင်းတိုက်ထဲက ကလေး …ရော၊ မောင်သန်း သားသမီးတွေရော မျောက်ကလေးဘေး အုံးအုံး …၊

မောင်သန်း ခမျာ မအေရောက်လာသကောရယ်လို့ ဘာစကားမှ … ဖြစ်ဘူး။ မအေကြီးခမျာ ရွာမှာ တငုတ်တုတ်တုတ် နေရှာရော့ …ပြီး အိမ်ခေါ်ထားလိုက်ဦးမဟဲ့ဆိုပြီး ခေါ်လိုက်တာမှ မျောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တောင် အဆစ်ပါလာလိုက်သေးကိုး။ မျောက်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေတဲ့ မအေကို စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရော ထားလိုက်တာပါပဲ။ ည ဖက် အိပ်မယ်လုပ်တော့ မောင်သန်းယောက္ခမ အမကြီးနဲ့ ရှီးဆန် ကြော်က အပေါ်ထပ်မှာ ကလေးတွေနဲ့ အိပ်ကြတယ်။ မျောက်က ဘုရားစင်ပေါ်ရောက်ပြီးလို့ ညောင်ရေအိုးသုံးလုံးက နှစ်လုံးကျကွဲပြီးပြီ မောင်သန်းက မအေရောက်လာတဲ့နေ့ ဆူတယ် အောင့်တယ် ဖြစ်မှာနိုး လို့ ဘာမှမပြောပေမယ့် မောင်သန်းမိန်းမ လှရီက မျက်နှာကြီးပုပ်ထား လေရဲ့။

'တော့်မအေ ဘယ်ကမျောက်များ အိမ်ခေါ်လာပါလိမ့်တော်၊ ခု ရတဲ့ကြားထဲ ဘုရားညောင်ရေအိုး နှစ်လုံး ကျကွဲကုန်ပြီ မဦးမချွတ်'

'ပြောတတ်ပေါင်ဟာ တစ်ယောက်ယောက်က ပေးလိုက်တာ နေမှာပေါ့၊ အဲသာက ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းရင်းချေးပါနေ စိုးရသာ'

'ချေးပါလည်း တော်ကျုံးပေါ့ တော့်မအေ့မျောက်ပဲ'

'သည်းခံပါဟာ ငါ့အမေ နေလှ တစ်ပတ်ပေါ့၊ တို့ဝတ္တရားရှိသာ ကျေးကြမွေးကြရုံပေါ့'

'ကျုပ်က လူရိုသေပါသယ်တော်၊ ကျုပ် မအေကို တော်လှ ကျွေးနေမှတော့ တော့်မအေ ကျုပ်က သဒ္ဓါဒေယမနည်းပါဘူး၊ မျောက် တော့ ဂိုဏ်းမထားနိုင်ဘူးတော်'

မောင်သန်းက သူ့မိန်းမကို နေလှ တစ်ပတ်ပါဟာ ဆိုပေမယ့် ရှီးဆန်ကြော်ကိုယ်တိုင် တစ်ပတ် မနေနိုင်ပါဘူး။ ငါးရက်လောက်နေ တော့ ရွာပြန်ချင်ပြီ။ မပြန်လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး။ မောင်သန်းက

ခြံထဲက ပိုက်ထဲက စိုက်ထားသမျှ သစ်သီးဝလံ သီးကင်းကလေးတွေ လည်း ကုန်ပြီ။ ပိုင်းတိုက်ရှေ့မှာ နတ်စင်ရှိတော့ နတ်ရုပ်တွေလည်း လှမ်းပြန်တာပြန်၊ ကျိုးတာကျိုးဖြစ်ကုန်ပြီ။ တောင်အိမ်က ခြောက်ထုတ် တော့ မြောက်အိမ်၊ မြောက်အိမ်က မောင်းထုတ်တော့ အရှေ့ဘက် အိမ်ဘူး။ မျောက်ဝင်တဲ့ အိမ်တွေမလည်း တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု မကျိုး တာဘဲ မပြီးလေတော့ မျောက်ကို ခြောက်လွှတ်တာတင် မကတော့ ဘူး၊ ရိုက်လွှတ်၊ ပစ်ခတ်လွှတ်တာတွေ ဖြစ်လာရော။ မျောက်ရိုက် သယ်ကြားရင် ရှီးဆန်ကြော်ကလည်း မခံဘူး။ ထမီကို ကျစ်နေအောင် ဝတ်ပြီး ရန်တွေ့တော့တာပါ။ အိုကြီး အိုမနဲ့ ရန်တွေ့နေတာဆိုတော့ အိမ်ဖက်က မပြောသာလို့ ငြိမ်ကြရတယ်။ ဒါတွေကြားတော့ မအေ ကို မောင်သန်းက ပြောရပြန်ရော။

'အမေရာ ဘယ်က အကုသိုလ်ကို ပခုံးပေါ်တင်လာသာတုံး၊ ရွာထဲလည်းရှိသမျှ ဗုံးကြဲထားသလို ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း အနှာခရာ၊ မကောင်းဘူးပေါ့ အမေရာ'

'အမယ်လေး ငါ့မျောက်များ အကုသိုလ်တဲ့၊ ကျေးဇူးရှင် ဟဲ့ ကျေးဇူးရှင်၊ နင်တို့ ငရဲအုံ ကျချင်လို့လား ဟင် သေနှန်း၊ နင်တို့ အညည်းပျက်စီးသာ ဘယ်လောက်ဖိုးရှိတုန်း ငါလျော်မယ်၊ မင်းဆီလာ သာ သားရယ်လို့လာသာ၊ ထမင်းတော်လို့ ရွာလှည့်စားနေသာ မဟုတ် ဘူး'

မောင်သန်းကလည်း မအေက မျောက်ကို ကျေးဇူးရှင်ဆိုတော့ ဆူးသုံးပြုံးသွားတယ်။ မျောက်ကြောင့် သူတကာ့ပစ္စည်းပျက်စီးတာ ကောင်းယန်တဲ့အပြင် တန်ဖိုးကျသမျှ လျော်မယ်ဆိုတော့ မျောက်ဘက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကို လုံးလုံးပါနေပြီဆိုတာကိုလည်း တွက်မိပြီ။ မအေစိတ်မချမ်းသာအောင် ထင်လို့ ဆက်မပြောတော့ပါဘူး။ ချွေးမ လှရီကတော့ မကျေနပ်ဘူး ပေါ့။ အဘွားကြီး ရန်စကားပြောတယ်လို့ ထင်တယ်။ သည်တော့ မောင်သန်းကို ငြိုဟ်ထိုးပြန်ရော။

'တော့်အမေ စကားပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဘယ့်နှယ် သချိုင်းခြေတစ်ဖက်ရောက်နေပြီ၊ စကားထဲက တရားမပါဘူး၊ တော် သာ မအေမို့သည်းခံတာ၊ ဟိုဘက်အိမ်တွေက သည်တစ်ခါ မျောက် လာရင် မားနဲ့ခုတ်မယ် ဖြစ်နေပြီ'

'ခုတ်ရဲတဲ့ကောင် ခုတ်ကြည့်လေ၊ ငါနဲ့တွေ့မှာပေါ့၊ ငါ့အမေက စကားထဲတရားမပါဘူးတဲ့၊ နင့်အမေက သောတပန်လား၊ နှစ်လုံး သုံးလုံးထိုးကများ၊ တယ်လေ'

စကားများရာက လင်မယားထလုံးကြတော့ မျောက်ကထိုင်ကြည့် နေလိုက်သေး။ တစ်ခါတော့ တစ်ဖက်အိမ်က ဝါးလုံးနဲ့ ထောင်ထားတဲ့ တီဗီအင်တင်နာတိုင်ပေါ် မျောက်တက်ရာက ဝါးလုံးကျိုးကျပါရော။ အင်တင်နာရော မျောက်ရော မြေပေါ် အထွေးလိုက်ကျလာတာပါ။ အင်တင်နာတိုင်လည်း ကွေးကောက်၊ မျောက်လည်း အင်တင်နာတိုင် တွေ ထိုးလို့ ယောက်ယက်ခတ် သွားလေရဲ့။ ရီးဆန်ကြော် ဆိုတာ မျောက်များ ဗိုက်ပေါက်သွားသလား အော်လိုက်ရတာ အသံများ ပြာ လို့။ မောင်သန်းက တစ်ဖက်အိမ်က အင်တင်နာဖိုး လျော်ပါ့မယ်ဆိုမှ ပြီးရတာပါ။ မောင်သန်းက မျောက်ကလေး တပိုက်ပိုက်လုပ်နေတဲ့ မအေကို တစ်ခွန်းတော့ ပြောမိတယ်။

'အမေ့မျောက်နဲ့တော့ ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ သိန်းခိုပြည် မီးရှို့မယ့် မျောက် ...နောင်များတော့ အမေပဲ လာပါဗျာ၊ မျောက် ခေါ်မလာပါနဲ့'

'မင်းပြောပုံက လူသာလာပါ ပြဿနာ ခေါ်မလာပါနဲ့ပေါ့ ဟုတ် ...သန်း၊ မနက်ဖြန် ငါ ပြန်မယ်ဟေ့'

အဲသလိုပါပဲ။ သားအလတ်ကောင် ရှိတဲ့ မြင်းခြံအိမ်မှာလည်း ...ဖြစ်ဘူး။ အလတ်ကောင်က ပွဲရုံပိုင်ရှင်သမီးနဲ့ရတာဆိုတော့ မအေ ...တ်လာရင်ပဲ ပွစာတက်ကုန်တော့တာပါပဲ။ ပွဲရုံမှာ လူကြီးလူကောင်း ... ကုန်သည်တွေလာပြီး စျေးစကားပြော၊ ကုန်စကားပြောကိုး။ ...နှာ၊ နှမ်းနမူနာပြကိုး။ အဲသည်အချိန်မှာ မျောက်က ဧည့်သည် ... ပခုံးပေါ် ခုန်တက်တော့တာပါ။ အမျိုးသမီး ကုန်သည်တွေဆိုရင် ...ျောက်ခုန်တက်လိုက်တာနဲ့ ဗျည်းစဉ်ခတ်အောင် အော်တော့တာပဲ။ ...ထုံးတွေပြုတ်၊ ထမီတွေကျွတ်၊ ကြာတော့ မျောက်နဲ့ပဲ နေမဖြစ်တော့ ... သားအလတ်ကောင်က တိုးတိုး ကျိတ်ကျိတ်မေးတယ်။

'အမေရာ ဘယ်က မျောက် ဘယ်လိုရပြီး ပါလာရသာတုံး၊ ...နဲ့တော့ ခက်ပါကော၊ ကျုပ်ယောက္ခမတွေက လူတစ်မျိုးတွေဗျ၊ ...ောက်မပြောနဲ့ ကျုပ်တောင် ကြည့်နေရသာ'

'ယောက္ခမအိမ်မှာ မင်းတောင် မျောက်ဖြစ်နေပါကော ငါ့သားရဲ့၊ ...ပြန်ခဲ့ပါတော်၊ လူ့မျက်နှာကြည့် ထမင်းစားရသာ မင်းမို့နေနိုင်သယ်၊ ...ဖြန် ရွာပြန်မယ်ဟေ့၊ ငါ့မျောက်တော့ မပြောနဲ့ မခံဘူး'

သည်လိုနဲ့ ပြန်ခဲ့ရရော။ ရန်ကုန်က သမီးအိမ်ကတော့ ပိုဆိုးတာ ... ခြံရယ်၊ ဝင်းရယ်၊ ခြံရယ်လို့လည်း မဟုတ်ဘဲ တိုက်ခန်းကလေး ...သောက် အိမ်လုပ်နေကြရတာကိုး။ သမီးရဲ့ယောက်ျားက ကုမ္ပဏီ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်ခုမှာ မန်နေဂျာ။ ဘောင်းဘီရှည်တကားကားနဲ့ နက်ကတိုင် ကြောင်လျှာသီးနဲ့ဆိုတော့ မျောက်က မျက်စေ့နောက်တယ်နဲ့ တူပါတယ်။ တစ်ခါတော့ လူပေါ်ခုန်တက်ပြီး နက်ကတိုင် ဆွဲထားတာ မလွှတ်တော့ဘူး။ မျောက်ဆိုတော့ ဘယ်သူကမှလည်း ဝင်မဆွဲရဲ၊ ခြောက်လှန့်လို့လည်းမရ ဖြစ်နေတုန်း ရီးဆန်ကြော် ရောက်လာမှ မနည်းဖြည်ယူရတယ်။ သည်ကတည်းက သမက်က စကားမပြောတော့ဘူး။ အဆိုးဆုံးကတော့ ထမင်းစားပွဲကြီးပြင်ပြီး စားမယ်လုပ်တုန်း မျောက်က စားပွဲခွန်းဝင်ထိုင်ပြီး စားပွဲပေါ်က သစ်သီးခြင်း နှိုက်နှိုက်စားပါလေရော။ သမက်လုပ်သူက ထမင်းစားပွဲက ချက်ချင်းထသွားတယ်။

'အမေ့ရယ် ဘယ်ကမျောက်ပါလာတုံး၊ အမေ့သမက်က ဇီဇာကြောင်က ကြောင်သနဲ့၊ သိပ်ရှုံ့တတ်တာ အမေရဲ့၊ နောက်လာရင် မျောက်ခေါ်မလာပါနဲ့အမေရယ်၊ အခုလည်း အမေ့မျောက် သည်ဘက်ကူးမလာပါစေနဲ့၊ အမေ့အခန်းထဲမှာပဲထားပါ၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် သူပြောတော့မှာ အမေရဲ့'

'ဇီဇာကြောင်တဲ့လင် ညည်းမို့ ပေါင်းနေသအေ ငါ့သမီးနှယ်၊ မျောက်ရှုံ့ရအောင် ညည်းယောကျ်ားက ဘာကောင်မို့တုံး၊ မျောက်က မျက်စေ့နောက်လို့ လုပ်သာ၊ လည်ပင်းမှာ လျှာရှည်ကြီးနဲ့၊ ဘောင်းဘီ ရှည်ကြီးနဲ့၊ တော်ပါပြီအေ၊ နောက်များတော့ ငါကော မျောက်ကော ခြေဦးလှည့်ရင်ပြော၊ မနက်ဖြန် ရွာပြန်မယ်ဟေ့'

သမီးကလည်း ခါတိုင်း မအေပြန်မယ်ဆိုရင် မျက်ရည်လေးတစမ်းစမ်းနဲ့ ရှိပေမယ့် မျောက်ပါလာတဲ့ သည်တစ်ခေါက်တော့ ပြန်ပါစေ ဆုတောင်းနေမိတာပါ။ ယောကျ်ားနဲ့ မျောက်ကြား မဲတွေ

[illegible]င်းရတာကလည်း နံဘေးတွေများအောင့်လို့ ဆိုသလိုကိုး။ မနက်[illegible]ည်း လင်းရော မအေကို ဘူတာလိုက်ပို့တယ်။ မအေကြီး စားဖို့[illegible]ာက်ဖို့အပြင် မျောက်အတွက် ငှက်ပျောဖီး သုံးဖီးတောင် ဝယ်ပေး[illegible]ရသေး။ သည်လိုနဲ့ ရီးဆန်ကြော်တစ်ယောက် ရွာမှာပြန်နေ[illegible]တယ် ပြောပါတော့။

✤

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၆)

ရိုးဆန်ကြော် မျောက်ငစိန် ရွာရောက်လာတာ ဝေသာလီပြည် ဘီလူးကျတာထက် ဆိုးတာပေါ့။ ရိုးဆန်ကြော်က မျောက်ကလေးနဲ့ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မျောက်က တစ်လမ်းလုံး ဧ— တော့တာပဲ။ ရွာခွေးတွေက တဂဲဂဲလုပ်နေကြတော့ ရိုးဆန်ကြော်က တုတ်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားရသေးတယ်။ ရိုးဆန်ကြော် အိမ်တစ်အိမ် ဝင်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ မျောက်က အိမ်ထဲရောက်နေပြီ။ စားလို့ရတာစား ဟိုနှိုက် သည်နှိုက်၊ ဟိုခုန် သည်ခုန်ဆိုတော့ ကျကွဲကုန်တာတွေလည်း ခဏခဏ။ မမယ်တီတို့အိမ်က ရိုးရာတင်တဲ့ မုန့်ဖြူ မုန့်နီတွေ တစ်ယ— ကြီး ဆွဲလာပြီး မောင်းစင်ပေါ်တက်စားနေလို့ ရိုးဆန်ကြော်က ပြ— ကြော်ပါအေဆိုပြီး ပိုက်ဆံထုတ်ပေးရတယ်။ အိမ်ဆောက်မယ့်အိမ်က တိုင်သိပ် ပရိတ်ထူ သပြေညွန့်၊ သြဇာညွန့်၊ မြေဇာညွန့်တွေ တိုင်ဖျား ချည်ထားတာ တက်ဖြုတ်တယ်။ တိုင်မှာချည်ထားတဲ့ အုန်းသီးနဲ့ ငှက်ပျောဖီး ခြေထောက်နဲ့ နင်းချတယ်။ အောက်ကျလာတဲ့ ငှက်ပျော— စိမ်း ဘယ်သူကမှ ပြန်မတင်တော့တာထား။ အိမ်ရှင်က မျောက်ကို ရိုက်သတ်မယ်လုပ်လို့ ချော့ခဲ့မော့ခဲ့ရသေးပါကော။

'မင်းတို့နှယ်ကွယ် တိရစ္ဆာန်နဲ့တု ရန်ဖြစ်ရသယ်လို့၊ မင်းတို့ရိုက် —ာ့ သတ္တဝါသေရုံပေါ့၊ အသစ်ပြန်လဲပါကွယ် အမကြီးပေးပါ့မယ်'

သည်လိုနဲ့ ပြီးရတာတွေ အများကြီး။ သူတကာ နေပြထားတဲ့ —တ်ဗန်း၊ ပဲဗန်း၊ ထန်းလျက်ဗန်း၊ မှောက်ချခဲ့လို့၊ တံစို့နဲ့သီပြီး ညှင်း —ားတဲ့ အမဲညှင်း၊ ဆိတ်ညှင်းတွေ တက်ဖြုတ်လို့၊ လှမ်းထားတဲ့အဝတ် —ွေ ယူပြေးလို့၊ အိမ်တကာ ထမင်းအိုးချောင် ဟင်းအိုးချောင် ဝင်ပြီး —ာက်ခဲ့ လှန်ခဲ့လို့ ဆိုတာတွေလည်း ရွာထဲ ပွက်ပွက်ရိုက်ကျန်ခဲ့တာ —ွေ အပုံ။ ရိုးဆန်ကြော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကြာတော့ စိတ်ညစ်လာ — ရှိပေမယ့် မျောက်ကလေးကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတော့ သည်းခံ —ါတယ်။ ရွာကတော့ ဘယ်သည်းခံမှာတုံး။ ရိုဆန်ကြော် မျက် —ယ်ကျပြီဆိုရင် ခဲနဲ့ ပေါက်ကြတယ်။ ထင်းချောင်းနဲ့ လှမ်းပစ်ကြ —ယ်။ သံကြိုးကနေ ကိုင်ပြီး ဆွဲမွှေ့ကြတယ်။ မျောက်ကလေးက —ါး။ ငယ်သံပါအောင် တကွီးကွီး အော်တာများ အသက်မရှူဘူး။ —မျိုးဆိုရင် ရိုးဆန်ကြော်နဲ့ ရန်ဖြစ်ရပြီ။ ကလေးတွေက ဝါးခြမ်း —ားသိပ် ငပိသုတ်ပြီး တော်ရောကနေ လှမ်းလှမ်းထိုးတာ တစ်ခါတော့ —ဆန်ကြော်နဲ့ မိတယ်။ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ရိုးဆန်ကြော် တစ်စခန်း —ာတော့တာပေါ့။

'ဟဲ့ ကလေးတွေ၊ မျောက် ငပိကြောက်မှန်းသိလို့ လုပ်တာမဟုတ် —ား မျောက် ငပိ မသုတ်နဲ့ဟဲ့ ငါ့လာသုတ်ကြ'

မျောက်ကြောင့်ပဲ ရိုးဆန်ကြော် ခမျာ ရာဇဝင်လူဆိုးများ နယ်ကျင်း —လို့ ကျဉ်းသွားရတယ် မထင်နဲ့။ သူ့မျောက်ကလေး ညှောင်းရော့ —င်သင်ရင် မိုးလင်း ထမင်းတစ်လုံးချက်ပြီး အိမ်တကာရောက်တော့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘာပါ။ ချစ်လိုက်တာကလည်း တုန်လို့။ မျောက်ကလည်း ဘယ်ဘဝ ရေစက်ရယ် မပြောတတ်ပါဘူး။ ရိုးဆန်ကြော်နဲ့များဆိုရင် ကလေး ကျောပိုးသလို ပိုးလိုက်လား လိုက်ရဲ့။ ပခုံးပေါ် ခွထိုင်လားထိုင်ရဲ့၊ မြေပေါ်ကလျှောက်ရင် ကလေးများ မအေ့ထမီစဆွဲလိုက်သလို လိုက် လား လိုက်ရဲ့။

သားထောက်သမီးခံနဲ့၊ အထုပ်အထည်ကလေးနဲ့၊ သောင်သောင် သာသာရှိတဲ့ ရိုးဆန်ကြော်ကို မျက်နှာလုပ်ကြသူတွေလည်း ရှိကြပါ တယ်။ ပိုက်ဆံကလေး ချေးတာမျိုး၊ ပစ္စည်းပစ္စယ အသုံးအဆောင် ငှားချင်တာမျိုးဆိုရင် အိမ်ဝရောက်ကြရတာကိုး။ မျောက်ကို မကြည်သာ ပေမယ့် ရိုးဆန်ကြော်က သည်းသည်းလှုပ်နေတော့ ရောက်လာတဲ့လူ *က မျောက်ကို အချစ်ပြကြရတယ်။*

'လှလိုက်တဲ့ မျောက်ကလေးတော်၊ ရိုးဆန်ကြော်တို့များ သား သမီးကျလို့၊ လိမ္မာရေးခြားရှိလိုက်သာလည်း အလွန်ပဲ၊ မျောက်ထဲ မတော့ မျောက်သူတော်ကောင်းလေးပါတော်၊ ကျုပ်တို့လည်း အသက် ငါးဆယ်ကျော်ပါပြီ၊ သည်လောက် အဆင်းကြန်အင်ကောင်းသဲ့မျောက် မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဘုရာစူးရစေ ရိုးဆန်ကြော်ရယ်၊ ကျုပ်တို့ ပဲတွေ မသန့် ရသေးခင် ငွေကလေးလှည့်ပါဦး၊ ပဲရောင်းပြီး ဆပ်ပါ့မယ်၊ လွန်ရော ကျွံရော တစ်လပေါ့'

ရိုးဆန်ကြော်က သူ့မျောက်ကို ချီးမွမ်းတဲ့ ရွာသူရွာသားဆိုတော့ ငွေချေးတယ်။ ဘိုးကနဲ့ ဘတ်ကနဲ့ ချက်ချင်းချွေးခံထဲက ထုတ်ပေးတာ ပါ။

'ညည်းတို့က ငွေချေးတတ်ကြပါကောအေ့၊ ဥစ္စာဝင်ပွား ငွေချေး

စီးပွားလွန်ကြွယ်ဝတဲ့၊ ငါ့သားတွေ ကြွေးမချေးနဲ့တဲ့၊ ကိုယ်က ချေး၊ သူကလာချေးချေး တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ …လေးရက်ချေးရသယ်၊ တနင်္လာ၊ သောကြာ၊ စနေ ယောင်လို့လာ …နဲ့ မချေးဘူး၊ ကိုင်း တစ်လဆို တစ်လမှ ကြိုက်သနော်၊ ညည်းတို့ …ရက်ရွေ့ သည်ရက်ရွှေ့တော့ မလုပ်နဲ့'

ပိုက်ဆံတော့ရလိုက်ပါရဲ့။ ပိုက်ဆံလာချေးသူခများလည်း မသက် …ဘူး။ မျောက်က ပုခုံးပေါ်တက်၊ ဆံပင် ဆောင့်ဆွဲ၊ ဆံထုံးတွေ … ခေါင်းစိုက်လာတဲ့ဘီး ချိုးပစ်၊ ရှိနေတဲ့အင်္ကျီဆိုရင် နောက်ကျော … ဆွဲဆုတ်၊ ပုဆိုးဆွဲချွတ်နဲ့ ဣန္ဒြေမရရှာကြဘူး။ သည်ကြားထဲက …၊ သောကြာ၊ စနေ လာမိရင် လူကျေတာ အဖတ်တင်တယ် …တစ်ပြား မရလိုက်ဘူး။

ရွာထဲ ရိုးဆန်ကြော် မျောက်က ဒုက္ခမပေးဖူးတဲ့အိမ် မရှိဘူး။ …သည်းဆုံး ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အမြတ်တနိုးသိမ်းဆည်းလာတဲ့ တိုက် …ကန်တွေ ကွဲတဲ့အိမ်၊ သောက်ရေအိုး ခွဲခဲ့တဲ့အိမ်၊ ကလေးတွေကို …ခဲ့တဲ့အိမ်၊ ကွပ်ပျစ်စွန်းတင်ထားတဲ့ ဘုရားစာအုပ်တွေ ဖြဲခဲ့တဲ့အိမ်၊ …ဝင်တွေ အရွက်သပ်ချခဲ့တဲ့အိမ်၊ ချက်ထားတဲ့ ဟင်းအိုး မှောက်ပစ် …တဲ့အိမ်၊ ကြောက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ကလေး ကုပ်ခွစီးတဲ့အိမ်၊ ဝတ်ကောင်း …လှ ဝတ်ထားတဲ့လူတွေ့ရင် ရွှံ့ဗွက်ကောက်ဆုပ်ပြီး အပက်ခံရတာ …သေး။

ရိုးဆန်ကြော်လည်း တောင်းပန်ရတာ များပြီ။ လျှော်ရ ပြုရတာ …ပြီ။ ရန်တွေ့ရတာ များပြီ။ ရွာကလည်း သည်းခံနိုင်သလောက် …သည်းခံတော့မပေါ့။ ကြာတော့ လူကြီးသူမရယ် ဂိုဏ်မထားနိုင်တော့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘူး၊ ရိုးဆန့်ကြော်ကို ကွယ်ရာမှာ မျောက်နဲ့ပေးစားကြတယ်။ ဒေါသ တွေများ ထွက်လို့။

'မျောက်စုတ် မျောက်နာများ လင်မှတ်လို့ဗျာ၊ ကတည်း တွေ့ဘူး ပေါင်၊ အိုကြီးအိုမ ဥပုသ်ကျောင်းမရောက်၊ သီတင်း သီလမစောင့်၊ မျောက်တစ်ကောင်နဲ့ အကုသိုလ်ယူနေသယ်၊ မျောက်တော့ လာပနေ ရိုက်သတ်ပစ်လိုက်ဦးမယ်'

'သည်တစ်ခါတော့ သည်းမခံဘူးတော်ရေ၊ ဇာတာခြင်းထဲက ဇာတာတောင် မခံနိုင်ဘူး၊ ချိုးချေပစ်သာ၊ ကုလားမတို့အိမ်က သောက် ရေအိုး ရေတ်ကျည်ပွေ့နဲ့ ရိုက်ခွဲသွားသတဲ့၊ စော်ကားတာ၊ သေချင်း ဆိုး မျောက်ုလာစမ်းပစေ'

'ခင်မြ၊ နင်သည်ကနေ့ ဘာအလုပ်မှမလုပ်နဲ့ မျောက်သာစောင့် နေ၊ တွေ့ရင်ပြောစမ်း၊ ထမ်းပိုးနဲ့ ထွက်ရိုက်ပစ်စမ်းမယ်'

'မျောက်သတိထားဟေ့၊ ဆေးလိပ်တွေ ချိုးပစ်လို့ ကုန်ပါရော လား၊ အောင်မာ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲက မီးခြစ် ယူခြစ်နေလို့ ကံကောင်း လို့ပါလား'

တစ်ရွာလုံးက မေတ္တာပို့ကြတဲ့ အသံတွေ ရိုးဆန့်ကြော် ကြားသား ပဲ။ မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်ပြီးရော သဘောထားလိုက်တယ်။ သား သမီးတွေ အလာမခံတာ ဘာဟုတ်သေးတုံး။ ရွာကကို အလာမခံ ချင်ကြတော့ဘူး။ ရိုးဆန့်ကြော်နဲ့ မကင်းနိုင်သူတွေကတော့ ကျိုးကာမှ ကျိုးရော၊ ကွဲကာမှကွဲရော၊ မျောက်ကောင်းကြောင်း ပြောကြရတယ်၊ ရိုးဆန့်ကြော်ကို မျက်နှာလုပ်ကြရတယ်။ လာရင် ဖျာစုတ်ခင်းပေးကြရ တယ်။ ကိုယ့်ကလေးသာ ငှက်ပျောသီးမကျွေး ရှိရမယ်၊ မျောက်တော့

ခိုးဖျားဖျား ချကျွေးကြရတယ်။ ကျုပ်တို့က မျောက်ကလေး လိမ္မာလို့ ချစ်သာလို့ ပြောကြရတယ်။ ရိုးဆန့်ကြော်အိမ်မှာလည်း မထူးပါ ဘူး တစ်အိမ်လုံး အကောင်းရယ်လို့ မရှိတော့ပါဘူး။

တစ်ရက်တော့ မျောက်ကလေး သေသွားခဲ့တယ်။ မနက်မိုးလင်း တော့ မျောက်သေကလေးက တောင့်နေရှာပါပြီ။ ရွာကလူတွေကတော့ အက်တူကိုက်တယ် ပြောကြတာပါ။ ရိုးဆန့်ကြော်ကတော့ မျောက် သေကလေး ဖက် ဖက်ငိုရှာတယ်။ မျောက်မို့ပြီး ပိုက်ဆံချေးရသူတွေ ကလည်း မျောက်သေတယ်ဆိုတော့ တည်ချိုးသေသလို ဖြစ်ကြရပြီ။ ချေးသားတဲ့ ပိုက်ဆံ မဆပ်နိုင်သူတွေရော ရွာကလူတွေပါ မျောက် သေသူဘာ လာမေးကြတယ်။ ရွာကတော့ ဝမ်းသာလို့ လာမေးကြတာပါ။ မူထူရင် ရိုးဆန့်ကြော် ငိုပြီ။

'ကျုပ်လင် ကိုကံစိန် ဝင်စားတဲ့ မျောက်ညိုကလေးရေ၊ မင်းဘဝ ကို လှချည့်လား၊ မင်းကိုချစ်တဲ့ လူတွေ လာကြပြီလေ၊ ထကြည့်ပါ ဦးတော့လား၊ တစ်ရွာလုံးက မင်းကို ဖူးဖူးမှုတ်ထားတာ မေတ္တာများ ခံယူပါဦးတော့လား သားရဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့'

ရွာကလူတွေလည်း သည်တော့မှ သည်မျောက်ကလေးဟာ ရိုး ဆန့်ကြော်ယောကျ်ား ဘိုးကံစိန် ဝင်စားတယ်ဆိုတာ သိကြတာပါ။ အံ့ချင်ကြပေမယ့် မရယ်ဝံ့ကြဘူး။ ရိုးဆန့်ကြော်က တကယ်လင်သေ ဆန်းကတောင် သည်လောက် ငိုခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ မျောက်ကျတော့ အသည်းကြီးအူပြတ် ငိုနေတော့ ငိုစမ်းပစေဆိုပြီး ပစ်ထားကြတာပါ။ မျောက်ကလေး မြုပ်တဲ့နေ့က ဆွမ်းတောင် ကပ်လိုက်သေးတာပါ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မျောက်သေပြီးကတည်းက အကြွေးယူထားတဲ့ အကြွေးဟောင်းတွေ ပြန်သိမ်းလို့ မနည်းရှာဆပ်ကြရတယ်။

မျောက်သေမှ မျောက်နဲ့ရှာ စခန်းသတ်ကြရတယ် ပြောပါတော့။

(၇)

ရှီးဆန်ကြော်လည်း မျောက်မရှိတော့မှ သားသမီးတွေရှိတဲ့မြို့ ပြန်ရောက်ရတော့တာပါ။ သားသမီးတွေကလည်း ဝမ်းသာကြတယ်။ အခုမျောက်မရှိတော့ဘူးဆိုတာသိတော့ အမေပျော်သလောက် နေပါ[illegible]ပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်မြို့စီ တစ်အိမ်စီ လှည့်နေရင်းက အီလာတော့ ရှာခြေပြန်ကပ်ပြန်တယ်။

တစ်ခါတော့ ရှီးဆန်ကြော် အိပ်မက်မက်ပြန်သတဲ့။ သည်တစ်ခါ မက်တာက မျောက်မဟုတ်ဘူး။ အိပ်မက် မကြာမကြာ မက်လာပါများတော့ မဖွေးအိမ်ဘက်ကူးလာပြီး အိပ်မက်ဘိုးအုပ်ရှာစမ်း လုပ်တော့တာပဲ မဖွေးကလည်း ရှီးဆန်ကြော် သည်တစ်ခါ ဘယ်တိရစ္ဆာန်များ ပေါ်ပါလိမ့်လို့ တွေးရင်း စာအုပ်ထရှာတယ်။

'ငါ့အေ ညက ဆင် အိပ်မက် မက်လို့ ဆင်နိမိတ် ရှာစမ်းဟဲ့၊ ကောင်း မကောင်းသိချင်လို့၊ အိပ်မက်ထဲ ဆင်ပေါက်ကြီးတစ်ကောင် [illegible]ဝရောက်လာသာ မားမားကြီး'

မဖွေးကတော့ မျက်စိစုံမှားမှားနဲ့ အိပ်မက်စာအုပ်ထဲ ဆင်နိမိတ် ရှာတယ်။ စိတ်ထဲလည်း မျောက်တုန်းကတော့ တစ်ရှာလုံး မွှေခဲ့ပြီးပြီ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည့်တစ်ခါ ဆင်ဆိုရင်တော့ ဝါးတောဆင်းနင်း ဖြစ်တော့မှာပဲလို့ တွေးရင်း ချွေးတောင်ပြန်နေလေရဲ့။

ရီးဆန်ကြော်ကတော့ မျက်လုံးတွေ ပြူးထားရင်း မဖွေးအိပ်မက် နိမိတ်ကို စောင့်နေတာ ကျောက်ရုပ်ကြီးကျလို့။

၂၀၁၁-ခုနှစ်၊ သရပါမဂ္ဂဇင်း

✣ ✣ ✣

တိုက်နဲ့

ခင်ခင်ထူး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တိုက်နဲ့

(၁)

ပေတောကုန်းကို သည်ခေတ်လူတွေက ကျွန်းရွာလို့ ပြောနေကြသော်လည်း တကယ်တော့ ကျွန်းရွာမဟုတ်ပါဘူး။ ဧရာဝတီမြစ်နဲ့ လက်တစ်ပုတ် ခေါင်းတစ်ပုတ် ကပ်လျက်ချပ်လျက်ရွာ မဟုတ်ပေသီလို့ မြစ်က ဝေးဝေးက စီးဆင်းနေတာလဲ ဟုတ်ပါရဲ့။ ပေတောကုန်းရွာသား နီးနီး ကဘာဓောက် (ကမ်းပါးစောက်) ခပ်နက်နက် မြစ်ကျိုးအင်းကြီးက ရွာတစ်ခွေစာ မပြည့်တပြည့် ရှိနေတာလည်း မှန်ပါရဲ့။ မြစ်ကျိုးအင်းကြီးရဲ့ပြီး ကျောက်ပျဉ်တစ်ချပ်လို မိုးမိုးကြီး ရွာတည်နေတာကလည်း မှန်ပါရဲ့။ သို့ပေမယ့် အစဉ်အဆက် သိမှီသူတွေကတော့ ပေတောကုန်းဟာ ကျွန်းရွာမဟုတ်မှန်း သိကြသူချည်းပါ။ ကျွန်းရွာခေါ်ချင်လို့သာ ခေါ်နေကြတာ။ ဒါကလည်း အကြောင်းရှိတယ်။

ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်၊ ငါးဆယ်လောက်က ဧရာဝတီမြစ်မှာ စီးနေတဲ့ရေကြောင်း ပြောင်းသွားခဲ့ဖူးတယ်။ ဘယ်ဘက်မှာ စီး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နေတဲ့ ရေက ရွာကို ညာဘက်ကပတ်စီးတဲ့အထိ ပြောင်းသွားတာပါ။ နောက်တော့ ကမ်းပါးတွေ ပြိုပြန်ရာက ရေစီးပိတ်ပြီး ဘယ်ဘက်ကို ပြောင်းစီး ပြန်ရော။ သည်တော့မှ ကျွန်းကြီးငုတ်တုတ် ဖြစ်လာရာက ကျွန်းရွာ ဖြစ်ရတာပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မြစ်အနောက်ဘက်ရွာဆို တော့ သွားလမ်းလာလမ်း မကောင်းလှဘူး။ မြစ်အနောက်ဘက် ရွာအချင်းချင်းတော့ လှည်းလမ်းချင်း တစ်ရွာ့တစ်ရွာ ဆက်နေတာဆို တော့ ကူးရသန်းရလွယ်ပါတယ်။ မြစ်အရှေ့ဘက် ကူးချင်ရင်တော့ မြစ်ဆိပ်ဘက်ရောက်အောင်လည်း သွားရသေး၊ ကူးတို့လည်း ကူးရ သေးဆိုတော့ အလုပ်ပိုလို့ တော်ရုံလူက မြစ်မကူးကြဘူး။ မလွဲသာမှ မသွားမဖြစ်မှ အရှေ့ဘက်ထွက်ကြတာ များတယ်။

သည်ဘက် အနှစ် နှစ်ဆယ် ပတ်ချာလည်လောက်မှာတော့ ပေတောကုန်းက အိမ်ခြေ လေး၊ ငါးရာလောက်နဲ့ စည်စည်ဝေဝေ ရှိလာတယ်။ ရေခာတ်ရှိလို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ရှေးကတည်းက သစ်ကြီးဝါကြီးပေါတယ်။ သီးနှံထွက်တယ်။ ပေတောကုန်းဆိုတဲ့အတိုင်း ပေပင်တွေ၊ ထန်းပင်တွေဆိုတာ အပင်စိတ်လွန်းလို့ ခွေးတောင် တိုး မပေါက်နိုင်ဘူး။ ရွာ့ရိပ်ရွာ့ဝန်းကျင် ကြည့်လေရာရာ ပေနဲ့ထန်းချည်း ပဲ။ ရေကောင်းမြေကောင်းဆိုတော့ တောင်သူလုပ်ငန်းကလည်း သူ့ဟာ နဲ့ သူတော့ ရကြရှာပါရဲ့။ စိုက်ချိန်၊ ပျိုးချိန်များဆိုရင် တစ်နေ့ခင်းလုံး လိုလို သက်ကြီးရွယ်အိုနဲ့ ကလေးလောက်သာ ရွာထဲကျန်ကြတာပါ။ ကျန်တဲ့အရွယ်ကောင်း မိန်းမယောကျ်ား အခင်းထဲ နေကုန်သမန်းကြမ်း ဆင်းကြရတယ်။ ရာသီရယ်၊ အခါရယ်တောင် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ မြေလည်း မနားရဘူး၊ လူလည်း မနားရဘူးဆိုတော့ နေ့ဘက် အခင်းထဲ

ငုတ်တုတ်၊ ညဘက် အိမ်ထဲ ငုတ်တုတ်၊ ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးကူးနေရတာ နဲ့ပဲ ဘဝတွေ ကုန်ကြလှပေါ့။ ဘာကိုမှ တောင့်တနေကြတာ မဟုတ် သလို ဘာကိုမှလည်း ကြောင့်ကြနေကြတာ မရှိတော့ ဘဝကခိုင်းလို့ လုပ်ရတယ် အောက်မေ့ကြသူတွေချည်းလိုလိုပါပဲလေ။

လရောင်က ဧရာဝတီမြစ်ပေါ်မှာရော၊ မြစ်ကျိုးအင်း ကရွတ်ခွေ ကြီးထဲမှာပါ ဖြာဖြာဝေဝေကျလို့။ ရေငွေ့တွေရှိတော့ လရောင်က မြူငွေ့ငွေ့ထဲ ရေငွေ့ငွေ့ထဲ ဖောက်ကျနေရတာမျိုးပါ။ သည်တော့ ရွာကလည်း မှုန်တုန်တုန်နဲ့။ ညဦးပိုင်းကတော့ ရုပ်သံရွာသံတွေ ဆူ ခဲ့လှပေါ့။ မိုးကြီးချုပ်မှ အခင်းထဲက ပြန်ရောက်ကြတာဆိုတော့ လက် နဲ့ရှိတဲ့ အိမ်ထောင်တွေခမျာ အခင်းအပြန်မှ ဖတ်သီဖတ်သီ ချက် ကြ ပြုတ်ကြရတာကိုး။ မီးခိုးထွက်နောက်ကျရတဲ့ ရွာကလေးပေါ့လေ။ တစ်အိုးတစ်နပ် ချက်ပြုတ်ပြီးလို့ ဝမ်းထဲကျအောင် စားကြသောက်ကြ၊ တအောင့်တအား နားပြီးတာနဲ့ ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီထိုးကရောဆိုတော့ အိပ်ရာစောစောဝင်ဖို့ ပြင်ကြရပြန်ပြီ။ မနက်စောစော အခင်းဆင်းကြ ရောက တစ်ကြောင်း၊ မြို့မှာလို လည်စရာ ပတ်စရာရယ်လို့ မရှိတာက တစ်ကြောင်းဆိုတော့ ညစာစားပြီးတာနဲ့ ကြမ်းပေါ် ပက်လက်လှန်ကြ ပြီ။ သူလိုကိုယ်လို လူချည်းဆိုတော့ သူငယ်အိပ်ဆိတ်ချိန်ဆိုရင် ရွာလည်း ငြိမ်ပြီ။

'တော် တော် တော်တိ တော် တီး တယ့် တယ် တယ်'

'ဟ ဘာတုန်းဟ'

'ဘာသံရမတုန်း ဘိုးတိုက်ကြက်နဲ့သံပေါ့တော်'

'နဲ့သံမှန်း မသိဘဲလား၊ ကနေ့ညက ရွာအလှည့်မဟုတ်ဘူးလား'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

‘သည်ကနေ့ ဘိုးတိုက်ကြက် အလှည့်ဟာကို မနေ့ညက ရွာအလှည့်’

‘ဟုတ်လားဟ… တို့ရွာလဲ ဘိုးတိုက်ကြက်နဲ့ နဲ့တော့ တစ်ရက်ခြား ဒုက္ခရောက်နေရပါကောလားဟာ’

‘ဘယ့်နှယ့်လုပ်မတုန်း ရွာလူကြီး ကိုပန်ကာ့ အမိန့်ပဲဟာ’

သည်စကားက ညဘက် သူတကာအိပ်ချိန် နှဲသံကြီး တော်တော်တီတီပေါ်လာတိုင်း ရွာကပြောဖြစ်ကြတဲ့ စကားတွေပါ။ ဘိုးတိုက်ကြက်ဆိုတာက တစ်လောတုန်းကမှ ရွာခြေပြန်ကပ်တဲ့ နှဲဆရာကြီးရယ်။ ဘိုးတိုက်ကြက်က ပေတောကုန်းရွာသားပါပဲ။ ရွာပြန်ရောက်လာတော့ အသက်ရရှာပါပြီ။ ဆံပင်တွေကလည်း မရိတ်မသင်တော့ ဂုတ်ကြီးထောက်ပြီး ညှင်းချိုးညှင်းချောက် ရှိရတဲ့ကြား ဆွတ်ဆွတ်ဖွေးအောင်ဖြူနေလေတော့ တချို့က ခေါင်းဖြူကြီး ခေါ်ကြတယ်။ အသက်ကကြီးတော့ အသားအရေကလည်း လေလျော့နေတဲ့ ဘောလုံးပျော့လို ခပ်လျော့လျော့ ပျစ်တွဲတွဲ ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘိုးတိုက်ကြက် ရွာပြန်ရောက်လာတော့ နောက်ပေါက်လူကြီး လူငယ်တွေက ဘယ်သူဘယ်ဝါ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ခြောက်ဆယ်တန်း လူကြီးတွေလောက်သာ ရေးတေးတေး မှတ်မိကြတာပါ။ ဘိုးတိုက်ကြက် ပေတောကုန်းက ပျောက်သွားတာကလည်း ရှိရောပေါ့ အနှစ် လေး ငါးဆယ်ကိုး။ မမှတ်မိတဲ့ လူတွေကိုလည်း အပြစ်မဆိုသာပါဘူး။ ရွယ်တူ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေကတော့ မှတ်မိတန်သလောက် မှတ်မိသမျှ ပြောကြတာတော့ ရှိရဲ့။

‘တိုက်ကြက် ရွာက ထွက်သွားတော့ တို့နဲ့ရွယ်တူပေါ့၊ ရွာကပျောက်သွားတုန်းက အသက်မှ ဘာရှိမှာတုန်း ဆယ်နှစ်သား၊ ဆယ့်နှစ်သားရယ်၊ သွားတုန်းက လက်ချည်းပါကွာ၊ အခုတော့ နှဲတစ်လက်အဖတ်တင်ခဲ့ဟန်တူပါရဲ့၊ လူက တော်တော်ရယ်’

‘ကိုတိုက်ကြက် နှဲတစ်လက် အဖတ်တင်လာသာ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူးတော်၊ တစ်ရွာလုံး နားအုံကိုက်လာသာက ကိစ္စပါ၊ ကျုပ်တို့တော့ အသက်လည်း ခြောက်ဆယ်ကျော်လို့ ခုနှစ်ဆယ်နား ကပ်နေပါပြီ၊ သည်လောက် နားအူသံ့နဲ့မျိုး တွေ့ခဲ့ဖူးဘူး ဘုရားစူးရစေ့’

‘အူသာ အထိ ခံနိုင်ပါသေးဟာ။ အခုဟာက နားထဲ ကမျဉ်းနီအောင် ဝင်တုပ်သလို ဆပ်ဆပ်လူး ပူထူ ကျိန်ရစ်ခဲ့သာကဆိုးသာ၊ ဗွဲခင်းထဲ ကလေးတွေမှုတ်သဲ့ ပီပီကျလို့’

ဘိုးတိုက်ကြက်ကလည်း ရွာကို ရောက်လာပြီဆိုကတည်းက မှုတ်လိုက်တဲ့နှဲ။ သူ့နှဲသံကြောင့် မြစ်ကမ်းပါးတွေများ ထပ်ပြိုး ပြိုဦးမလား အောက်မေ့မိကြတယ်။ နားပူကြလွန်းလို့ နားထဲအုန်းဆီ တစ်ပေါက် နှစ်ပေါက် ထည့်သူက ထည့်တယ်။ နားပြည်ယိုမှာ စိုးလို့တဲ့။ ဘိုးတိုက်ကြက်ကလည်း တစ်ရွာလုံး သူ့နှဲသံကို မကြိုက်ကြတာသိသားပဲ။ နှဲများမှုတ်နေရရင် ရတဲ့ခွဲတမ်းရက်တော့ အပျက်မခံပါဘူး။ မှုတ်တာပဲ။ သူ့ည မဟုတ်ရင် မမှုတ်ပါဘူး။ ထမင်းမစား ဟင်းမစား၊ နှဲကို ခါးမှာ အမြဲထိုးထားတဲ့အထိပဲ။ နှဲနဲ့လူ အကွာမခံဘူး။ ရွာထဲမှာ လူမမာသည်းနေလို့ပါဆိုတာတောင် မြစ်စောင်းဘက်သွားပြီး မှုတ်ဖြစ်အောင် မှုတ်သေးတာပါ။ ရွာက ထန်းသမား ‘ဂုတ်တို’ ပြောသလိုပေါ့။

‘ကျုပ်မိန်းမရောဂါက နဂိုမဆိုဘူးဗျ၊ ဘိုးတိုက်ကြက်နှဲသံကြောင့် ပိုသည်းလာသာရယ်’ တဲ့။

www.burmeseclassic.com

ဘိုးတိုက်ကြက်ကလည်း ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဖြစ်လာတယ် မပြောတတ်ပါဘူး။ နတ်ဖမ်းစားသလိုလို၊ စုန်းကိုင်သလိုလို၊ ပေါ်ရှိ သာဒ်ဆေးပဲ မှားထိုးမိသလိုဆိုတော့ မရူးမကောင်းလို့ ပြောကြတာလည်း မလွန်ပါဘူး။ ရွာကိုရောက်လာတည်းက လူက ကယောက်ကယက် ရယ်။ ပြောချင်ရာ တောက်လျှောက် ပြောချင်ပြောနေတတ်သလို တစ်နေ့လုံး စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ မျက်လုံးကြောင်ကြီးနဲ့ ငေါင်ငေါင်ကြီး နေချင်လည်း နေတတ်တယ်။ ရွာမှာတော့ ဆွေရယ် မျိုးရယ် ကျန်ကြသေးတော့ ထမင်းတစ်လုတ်တစ်ဆုပ်ကတော့ ဘိုးတိုက်ကြက် အတွက် မခဲယဉ်းပါဘူး။ ဆွေမျိုးမဟုတ်ပေသိ ကိုယ့်ရွာသားရယ်လို့ ပေးဟယ် ဖာမ်းဟယ် ရှိကြပါတယ်။ နဲ့ကြီးသာ မမှုတ်ရင် ဘုန်းကြီး ဝတ်ပေးပြီး ကုသိုလ်ယူဖို့တောင် စဉ်းစားထားကြတာပါ။

တစ်ချို့က ဘိုးတိုက်ကြက် ရွာက ပျောက်သွားတဲ့ နှစ် လေးငါးဆယ်အတောအတွင်း ဘယ်မှာ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲလို့ မေးကြတယ်။ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်ခဲ့တာလဲ မေးကြတယ်။ အိမ်ထောင်ရယ် ဘာရယ် ကျခဲ့ဖူးသလား မေးကြတယ်။ ဒါဆိုရင် ဘိုးတိုက်ကြက်က သူ့ကို မမေးသလိုပဲ။ မမှတ်မိတာပဲလား၊ မပြောချင်တာပဲလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကြည့်တိ ကြောင်တောင်နဲ့။ အတိတ်ကဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ မေ့သွားရှာပြီ ထင်ပါရဲ့လို့ သနားသူက သနားကြသလိုပဲ။ တစ်ချို့ကလည်း အလကားပါ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ ဘိုးတိုက်ကြက်က အရူးပါးရယ်လို့ ဝေဖန်သူက ဝေဖန်တယ်။ ဘာမှမေးမရတော့လည်း ဘယ်သူကမှ မမေးကြတော့ပါဘူး။ ဦးနှောက်မမှန်ဘဲ ရွာပြန်ရောက်လာတဲ့ ရွာသားကြီးတစ်ယောက်လို့ပဲ သဘောထားကြတော့တယ်။

ပေသိ ဘိုးတိုက်ကြက်က သူ့နဲ့ကိုတော့ မမေ့ဘူး။ ခါးမှာအမြဲထိုးထားပြီး အမြဲတမ်း တသသရှိနေတတ်တယ်။ စိတ်ကူးရရင် ပြောတာရှိတယ်။

'ဘအောင်၊ ဘဆောင်ဆိုင်းထဲ နဲ့မှုတ်ခဲ့သယ်။ သတိုးစိန်ဇာတ်ထဲ နဲ့မှုတ်ခဲ့သယ်။ ပေတစ်ရာ ကျော်ရွှေဇာတ်ထဲ မှုတ်ခဲ့သယ်။ ကိုစိန်ဖေ့ဇာတ်ထဲ မှုတ်ခဲ့သယ်'

တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်လိုလက်ရရှိရင် ဘယ်သူကမှမမေးဘဲ နှုတ်ကချဲ့သလို တရွရွ ပြောနေပြီဆိုရင် ရွာက သူ့စကားကို ပြောနေတန်းလောက် အကဲဖမ်းကြတယ်။ ဘိုးတိုက်ကြက် ပြောတဲ့ဇာတ်တွေက များလွန်းတော့ ပါးစပ်ထဲရှိတာ ပြောတာထင်ပါရဲ့ကွာဆိုပြီး အတည်ယူကြတာလည်း ရှိတယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က 'ကောင်းကောင်းပြောစမ်းပါ ဘိုးတိုက်ကြက်ရဲ့၊ ဘိုးတိုက်ကြက် နဲ့သံက ကောင်းလွန်းလို့ မေးတာပါ။ ဘယ်လိုကဘယ်လို ဇာတ်ထဲ ဆိုင်းထဲ ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ ပြောဦးမှပေါ့'လို့ မြှောက်လိုက်ရင်တော့ ပြုံးဖြီးဖြီးကြီးရယ်။ သူစကားပြောချင်ပြီဆိုရင် နှုတ်က တရွရွလှုပ်လာပြီးမှ စကားတွေထွက်လာရော။ ရွတ်နေကျ ရွတ်တာပါပဲ။

'ဘအောင်၊ ဘဆောင်ဆိုင်းထဲ နဲ့မှုတ်ခဲ့သယ်။ သတိုးစိန်ဇာတ်ထဲ နဲ့မှုတ်ခဲ့သယ်။ ပေတစ်ရာကျော်ရွှေဇာတ်ထဲ မှုတ်ခဲ့တယ်။ ကိုစိန်ဖေ့ဇာတ်ထဲ မှုတ်ခဲ့သယ်'

ဘိုးတိုက်ကြက်က သူ့ခေါင်းထဲစွဲနေလို့ပဲ ခေါင်းထဲပေါ်လာတာ ရွတ်နေတာလား။ တကယ်ပဲ သူ့ဘဝ ဖြတ်သန်းမှုကို ပြောနေတာလား ဆိုတာကို ဝေခွဲဖို့ကျတော့လည်း မသေချာပြန်ဘူး။ ရွာက ဘိုးတိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြက် မှုတ်တဲ့ နဲ့ကြီးဒဏ် ခံနေကြရသလိုပဲ ဘိုးတိုက်ကြက်ပြောတဲ့ စကားကြောင့်လည်း စိတ်ညစ်ကြလို့ သည့်ထက်လည်း ပိုမေးလား မြန်းလား လုပ်မနေကြတော့ပါဘူး။ သူ့ဟာသူ ဘယ်ကပဲ လာလာ။ ဘာပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ရွာရောက်လာမှတော့ လူတစ်ယောက် ကျေးကောင်းပါတယ်လေလို့သာ သဘောထားကြတော့တယ်။

❖

(၂)

ဘိုးတိုက်ကြက်အကြောင်း ကျကျနနသိသူတစ်ယောက်တော့ ရှိနေ ပေတောကုန်းရွာတောင်ဖျားက ဘိုးလူမော်ပါ။ ဘိုးလူမော်နဲ့ ဘိုးတိုက်ကြက်က သက်တူရွယ်တူလောက်ပဲ။ ငယ်ပေါင်းကလည်းဖြစ်ပြီ၊ ရွာဦးဆရာတော် ဦးတိက္ခကျောင်းက တစ်ကျောင်းတည်းထွက်တွေကလည်း ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ သူတကာထက် ပိုသိတယ်။ ဆွေရယ်မျိုးရယ်လို့ နှမ်းစေ့ ဆယ်စိတ် စိတ်လို့ တစ်စိတ်ဆောက်စပ်ပေမယ့် မိဘများက လူခင်တွေဆိုတော့ တစ်ယောက်အိမ်တစ်ယောက် ကူးလူးနေကျ၊ တစ်ယောက်ဆန်အိုး တစ်ယောက် နှိုက်နေကျကြ။ ရွာစွန်မှာ နေကြတာချင်းလည်းတူသလို ဆင်းရဲကြတာချင်းလည်းတူတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက် ကိုရင်ဝတ်ပေးတော့လည်း တစ်ကျောင်းတည်း အတူတူ အပ်ကြတယ်။

'တိုက်ကြက်ဖအေက ကိုသာမှန်တဲ့၊ မအေက မခွဆုံတဲ့၊ ကျုပ်မိဘများက ကိုဘပြားတဲ့၊ မတုံးမှိုတဲ့၊ အင်တန် ချစ်ခင်ကြသာ၊ မြေပိုင်ယာပိုင်တွေတော့ မဟုတ်ကြပါဘူး၊ သူတကာ့အလုပ် ကျေလုံးပုပ်အောင် လုပ်ခဲ့ကြရသူတွေဆိုတော့ ဖေးဖေးမမ ရှိခဲ့ကြသယ်၊ တိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြက် ဆိုတဲ့နာမည်က တမင်ပေးထားသာ၊ ကျုပ်တို့ မိဘများကပြော ခဲ့ဖူးသယ်'

ဘိုးလူမော်အပြောကတော့ တိုက်ကြက်မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ရယ်လို့ မရှိဘူးတဲ့။ သူ့အမေ မခွဆုံက ကိုယ်ဝန်ရှိလိုက် ပျက်ကျလိုက်နဲ့ ရှိရာက တိုက်ကြက်ကို ကိုယ်ဝန်ရတော့မှ အဖတ်တင်ခဲ့သတဲ့။ တိုက် ကြက်အမေ မခွဆုံ ကိုယ်ဝန်ကြီး လွယ်ထားရတုန်းက ထူးဆန်းတဲ့ ချင်ခြင်းကို တပ်ခဲ့တယ်။ ရွာစွန် သူတို့တဲမှာမွေးထားတဲ့ တိုက်ကြက် ကြီးကို ချက်စားချင်စိတ် တပ်လိုက်တာမှ နေမထိ ထိုင်မသာတဲ့ ကြက်က တိုက်ကြက်ကြီးဆိုပေမယ့် ကြက်အိုရင့်ရင့်ကြီးဆိုတော့ ကြက် တိုက်တာနဲ့တွ ဘာတွေတော့ မရှိတော့ဘူး။ သူ့အစာ သူရှာစားပြီး အသက်ရှင်နေသရွေ့ နေစေလို့ ခွင့်ပြုထားတဲ့ ကြက်ဖကြီး။ ဒါကို မခွဆုံက စားချင်လိုက်တာ သွားရည်များ တောက်တောက်ကျသတဲ့ မတော်မှန်းလည်း သိပါရဲ့။ မမျိုသိပ်နိုင်တဲ့အဆုံး လင်ကို ဖွင့်ပြော တော့တာပေါ့။

'မဟုတ်သာဟာ၊ တိုက်ကြက်အိုကြီးစားချင်ရသယ်လို့၊ ချက်လို့ လည်း မကျက်နိုင်တော့ပါဘူး၊ သနားပါတယ်၊ ငါ ရွာထဲသွားပြီး ကြက်တစ်ကောင် ရှာချက်ကျွေးပ့ါမယ်'

ကိုသာမှန်က မယားမခွဆုံကို ချော့မော့ပြီး ရွာထဲက ကြက်မတစ် ကလေးတစ်ကောင်ဝယ်ပြီး ဆီနဲ့ပျားနဲ့ ချက်ကျွေးရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် မခွဆုံရဲ့ 'ချင်ခြင်းက မပြေတဲ့အပြင် ပိုလို့တောင် ပြင်းလာသတဲ့ ထမင်းမစား ဟင်းမစား အိပ်ရာထဲ ခွေနေရတော့တယ်။ မခွဆုံ အရင် ကိုယ်ဝန်တွေတုန်းက သည်လိုချင်ခြင်း တစ်ခါမှမတပ်ဘဲ သည်ကိုယ်ဝန်

ကျမှ အခုလိုဖြစ်ရတာကို ထူးတော့ ထူးဆန်းသားလို့ ကိုသာမှန်က တွက်တယ်။ မွေးလာမယ့် ကလေးဟာ သားယောကျ်ားကလေး ဖြစ် မယ်။ အင်မတန်မှလည်း ထူးချွန်ထက်မြက်မယ့်ကလေး ဖြစ်လိမ့် မယ်လို့လည်း ဆက်တွေးရဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုသာမှန်က တိုက်ကြက်အိုကြီးကို ရိုက်ချက် ကျွေးရတော့တာပါပဲ။ တိုက်ကြက်သားဟင်းစားလိုက်ရမှ မခွဆုံလည်း အသာပြေကရောတဲ့။ မွေးလာတော့ ကိုသာမှန် ထင်သလို သား ယောကျ်ားကလေးပါပဲ။ ကလေးနာမည်လည်း ထွေလီကာလီ ရှာ နေတော့ပါဘူး။ တိုက်ကြက်လို့ အမည်ပေးလိုက်တယ်။ မွေးတာ ကလည်း စနေသားကိုး။

တိုက်ကြက်က အမည်နဲ့လိုက်အောင် ကလေးဘဝကတည်းက အင်မတန် စွာသတဲ့။ ရွာထဲလည်း ရွာထဲမို့ ကျောင်းထားတော့လည်း ကျောင်းမို့ ကလေးတကာ ရန်ရှာတတ်သတဲ့။ အတူလည်ပင်းဖက်ပေါင်း သင်းလာတဲ့ လူမော်ကိုတောင် မချန်လို့ တစ်သက်လုံး ခင်လာကြတဲ့ မိဘချင်းတောင် တိုက်ကြက်နဲ့ကျမှ စိတ်ဝမ်းကွဲကြရသတဲ့။ ရွာ မြောက်ဖျား အတူနေခဲ့ကြရာက လူမော်မိဘများခမျာ ရွာတောင်ဖျား ပြေးရတဲ့အထိ တိုက်ကြက်ရန်က လွတ်အောင် ရှောင်ကြရသတဲ့။ မိဘက လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ထားပေးသိလို့ တိုက်ကြက်က ကျောင်းတွင်းက သစ်ပင်တွေပေါ်နေကြတဲ့ ငှက်ကလေး တွေ၊ ရှဉ့်ကလေးတွေတောင် မရှောင် လောက်လေးခွနဲ့ပစ်လို့ ဆရာ တော်က ပြန်မောင်းထုတ်ယူရတယ်။ ရွာထဲနေကြတဲ့ ခွေးတွေက လည်း တိုက်ကြက်ကို လက်ဆော့လို့ မချစ်ကြဘူး။ လက်ဆော့တယ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိုတာ ခိုးတာ ဝှက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကြက်ပစ်၊ ငှက်ပစ်လုပ်ချင်တာ အိမ်မှာစိုက်ထားတဲ့ သစ်ပင်သစ်ကိုင်း ဖျောင်းခနဲ ချိုးသွားတာ မကြိုက်ကြတာပါ။ ဘယ်လိုရှုရှု ဘယ်လောက် ငေါက်ငေါက် အမှာ သည်းခြေလည်း မရှိဘူးတဲ့။

'တိုက်ကြက် ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်သားလောက်ရောက်တော့ ရွာထဲက နွားမွေးတဲ့သူတွေက နွားကျောင်းခေါ်ကြတယ်၊ တိုက်ကြက်က လည်း နွားကျောင်းလိုက်သယ်၊ နွားအကောင် နှစ်ဆယ်လောက်ကို နကန်တစ်ချောင်းနဲ့ စားကျက်မောင်းချသွားသာများ အဟုတ်၊ ဒါပေမဲ့ တောထဲရောက်တော့ နွားတစ်ခြား လူတစ်ခြား စာဥ ငှက်ဥ တက်ရှိုး ရသာနဲ့၊ ငှက်လိုက်ပစ်ရသာနဲ့ နေကုန်သာပဲ၊ မိုးကြီးစုတ်စုတ်ချုပ်မှ စားကျက်ကွင်းထဲ တွေ့ရာနွား မောင်းပြန်လာတော့သာ၊ ငှက်သေ ငှက်ဥတွေဆိုသာများ ပုဆိုးတစ်စလွယ်သိုင်းတော့ အသာကလေး လာသာပဲ'

'တစ်ခါသား ဟာများ နွားတစ်ကောင် လျှိုထဲ ခြေတစ်ဖက်ကျပြီး ခြေကျိုးကျန်ရစ်ခဲ့သာ တိုက်ကြက်က မသိဘူး၊ နွားရှင်က နွားတစ်ကောင်ကောဆိုတော့ ပြောတတ်ပေါင်ဗျာတဲ့၊ နွားရှင်က သူ့နွားကို တောထဲ မီးခွက်ထွန်းရှာတော့မှ လျှိုထဲက ပြန်တွေ့သတဲ့၊ အရှင်မရဘူး အသေရတာ၊ သည်ကတည်းက နွားရှင်လည်း တိုက်ကြက်ကို နွားကျောင်း မအပ်တော့ဘူး၊ နွားမကျောင်းရတော့လည်း တိုက်ကြက်က မမှုပေါင်'

ကိုသာမှန်နဲ့ မခွဆုံတို့ခမျာ သားလူဆိုးကလေးကို ဘယ်လိုဆုံး ချရမှန်းတောင် မသိကြတော့ဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကလည်း လက်ခံ

ရွာထဲက ခွေခွေမျိုးမျိုးတွေကလည်း လက်လန်၊ ကလေးချင်းထား တော့လည်း ပြဿနာဖြစ်။ မိဘနှစ်ပါးခမျာ နေထွက်က နေဝင် အလုပ် တောင်အလုပ်နဲ့ ပြီးရတာဆိုတော့ တစ်ဦးတည်းသော ကလေး သွားလေရာ အတူခေါ်ထားကြရုံကလွဲလို့ တစ်ခြားလမ်း ရော မရှိဘူးကိုး။ သို့ပေမယ့် တိုက်ကြက်က 'ကျမကောက် ကောက်မရှာ' လူစားမျိုးဆိုတော့ မိဘများ သူ့အတွက် အလုပ်မတွင်တာ တောင် ပိုသေး။ ဖအေသူရင်းငှားလုပ်ရာ အိမ်ကလည်း 'တိုက်ကြက် တော့ မခေါ်ခဲ့နဲ့ကွယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်လုပ်ဟဲ့' ဆိုသလို မအေ ရာ ခေါ်သွားတော့လည်း လောက်လေးခွတစ်လက်နဲ့ သူ့လောက် လုံး ငှက်တင်မကဘူး လူတွေပါ ရှောင်နေရတဲ့အဖြစ်။

သည်လို တဟေးဟေး တဟဲ့ဟဲ့ လုပ်ခဲ့ရင်းနဲ့ပဲ တိုက်ကြက် ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်သားလောက်မှာ ဖအေ ကိုသာမှန် ဆုံးသွားရှာတယ်။ အဆုံးတော့ အမေတစ်ခု သားတစ်ခု ဘဝနဲ့ နေရာက တစ်ရက် တိုက်ကြက် ရွာက ပျောက်သွားခဲ့သတဲ့။ မအေကြီးခမျာ ခါတိုင်းလိုပဲ ရွာထဲလည်းရှာ၊ တောထဲလည်းရှာပေမယ့် တစ်ရက် တစ်ရက်နဲ့ ရက်တွေ သာ ကြာသွားတယ်။ တိုက်ကြက်ကတော့ စုန်းစုန်းမြုပ်ကရောပဲတဲ့။ ကြာပါဘူး၊ မအေလည်း သားစိတ်နဲ့ ဆုံးသွားရှာတယ်။ သည့်နောက် တော့ တိုက်ကြက်အကြောင်း အစအနတောင် မဆွဲမိတော့ဘူး။ နှစ် တွေလည်း ကြာခဲ့လှပြီ။ ရွာက တိုက်ကြက်တို့မိသားစု ရှိခဲ့တယ်ဆို တာလည်း သတိမရကြတော့သလို၊ နောက်ပေါက်တွေဆိုတာက သိဖို့ သိကြတော့တာပါကွာဆိုတဲ့ ဘိုးလူမော် ပြောသလောက် ရွာကသိ ကြရတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒါကလည်း ဘိုးလူမော်မို့လို့ သည်လောက် ပြောနိုင်တာကိုး။ ဆယ်နှစ်သားလောက်က သိခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်အကြောင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေဆိုတော့ လွမ်းရမလိုလိုကိုး။

'တိုက်ကြက် မိဘတွေကလည်း တစူးထိုးတွေကွ။ ဆွေရယ် မျိုးရယ်လို့ အရင်းအချာမကျန်တော့သလို အခုရွာထဲက ခေါ်ကျွေးကြတဲ့ အမျိုးဆိုတာတွေကလည်း စေတနာအလျောက် ကျွေးကြသာ ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစား မရှိကြဘူး'

ဘိုးလူမော်ကလည်း သူ သိသလောက် မီသလောက်ကလေး ဖောက်သည်ချရတာဆိုတော့ လူတွေက ဘိုးတိုက်ကြက်ရဲ့ ရာဇဝင်အပေါက် နှောက်ဆက်တွဲကို သိချင်ကြတယ်။ ကလေးဘဝက သည်လောက် ဆိုးဆိုးတေတေ နေခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက် ရွာက ပျောက်သွားတဲ့ အနှစ် လေးဆယ် ငါးဆယ်အတွင်း နဲ့တစ်လက်နဲ့ ရွာပြန်ရောက်လာတာကိုက စိတ်ဝင်စားမယ်ဆို ဝင်စားစရာ မဟုတ်လား။

✣

(၃)

ဘိုးတိုက်ကြက် သတင်းကို ရွာသားတွေက တစ်ဆင့် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ကြားတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်တော်မူရှာတယ်။ ဆရာတော်က ပေတောကုန်းရွာဇာတိ မဟုတ်တော့ ဘိုးတိုက်ကြက်ရဲ့ ဇာစ်မြစ်ကို သိတာမဟုတ်ပေသိ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအကြောင်းကံကို တရားသဘောနဲ့ ဆင်ခြင်တော်မူမိပုံရရဲ့။ တစ်ရက်တော့ ဘိုးတိုက်ကြက်ကို ကျောင်းလာဖို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်။ ဘိုးတိုက်ကြက်ကလည်း လိုက်လာတာပါပဲ။

ဆံပင်ဖြူဂုတ်ထောက်ကို ဖျင်တဘက်တစ်ထည်နဲ့ ဖိုသီဖတ်သီ ပေါင်း၊ နဲ့တစ်လက် ခါးထိုးပြီး ကျောင်းပေါ်ကို တက်လာတယ်။ ဆရာတော်ကို ဦးသုံးကြိမ်ဝတ်ဖြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ရှေ့မှာ ငုတ်ကြီး ထိုင်နေလိုက်တာပါပဲ။ ဆရာတော်က ဘိုးတိုက်ကြက်ကို ကရုဏာနဲ့ ကြည့်တော်မူတယ်။ ပြီးတော်မှ ဘိုးတိုက်ကြက်ကို ဖြည်းဖြည်း ချော့မေးတယ်။

'ဒကာကြီး နဲ့ပညာမှာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်တဲ့ ဝိဇ္ဇာလိုလို ရွာက ပြောနေကြပါလား၊ ကျုပ်ကျောင်းက တစ်ခါတစ်ခါကြားရတာ နဲ့ကောင်း

www.burmeseclassic.com

လွန်းလို့ မေးရတယ်၊ ဘိုးတိုက်ကြက် မှတ်နေတာပါဘုရားဆိုလို့ ကျုပ်ဖြင့် အံ့သြယူရတယ်၊ ဘယ်ကများ သင်ခဲ့တာတုံး’

ဆရာတော်က မေးတော့ ဘိုးတိုက်ကြက်က မျက်နှာကြီးပြုံးလို့ ထိန်လို့။ ခါးကြားထိုးထားတဲ့ နဲ့ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဆရာတော့်ရှေ့ချ တယ်။ နဲ့က အတော့်ကို ဟောင်းကြေနေပါပြီ။ သို့ပေမယ့် သည်နဲ့က လူတွေ နားမခံနိုင်အောင် အသံမြည်လွန်းတာကတော့ ထူးဆန်းနေပြီ ဘိုးတိုက်ကြက်ကတော့ ဇာတ်ပြားဟောင်း စဖွင့်တာပါပဲ။

‘တပည့်တော် ဘအောင် ဘဆောင် ဆိုင်းထဲ နဲ့မှုတ်ခဲ့သယ် သတိုးစိန်ဇာတ်ထဲ နဲ့မှုတ်ခဲ့သယ်၊ ပေတစ်ရာ ကျော်ရွှေဇာတ်ထဲ မှုတ်ခဲ့ သယ်၊ ကိုစိန်ဖေဇာတ်ထဲမှုတ်ခဲ့သယ်၊ နယ်တကာ ရပ်တကာ နဲ့ခဲ့ ဘုရား’

‘အော် အော်... ဒါကြောင့် သည်လောက်ကောင်းတာကိုး၊ ဒါနဲ့ ဒကာကြီးက ပေတောကုန်းရွာကနေ ဘယ်လို ဘယ်လို တစ်ဖက်ကမ်း ခတ်တဲ့ နဲ့ဆရာ ဖြစ်သွားရတာတုံး၊ အံ့မခန်းပါပဲလား ဒကာကြီးရဲ့’

ရွာဦး ဆရာတော်ကြီးက မေးတော်မူတာဆိုတော့ လူတွေက မေးသလို ကြောင်ကြောင်ကြီးတော့ လုပ်မနေပါဘူး။ ပြီးတော့ ဆရာ တော့်အမေးတွေက ဘိုးတိုက်ကြက် ဘဝင်ခိုက်သွားတာလည်း ပါမှာ ပေါ့။ သူ့ဘဝ သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို ဆရာတော်ကိုတော့ ပြန်လျှောက် တင်ရှာပါတယ်။ ဒါတောင် တစ်နေ့တည်း တစ်ထိုင်တည်း မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဆရာတော့်ကျောင်းကို လာလိုက်၊ ဆွမ်းကျန် ကွမ်းကျန်ကလေး စားလိုက်၊ တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ လျှောက်တင်လိုက်ကနေ စုစည်းမှု

လိုက်တော့ ဘိုးတိုက်ကြက်ရဲ့ရုပ်လုံး ပေါ်လာခဲ့တော့တာပါပဲ။ ဆရာ တော်တောင် အံ့သြတော်မူလွန်းလို့ ရင်သပ်တော်မူခဲ့ရတယ်။

ဘိုးတိုက်ကြက် ဆယ်နှစ်သားလောက်က ရွာဘေးက မြစ်ထဲ ဇာတ်လှေကြီးတစ်စင်း သောင်တင်ခဲ့ဖူးသတဲ့။ ရွာကနေ မြစ်ထဲ လှမ်း ကြည့်ရင် လှေပေါင်ပေါ်တင်ထားတဲ့ အော်လံကြီးရယ်၊ ဇာတ်ဆိုင်းဘုတ် ရယ်၊ ဗုံတွေ ပတ်မကြီးတွေရယ်၊ ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေရယ်ကို တိုက်ကြက်က မြင်နေရတော့ မနေနိုင်တော့ဘူး။ မြစ်လယ်ရေကူးပြီး ဇာတ်လှေဆီ သွားတယ်။ ဇာတ်လှေပေါ်က ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေက သောင်တင်နေကြတာဆိုတော့ ဒုက္ခတွေ့နေတုန်း ကောင်လေးတစ် ယောက် ရေကူးပြီး ရောက်လာတာကိုပဲ မေခလာနတ်သမီး လာကယ် သလို အောက်မေ့ကြသတဲ့။

‘ကောင်လေး၊ ရွာထဲမှာ ဆေးလိပ်တို့ မုန့်တို့ ဝယ်လို့ရသလားဟဲ့၊ ရရင် ဝယ်ပေးစမ်းဟယ်’

တိုက်ကြက်ကလည်း ‘ရတယ် ဝယ်ပေးမယ်’ ဆိုတဲ့ပြီး ပေးလိုက် တဲ့ ပိုက်ဆံကလေးတွေ စုယူသွားတယ်။ ရွာထဲက တွေ့ရာ မုန့်ပဲသရေ စာ ဆေးလိပ်တွေဝယ်ပြီး ဇာတ်လှေအရောက် ရေကူးပြီး သွားပို့တယ်။ ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေ ပုဆိုးတစ်ထည်နဲ့ထုပ်၊ ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ရေကူး လာများ ကူသယ် ခေါက်သယ်၊ လက်ပန်းတောင် ကျယူရသတဲ့။ သည်လိုနဲ့ လှေကြီးသောင်တင်တာ လွတ်ကရောဆိုပါတော့။ ဇာတ်လှေ ကြီးထွက်တော့မယ်လုပ်တော့ ကျုပ်လဲ လိုက်ချင်တယ် ပူဆာတော့ ဇာတ်အဖွဲ့က သနားပြီး ခေါ်သွားကြရသတဲ့။ တိုက်ကြက်က သူ့မှာ မိဘတွေ မရှိကြတော့ပါဘူး၊ နိုကိုးရာမဲ့ပါဆိုလို့ ခေါ်သွားကြတာပါ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မအေ မခွဲဆုံ ခများမှာတော့ ရွာမှာ သားစိတ်နဲ့ လဲရှာတာပေါ့။ တော်တော်ကြီးကြာမှ တိုက်ကြက်တစ်ယောက် ဇာတ်လှေကြီးနဲ့ပါသွားတယ်ကြားတော့မှ စိတ်အေးသွားသတဲ့။ ဇာတ်သမားတွေဆိုတာ မကောင်းသူ မကောင်းသား မဟုတ်ကြလို့ လိမ္မာကောင်းချေရဲ့လို့ဲ ဖြေရတာပေါ့လေ။ အရွယ်ရောက်လို့ သိတတ်တဲ့အခါ ရွာပြန်လာလိမ့် မယ်လို့လည်း တွက်ရှာပါရဲ့။ နှစ် သိပ်မကြာပါဘူး။ သားကိုမျှော်ရင်း မအေ ဆုံးရှာတာပါပဲ။ မအေဆုံးတဲ့ သတင်းတော့ တိုက်ကြက်က သိုးသိုးသန့်သန့်ကြားသတဲ့။ မအေမှ မရှိမှတော့ ရွာပါသံယောဇဉ်ဖြတ် လိုက်တော့တာပေါ့။

သည်လိုနဲ့ ဇာတ်ထဲမှာ တောက်တိုမယ်ရာဘဝနဲ့ ခြေသလုံး အိမ် တိုင် တုံးမှိတိုင်ကပ် လျှောက်လိုက်နေခဲ့တယ်။ ကြိုးဆွဲ၊ တမ်းဆင့် ထမင်းချက်၊ ရေထမ်း၊ ထင်းပေါက် အကုန်လုပ်ပေးရတယ်။ ပင်းသမီး တွေက ခိုင်းတာ၊ မင်းသမီးအမေကြီးကို နှင်းပေးရတာလည်းပါရဲ့။ ဇာတ်ခုံပေါ်ထိုင်ပြီး ပွဲကြည့်ရတဲ့အပြင် ဇာတ်ထမင်း ဇာတ်ဟင်းစားနေ ရတာဆိုတော့ ဘယ်လိုနေရ နေရ၊ ဘာလုပ်ရ လုပ်ရ တိုက်ကြက်ပျော် တယ်။ ဇာတ်ထဲလိုက်တဲ့ နှစ်ထမ်းကလေးလည်းကြာလာ၊ အရွယ် ကလေးကလည်း ရောက်လာတော့ ဇာတ်ဆရာက တစ်ခု ပညာတော့ သင်ကွာလို့ဆိုလာတော့ တိုက်ကြက်က စဉ်းစားတယ်။ ဇာတ်သူဇာတ် သားတွေ သဘက်အလုပ်က ထွက်သွားရင် ပညာတစ်မျိုးမျိုးတော့ ပါသွားတတ်ကြတာ မဟုတ်လား။ သူလည်း ပညာတစ်ခုခုသင်ဖို့ လို မှန်း သိသားပဲ။ ဇာတ်ဆရာက ခွင့်မပြုသေးလို့သာကိုး။ ခုတော့ ခွင့် ပေးပြီ။

ဇာတ်ဆရာ ခွင့်ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ တိုက်ကြက်က နဲ့ဆရာကြီး ခြ ပြေးကပ်တော့တာပဲ။ သူဇာတ်ထဲမှာ လိုက်ခဲ့သမျှ တစ် တ်လုံး အဆိုလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး။ အကလည်း ဝါသနာမပါ အတီးပညာ ဆိုင်းပညာကိုတော့ သူသဘောကျတယ်။ အတီး ထဲကမှ နဲ့ကြီးကို သူ ပိုသဘောကျတယ်။ လူတစ်ယောက်က ယ်နဲ့တော့ပြီး လေမှုတ်လိုက်တာနဲ့ အသံပီပီ မြည်မြည်ကြီး ထွက်လာ ကိုပဲ သူက အားရလှပြီကိုး။ သည်တော့ နဲ့ဆရာကြီး ဆရာမြဆီမှာ ည့်ခံတယ်။ ခြေဆုတ်လက်နယ်ပြုတယ်။ နဲ့ဆရာကြီးကလည်း ပေးပါတယ်။ ဒါပေသိ တိုက်ကြက်က ပါရမီမပါရှာဘူး။ ဘယ်လို ဘယ်လောက်သင်သင် တိုက်ကြက်ပါးစပ်နဲ့တော့ပြီး မှုတ်လိုက်တဲ့ တ တစ်သံတည်း ထွက်ကျလာတာပဲ။ အသံခုနစ်ပါး တစ်ပါးမှ ိုက်ဘူး။ သူမှုတ်လိုက်ရင် ကောင်းနေတဲ့နဲ့တောင် အသံကြီး ဝေါ နေတော့တာပါ။

နဲ့ဆရာကြီးက လက်လန်တော့ မောင်းတီးသင်ပြန်တယ်။ ဘယ် သင်လို့မရပြန်ဘူး။ ကြေးနောင်သင်တော့လည်း မရ။ ဝါးလက် တောင် စည်းကျဝါးကျသင်လို့မဖြစ်တော့ ဇာတ်ဆရာက ကြိုးဆွဲ ကြိုးဆွဲကတော့ ပါရမီမလိုပါဘူးလို့ ပြောသတဲ့။

'အမှန်က တပည့်တော်က သူတို့ထက်ပညာကြီးလွန်းလို့ ဖိသာ ဘုရား။ တပည့်တော်က ဆရာထက် တစ်မူးလာသွားမှာ စိုးပြီ ကိုးဘုရား။ သည်တော့ တပည့်တော်ကလည်း စည်သားရေ ခွေး ဘဝနဲ့ မနေဘူးဟဆိုပြီး အဲသည်ဇာတ်က ထွက်လာခဲ့ပါဘုရား။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရိုးရိုးမထွက်ဘဲ စိတ်ထဲတွေ့တဲ့ ယိမ်းသမတစ်ယောက် ခိုးခဲ့ပါသေး ဘုရား'

ဘိုးတိုက်ကြက်စကားကို ဆရာတော်က ပြုံးတော်မူတယ်။ ရယ်တော့ မရယ်ဘူး။ ဆက်မပြောမှာစိုးလို့။ အနားရှိတဲ့ ရွာသားတွေက လည်း အချင်းချင်း လက်တို့ပြီး ပြုံးကြတာပဲ ရှိတယ်။ ဆရာတော်က ဆက်ပြောခိုင်းတော့ လူက အပါးရယ်။ ဆက်ပြောတာ ကြည့်။

'တပည့်တော်က အခုတ်မရှိလို့သာ မြို့မတည်ရသာကိုးဘုရား ဝါးလက်ခုပ်တီးလို့လည်းမဖြစ်၊ ခြောက်လုံးပတ်လည်းမနိုင်၊ မောင်း ကြေးနောင်တို့ကလည်း ဈေးက ဝီခေါ်နေသာဆိုတော့ အဘိုးနည်း အိုးကွဲ နှဲပညာပဲ ဆက်သင်မယ်လို့ ယတိပြတ်လိုက်သယ်။ နှဲတစ်လက် ခါးထိုးသွားရင် ဘယ်ရွာ သွားသွား ဝန်ကျဉ်းသယ်လေ။ နှဲမှုတ်စား ဖြစ်သယ်။ အိုးစည်ဗိုင်း ဒိုးပတ်ဗိုင်းက ငှားတော့လဲ ကိုယ့်တစ်ဝမ်း တစ်ခါးတော့ ဗိုက်ပေါက်အောင် စားလောက်သယ်။ တပည့်တော်က အဲသလို ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားပြီး နှဲကိုပဲ ဆက်သင်ခဲ့ပါသဘုရား'

သည်လိုနဲ့ နှဲဆရာကြီး တစ်ယောက်ဆီမှာ တိုက်ကြက်က နှဲပညာ ဆက်သင်ခဲ့သတဲ့။ အဲသည်အချိန်မှာ ယိမ်းသမ မမြဖူးနဲ့ ကွဲကြပြီ မမြဖူးခမျာလည်း အဆင်းမက်လို့ ထမင်းချက်နဲ့ညားရတဲ့ အဖြစ် သိပုံရရဲ့။ တိုက်ကြက်ကတော့ နှဲဆရာကြီးအိမ်မှာ ရေခပ်၊ ထင်းခေါ် ထမင်းချက်၊ အောက်ခြေသိမ်း အလုပ်တွေ လုပ်ရင်း အောက်ကြို့ပြီး နှဲပညာသင်ယူခဲ့တယ်။ ရွာရပ်က လက်မခံလို့ တောထဲ တစ်ယောက် တည်း သွားသွားကျင့်ရသတဲ့။ ခက်တာက တိုက်ကြက်က သူ့အခြေ အနေ သူမသိတာပဲ။ အသံ ဘယ်နှသံရှိလို့ လိုချင်တဲ့အသံ ဘယ်

ခါတ်နှိပ်ရမှန်း မသိရှာဘူး။ ဆရာကြီးကလည်း အိမ်မှာခိုင်းရတာ ကြောင့်သာ ခေါ်ထားရတယ်။ ပညာ အ ရှာပါလားဆိုတာသိတယ်။ ကြာတော့ တိုက်ကြက်ရဲ့ မှုတ်သံကို ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် မခံနိုင်တော့ ကြောင့် တစ်ရက်ခေါ်ပြောသတဲ့။

'ငါ့တပည့် မင်းကပညာကြီးသယ်၊ ငါ့တောင်ယှဉ်နိုင်ပြီ၊ သည် တော့ မင်းကြိုက်တဲ့ နှဲတစ်လက်ယူသွား၊ ကိုယ့်ဖာသာလုပ်စားတော့ ထမင်းမငတ်တော့ဘူး ကိုင်း ကိုင်း သွားတော့...'

ဒါကို တိုက်ကြက်က အဟုတ်ထင်ပုံရပါတယ်။ ဆရာကြီးကို န်တော့ပြီး နှဲ ခါးထိုးထွက်လာတာပါပဲ။ သည်လိုနဲ့ ကြုံရာ ဇာတ်ထဲ တ်ခဲ့တယ်။ နှဲမှုတ်တတ်တယ်ဆိုပြီး နှဲတစ်လက် ဆုပ်ဆုပ် ကိုင် နဲ့ ရောက်လာတာဆိုတော့ ဇာတ်ထဲ အသုံးတည့်ပြီပေါ့။ တိုက် ကြက်ကို နှဲမှုတ်ခိုင်းပြီး စမ်းတယ်။ အတော့်ကိုဆိုးတဲ့ နှဲသံပါလားဆို နားထောင်မိတဲ့သူတိုင်းက သိတယ်။ နှစ်လှည့်လောက် မှုတ်စမ်း ကြည့်တော့ ပြုံးမိကြရော။ နှဲမဟန်မှန်း သိပေသိလို့ ဇာတ်ထဲ ဆုံးကလေးတော့ အသုံးတည့်လောက်ရဲ့ အောက်မေ့ပြီး ချော့ရ တယ်။ 'မင်း နှဲသံက တို့လူပြည်နဲ့ မတန်ပါဘူးကွာ၊ တာဝတိံသာ တ်မှုတ်မှ တန်ကာကျမှာပါ၊ နှဲများ မမှုတ်ပါလေနဲ့ တို့ဇာတ်မှာ ကြိုးသာဆွဲပေးပါ' ဆိုလို့ ကြိုးချည်း ဆွဲခဲ့ရသတဲ့။

'သူတို့ပြောလည်း ပြောစရာကိုးဘုရား၊ တပည့်တော် နှဲသံမျိုးက ပြည်နဲ့မတန်ဘူးဆိုတာ တပည့်တော်ကလည်း သိပါတယ်။ သူတို့ ညာနဲ့ တပည့်တော်ပညာ ကွာလေတော့ မယှဉ်ဝံ့ကြဘူးနဲ့တူပါသယ် ဘုရား'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒါနဲ့ ဇာတ်တွေထဲ ကြိုးဆွဲတာကချည်း အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် ကြာခဲ့သတဲ့။

'ဇာတ်တကာထဲမှာ တပည့်တော် ကြိုးမဆွဲခဲ့ဖူးတဲ့ဇာတ် မရှိ သလောက်ပါပဲဘုရား၊ ဒါပေသိ ဇာတ်နားတဲ့အချိန် တပည့်တော်က နဲ့ချည်းမှုတ်နေသာပါ၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်က ဇာတ်တွေထဲမှာ နဲ့မှုတ်ခဲ့သယ် ပြောသာဘုရား'

'အို… ဟုတ်ကဲ့လား'

သည်တော့မှ ရွာသားတွေလည်း ရှင်းသွားကြတယ်။ ဘိုးတိုက် ကြွက် ပြောပြောနေတဲ့ ဘယ်ဇာတ် ဘယ်ဇာတ်တွေမှာ နဲ့မှုတ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ အမှန်သားပါကလား။ တကယ်လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်က ကြိုးဆွဲ အလုပ်၊ အားတဲ့အချိန် နဲ့မှုတ်တာကို ဇာတ်ထဲ နဲ့မှုတ်ရတာလို့ ပြောနေတာမဟုတ်လား။ ရွာသားတွေမှာ ဘိုးတိုက်ကြွက်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ရမလို သနားရမလိုလိုကိုး။ ဘိုးတိုက်ကြွက်က သူ့နဲ့ကို အဖုံးပေါ် သနပ်ခါးလိမ်းသလိုလို ရွရွကလေးကိုင်နေရှာလေရဲ့။

✣

(၄)

'ဒကာရဲ့… ဇာတ်တကာ လှည့်ပြီး နှစ်အစိတ်လောက်ကုန်ခဲ့တာ အားပါတော့၊ ကျန်တဲ့ နှစ်အစိတ်လောက်ကကော'

'တပည့်တော် ထောင်ထဲမှာပါဘုရား'

'အလို…'

သည်တစ်ခါတော့ ဆရာတော်တင်မကပါဘူး၊ ရွာသားတွေပါ အံ့ကုန်ကြတယ်။ ထောင် အနှစ် နှစ်ဆယ် ကျခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ ဘိုးတိုက်ကြွက်ကို တအံ့တသြကြည့်ရင်း ငြိမ်သွားကြတယ်။ ဆရာ တော်လည်း သည်စကားကြားတော့ သနားသွားပုံရပါရဲ့။ ဘိုးတိုက် ကြွက်ကို ကြည့်ရင်း စုတ်သတ်တော်မူတယ်။ သည်အခါတော့ ဘိုး တိုက်ကြွက်က ပြောချင်ပုံမရတဲ့ပုံမျိုး မျက်နှာအိုသွားလေရဲ့။

'ဖြစ်ရလေ ဘယ်နှယ့်ဖြစ်တာတုန်း ဒကာ‥'

ဆရာ့တော့်အမေးကို ဘိုးတိုက်ကြွက်က တော်တော်နဲ့ မဖြေပါ ဘူး။ ရွာသားတွေရဲ့ မျက်နှာကို လူစေ့လိုက်ကြည့်တယ်။ ဘိုးတိုက် ကြွက် ငယ်ငယ်က ဆိုးပုံ ဆိုးလက်တွေကို ကြားထား သိထားကြတဲ့ ရွာသားတွေလည်း ခါတိုင်း ဘိုးတိုက်ကြွက်ကို ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘော

www.burmeseclassic.com

ထားရာက ထောင်ကျဖူးတယ်လည်းဆိုရော ဘိုးလူမော် ပြောတာ ဟုတ်လောက်တယ်လို့ တွေးမိကြတယ်။

'လူသတ်မှုနဲ့ပါဘုရား'

ဘိုးတိုက်ကြက်က လူသတ်ခဲ့ဖူးသတဲ့။ သည်တစ်ခါတော့ ဆရာတော်တောင် နောက်ကို နည်းနည်းကလေး ယို့သွားတော်မူရာက ကွမ်းသီး တဖျောက်ဖျောက် ညှပ်နေလေရဲ့။

'သည်လိုပါဘုရား'

တိုက်ကြက်တစ်ယောက် ယိမ်းသမ မမြဖူးကို ခိုးပြေးလာပြီးတဲ့နောက်မှာ သားကလေးတစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့ဖူးတယ်။ သားကလေး အနှစ်ခါလည်သားလောက်မှာ မမြဖူးနဲ့ကွဲကြတယ်။ ကိုယ့်သားကလေး နာမည်တောင် ကိုယ်မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ လူမြင်လို့လည်း မမှတ်မိနိုင်ပါဘူး။ တိုက်ကြက်အဖို့ရာ နဲ့ပညာ သင်ယူလိုတာကလွဲလို့လည်း တစ်ခြားဘာမှမရှိပါဘူး။ ဓာတ်တကာလှည့်ပြီး ကြိုးဆွဲဘဝနဲ့ နဲ့မှုတ်နေရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေခဲ့တယ်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်လုံးလုံး အိမ်ထောင်ရယ် ဘာရယ် မရှိဘဲ နဲ့တစ်လက်နဲ့အတူ ကြုံရာကျရာ ရေပေါ်အရုပ်ရေးဘဝနဲ့ နေခဲ့ရာက အောင်စကြာဓာတ်ထဲ ရောက်ခဲ့တယ်။

'အောင်စကြာဓာတ်က ဓာတ်ကြီး၊ ရှုံသွင်းတဲ့ဓာတ်၊ ဓာတ်အလုပ် ဓာတ်ဗာဟီရကလည်း များလွန်းလှပေါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်ဘဝကတော့ ကြိုးဆွဲလိုက်၊ နဲ့မှုတ်လိုက်နဲ့ ခပ်ရိုးရိုးနေခဲ့တာပါပဲ၊ တစ်ခြားဓာတ်တွေနဲ့မတူသာက အောင်စကြာဓာတ်ထဲမှာ နဲ့ဆရာကြီး အပြင် နဲ့အသင် နဲ့သမားကလေးတစ်ယောက်ပါသယ်'

နဲ့သမားကလေးရဲ့အမည်က 'ကျူရိုး'တဲ့။ မောင်ကျူရိုးပေါ့။ အဖေအမေမရှိရှာတဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာကလေးမို့ ဦးတိုက်ကြက်က သနားဂရုဏာပိုမိသတဲ့။ နဲ့ဆရာကြီးအနားမှာ ခိုင်းသမျှ ဝေယျာစု ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုး လုပ်ကျွေးသမှုပြုရရှာသတဲ့။ နဲ့ဆရာကြီးက ပညာကြီးသလောက် အတော်မောက်မာတယ်။ ဓာတ်ဆရာကလည်း 'အဘ အဘ'နဲ့ တရိုတသေရှိလေတော့ ဆိုင်းထဲမှာ ပါဝါအကြီးဆုံး ပတ်တီးဆရာတောင် အဘကို မော်မကြည့်ဝံ့ဘူး။ ကျူရိုးလို ပညာသင်ကလေးဆိုတာတော့ စကားထဲ ထည့်မပြောနဲ့တော့။ ကျူရိုးမှာ နဲ့ကလေး တစ်ခါနှစ်ခါ မှုတ်ရပါမယ့်အကြောင်း နဲ့ဆရာကြီးကို ခြေဆုပ်လက်နှိပ်ပေးရတယ်။ ချိုးရေး သုံးရေ ခပ်ပေးရတယ်။ ထမင်းဟင်းချက်ကျွေးပြီးတဲ့နောက် ဆရာကြီးစားနေတဲ့အနား ပုဆစ်ဒူးတုပ်ထိုင်စောင့်ခတ်နေရသေးတာ။ စားပြီးရင် သောက်ရေအသင့်၊ လက်ဆေးရေအသင့်၊ လက်သုတ်ပါဝါမကျန် ကမ်းပြီး သိမ်းဆည်းရတယ်။ ဆရာကြီး ပိုတဲ့ ဟင်းကြွင်းဟင်းကျန်ကလေးစားပြီး ဆရာကြီးအဝတ်အစား လျှော်ဖွပ်ပေးရတယ်။ ပညာကျ ကောင်းကောင်း မရရှာဘူး။ စိတ်တိုင်းကျရင် ဆူလား ငေါက်လားက ပိုသေးတယ်။ ဦးတိုက်ကြက်က ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် သည်လို အောက်ခြေသိမ်းဘဝက လာရတာဆိုတော့ ကျူရိုးကို သနားမိသလောက် နဲ့ဆရာကြီးကို အတော်မြင်ပြင်းကတ်လာခဲ့သတဲ့။ တစ်ခါ သားမှာတော့ ကျူရိုးက ဦးတိုက်ကြက် ရှေ့မှာ ညည်းရှာတယ်။

'ကျွန်တော့်အဖြစ်ကလည်း အမေပြောသလို ဖြစ်နေပါပြီ ဦးတိုက်ကြက်ရယ်'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'မင်းအမေက ဘယ့်နှယ် ပြောလို့တုန်း'

'မင်းလဲ မင်းအဖေလိုပဲတဲ့၊ တီးတော်ချင်လိုက်တဲ့နဲ့မှုတ်။ အခြား ကလဲ မရှိဘူး၊ နဲ့မမှုတ်ပါနဲ့တော့ ငါ့သားရယ်၊ ပါးစပ်ယားရင် ကျူရှိုးသာ မှုတ်ပါတော့တဲ့။ အမေ အဲသလိုပြောရာက ကျွန်တော့် နာမည် ကျူရှိုး တွင်တော့တာပဲ'

အလို သည်ကလေးအဖြစ်က သူ့အဖြစ်နဲ့ တူလွန်းလိုက်တာ ဦးတိုက်ကြွက်ရဲ့မယား မဖြူးကလည်း သူ့ကို သည်လို ပြောခဲ့ဖူးတာ ကလား။ သည်မှာတင် ဦးတိုက်ကြွက်က ကျူရှိုးကို ပိုပြီး သံယောဇဉ် တွယ်ခဲ့ရသတဲ့။ ကျူရှိုးလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို ဦးတိုက်ကြွက်က ကူလုပ်ပေးတယ်။ 'မောင်ကျူရှိုး၊ မင်း နဲ့မှုတ်သာသင်၊ အလုပ်တွေ ငါ လုပ်မယ်' ဆိုပြီး နဲ့ဆရာကြီးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကို သူကပဲ ဒိုင်ခံ လုပ်ကိုင်ပေးသတဲ့။ သည်တော့မှ ကျူရှိုးခမျာ နဲ့ပညာကို ကောင်း ကောင်း လေ့လာနိုင်တော့သတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျူရှိုးက နဲ့ပါးနပ် မပါလေတော့ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကြိုးစားသေ ညံ့လေမှန်း သိသာလာလေ။ တစ်ရက်တော့ ကျူရှိုးကို နဲ့မှုတ်သင်ရင်း ဆရာကြီးက ဒေါသထွက်လာပုံရရဲ့။ နဲ့ကို ဝှန်းခနဲ ပစ်ချရင်း ကျူရှိုး လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုး ဆူတယ်။

'ကိုင်း မောင်ကျူရှိုး၊ မင်းကို သည်ကနေ့ကစပြီး ငါ့တပည့် အဖြစ်က စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ၊ တစ်ခုတော့ ငါမှာလိုက်ပါရစီ၊ နဲ့မှုတ်ရ တော့ မင်းခုနစ်ဘဝ မမှုတ်လေနဲ့၊ သည်တစ်သက် မပြောနဲ့ ခုနစ် သက် သင်တောင် မင်းလိုကောင် နဲ့မှုတ်မတတ်ဘူး'

သူကိုးကွယ်အားထားရာ ဆရာကြီးက သည်လို တောက်တောက်

ခါးခါးကြီး ပြောချလိုက်တော့ မောင်ကျူရှိုးခမျာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ချက်ရည် မဆည်နိုင်ခဲ့ဘူးတဲ့။ ဒါကို မြင်လိုက်ကြားလိုက်ရတဲ့ ဦးတိုက် ကြွက် ကိုယ်တိုင် လူစိတ်ပျောက်ပြီး တိရစ္ဆာန်တိုက်ကြွက်စိတ် ဝင်လာ သတဲ့။ ဇာတ်နောက်ဖေးက ထင်းခွဲဓားမကြီးပြေးယူတဲ့ပြီး ဝင်ခုတ်တော့ တာပဲ။ ဦးတိုက်ကြွက် သည်လို ဝင်လုပ်လိမ့်မယ်မထင်တော့ ကျူရှိုး သည်း ကြောင်ကြောင်ကြီး ရပ်ကြည့်နေသတဲ့။ ပြီးမှ သတိဝင်ပြီး ဦးတိုက်ကြွက်ကို ဝင်ဆွဲတော့ လက်လွန်ကုန်ပါပြီ။ တစ်ဇာတ်လုံး ပွက်လောကြီး ရိုက်သွားတော့တာပဲ။ နဲ့ဆရာကြီးခမျာ သွေးအိုင်ထဲ လက်လဲနေရှာလေရဲ့။

'ဦးတိုက်ကြွက်၊ ကျွန်တော့်ဆရာကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာ လဲ၊ ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ နဲ့ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ဘယ်လောက် ပညာ ပါရမီ ကြီးရတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား နဲ့ဆရာ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ဆရာကြီးမရှိရင် ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ဆီ နဲ့သွားသင်ရ တော့မှာလဲဗျ'

ကျူရှိုးဟာ စောစောကထက် ပိုပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်တဲ့ အသံကြီးနဲ့ ဟစ် ဟစ် ငိုတယ်။ ဦးတိုက်ကြွက်လည်း တိုက်ကြွက်စိတ် ပျောက်သွားခဲ့ပါပြီ။ ကျူရှိုးစကားတွေက ဦးတိုက်ကြွက် အသည်းကို အပ်နဲ့ ထိုးစိုက်သလို စူးခနဲတောင် ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

နောက်တော့ ဦးတိုက်ကြွက် အဖမ်းခံခဲ့ရာက အလုပ်ကြမ်းနဲ့ထောင် အနှစ် နှစ်ဆယ် ကျတယ်။ 'ထောင်ထဲရောက်တော့ နဲ့မှုတ်ရသေးလား တော' လို့ ဆရာတော်က မေးတော့ ဘိုးတိုက်ကြွက်က ပြုံးတယ်။

'သည်အခွင့်အရေးကိုတော့ တပည့်တော်ရခဲ့ပါသဘူးဘုရား။ တပည့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တော် အလုပ်ပြီးလို့ နားချိန်ရောက်ရင် တအောင့်တခဏတော့ ထောင်မှူးတွေက နှံမှုတ်ခွင့်ပေးခဲ့ကြပါသယ်။ တပည့်တော်က နှံမမှုတ်ရမနေနိုင်ဘဲကိုး ဘုရား'

ဆရာတော်က 'ဖြစ်ရလေ' ဆိုတဲ့ ပုံနဲ့ ဘိုးတိုက်ကြက်ကို ကြည့်တယ်။ ရွာသားတစ်ယောက်က ဘိုးတိုက်ကြက်ကို မေးခွန်းတစ်ခုကောက်ခနဲ မေးလိုက်တယ်။

'ဒါနဲ့ ဘိုးတိုက်ကြက် ထောင်ကလွတ်တော့ မောင်ကျူရိုးနဲ့တွေ့သေးလား'

သည်မေးခွန်းကို ဘိုးတိုက်ကြက်က ချက်ချင်း မဖြေပါဘူး။ မျက်လုံးကို မှေးစင်းထားပြီး နှံကြီးကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်တာ အကြာကြီး၊ ပြီးမှ တစ်လုံးချင်း လေးလေးကြီး ဖြေတယ်။

'မတွေ့တော့ပါဘူး၊ တွေ့လဲ မတွေ့ချင်တော့ပါဘူး။ အခုချိန်ဆိုကျူရိုးလဲ ဓာတ်တွေထဲမှာ ကြိုးဆွဲနေလောက်ရောပေါ့'

ဘိုးတိုက်ကြက်က သည်လောက်ပဲ ဖြေတယ်။ ဘိုးတိုက်ကြက်ကျောင်းပေါ်ကဆင်းသွားတော့ ဆရာတော်က မိန့်တော်မူတယ်။

'သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု ဆိုသလိုပေါ့ကွယ်၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ကိုးကွယ့်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိရှာတဲ့လူတွေကတော့ မသိခြင်း အဝိဇ္ဇာဖုံးနေသမျှ ပညာအလင်းမရနိုင်ဘူး။ အင်း ကိုင်း ကိုင်း ဘိုးတိုက်ကြက်ကို စောင့်ရှောက်ကြပါကွယ်။ ကြံ့ရာလှူက ကြံ့သလို ပေးကြ ကမ်းကြပါ။ သည်းညည်းခံစရာရှိခံလိုက်ကြပါကွယ်'

✣

(၅)

ဘိုးတိုက်ကြက် ထောင်ကလွတ်လာပြီး ရွာပြန်ရောက်လာတော့ ရွာက ဒုက္ခပေးပြီ။ တစ်ညကိစ္စ မဟုတ်တော့ ရွာက သူ့နှဲသံ မခံနိုင်ကြတော့ဘူး။ ရွာလူကြီး ကိုယန်ကာကို တိုင်ကြတယ်။ ရွာလူကြီးကလည်း နှံမှုတ်ရလို့ အမိန့်ထုတ်မဖြစ်တော့ ရွာလည်းခံသာစေ၊ ဘိုးတိုက်ကြက်လည်း သူ့ဝါသနာထုံရာ လုပ်စေဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ တစ်ညခြား တစ်ခါနှံမှုတ်ခွင့်ပေးလိုက်ရတယ်။ တိုက်ကြက်တစ်ည၊ ရွာတစ်ညပေါ့လေ။ ရွာအလှည့်ကျတဲ့နေ့တွေမှာ နားချမ်းသာရာရကြပေမယ့်လို့ ဘိုးတိုက်ကြက် အလှည့်ကျတဲ့ညဆိုရင် ရွာက မသက်သာလှဘူး။ အိပ်ရေးပျက်ကြရုံမက နားတွေပါ ထိုးကိုက်လာတတ်တာကလား။

'တောက် အတော်ဆိုးတဲ့ နှံသံကွာ'

ဒါပေသိ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။ သည်လို လက်ခံထားကြတော့ သည်းညည်းခံကြရတော့တာပဲ။ ဘိုးတိုက်ကြက်က ရွာအလှည့်ကျတဲ့ညဆို နှံကို သက်ကယ်ပျစ်အမိုးထဲ ထိုးထားတတ်တယ်။ သူ့အလှည့်ကျတဲ့ ညကတော့ ရွာထဲ လူမမာရှိရင်တောင် တောင်းပန်လို့မရပါဘူး။ တစ်ညလုံး ပွက်ပွက်ညံအောင် မှုတ်နေတော့တာပါ။ ဘိုးတိုက်ကြက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဓာတ်လမ်းကြားပြီးတဲ့နောက် ဆရာတော်ကလည်း မေတ္တာရပ်ခံထား
တော့ ရွာက သည်းညည်းခံကြတယ်။ နားငွမ်းဆိုပြီး အိပ်ကြရုံကိုး။
သည်လိုနဲ့ ဘိုးတိုက်ကြက် အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်တဲ့အထိ ရွာကို
တစ်ညခြား ဒုက္ခပေးလိုက်တာ ကြာတော့ ရွာက ဘိုးတိုက်ကြက်ရင်
လည်း သေမှ၊ တို့တစ်ရွာလုံး နေရာပြောင်းရင်လည်းပြောင်းမှလို့ ညည်း
ယူရတဲ့အထိပဲ။

တစ်ရက်···။ မနက်စောစောကြီး ဘိုးတိုက်ကြက် အိပ်ရာက
မထလို့ ကြည့်လိုက်တော့ နဲ့လျှာခင် ပါးစပ်ထဲငုံရင်းက သေနေတာ
တွေ့ကြရတယ်။ သေတဲ့နေ့က ရွာက အေးအေးလူလူနေရမယ့်ရက်
ပါ။ မနေ့ညက ဘိုးတိုက်ကြက် နဲ့မှုတ်ခွင့်ရတဲ့ညဆိုတော့ တစ်ညလုံး
နဲ့ကွဲသံကြီးကို ကြားကြရသား။ ရွာကတော့ ပြောကြတာပေါ့။ 'ဘိုး
တိုက်ကြက်များ သူ့ခွဲတမ်း အပျက်မခံပေါင်တော်၊ သူ့ခွဲတမ်းရအောင်
ယူသွားသေးသာပါ'တဲ့။ ဘိုးတိုက်ကြက်ကို သက်ပျောက် မြေဝင်
လုပ်ကိုင်ပေးကြရှာပါတယ်။ ရွာဦးဆရာတော်ကပဲ သရဏဂုံ တင်ပေး
တော်မူတယ်။ နဲ့ကြီးကိုတော့ သူထားနေကျ သက်ကယ်ပျစ်ကြား
ထိုးထားကြတယ်။ ဘယ်သူကမှ ယူသွားမယ် မရှိကြဘူး။ မှုတ်
မကြည့်ဝံ့ကြဘူး။ ထန်းသမား ဂုတ်တိုက ရွတ်တွတ်တွတ်ဆိုတော့
ရွာဒုက္ခပေးတဲ့နဲ့ မှုတ်ကြည့်စမ်းမကွာဆိုပြီး မှုးမှုးနဲ့ ယူမှုတ်ကရော။

'တော် တယ် တယ် တီး တီး တော်'

အလို···· ဟုတ်သားဟ။ သူ့နဲ့ကြီးကိုယ်က လည်ချောင်းကွဲ
သံကြီး ပါနေတာပါကော။ နှစ်ပေါင်းများစွာ နဲ့ပညာသင်လာတဲ့
ဘိုးတိုက်ကြက် ဘယ်လောက်ပဲ ပါရမီမပါဘူး ဆိုဆို သည်လောက်ညံ့

မှ မရှိတာပဲ။ လက်စသတ်တော့ နဲ့ကြီးက ဖြစ်နေတာနေမှာလို့
ကြတယ်။ အဲသလောက် ဆူးစူးကွဲကွဲ နဲ့သံမျိုး တစ်သက်တစ်ကိုယ်
ကြားဖူးကြပဲကိုး။ ထန်းသမား ဂုတ်တိုကတော့ နဲ့က 'တိုက်နဲ့'
သည်တော့ တိုက်နဲ့ဆိုတာ ဘာတုံး ဖြစ်ကြပြန်ရော။

'လူကို အစိမ်းသရဲနဲ့တိုက်ပြီး လူစိတ်ပျောက်အောင် လုပ်ကြသလို
။ နဲ့ကိုလဲ အစိမ်းသရဲ တိုက်ထားတော့ နဲ့စိတ်ပျောက်နေသာ
။ ကျုပ်ထင်သာတော့ ဘိုးတိုက်ကြက် ကိုယ်ဝန်ဆောင်တုန်းက
ကြက်ကြီး ရိုက်ချက်စားသယ်ဆိုသမှုတ်လား၊ အဲသည်ကြက်
ာ ကြက်စိမ်းသရဲဖြစ်ပြီး ဘိုးတိုက်ကြက်ကို တစ်သက်လုံး ပူးနေ
ာ နေမှာ'

ဟုတ်လေသလား၊ မဟုတ်လေသလားတော့ ဘယ်သူကမှ မပြော
ပါဘူး။ ရွာသူရွာသားတွေက မျက်လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ နဲ့ကြီးကို ကြည့်
ကြတာပဲ ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ တိုက်နဲ့ကို ရွာထဲ မထားဝံ့တာနဲ့ ဆရာတော့်
ကျောင်း သွားထားကြရတယ်။ ဆရာတော်ကလည်း ကျွန်းဇဒိုက် (စာ
တိုက်) ကြီးထဲ ထည့်ထားလိုက်တာပါပဲ။

အဲသည်ညကစလို့ ရွာလည်း စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ အိပ်
ရတော့တယ်။ ဆရာတော်ကဆိုရင် ကျွန်းဇဒိုက်ကြီးကို ယောင်လို့
အောင် မဖွင့်တော့ဘူး။

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ သရပါမဂ္ဂဇင်း။

✣ ✣ ✣

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သတ္တဝါ

ခင်ခင်ထူး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကတ္တဝါ

(၁)

သရက်ကန်ရွာကြီးမှာ ငွမ်းထုပ်ကို မသိတဲ့လူမရှိဘူး။ ငွမ်းထုပ်ဆို တဲ့အတိုင်း လုလိုက်တာကလည်း ငွမ်းပုံ ငွမ်းပေါက်ကလေး အထုပ် [illegible]တ် ပုံထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ ရုပ်ရည်က ကံကောင်းအကြောင်းလှပေမယ့် မွေးရာပါ စကားမပြောတတ်ရှာဘူး။ အသားကလေးက ဝင်းစက်စက်၊ [illegible]ခုံး၊ မျက်လုံးကလည်း ဆေးရေးထားတဲ့အတိုင်းဆိုတော့ စကားများ [illegible]ပြောတတ်ရင် အဖိုးတန်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်းလို့ တွေးမိကြသူချည်းပဲ။ [illegible]များဖြစ်တဲ့ ကိုအောင်လှနဲ့ မသန်းမြတို့က သားယောကျ်ားကလေး [illegible]ယောက်ရှိပြီးသားပါ။ သားတွေ တော်တော်ကလေးအရွယ်ရောက် ကြတော့မှ မိငွမ်းထုပ်ကလေး ကောက်ကာငင်ကာ ရလိုက်တယ်ဆိုတော့ [illegible]သာလို့မဆုံးကြဘူး။ ယောကျ်ားကလေးနှစ်ယောက်ရှိပြီးသား မိဘ [illegible]ဆိုပီ သမီးမိန်းကလေးကို လိုချင်ကြတယ်။ မသန်းမြကလည်း သမီး [illegible]ကောင်းရတာ အမော။ သမီးကလေးတစ်ယောက်သာရှိရင် သူတို့ [illegible] ဖြည့်စုံပြီလို့လည်း တွက်တယ်။ ငွေကြေးအရ စားနိုင်သောက်နိုင်

www.burmeseclassic.com

ကြသူတွေဆိုတော့ တစ်ခြားဘာလိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ အာသီသ မရှိကြ
ဘူး။

'ကိုအောင်လှရယ်၊ ကျုပ် အိပ်မက်မက်တာတော့ မိန်းကလေး
အိပ်မက်ထဲ နားဆွဲကလေးတလှုပ်လှုပ်တောင် ပါသေးဟာကော၊
တော့ သည်တစ်ခါ သမီးကလေး မွေးအုံ့ထင်သာပဲ'

'စွဲလန်းလွန်းလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသကွာ၊ သားဆိုတော့ကော
ယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်ပေါ့ဟာ ဘာဖြစ်ရမှာတုန်း'

'တော်က သမီးကို မလိုချင်လို့လား'

'လိုချင် လှချည့်ကောဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတာက မယ်မင်း
သမီးရူး ရူးလွန်းလို့ ပြောရတာပါ၊ မသကာ သမီးကလေး မ
ဘယ့်နှယ့်လုပ်ပ၊ စိတ်ဆင်းရဲတာ အဖတ်တင်မှာစိုးလို့ ပြော
သမီးတော့ လိုချင်သားပေါ့ဟာ'

မွေးလာတော့ လက်သည်က သမီးကလေးတော်လို့လည်း
မသန်းမြဆိုတာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မီးတွင်းထဲတောင် ငိုလိုက်တာ
ကျုပ်ပါလို့။ ကံကောင်းလို့ မီးယပ်ခေါင်းကိုက်မစွဲတယ်။ လင်မယား
ယောက်စလုံး ဝမ်းသာလိုက်ကြတာ မပြောနဲ့တော့။

သမီးကလေး နှစ်လ သုံးလရှိသေးတယ်။ ရွှေခြေကျင်း
ကလေးဆင်ပြီးနေပြီ။ ထူးခြားတာက နှစ်ချက်၊ သည်မိန်းက
ပြီးတော့မှ ကိုလှအောင်နဲ့ မသန်းမြတို့ စီးပွားဖြစ်လာကြတယ်။
ရေး ကိုင်ရေး ကောင်းလာကြတယ်။ နဂိုက လုပ်လက်စ မုန့်
မလိုင်လုပ်ငန်းက ရွာမှာ ရောင်းရုံပါ။ သမီးလေးမွေးပြီး
မကြာဘူး။ လုပ်သမျှမုန့် ရွာနီးချောက်ချက်တင် မက

တစ်ရိုး ထိုထိုပေါက်တော့တာပဲ။ လုပ်သမျှ မုန့်ကုန်တယ်။ ရောင်း
ငွေ ပေါ်တယ်။ အမှာတွေကလည်း လက်မလည်တော့ အလုပ်
သမားတွေတောင် ငှားရတဲ့အထိ။ မိဘတွေက ဒါကို သတိထားမိ
ကြတယ်။

'သမီးကုသိုလ်ပဲဟာ၊ တို့များ ခါးချိအောင် တစ်သက်လုံးလုပ်ခဲ့
တာ စားရရုံပဲ၊ အခုများ တက်လိုက်တဲ့ စီးပွားဗျာ'

စီးပွားဖြစ်လေ မသန်းမြက စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ သုံးလေ။ စုမိဆောင်းမိ
တာပဲ မနည်းဘူး။ ရွှေဆိုတာ အရင်က မူးလို့ ရှူစရာ မရှိတဲ့ဘဝက
အိုးနဲ့တောင်ထည့်ရတယ်။ ပြောခဲ့သလိုပဲ။ ကံဆိုးတာက မွေးရာ
စကားမပြောတတ်တာတစ်ခုပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရတယ်။ ဒါ
ပေမယ့် သူ့ဘဝကသူ့အကြောင်း ပါလာတာဆိုတော့ စိတ်မချမ်းသာ
ပေမယ့် ကျေနပ်ကြတယ်။ နာမည်တောင် ဝွမ်းထုပ်လို့ ပေးတာသာ
၊ ဝါဖတ်လေးနဲ့ ဖတ်ပြီး ညက်ညောနေတဲ့ မထိရက် မတို့ရက်
လေးနဲ့ နှိုင်းထားတာလေ။ ဝွမ်းထုပ်ကလည်း အသားဖြူဖြူနဲ့
ရာ ကောင်းလိုက်တာလည်း မပြောနဲ့၊ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း
ကြတာပါပဲ။ နှမကလေး ဘဝအကျိုးပေး မကောင်းရှာမှန်းသိလို့
ကြတယ်။ သည်လိုညှာကြတာကို ဝွမ်းထုပ်က သိတယ်။ စကား
တတ်လို့ မပြောပေမယ့် ခြေ၊ လက် အမူအရာနဲ့ အခွင့်အရေး
ယ်။ တစ်အိမ်လုံးက ဝွမ်းထုပ်၊ ဝွမ်းထုပ်နဲ့ ဖြစ်လေ ဝွမ်းထုပ်က
လေ။ အလုပ်သမား မိန်းမ၊ ယောက်ျား လေး၊ ငါးဆယ်ယောက်
ည်း အလိုလိုက်ကြရတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ခေါက်
ရင် ချော့ပေတော့ပဲ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်ခါတစ်လေ စိတ်အားလက်အားရှိရင် ကြုံရာလူက စကား သင်ပေးကြတယ်။

'ဂွမ်းထုပ်'

'အာ...'

'အဖေ...'

'အဲ့...'

'အမေ...'

'အု... အူ...'

မရပါဘူး။ အ၊ အာ၊ အု၊ အူ အသံတော့ ထွက်တတ်တ ဂွမ်းထုပ်က လှတယ်ဆိုရင်တော့ သဘောကိုကျလို့။ နားကြားလို့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဖက်က နှုတ်ခမ်းလှုပ်တာကို သိတာ။ နားက ဘူးလားဆိုတော့လည်း လုံးဝမကြားတာတော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး။ အသံချဲ့စက်တွေ ဘာတွေ ဖွင့်ရင် နားကို ထိုးပြပြီး နားညီး လုပ်ချင်လုပ်တာ။ အိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေက တဝါးဝါး တဟား ပွဲကျရင် ဂွမ်းထုပ်က တိတ်တိတ်နေကြဆိုတာမျိုး လုပ်ပြတ အသံလျှော့ကြရတယ်။ ဂွမ်းထုပ်ဆွဲထားတဲ့ ဆွဲကြိုး လက်ကောက် ကို ဖြုတ်မယ့်ပုံ လုပ်ရင်လည်း အထိမခံဘူး။ မအေ ပြေး လ တော့တာပါ။ မအေ့လက် ဆွဲခေါ်လာပြီး လက်ကောက်တွေ၊ ဆွဲ တွေ သူဖြုတ်ပါတယ်တိုင်ရော။ မအေက စတဲ့လူကို ရိုက်ချင် ဆော်မှ ကျေနပ်တယ်။

သည်လိုနဲ့ သရက်ကန်မှာ ပထမဆုံးတိုက်ဆောက်တာ ကိုအေး လှတို့ ဖြစ်လာတယ်။ သားတွေကို ဝက်သားပြောင်ကျွေးပြီး ရှင်ပြု

ယ်။ အစ်ကိုတွေ ရှင်ပြုတော့ ဂွမ်းထုပ်ကိုလည်း နားသပေးကြရ ယ်။ ဂွမ်းထုပ်က ပျော်လို့။ သည်ကတည်းက ရွှေနားဆွဲ တခါခါ လာတယ်။ ရုပ်ကလည်း ကြီးလေချောလေပဲ။ အသားအရေများ တဲ့အပြင် မွေးညှင်းစိမ်းကလေးတွေနဲ့ဆိုတော့ ပွင့်ကာစ နှင်းဆီ လေးသာ ကြည့်တော့။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဂွမ်းထုပ်လည်း အရွယ်ရောက်လာတယ် ပြော တော့။ အပျိုဖော် မဝင့်တဝင်အရွယ်ဆိုတော့ ဂွမ်းထုပ်က အလှပြင်ပြီး ထွက်ချင်တယ်။ ရှိုးထုတ်ချင်တယ်။ သူတကာ အဆင်ဆန်းဝယ် ဆိုရင် ဝယ်ပေတော့ပဲ။ ဘယ်သူဘယ်မှာ ဘာဝတ်တယ်ဆိုရင် မအေ ပူဆာတော့တာပဲ။ ဝယ်မပေးလို့ကတော့ ပွက်ပြီသာမှတ်တော့။ ရှိသမျှ အကုန်လွှင့်ပစ်တော့တာ။ တကယ်ပြေးဝယ်ပေးမှ အေးရ ယ်။ အစ်ကိုတွေကလည်း နှမအပျိုပေါက်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ။ ရပ်ရွာကလည်း စောင့်ရှောက်ကြတာပါပဲ။ ဂွမ်းထုပ် စက်စက် လှတယ်ဆိုပေမယ့် ဘယ်ကာလသားကမှ မပိုးကြဘူး။ စကားမပြော တ်တာပါသလို မစာမနာရှိလေခြင်းလို့ အဖြစ်မခံချင်ကြတာလည်း ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဂွမ်းထုပ်ကတော့ သဘာဝအရပဲ ခံစားမှုရှိလာတာ ။ ဗီဒီယိုကားကြည့်ရင် မင်းသမီးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အဲဒါသူလို့ တတ်တယ်။ မင်းသမီးငိုတော့ ဂွမ်းထုပ်ငိုတယ်။ မင်းသမီးရယ်တော့ ထုပ်ရယ်တယ်။ မင်းသမီးရဲ့ ရည်းစားဖြစ်တဲ့ မင်းသားကို နှိပ်စက် ခန်းဆိုရင် တအူးအူး တအဲအဲ အော်တော့တာပဲ။ မတရားမလုပ်နဲ့

www.burmeseclassic.com

ပေါ့လေ။ ချစ်ခန်း ကြိုက်ခန်းများပါရင် ငွမ်းထုပ် သဘောကျတယ်။ တအီးအီးနဲ့။ လက်ညှိုးနှစ်ချောင်း ပူးပြတယ်။ ကြိုက်ကုန်ကြပြီပေါ့။

သည်လိုနဲ့ ငွမ်းထုပ် ရည်းစားထားချင်တဲ့ စိတ်ကလေး ဝင်ချင်ချင် ဖြစ်လာရော ပြောပါတော့။

✤

(၂)

ဦးအောင်လှတို့ မလိုင်မုန့်စုံဆိုင်မှာက အလုပ်သမားတွေလိုတာ ထက် ပိုလိုလာတော့ ဦးအောင်လှက သူ့ရွာက ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသား သားသမီးတွေ သွားရှာတယ်၊ အလုပ်ပေးတယ်။ ဦးအောင်လှရော ဒေါ်သန်းမြပါ သရက်ကန်ဇာတိ မဟုတ်ကြပါဘူး။ သရက်ကန်က သည်နယ်တစ်ဝိုက်မှာ ရွာကြီးဆိုတော့ တောမြို့ကလေးလို ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ။ ကိုအောင်လှက ရွာထွက် မြေပဲကလေး၊ နှမ်းကလေး သရက် ကန်ဒိုင်ကို လာသွင်းရင်းနဲ့ သရက်ကန်ကို ဈေးရောင်းဈေးဝယ်လာတတ် တဲ့ မသန်းမြနဲ့ ဖူးစာဆုံကြတာပါ။ သူနဲ့ကိုယ် အကြောင်းပါတော့လည်း ဆက်ချည်းသက်သက်ပဲ။ မတောက်မခေါက်လုပ်တတ်တဲ့ မုန့်ပညာ လေး အရင်းတည်ပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်ရာက သရက်ကန်မှာ အခြေတည်မိကြတာပါ။

အလုပ်က မနိုင်မနင်း ဖြစ်လာတော့ မသန်းမြလည်း မနေသာ ဘူး။ သူ့ရွာပြန်ပြီး အလုပ်လက်ကြောတင်းမယ့်ကလေးတွေ ရှာခေါ်ရ တယ်။ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်ပေါ့လေ။ သည်လိုနဲ့ အလုပ်ရှံ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မှာ အလုပ်သမား တစ်ကျိပ်ကျော်ကျော်လောက် မွေးထားရတော့ တာပါပဲ။ ထွက်တဲ့လူထွက်၊ ဝင်တဲ့လူဝင်ဆိုပေမယ့် လူတော့မပြတ်ဘူး။ သည်အထဲမှာ ဦးအောင်လှတို့ရွာက မုဆိုးမသား 'တာကူး' ဆိုသူ ပါလာတယ်။ တာကူး ရောက်လာတုန်းက ဆယ့်လေးငါးနှစ်သားပါ။ ရိုးလည်းရိုး၊ ခိုင်းလို့ စေလို့လည်း ကောင်းတော့ ဦးအောင်လှကရော မသန်းမြကပါ ချစ်ကြတယ်။ အိမ်နောက်က အလုပ်သမားတွေနေဖို့ ဆောက်ထားတဲ့ တန်းလျားပြန့်ကြီးမှာထားပေမယ့် တာကူးက ပွဲတော် ကျစားရတယ်။ ရောက်ကတည်းက သစ္စာရှိရှိလုပ်တာရော၊ မုန့်လုပ်ရာ မှာ လက်လွှဲရတာရောဆိုတော့ တာကူးကိုပဲ ပ စားပေးတာလည်းပါ ပါတယ်။ ငွမ်းထုပ် အစ်ကိုတွေဖြစ်တဲ့ တိုင်းကျော်တို့ ပြည်ကျော်တို့ ကလည်း တာကူးကို ချစ်ကြတယ်။

ငွမ်းထုပ်နိုင်တဲ့ အထဲမှာ တာကူးလည်း ပါတယ်။ တာကူးဟို အိမ်က အလုပ်သမားဆိုပြီး နိုင်စားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူ့အစ်ကိုတွေ ခင်သလို ခင်လို့ အစ်ကိုတွေကို နိုင်စားသလို နိုင်စားတာပါ။ ပိတောက် ပန်းတွေ ဝိုင်းထဲပွင့်ပြီဆိုရင် တာကူး တက်ရပြီ။ ဘယ်ကိုင်းက ဘယ် အခက်မှဆိုရင် မရမချင်း ခူးပေးရတော့တာ။ တစ်ခါလည်း တာကူး ပိတောက်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီးပြီ။ ကံကောင်းလို့မကျိုးတာကိုး။ တစ် ခါတော့ သူများခြံထဲက ပန်းညက်တွေ ခဲနေအောင် ပွင့်တာကို ငွမ်းထုပ် မြင်လာခဲ့တယ်။ တာကူးကို လက်တို့ပြီး လာခေါ်တယ်။ ပန်းတွေကိုပြ တယ်။ လမ်းဘက်ထွက်နေတဲ့ ကိုင်းကို ခူးခိုင်းတယ်။

'မလုပ်နဲ့ ငွမ်းထုပ် သူများအပင် မခူးရဘူး'

'အ···အ··· အု'

'မခူးရဘူး ဖမ်းလိမ့်မယ်'

တာကူးက လက်ထိပ်ခတ်ခံရတဲ့ပုံ လုပ်ပြတယ်။ သည်တစ်ခါ တော့ ငွမ်းထုပ် ဂျီမတိုက်တော့ဘူး။ တာကူးကို ရှိခိုးတယ်။ သူများပါ ယ်ပေါ့လေ။ ဒါကို မိဘတွေ ပြန်ပြောပြတော့ သဘောတွေများကျ ကြလို့ ငွမ်းထုပ်ကို မင်းမှ နိုင်တယ်ပေါ့။ တကယ်တော့ ငွမ်းထုပ်က ကူးထက် နှစ်နှစ်လောက်ကြီးတယ်။ တာကူးက ဆယ့်ခြောက်နှစ် းရှိပြီ။ ငွမ်းထုပ်က ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်တွေပါ။ ပျို အပျို အရွယ်တွေ ဆိုပါတော့။ တာကူးက ငွမ်းထုပ်လှမှန်းသိ ယ့် စိတ်နဲ့တောင် မပစ်မှားဘူး။ ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ သမီးလည်းဖြစ်ပြန်၊ တလေးလိုလည်း ချစ်ပြန်ဆိုတော့ သနားတာက ပိုတာပဲရှိတယ်။ န်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းသွားပို့တော့လည်း ငွမ်းထုပ်နဲ့အတူတူ တာကူး ရတယ်။ ရွာထဲရပ်ထဲ သွားလည်ရာက ငွမ်းထုပ်ပေါ်မလာတော့ ည်း တာကူးပဲ သွားခေါ်ရတယ်။

'တာကူး မင်းအစ်မ သွားခေါ်ချေစမ်း၊ ကောင်မလေး ဘယ်အိမ် ောက်နေတယ် မသိဘူး'

'တာကူးရေ၊ ငွမ်းထုပ်ကို စက်ဘီးနဲ့တင်ပြီး ရွာလိုက်ပို့လိုက်စမ်း၊ အမေကြီးဆီ သွားချင်လို့တဲ့'

ဦးအောင်လှတို့ရွာက နှစ်တိုင်လောက် ဝေးတာပါ။ ဒေါ်သန်းမြိုင် ရွာကလည်း သိပ်မဝေးဘူး။ ငွမ်းထုပ်က အမျိုးတွေဆီ သွားချင်တယ် ရင် တာကူးပဲ စက်ဘီးနင်းပို့ရတာ များတယ်။ အစ်ကိုတွေနဲ့သွားတဲ့ ါ သွားပေမယ့်လို့ ကျောင်းတက်ရတာတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ ငွမ်းထုပ် သွားချင်တိုင်း မပို့နိုင်ဘူးလေ။ သည်တော့ ငွမ်းထုပ် ခြေဆော့တိုင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တာကူးက စက်ဘီးဆွဲထုတ်ရတာပဲ။ တစ်ခါတစ်လေ ရွာမှာထားခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့ညနေ တာကူးပဲ သွားကြိုရတယ်။ တာကူးက နင်နဲ့ငါ နဲ့ ပြောတာပါ။

'ငွမ်းထုပ် ပြန်ရအောင် နင့်အဖေက လာခဲ့တော့တဲ့'

'အာ အ... အာအ...'

'အေး အောင်လှ အောင်လှ လာခဲ့တော့တဲ့ ငါလာကြိုတာ'

ရွာကအမျိုးတွေကလည်း ပြန်ခိုင်းတယ်။ ငွမ်းထုပ်က သူ့အဖေကို သေချာအောင် အောင်လှလားလို့ မေးသေးတာကို ဆွေမျိုးတွေက သဘောကျကြတယ်။ ငွမ်းထုပ်က ပြန်ချင်စိတ်မရှိရင် တာကူးကို သည်ရွာမှာပဲ အိပ်တော့လို့ လက်ဟန်နဲ့ ပြတတ်တယ်။ တာကူးက အိပ်ဖို့အမိန့်မပါတော့ ငွမ်းထုပ်ကို ချော့ရရော။

'ငါ့ကိုဆူလိမ့်မယ် နင့်အဖေ ငါ့ကို ရိုက်လိမ့်မယ်'

တာကူးက သူ့ကို နားရင်းအုပ်တဲ့ပုံ လုပ်ပြရင် ငွမ်းထုပ် နား လည်တယ်။

'အာ... အ... အာအ'

'အေး... အောင်လှ ငါ့ကို ရိုက်လိမ့်မယ်'

ဒါဆိုရင် တာကူးကို သနားပြီး စက်ဘီးကယ်ရီယာပေါ် တက် တယ်။ တာကူးကျောကို ပုတ်တယ်။ နင်စိတ်မဆိုးနဲ့ စတာပါပေါ့။

ဦးအောင်လှတို့ ရွာကို သွားရတဲ့လမ်းမှာ သရဲခြောက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့ လက်ပံတောကြီး ရှိတယ်။ လက်ပံပင် ဆယ့်နှစ်ပင် လောက်စီပြီး ပေါက်နေတဲ့နေရာပါ။ လက်ပံပင်ကြီးတွေက လမ်းဘေး အောက်က ပေါက်နေတာဆိုတော့ လမ်းက ဖုံဆင်းတာနဲ့ လက်ပံပင်

ကြီးတွေရဲ့ အမြစ်အခြေကို ရောက်နိုင်တယ်။ ငွမ်းထုပ်က သည်အပင် ကြီးတွေနားမှာ သရဲခြောက်တယ်။ ရွာကလူတွေက ခြောက်ကြတယ် ဆိုတာကအစ သိတယ်။ ဘယ်လိုသိတယ်တော့ မပြောတတ်ပါဘူး။ လက်ပံပင်ကြီးတွေနားရောက်ရင် တာကူးကျောကို ခပ်ပြင်းပြင်း ပုတ် တော့တာပဲ။ မြန်မြန်နင်းပါပေါ့လေ။ ပါးစပ်ကလည်း အူးအူးအားအား နဲ့၊ အိမ်ရောက်တော့ ဖအေကိုတိုင်တယ်။ တာကူးက သရဲခြောက်တဲ့ လက်ပံပင်နားမှာ စက်ဘီးကို ဖြည်းဖြည်းနင်းတယ်ပေါ့လေ။ သမီးဖြင့် ကြောက်လွန်းလို့ ကြက်သီးထအောင် တုန်နေမိတယ်ဆိုတာမျိုး ကိုယ် အမူအရာနဲ့ လုပ်ပြတယ်။ တာကူးကို တိုင်တာပါ။

'အလကား ပြောတာပါအဘရာ၊ အဘသမီးက သူကြောက်ချင် ကြောက်တာ၊ မကြောက်ချင်ရင် ကယ်ရီယာပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး လက် ပံပွင့်ကောက်ချင် ကောက်တာပါ'

'အေးပါ တာကူးရာ၊ ငါတို့သိပါတယ်၊ မင်းကို ဆူစေချင်တာကွ၊ ငါ့သမီးက ဆိုးတာ မင်းသိသားပဲ'

တာကူးက မဖွယ်မရာ ကြံချင်လို့ သူ့သမီးကို သည်လိုလုပ်တယ် ဆင်မှာစိုးတာနဲ့ ပျာပျာသလဲ ကာတာပါ။ မိဘများကလည်း သိပါ တယ်။ တာကူး ရိုးတာလည်း သိတယ်။ ငွမ်းထုပ်က စတာမှန်းသိ တယ်။ တာကူးက နောက် နင့်ကို လာမကြိုဘူးလို့များဆိုရင် ရှိခိုး တယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်ပေါ့လေ။ ငွမ်းထုပ်က သူ့ရင်ဘတ်ကို ထုတ်ပြတယ်။ ရင်ထဲက ခင်မင်တာဆိုတဲ့သဘော။

'မင်းကို ခင်ရှာပါတယ်ကွာ သည်းခံပါ၊ မင်းအစ်မက တို့အိမ်မှာ ခေါင်သူကြီးလုပ်နေတာ မင်းလည်း သိသားပဲ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်ခါလည်း ငွမ်းထုပ် အနာကြီးပေါက်တယ်။ ခြေမမှာ ခြေသည်းစွယ်ငုတ်ရာက နီရဲလာပြီး ခုနာလိုက်လာတော့ ငွမ်းထုပ်အော်နေရော။ ဒေါသူပုန်တွေလည်း ထလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ ငိုကလည်း ငို၊ အော်ကလည်း အော်ဆိုတော့ အနာက နည်းနည်း၊ လူက သည်းသည်းကိုး။ ဖြောင်းဆန်နေတော့တာပေါ့။ မိဘတွေကလည်း မအားရာ ယားနာပေါက်ဆိုတော့ ဆေးတွေ ဝါးတွေလည်း တိုက်ကြပါရဲ့။ ဘာတော့ဖြင့် ကောင်းတယ်ဆိုလည်း လုပ်ပေးပါရဲ့။ မပျောက်ဘူး။ ဆိုးသည်ထက်သာ ဆိုးလာရော။ ဒါကို တာကူးက သိတော့ သူလုပ်ပေးပါရစေ ဆိုပြီး ခွင့်တောင်းတယ်။ ဒါမျိုးက ဆန်ကို လှော်ပြီး အမှုန့်ထောင်း၊ ဒန်းရွက်ကိုကြိတ်၊ နှစ်ပါးမျှပြီး အုံ့ရင် ပျောက်ပါတယ်ဆိုတော့ မိဘများကလည်း မင်းလုပ်တတ်ရင် လုပ်ပါကွာဆိုပြီး ခွင့်ပြုကြတယ်။ တာကူး ဆေးကုမယ်ဆိုကတည်းက ငွမ်းထုပ်က ရောဂါတစ်ဝက် စင်နှင့်ပြီ။

တာကူးက သရင်းကြီးရွက်ပြုတ်နည်းနဲ့ ခြေမနာကို ဖန်ဆေးတယ်။ သန့်စင်သွားပြီဆိုတော့မှ ကြိတ်ထားတဲ့ ဆေးကို မနာမကျင်အောင် အုံ့ပေးတယ်။ ပတ်တီးသန့်သန့်နဲ့ စည်းပေးတယ်။ တစ်ရက်ပါပဲ။ နောက်တစ်နေ့ကျ မကိုက်တော့ဘူး။ တစ်ခါထပ်ပြီး အနာဟောင်းကို ဖန်ဆေး၊ ဒန်းကြိတ်ဖတ် အုံ့ပြန်ရော။ သုံးခါလား လုပ်လိုက်တော့ သက်သာသွား တယ်။ ခြေမတစ်ခုလုံး ဒန်းရောင်စွဲတော့ ရဲနေတာကို ငွမ်းထုပ်က သဘောတွေများကျလို့။ ငွမ်းထုပ်အနာပျောက်တော့ ဖအေက မိန်းကလေးခြေထောက် ကိုင်ရသကောရယ်လို့ တာကူးကို

ငွေဆိုးတစ်ထည်ရှေ့ချ ကန်တော့ခိုင်းတယ်။ ငွမ်းထုပ်ကလည်း ကန်တော့တယ်။

'အ…အာ…အု…အား…'

မိဘတွေက သမီးဘာပြောမှန်း မသိကြဘူး။ တာကူးက သိတယ်။

'ငွမ်းထုပ်က သူကန်တော့တာကို ဆုပေးလေလို့ ပြောတာ အဘရဲ့'

တာကူးက သူ့ဆရာကို အဘ ခေါ်တာပါ။ ဒေါသန်းမြကိုတော့ ခေါ်လေးတဲ့။ တာကူးက ဘာသာပြန်တာကို မိဘတွေက သဘောကျလို့ ရယ်လိုက်တာများ မျက်ရည်တွေ စို့ကြလို့။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်တယ်။ တာကူးက ကျန်းမာပါစေ ချမ်းသာပါစေ ဆိုတော့ ငွမ်းထုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ဟုတ်တယ်ပေါ့လေ။ သည်ကတည်းက ငွမ်းထုပ် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် တာကူးကို ခေါ်တော့တာပဲ။ တာကူးကလည်း ဆေးဆရာ မဟုတ်တော့ သူတို့ရွာမှာ ကြားဖူးနားဝ ဆေးမြီးတိုကလေးနဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးလိုက်ရင် တည့်သွားတာ များတယ်။ တစ်ခါ ဗိုက်အောင့်လို့ ကုရပြီးပြီ။ မျက်စိနာလို့ ကုရပြီးပြီ။ တာကူးကို ယုံကြည်လို့လားတော့မသိဘူး။ အချိန်တန်တော့ ပျောက်သွားတာချည်းကိုး။ တာကူးခမျာ မုန့်ဖိုလည်းပါရ၊ အိမ်မကြီးက လိုတော့လည်း ပြေးလာရ၊ ငွမ်းထုပ် အကြိုက်ကလည်း လိုက်ရတာဆိုတော့ မနားရဘူး။ ရွာကလည်း တာကူးနဲ့ ငွမ်းထုပ် အပျို၊ လူပျိုတွေ သည်လိုပဲ လွှတ်ထားရသလား မပြောကြပါဘူး။ မိဘကတောင် ယုံမှတော့ ရွာကလည်း ယုံကြတယ်။ ငွမ်းထုပ်က စကားသာ တစ်ခွန်းမှ မပြောတတ်တာ သီချင်းတအေးအေး ဆိုသေးတာ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'အ…အာ…အင်…အဲ့…အင်အင်'

လက်ဟန် ခြေဟန်နဲ့ တာကူးကို သီချင်းဆိုပြရမယ်လုပ်လို့ ဆို ရတာကလည်း ခဏခဏ။ ကြားလေသလား၊ မကြားလေသလား မသိရပေမယ့် တာကူးကတော့ ငွမ်းထုပ် စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရော။ တစ်ခါမှာတော့ ရွာကအပြန် လက်ပံပင်တောကို အဖြတ်မှာ ငွမ်းထုပ် က ကယ်ရီယာပေါ်က ခုန်ချလိုက်တယ်။ တာကူးကလည်း ခုန်ချ သိတော့ စက်ဘီးရပ်၊ ဒေါက်ထောက်ပြီး ငွမ်းထုပ်ဆင်းတဲ့ လက်ပံ ခြေကို ဆင်းရတော့တယ်။ ဘာလုပ်တာပါလိမ့်၊ သရဲကြောက်တယ် တော့လည်း ငွမ်းထုပ်ကိုး။ တာကူးလည်းဆင်းသွားရော လက်ပံ အကွယ်ကနေ တာကူးကို ဆီးဖက်လိုက်တယ်။ တာကူးလည်း လိုဖြစ်လိမ့်မယ် မထင်တော့ လန့်သွားတယ်။ ငွမ်းထုပ်က တာကူး ဖွတ်ဖက်ထားတော့ တာကူးလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ ငြိမ်နေ လိုက်ရတယ်။ ငွမ်းထုပ်က သူ့ပါးကို နမ်းပါ ထိုးပြတော့ တာကူး မနမ်းရဲဘူး။

'အာ…အ…အာ…အ'

တာကူးက သိပြီ။ အောင်လှကို မပြောဘူးလို့ ပြောတာ အဖေလို့ သင်မရဘဲ သူ့အဖေအကြောင်းပြောရင် အောင်လှလို့ တတ်တာကို တာကူး သိတော့ သူ့ကို အောင်လှ ရိုက်လိမ့်မယ် မလုပ်ပါရစေနဲ့လို့ တောင်းပန်တယ်။ မရဘူး။ ပါးကို အတင်းနမ်း နေတော့ တာကူးလည်း ရွှတ်ကနဲ နမ်းရရော။ သည်တော့မှ ကျေနပ် သွားတယ်။ လမ်းပေါ် ပြန်တက်တယ်။ သွားရအောင်လို့ လက် ပြတယ်။ တာကူးလည်း စက်ဘီးသာ နင်းလာရတယ်။ သည်

တော့ ထမင်းအိုးကွဲပဟာလို့ တွေးမိပြီ။ အိမ်ရောက်ရင် မရှုးမကောင်းနဲ့ ပြောတော့မှာကိုး။ ဒါပေမယ့် ငွမ်းထုပ်က မပြောဘူး။

တာကူး ခများတော့ ပြဿနာ ဖြစ်ရပြီ။ သွေးမတော် သားမစပ် တစ်ယောက်ကို သူ နမ်းခဲ့ရပြီ။ နူးညံ့တဲ့ အထိအတွေ့နဲ့ မွှေးမွှေးကို တာကူး မေ့လို့မရတော့ဘူး။ သစ္စာရှိတယ်ဆိုတဲ့ ရဲ့ စိတ်ဟာ ရေကာတာများ ဖွင့်ချသလို ပြိုဆင်းသွားခဲ့ပြီ။ ထုပ်ကလည်း တာကူးလိုပဲ ခံစားရပုံ ပေါ်ပါရဲ့။ တာကူးကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။ မျှော်တယ်။ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု တယ်။ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ခေါ်ကျွေးတယ်။ တာကူးက ငွမ်း ကို မကြည့်ဝံ့ဘူး။ ရှက်ရွံ့သလိုလို ရင်ဖိုသလိုလိုနဲ့ အင်မတန် တဲ့လှတဲ့ ငွမ်းထုပ်ကို ကြည့်မိတိုင်း သူ့ရင်ထဲ ဆီးတိုးဆက်တတ် အိမ်ရှေ့ပျက်မှာလည်း စိုးတာပါမှာပေါ့။ ငွမ်းထုပ်ကလည်း ရွာတွေ ကို တာကူး မုန့်အကြွေးသွားခံလို့ နှစ်ရက်လောက်ပျောက်ရင် ကွဲတော့တာပဲ။ သည်လိုနဲ့ အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ အချစ်စိတ် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ မြွေတစ်ကောင်ခွေသလို ခွေနေခဲ့ ရဲ့။

သည်လို အလုပ်ရှင်သမီး စကားမပြောတတ်တဲ့ကလေးမနဲ့ သူ့ တာကူးတို့ သံယောဇဉ်ရှိနေကြတာကို စသိသူက မုန့်ဆရာ အေးပါ။ အိမ်မကြီးကနေ နည်းနည်းလှမ်းတဲ့ မုန့်ဖိုဖက်ကို နေ့တိုင်းလာတတ်တဲ့၊ လာတိုင်းလည်း အလှတွေ ပြင်လာ တဲ့ ငွမ်းထုပ်ရဲ့ အမူအယာတွေကို ကိုကံအေးက ရိပ်စားမိတော့ မှာ တပည့် တာကူးကို ပြောတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'တာကူး ငွမ်းထုပ်က မင်း ကြိုက်နေတာကွ'

'ဟာဗျာ... ဆရာကလည်း မဟုတ်တာမပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်
မကြံစည်ဝံ့ပါဘူးဗျာ။ ငွမ်းထုပ်နဲ့ ကျုပ်က သည်လိုနေတာပါ'

'အေးပါ ဟိုတုန်းက ဟုတ်တယ်၊ ခု မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်း
စောင့်ထိန်းတာကို ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကလေးမကလေး
မင်းကို မေတ္တာရှိနေပုံပေါ်တယ်'

'ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ'

'အော်... ငါ့ကောင်ရာ ဒါမျိုးက သိသာတယ်ကွ၊ မင်းထု
နေရင် ရှောင်ကွာ၊ ဘဝချင်းမတူဘူး ငါ့တပည့်ရ၊ မိုးကြိုးပစ်လိမ့်မယ်'

'မဖုံ့ဟုတ်ရပါဘူးဗျာ'

ကိုက်အေးက တာကူး မြို့ကို ဂျပ်တိုက်သွားတဲ့ရက် ငွမ်းထုပ်
မေးတာကို ပြောပြတယ်။ ငွမ်းထုပ်က မုန့်ဖိုမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပြက္ခဒိန်
လက်ထောက်ပြသတဲ့။ သုံးရက်ရှိပြီပေါ့။ တာကူးကို ဘယ်ခိုင်းတာ
ပေါ့။ ဒါနဲ့ မုန့်ဆရာ ကိုက်အေးက တာကူး ရွာကို ပြန်တာ၊ ရွာ
မိန်းမ ယူတော့မယ်မလို့တဲ့လို့ လက်ဟန်ခြေဟန်ရော၊ ပါးစပ်က
နောက်ပြော ပြောလိုက်သတဲ့။ သည်မှာတင် ငွမ်းထုပ်က လုပ်ထား
သား မုန့်စိမ်းဗန်းကြီး မှောက်ချပစ်လိုက်တာ ကုန်ရောတဲ့။

'ငါ့ကွာ... ဦးအောင်လှတို့ မသိအောင် မနည်းပြန်လုပ်ရ
ငွမ်းထုပ်က ဒေါသတွေများဖြစ်လို့၊ ငါ့ကိုလည်း အခု တာကူး
လိုက်သွားခေါ်ချေဆိုတဲ့ပုံနဲ့ ပခုံးတွန်းလွှတ်တာ မောင်'

ငွမ်းထုပ်ကလည်း မုန့်ဖိုလာပြီး အတင့်ရဲတာလေးတွေ ရှိလာ
အလုပ်သမားတွေကပါ ရိပ်မိလာကြတယ်။ မုန့်ဆရာ ကိုက်အေး

ည်စကား မပေါက်ကြားရ လုပ်ထားလို့သာကိုး။ ဒါပေမယ့် လူ့
ပ်ဆိုတာက သေချာတာ မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန် ချော့တဲ့လှတဲ့
တရာဘဝထဲက မိန်းမချောနဲ့ အလွန်ဆင်းရဲပြီး သူတစ်ပါးအိမ်မှာ
ပ်နေရတဲ့ အလုပ်သမားတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းက မုန့်ဖိုထဲမှာတော့
ဆန်းနေတယ်။ ငွမ်းထုပ် ရောက်လာတိုင်း အကဲခတ်ကြတယ်။
တွေက ငွမ်းထုပ်ကို ပစားပေးထားတာဆိုတော့ ငွမ်းထုပ် သွားချင်
သွားတာကို ဘယ်လိုမှ မထင်ကြဘူး။ စကားမပြောတတ်ရှာသူ
လေးမို့ စာနာကြတာပါသလို မိဘတွေကိုလည်း သွားလက်မတို့
ကြဘူး။

တာကူးနဲ့ ငွမ်းထုပ်တို့ကတော့ ပျား ယင်သောက်ဆိုတဲ့စကားလို
ပျားရည်အိုးတဲ့ကျတဲ့ ယင်ကောင်က ပျားရည်ကိုစုတ်ရင်း ပျား
ထဲ နစ်ရသလိုပဲ။ ချိုမြိန်တဲ့ အချစ်ရဲ့ အရသာကို သိသွားကြတဲ့
သူနှစ်ယောက်က ပျားရည်အိုးထဲ ယင်ကောင်ကျသလို ရှိကြပြီ။
ပ်ခါးနဲ့သင်းနေတဲ့ ငွမ်းထုပ်ရဲ့ ပါးပြင်ကို နမ်းမိတဲ့တစ်ခါက စ
တာ အနမ်းပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ကြတယ်။ အတွေ့ပေါင်းများစွာ
ခဲ့ကြတယ်။

တစ်ရက်မှာတော့ တာကူး သူ့ဆရာဆီ ကတုန်ကယင် ရောက်
ခဲ့တယ်။

'ဆရာ မှားကုန်ပြီ ဆရာ၊ ကျုပ်တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ငွမ်းထုပ်က ဝိုတယ်ဗျ သရိုးသရီ ဖြစ်လို့တဲ့'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'စကားမပြောတတ်တဲ့လူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သရီးသရီလို့ပြောတာတုံးကွ'

'သည်လိုပဲပေါ့ဆရာ ကျုပ် သိတာပေါ့'

ဆရာကိုက်အေးလည်း ဟာကွာပဲ တတ်နိုင်တယ်။ တအောင့်နေတော့မှ တစ်ခွန်းပဲ ပြောတယ်။ မင်း ပြေးတော့တဲ့။

'ကျုပ်ပြေးရင် ငွမ်းထုပ် သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခုခုလုပ်တော့မှာဆရာ၊ ငွမ်းထုပ်စိတ်ကို ကျုပ် သိတယ်'

'ဒါဆို ခေါ်သွားပေါ့ကွာ၊ မင်းရွာတော့ မပြန်နဲ့ မိသွားလိမ့်မယ်၊ ခါတိုင်းလို ဦးအောင်လှက သူ့ရွာကို လွှတ်ရင် ငွမ်းထုပ်ကို စက်ဘီးနဲ့ တင်ပြီး တစ်ခါတည်း သုတ်ပေတော့'

'ဘယ်သွားရမှာတုန်း ဆရာရဲ့'

'ငါ့ရွာကိုသွား၊ မကျီးပင်ရွာလေ၊ ဝေးတယ်၊ အဲသည်မှာခိုနေ အကျိုးအကြောင်းထူးရင် ငါ လာပြောလှည့်မယ်'

ငွမ်းထုပ်နဲ့ တာကူး လိုက်ပြေးကြပြီဆိုတဲ့စကားက မြို့နေရာက ထပေါက်လိုက်တဲ့ မီးတောင်လို ဖုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ပွက်ကရော။ ပထမဆုံး တစ်စခန်းထလာကြသူတွေက ငွမ်းထုပ်ရဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ပေါ့။

✤

(၃)

တရားခံမိတာ နှစ်ရက်ပဲ ကြားထဲမှာ ကြာပါတယ်။ ဖအေဖြစ်တဲ့ ဦးအောင်လှက မြို့သာကြီးရဲ့စခန်း သွားအမှုဖွင့်တယ်ဆိုရင်ပဲ တာကူးမှာ ပြေးစရာမြေ ကျဉ်းပြီပေါ့။ ငွမ်းထုပ်ရဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုသောက်နဲ့ ပြည်ကျော်တို့ကလည်း ငှက်ကြီးတောင် တသွေးသွေးနဲ့ တွေ့တော့ တွေ့တဲ့နေရာ အလောင်းကောက်ရပြီမှတ်တော့ ဆိုပြီး ရွာတွေ မြင်းလှည်းတစ်စီးစီနဲ့ လိုက်ကြတယ်။ ရွာကလူတွေလည်း တာကူး မဟုတ်တာလုပ်တယ်၊ ကျေးရူးရှင်သမီး မပီမပါလေးကို ကျောပိုးတယ်လို့ အပြစ်တင်ကြတယ်။ အပြစ်တင်တာ တစ်ပိုင်း၊ တကယ်တမ်း ငွမ်းထုပ်အစ်ကိုတွေနဲ့ တွေ့ရင် တာကူး ဒုက္ခရောက်ရချေရဲ့လို့ တစ်ဖက်ကလည်း သနားကြသေးတာပါ။

'ဖြစ်ရလေအေ ငွမ်းထုပ်နှယ်၊ ဘယ့်နှယ် ခွေးကလေး အရောင်း ပါးလျက်နားလျက် အလုပ်ခံရပြီကော'

'ကြားရတာတော့ ငွမ်းထုပ်က ရွှေအစိတ်သားထုပ် လွယ်အိတ်ထည့်ပြီး တာကူးကို ခိုးပြေးတာတဲ့တော်'

'ခိုး ခိုးပါဦးအေ၊ မလုပ်ကောင်းတဲ့ကိစ္စ၊ ကိုအောင်လှသားတွေ ခိုက်တိမိုက်ထိုးတွေနဲ့တော့ တွေ့ကုန်ကြတော့မှာပဲ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တာကူးက ပထမတော့ သူ့ဆရာရှာ မကျီးပင်ကို ပြေးတာပါ။ စက်ဘီးနဲ့ တင်နင်းတာဆိုတော့ ငွမ်းထုပ်က နောက်ကယ်ရီယာပေါ်ကနေ ခါးဖက်ထားတာ ဗီဒီယိုကားထဲက မင်းသမီးလိုပဲ။ မျက်နှာချီတာ ပြုံးလို့ရွှင်လို့။ တစ်စက်ကလေးမှ အပူအပင်ရှိပုံ မရတာထားပျော်နေလိုက်ပုံက မိုးမမြင် လေမမြင်ကိုး။ တာကူး ခါးကို ဖက်လိုက်ကျောကို ပါးကလေးအပ်လိုက်၊ နောက်ကနေ တာကူးခါးကို ဂလိထိုးလိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ ရှေ့က တာကူးကတော့ စက်ဘီးနင်းရတာတစ်ကြောင်း၊ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေရှိတာလည်း တစ်ကြောင်းဆိုတော့ချွေးစေးချွေးပေါက်တွေများ ကျလို့။

ရွာလမ်းတွေဆိုတော့ ချိုင့်ခွက် ကုန်းမော့တွေနဲ့ အဆိုးသားကန်သင်းပေါ်ဖွတက်လိုက်ရ၊ လှည်းလမ်းကြောင်းဆင်းလိုက်ရ၊ အခင်းခြောက်တွေထဲ ဖြတ်နင်းလိုက်ရဆိုတော့ ခရီးကမတွင်ဘူး။ နောက်ဆုံးစက်ဘီးကို စီးမဖြစ်တော့တာနဲ့ ရွာတစ်ရွာမှာ စက်ဘီးဝင်အပ်ပြီးကုန်းကြောင်းပြေးကြရတယ်။ သူ့ဆရာရွာကို ရောက်တော့ ညဥ့်တော်နက်ပါပြီ။ ဆရာကတော် မကြည်က တစ်ညတော့လက်ခံတယ်။ သည်ကိစ္စ မုန့်ဖိုပိုင်ရှင် သူဌေးသိရင် သူ့လင် အလုပ်ပြုတ်ဆိုတော့ တခြားရွာကို လွှတ်လိုက်ပြန်လို့ ပြေးကြရတယ်။ တာကူးက ခိုးသာလာရတာပါမုန့်ပဲ ဖုတ်ချင်တယ်။ မိန်းမ မယူချင်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ပဲ ရှိတယ်။ သူတစ်သက်လုံး ငွမ်းထုပ်ကို နမကလေးလို စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာအလကားဖြစ်ပြီလို့လည်း တွေးရှာပါရဲ့။ ငွမ်းထုပ်ကတော့ ရွှေထုပ်ပုတ်ပုတ်ပြပြီး မပူနဲ့လို့ချည်း တွင်တွင်ပြောနေတော့တာပါ။ သမီးသရိကိစ္စကလည်း သေချာမေးတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ငွမ်းထုပ် အလည်

သုပ်တာ မလုပ်တာထား၊ ဖြစ်လာမှတော့ ရေဆုံးရေဖျား ငုတ်မိသဲတိုင်ကိုး။ လွှတ်အောင် ပြေးကြတယ်။ မရပါဘူး။

နှစ်ရက်လား ရှိသေးတယ် ရဲက သူတို့ရှေ့က ရွာက စောင့်နေပြီ။ စက်ဘီးထားခဲ့တဲ့ အိမ်က သတင်းပေါက်တာကိုး။ တာကူးကို ဖမ်းပတဲ့ဖမ်းပတဲ့ ဆိုတဲ့ သတင်းကလည်း စီစီဝေလို့။ ငွမ်းထုပ်ကိုတော့ သူ့မိဘများအိမ် ပြန်ပို့လိုက်ကြတယ်။ ငွမ်းထုပ်ကဆိုတာ ငိုလိုက်တာအွတ်ကျက်ရိုက်ပေါ့။ သူ့ဟာသူ လူချမ်းသာသမီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ရည်ချောမောသူဖြစ်ဖြစ်၊ စကားမပြောတတ်သူလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချစ်ရသူနဲ့ခွဲနေကြရပြီဆိုတော့ ရင်ကွဲမတတ် ငိုရှာတယ်။ ရှိသမျှ သရသံကုန်အော။ အ၊ အာ၊ ဧ၊ ဤ၊ ဥ ၊ ဦ၊ ဧ၊ အဲ၊ ဪ၊ ဪ်၊ အံ၊ အား။

တာကူးကို မြို့သာကြီး ရဲကင်းက ဖမ်းပြီး ရဲအချုပ်မှာထားတယ်။ ငွမ်းထုပ်ကိုတော့ မိဘတွေက ပြန်ထိန်းသိမ်းလိုက်တဲ့သဘောပေါ့။ ရဲစခန်းက တိုင်ကြားသူ မိဘတွေကို လှမ်းခေါ်တယ်။ အမှုရင်ဆိုင်ရမယ့်နေ့က ဦးအောင်လှတို့လည်း မြင်းလှည်းတစ်စီးငှားပြီး မြို့သာကြီးရဲကင်းကို လိုက်ဖို့ ပြင်ကြရပြီ။ အိမ်နဲ့ဆိုင်ကို ဒေါ်သန်းမြ ညီမနဲ့အပ်ပြီး မြင်းလှည်းပေါ်တက်မယ်လုပ်တော့ ငွမ်းထုပ်က မြင်းလှည်းပေါ်ရောက်နေပြီ။ မိဘတွေက မလိုက်ရဘူး တားတော့ ငွမ်းထုပ်ကအူး အူး အား အား အော်တယ်။ တားလေ အော်လေ။ ပြောမရတော့ငွမ်းထုပ်ကို မြင်းလှည်းပေါ်က ဆွဲချကြတယ်။ မလိုက်ရဘူးပေါ့။ တာကူးနဲ့ အတွေ့မခံစေချင်တာပါသလို မတော်တရော် လူးလိမ့်အော်မှာစိုးတာလည်း ပါပါတယ်။

'သမီး မလိုက်ခဲ့နဲ့ အဖေတို့က မြို့သာကြီးကို ဈေးသွားဝယ်မှာ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'အိုး…အား…အား'

'နေခဲ့ပါ သမီးရယ်'

'အဲ…အု…'

ငွမ်းထုပ်က မြင်းလှည်းအမိုးကိုင်းကို လက်ထိုးချိတ်ထား
သေး။ ကျန်တဲ့ လက်တစ်ဖက်က လက်ညှိုးနဲ့ သူ့လည်ပင်းက
ဖြတ် ဆွဲပြတယ်။ ဓားနဲ့လည်ပင်းလှီးပြီး သေပစ်လိုက်မယ်ပေါ့
အာဂ ငွမ်းထုပ်။

အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း ဓားတစ်လက်စီနဲ့ ရှာတာ
သာပေါ့ကွာဆိုတဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့။ နှမစော်ကားတဲ့ကောင် ရဲက ဦး
တာ နှာသုံးကွာပေါ့။ ရဲကင်းသွားမယ် ဆိုတော့ နှမကို ပိုင်းဆွဲကြ
မရပါဘူး။ ငွမ်းထုပ်က သူ့လာဆွဲတဲ့ အစ်ကိုလက်ကို သွားနဲ့
လိုက်တာ မနည်းဘူး။ ငွမ်းထုပ်က မြင်းလှည်းသမားလက်ထဲက
ဇက်ကြိုးကို စုံကန်ဆွဲထားတော့ မြင်းက ထခုန်၊ လှည်းက
ဖျစ်ဖျစ် မြည်ကရော။ ဘယ်လိုမှမရတော့တဲ့အဆုံး ငွမ်းထုပ်ပါ ရဲ
ခေါ်လာခဲ့ရတယ်။

ရဲကင်းရောက်တော့ ရဲအချုပ်မှာ တာကူးက လက်ထိပ်တန်း
နဲ့။ ဦးအောင်လှတို့နဲ့ ရဲနဲ့ စကားတွေပြောဆိုပြီးတော့ ရဲသား
တာကူးကို လက်ထိပ်တန်းလန်းနဲ့ပဲ ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ ငွမ်းထုပ်
သည်မြင်ကွင်းကိုလည်းမြင်ရော သည်တစ်သက် လွဲရပါပြီလို့
သလား မပြောတတ်ဘူး။ ရင်ထဲရှိသမျှ အသံကုန် ကျုံးအော်ရှာတယ်

✣

(၄)

အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိတော့ သရက်ကန်ရွာကြီးက အတော့်ကို ပြောင်းလဲတိုးတက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဆေးရုံ၊ ဆေးပေးခန်းတွေ၊ အထက်တန်းကျောင်းတွေ၊ ဈေးတွေတင် မကတော့ပါဘူး။ မန္တလေးလို၊ မြင်းခြံလို မြို့ကြီးတွေကို တိုက်ရိုက်သွားနိုင်တဲ့ မှန်လုံကားကြီးတွေတောင် ရှိကြပြီ။ ဦးအောင်လှတို့ ဒေါ်သန်းမြတို့ မုန့်တိုက်ကလည်း ဟိုတုန်းကထက် ပိုပြီး ဆဝေဆာဆာ ရှိလာခဲ့ပါပြီ။ လုပ်ငန်းက တွင်သထက် တွင်ကျယ်လာတော့ ကပ်လျက် ခြံဝင်းတစ်ဝင်း ထပ်ဝယ်ပြီး မုန့်တိုက်ကို ချဲ့လိုက်ရတယ်။ အလုပ်သမားတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ပေါ့။

ဦးအောင်လှ၊ ဒေါ်သန်းမြတို့ကလည်း အသက်ကြီးရှာပါပြီ။ ခြောက်ဆယ်ကျော်လို့ ခုနစ်ဆယ် နင်းနေပေါ့ဟာ။ ကျီးစောင့်ကြက်နှင် ဖြစ်တုန်ကြပါပြီ။ မုန့်တိုက်စီးပွားရေးကို တာကူးက ဦးစီးပွဲကိုင်လုပ်နေပြီ။ ငွမ်းထုပ်ကတော့ ဆိုင်အလယ် စားပွဲကြီးတစ်လုံးနဲ့ တယ်လီဖုန်းနဲ့။ ကလေးက လေးယောက်၊ ကလေးလေးယောက်အမေ ဖြစ်လာတာတောင် ငွမ်းထုပ်က ချောတုန်း လှတုန်း။ အသက်အရွယ်အရ ပိုပြီးတော့တောင် ခန့်လာပါသေးတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တာကူးက သူ့ဆရာ ကိုကံအေးကို မုန့်တိုက်မှာ မန်နေဂျာခန့်ပြီး အစစအရာရာ မျက်နှာလွှဲရအောင် တာဝန်ပေးထားလို့ တာကူး[illegible] သိပ်ကြီးတော့ မပါရပါဘူး။ ငွေကြေးကိစ္စ၊ နယ်ကငွေခံတဲ့ကိစ္စလော[illegible] လုပ်ရတော့တာပါ။ လူကလည်း ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပိန်ပိန်ကပ်ကပ်[illegible] မည်းခြောက်ခြောက် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဝလာလိုက်တာကလည်း ဂုတ်ပိုးကြီးတွေတောင် နှစ်ထပ်တက်လို့၊ ယောက်ဖတွေကလည်း သူ့အိုး သူ့အိမ်တွေနဲ့ ဖြစ်သွားကြပြီ။ အခုတော့ တာကူး ခြေ၊ တာကူး လက်။ ချစ်လိုက်ကြတာလည်း တုန်လို့။

ဖြစ်ပုံက ထူးဆန်းတယ်။ ရဲကင်းမှာ သူ့ချစ်သူ တာကူး[illegible] လက်ထိပ်တန်းလန်းနဲ့ မြင်သွားတဲ့ နေ့က ဂွမ်းထုပ်ခမျာ ထွက်နိုင်သ[illegible] အသံနဲ့ ကျူးအော်ခဲ့တယ်။ သည်မှာတင် လည်ချောင်းထဲက ထွက်[illegible] တဲ့အသံက ခါတိုင်းလို အ၊ အာ၊ အိ၊ အီ တွေ မဟုတ်တော့ဘူး[illegible] အချစ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ တစ်သက်လုံး မြုံနေတဲ့ အသံထွက်[illegible] ဌာန်တွေအားလုံးကို ချိုးဖွဲ့ပစ်လိုက်ပုံရပါရဲ့။ ရှိသမျှ အားနဲ့ ညှစ်[illegible] လိုက်တဲ့အခါ မွေးကတည်းက ပါလာတယ်ဆိုတဲ့ စကားမပြောတ[illegible] ခြင်းဟာ တစ်ခန်းရပ်သွားခဲ့တယ်။

'တာကူးကို မဖမ်းကြနဲ့'

ပွင့်ထွက်လာတဲ့ အသံက လူကောင်းပကတိလို အော်လိုက်သံ[illegible] တော့ မိဘများ အံ့ဩသွားကြတာထား။ တာကူးက လက်ထိပ်တ[illegible] လန်းနဲ့ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တာထား။ ဂွမ်းထုပ်တောင် သူ့ကို[illegible] သူ လန့်သွားခဲ့တယ်။ မိဘတွေဆိုတာ ဝမ်းသာကြလွန်းလို့ တုန်[illegible] တာကူးကြောင့် သူတို့သမီး အသံထွက်ရတာပါရယ်လို့ ချက်ချင်း[illegible]

[illegible]ကြောင်းက ပြန်ထုတ်လာကြတယ်။ အမှုကို ပိတ်လိုက်ကြတယ်။ မင်္ဂလာ[illegible]ကြီး ကျင်းပပြီး ခန်းကြီးနားကြီးနဲ့ ပေးစားကြတယ်။ တစ်နယ်လုံး [illegible]သိမ့်ခါပါရောလား။

အခုတော့ တာကူးနဲ့ ဂွမ်းထုပ်တို့ အိမ်ထောင်သက် အနှစ်နှစ်ဆယ် [illegible]ကြပါပြီ။ သားသမီးလေးယောက်တောင် ပွားစီးခဲ့ကြပေါ့။ အဲသည် [illegible]ကစပြီး တာကူးလည်း ကောင်းကောင်းမနေရပါဘူး။ ဂွမ်းထုပ်က [illegible]ကားများလွန်းလို့ နားပူသံကျပ်က လွတ်စေတော့ရယ်လို့ နားပေါက် [illegible]မ်းဆို့ရတာ အနှစ် နှစ်ဆယ် ရှိပေါ့။

တာကူးက 'ငါ့မလဲ လူနဲ့မညား စကားများတဲ့ ကဏ္ဍဝါနဲ့ [illegible]သွားပါရောလား' လို့ ညည်းရှာတယ်။

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ မန္တလေး Icon မဂ္ဂဇင်း။

✣ ✣ ✣

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘယားအိတ်

ခင်ခင်ထူး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘယားအိတ်

(၁)

ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ကျကာစ တိုက်ခန်းငှားနေခဲ့ဖူးတယ်။ မန္တလေး မြို့ရဲ့ အနောက်တောင်ထောင့်မှာ မြစ်မဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး တိုက်ခန်း [illegible]တ ဆောက်ပြီးစဆိုတော့ ကျွန်မတို့လည်း နောင်မှ ရောက်ရား [illegible]လောဆယ်တော့ တိုက်ခန်းငှားနေကြရအောင်ရယ်လို့ ဆုံးဖြတ် [illegible] နေခဲ့ကြတာပါ။ အကြောင်းနှစ်ချက်လည်း ရှိပါရဲ့။ တစ်ချက်က [illegible]အိမ်နဲ့ မဝေးလှတာရော၊ နောက်တစ်ချက်က စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ် [illegible]တတ်တဲ့ ကျွန်မအိမ်သား ဆရာနေ့ အဖို့ရာရော စဉ်းစားရလို့ပါ။ [illegible]အိမ်နဲ့ တိုက်ခန်းနဲ့က ခြောက်ဖာလုံလောက်ဝေးလို့ သွားချင်တဲ့ [illegible] နေ့နေ့ညည သွားနိုင်တယ်။ ဆရာနေ့အဖို့ရာဆိုတာက မြို့ထဲမှ [illegible]ချင်ပြီဆိုရင် တိုက်ခန်းရှေ့ တာရိုးကိုတက်၊ တောင်ဘက်ထိပ် [illegible]တ်က ထွက်လာတဲ့ လိုင်းကားကို စောင့်စီးနိုင်တယ်။ ကျွန်မက [illegible]င်းဆရာမဘဝရှိသေးတယ်ဆိုတော့ နေ့စဉ် မနက်ဖက် ကျောင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သွားတော့လည်း စက်ဘီးနဲ့၊ ဈေးသွားချင်တော့လည်း စက်ဘီးနဲ့၊
လေး လိုသဟဲ့ ညာလေး လိုသဟဲ့ဆိုတော့လည်း စက်ဘီးနဲ့ဆို
အဆင်ပြေတယ်။ သည်လိုနဲ့ တိုက်ခန်းငှားနေဖြစ်တယ် ပြောပါ

သည်လို လူနေတိုက်ခန်းတွေ မှိုကျင်းထသလို ပေါ်လာ
လည်း အကြောင်းရှိတယ်။ သည့်ရပ်ကွက်တစ်ဝိုက် ပြန့်ကျဲ
ကျူးကျော်တဲတွေကို ဖျက်သိမ်းပြီး တဲပေါ်က တိုက်ပေါ်တင်
ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်နဲ့ ပေါ်လာတာပါ။ နေ့ချင်းညချင်း ဆိုသလို
ကလေးတွေ ဖျက်၊ ဆောက်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းတွေပေါ် နေခွင့်
စာရွက် တစ်ထွာ တစ်ညှိနဲ့ ရောက်လာကြသူတွေ များတယ်။
တော့ ဆည်နားတစ်ဝိုက် ဖြစ်သလို တဲထိုးနေခဲ့ကြသူတွေ
လူစုလူလုံးမကွဲကြတော့ဘဲ ချက်ချင်းကြီး နတ်မလိုက်သလို တို
ရောက်ကြရတာဆိုတော့ ရွာလုံးကျွတ် တိုက်ခန်းတွေပေါ်
လိုက်ကြီး ရောက်နေကြသလိုပဲ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့လည်း အံ့သြ
တစ်ခြားတိုက်တွေအကြောင်းတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်
ငှားနေကြတဲ့တိုက်က လူတွေက မန္တလေးကို အကြောင်းအမျိုးမျိုး
ရောက်လာကြသူတွေပါ။ ကနဦး ရောက်နှင့်ကြသူတွေက နည်း
လေး အိုးသားအိမ်သားကျပြီ ဆိုတာနဲ့ ရွာကလူတွေ ခေါ်ကြ
လာခဲ့ကြပေါ့။ သည်လိုနဲ့ တစ်ယောက် တစ်ယောက် ချိတ်မိကြ
တစ်နေရာတည်းမှာ စုနေကြသူတွေဆိုတော့ တစ်ရွာတည်းက
ချည်း ဖြစ်နေတယ်။ မြင်းခြံလား တောင်သာလား မမှတ်မိတော့
အဲသည်ဘက်နယ်က တောသူတောင်သားတွေ များတယ်ပြောပါ
သဘောကောင်းကြတယ်။ မန္တလေးလို မြို့ကြီးကို ရောက်လာ

သိ တောသူတောင်သားများ သဘာဝ စကားပြောရင် ကျယ်
လောင်လောင် ပြောတတ်ကြတယ်။ ရင်ထဲရှိတာ ပိုးပိုးပေါက်
ပြောတာများ တစ်ဘက်သားမခံချင်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး
မျိုး။ မြို့မှာကြုံသလို ကျသလို လုပ်စားမယ် ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့
လာကြသူတွေဆိုတော့ ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါး လက်တွင်း
ရင် ပျော်နေကြတော့တာ။ တောသံ တောဟန်တွေ မပျောက်ကြ
ဘူး။

'ကျုပ်တို့ရွာမှာ မိုးလင်းရင် ပက်ဆပ်မြင်ရသာမှတ်ဘူး ဆရာမ
နှယ်၊ မန်းလေးကျမှ ယောက်ျားဆိုက်ကားနင်းလို့ ဘောက်လုပ်လို့
လက်ထဲ ပက်ဆပ်ကိုင်ရသာ။ ကျုပ်ယောက်ျားက ဆိုက်ကား
အပေါင် ယူနင်းသာ'

'နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ'

'ကျုပ်နာမည်လား ကျုပ်ယောက်ျား နာမည်လား'

'နှစ်ယောက်စလုံးပေါ့'

'ကျုပ်က ဖွားစုံတဲ့၊ ကျုပ်ယောက်ျားက ကျန်ကောင်း'

'နာမည်တွေက ဆန်းတယ်နော်'

'ဆန်းဆို ဆရာမနှယ် ကျုပ်အမေက ကလေးချည်း ခုနစ်ယောက်
ခဲ့သာမှာ ကျုပ်က နကျယ်အိမ်ရှံ့ပိတ် အထွေးဆုံး၊ ကျုပ်မွေးတဲ့
သားသမီးတွေ ဖွားသမျှ စုံစုံလင်လင်အဖတ်တင်လို့ ကျုပ်ကို
ည့်သာ၊ ကျုပ်ယောက်ျားကျတော့ သူ့မအေက အရင်မွေးတဲ့
တွေ တစ်ယောက်မှ မဖတ်မတင်ဘူး၊ သည့်တစ်ခါ ကလေး
ကောင်းကောင်းကျန်ရှေ့ဆိုပြီး ကျန်ကောင်း မှည့်သာ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူတို့မှာ အဲသလို အညာလေ ရွာလေ ထူးထူးဆန်းဆန်းစကား တွေ ရှိတာတ်ရဲ့။ ကျွန်မတို့ငှားနေတဲ့ တိုက်တန်းလျားအပါအဝင် ဆောက် ထားတဲ့ တိုက်တွေက မြစ်တာရိုးခြေအနိမ့်ထဲမှာ ဆောက်ထားတာဆို တော့ အောက်နှစ်ထပ်က တာရိုးကြီးပိတ်နေသလို ဖြစ်နေတယ်။ အပေါ်နှစ်ထပ်က မြစ်လေရတာရော၊ မြင်ကွင်းကောင်းတာရောဆိုတော့ ကျွန်မတို့က အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ငှားနေကြတာပါ။ တိုက်က ဆယ်ခန်းတွဲ လေးထပ်ဆိုတော့ အခန်းလေးဆယ်၊ အိမ်ထောင်စု လေးဆယ်ပေါ့။ သည်လေးဆယ်ထဲမှာ တက္ကသိုလ်ဆရာလင်မယား၊ ရှေ့နေလင်မယား ဓာတ်မင်းသားမိသားစုနဲ့ ကျွန်မတို့စာရေးဆရာ လင်မယားတို့လောက် သာ သူစိမ်းပါတယ် ပြောပါတော့။ ကျန်တာ သူတို့နယ် သူတို့ရွာတွေက လူတွေချည်းပဲ။ တစ်ရွာတည်းက ဆိုပေသိ ကျေးရွာချင်းနီးလို့၊ ဆွေမျိုး နီးစပ်တော်ကြလို့ ရောက်လာကြသူတွေလည်း ရှိတာပါပဲ။ ရွာမှာ မပြေလည်ကြတော့ ရောက်နှင့်သူကခေါ်ရင် ရွာက ပိုင်ဆိုင်တာလေး ရောင်းချပြီး ပြေးလာကြပုံပေါ်ပါတယ်။

'မဖွားစုံက ဘယ်ရွာကတုံး ကျွန်မလည်း မြင်းခြံသူပဲ'

'မြင်းခြံရောက်ဖူးပ၊ ကျုပ်တို့က တောင်သာအနောက်ထဲကျမှာ ပေါ့၊ ရွာနာမည်က တဲတော်ကုန်းတဲ့၊ ကျုပ်တို့ မိဘများ ပြောသာ လောက်တော့ ရှေးက ဘုရင်ဆိုလား တိုင်းခန်းလှည့်ရင်း ကျုပ်တို့ ရွာနားရောက်တော့ တဲနန်းကြီးထိုးနေတာ၊ အဲသာနဲ့ တဲတော်ကုန်း ဖြစ်ရသာ'

'ဘယ်ဘုရင်တဲ့တုံး မဖွားစုံရဲ့'

'မပြောတတ်ပေါင် ဆရာမရယ်၊ ဘုရင်တွေကလည်း ပဒူအုံ ...တိုက်သလို အများသား။ ကျုပ်တို့ အခန်းဘေးက မဲညိုမတို့က ...ပ်တို့ ရွာရဲ့အနောက်က ရွာနာမည်က တကောင်းကွဲ။ ရှင်ဘုရင် ...ကောင်း ကျကွဲလို့တဲ့။ ကျုပ်တို့ မြောက်နားရွာကျတော့ ထီး ...တော်တဲ့။ ထီးကြက်တော်ဆိုသာလည်း ဘုရင့်ထီးလို့ ပြောသာပဲ'

မဖွားစုံက ကျွန်မတို့ အောက်ထပ်က တစ်ခန်းခန်းမှာ နေသူပါ။ ...အခန်းရယ်လို့ ပြောဖို့တော့ ခက်တယ်။ ကျွန်မ ဘယ်အခန်းမှ ...ဆင် မရောက်ဖူးတာလည်း ပါပါတယ်။ အိမ်သူ မိန်းမသားတွေ ...လည်း သူတို့နဲ့အတူ နေရပြီဆိုတော့ နာမည်နဲ့လူ တွဲမိအောင် ...ပေါက် မှတ်ထားရတာ များတယ်။ အသားညိုညို၊ စကားပြော ...၊ အကျီရင်ဖုံး ကြယ်သီးတပ်တွေနဲ့ချည်းကိုး။ မဖွားစုံက ရက် ...တ်သတဲ့။ ဝါကောက် မိုင်းငင် ချည်ချ ရက်ကန်းတန်းဆင်တတ် ... အနှိပ်အနင်းလိုတော့လည်း ခေါ်ပေါ့တဲ့။ ဖအေက ရွာမှာ ...သည်တဲ့။

'အဖေ့ကို ကျုပ်အဆင်ပြေပြီ၊ မြို့မှာ တိုက်နဲ့နေရပြီ လာခဲ့ပါဆို ...လာဘူးလေ၊ ရွာမှာ အနှိပ်သည်က ငါပဲရှိသာတဲ့၊ မဟုတ်သာ ... ဘယ်လိုလူကမှ ခေါ်မနှိပ်နိုင်ဘူး၊ ညောင်းလို့ ပုံကျကာမှ ...ရော အနှိပ်မခံကြဘူး၊ ပက်ဆပ်ထွက်မှာစိုးလို့၊ တောသူ တောင် ... ညောင်းဖို့လည်း အချိန်မရပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ရွာတွေမှာက ...ာင်း ယာခြောက်ဆိုတော့ မငတ်ရုံတမယ် နေ နေကြရသာရယ်၊ ...တို့တောင် မြို့ရောက်လို့ လက်ဖက်တစ်ရိုး ကွမ်းတစ်ရိုး နေနိုင် ...'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ကျွန်မတို့ မိဘများ ရွာတွေလည်း သည်လိုပါပဲ မဖွားခဲ့ မိုးမကောင်း ချောင်းမစီးပါပဲ သားသမီးရှိသလား'

'သမီးချည်း သုံးယောက်၊ သားမမွေးဘူး၊ ကျုပ်ပဲ မှားသလား ကျုပ်ယောက်ျားဘက်ကပဲ မှားသလား မပြောတတ်ပါဘူး၊ မှားသာတဲ့၊ သားယောက်ျားလေး မရနိုင်ဘူးတဲ့၊ သားယောက်ျား မမွေးမယ့်အတူတူ ရွာက ခွေးထီးနှစ်ကောင် ခေါ်လာပြီး သား သာပဲ'

'ခွေးတွေက ဘယ်မှာတုံး၊ ဟုတ်ပါရဲ့ ကျွန်မတို့ တိုက်ခန်း ခွေးတွေချည်းပဲ'

'ခွေးနှစ်ကောင်က အောက်မှာလေ၊ ပွေးကြီးတဲ့၊ ပွေးလေး ခေါ်ကြည့်လိုက်၊ အင်မတန် ခင်တတ်သယ်၊ ဆရာမအပေါ် ပတာ တက်လိမ့်မယ်'

ကျွန်မဖြင့် ပွေးကြီး ပွေးလေး ဘယ်ဟာလဲသာမသိတယ်၊ တိုက်လုံးမှာ ခွေးတွေ မနည်းလှဘူး။ ခွေးတွေဆိုလို့ နိုင်ငံခြား မျိုးစပ်ခွေးတွေ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ လမ်းတွေပေါ်မှာ လေလေလွင့် ရှိနေတတ်တဲ့ ခွေးတွေပါ။ ပတပ်ထိုး တက်လိမ့်မယ်ဆိုလို့ ပွေး ပွေးလေး နာမည်တွေ စိတ်ထဲ မှတ်ထားလိုက်မိတယ်။ မခေါ်မိ ပါ။

✤

(၂)

တိုက်ခန်းဖွဲ့စည်းပုံကို ကျွန်မပြောခဲ့ပါပြီ။ တိုက်အပေါ်ထပ်မှာနေ ဘာ တောင်ဘက် လှေကားက ဆင်းတော့လည်း ဖြစ်တယ်။ ဘက် လှေကားက ဆင်းချင်တော့လည်း သေချာတာက ဘယ် မှ ခွေးမလွတ်ဘူး။ တိုက်လှေကားတွေရဲ့ ထုံးစံ ကွမ်းသွေး ဘူး။ အမှိုက်တွေဆိုတာလည်း အချဉ်သာရှိပြီး အကောက်အပြု တော့ (ဘယ်သူကမှလည်း ထွက်မလှည်းလေတော့) များချင် များနေတော့တာပါ။ ကွမ်းတံတွေးနဲ့ အမှိုက်လှေကားကို သုံးဆစ် တက်မှ အပေါ်ထပ်ရောက်တယ်။ သုံးဆစ်ချိုး ဆင်းမှ အောက် ရောက်တယ်။ ကျွန်မ ကျောင်းသွားဖို့ဆင်းဆင်း၊ ကျောင်းကပြန်လို့ တက် သုံးဆစ်စလုံးမှာ အသက်အောင့်ထားရတယ်။ အဆိုးဆုံးက သုံးဆစ်ချိုးကို သုံးခါ အသက်အောင့်ထားရတာ ထားပါ လှေကားတစ်ထစ်ဆီမှာ ခွေးတစ်ကောင်နှုန်းနဲ့ ကန့်လန့်အိပ်နေ ခွေးတွေကို မနင်းမိအောင် သတိထားရသေးတာပါ။ တောင် လှေကားအောက်ဆုံးထပ် ထောင့်ခန်းမှာ အဆောင် သသယာရေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ နေတာဆိုတော့ ကျွန်မ ကျောင်းသွားတဲ့ စက်ဘီး အောက်ဆုံးထပ်က ဥက္ကဋ္ဌ အခန်းမှာ ထားရတာပါ။ သူကလည်း တဲတော်ကုန်းသားပဲ။ စက်ဘီးထုတ်ရင်း တစ်ခါတော့ ညည်းမိတယ်။

'ဥက္ကဋ္ဌ ခွေးတွေ လုပ်ပါဦး'

'ဘယ့်နှယ့် ဥက္ကဋ္ဌ ခွေးရမှာတုံး ဆရာမရဲ့ သူများခွေးတွေ'

'သူများခွေးဆိုတော့လည်း စည်းကမ်းလုပ်လေ ဥက္ကဋ္ဌရဲ့'

'ခွေးကို ဘယ့်နှယ့်လုပ် စည်းကမ်းလုပ်ပါ့မတုံး ဆရာမနှယ်'

'ခွေးပိုင်ရှင်တွေကိုပေါ့'

'ဆရာမနှယ်၊ တိုက်က လက်ရှိခွေးတွေရော တစ်ခြားတိုက် က ခွေးနေလခွေးလွင့်တွေရော သည်မှာ လာစုကြသာဗျ၊ ခွေးပိုင် ဘယ်လိုလုပ် ရေစစ္စရိုလုပ်မှာတုံး၊ ကျုပ်လည်း မောင်းချသာပဲ ဘူးဗျာ၊ မိုးများရွာတဲ့နေ့ဆိုရင် ခွေးတွေက ကျုပ်ဆိုင်က ဆန်အိတ် ပေါ်တောင် တက်အိပ်ကြသာ ဆရာမရဲ့၊ ကျုပ်တို့ ခုတင်အောက် ခွေးနှစ်ကောင် သုံးကောင် အမြဲရှိသယ်၊ ကျုပ် အခန်း မီးဖိုချောင် ဝင်ပြီး ကလေးမွေးတဲ့ ခွေးသအုပ်မတောင် ရှိသဗျာ၊ ကိုင်း၊ ဘယ့်နှယ် လုပ်မတုံး၊ ခွေးက သည်ယိုဗျ၊ သည့်တိုက်ခန်းမှာ နေကြသူတွေ တဲပေါ်က တိုက်ပေါ်သို့ အစီအစဉ်နဲ့ ရောက်လာကြသာကိုး ဆရာမ သူတို့တဲကလေးတွေဖျက်ပြီး တိုက်ပေါ်တက်နေကြသာပေသိ သူ မွေးထားတဲ့ခွေးတွေက တိုက်ခန်းရသာ မဟုတ်ဘူးကိုး၊ သည် သခင်နဲ့ နီးတဲ့နေရာ ပုံတော်သလို ခိုနေကြသာပဲ'

'ခွေးတွေကတော့ တိုက်ခန်းမရဘူးပေါ့ ဥက္ကဋ္ဌရယ်၊ အခု လှေခါးထစ်တွေမှာ အိပ်နေကြတာဆိုတော့ ခက်သားပဲ၊ ခွေးတွေ

နင်းမိရင် အကိုက်ခံရမှာကရှိသေး၊ ခွေးစော်တွေကလည်း နံလိုက် လွန်ရော'

'ခက်သားပဲ ဆရာမရဲ့၊ ဆရာမတို့လို အပြင်သူစိမ်းက ရှိလှ ခန်းပေါ့၊ ကျန်တဲ့ အခန်းသုံးဆယ်က ကျုပ်တို့ရွာက ဟာတွေ၊ နေကြတုန်းက မွေးထားသမျှ ခွေး၊ တစ်ခန်း နှစ်ကောင်ကျနဲ့ပဲ ဗျာ၊ အကောင်ခြောက်ဆယ်၊ တစ်ခြားက ညှော်ခွေး ဆယ်ကောင် ပေါင်းတော့ ဘယ်လောက်ပါလိမ့်။ ဆရာမ မိန်းမတွက် ကြည့်စမ်းပါဦး'

'ခုနစ်ဆယ်'

'ကိုင်းဗျာ၊ ခွေး အကောင် ခုနစ်ဆယ်၊ ကျုပ်က ဘယ့်နှယ့်လုပ် ရှင်း လုပ်လို့ရမှာတုံး'

အဆောင်သာယာရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ လုပ်နေတဲ့ ကိုချစ်မုန်းက ။ တိုက်ခန်းတွေမှာ သူတို့တစ်တွေ နေခွင့်ရကြတော့ ကိုချစ်မုန်း လူကြီးခန့်ကြတယ်။ ရက်ကွက်ရုံးကလည်း အသိအမှတ်ပြုထား တော့ ကိုချစ်မုန်းက လည်ကတုံးအင်္ကျီ ဘယ်တုန်းကမှ မချွတ်ဘူး။ အိတ်ကပ်ထဲမှာ မှင်နီ မှင်ပြာဘောပင်နှစ်ချောင်းက ပြူးပြူးပါလို့။ သားတွေကတော့ သူတို့တင်ထားတဲ့ လူကြီးပေမယ့် မုန်းခေါ် များတယ်။ ကိုချစ်မုန်း ရွာကရောက်စတုန်းက ဆိုက်ကားနင်း တယ်။ နောက်မှ အိမ်ဆိုင်ကလေးတည်ပြီး တိုက်ခန်းစလစ် င်းအဝယ်လေး ဘာလေးလုပ်လို့ အဆင်ပြေရာက ဆိုက်ကား သတဲ့။ ကိုချစ်မုန်းတို့ မိသားစုက သဘောကောင်းတွေ။ သည် ကလည်း အားကိုးရပါပြီ။ အိမ်ဆိုင်ကို သည်ကလေးမတွေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တာဝန်ယူကြတယ်။ ကိုချစ်မုန်း မိန်းမက မပေါ်ရွှေတဲ့။ မပေါ်ရွှေ သူ့အခန်းအုတ်နံရံမှာ ဗလာစာရွက်နဲ့ စာရေးကပ်ထားတယ်။

'လူကြီးလက်မှတ်ထိုး သုံးထောင်'တဲ့။ ကိုချစ်မုန်းက လူကြီး ဆိုတော့ ထောက်ခံစာတွေ ဘာတွေမှာ တစ်ဆင့် လက်မှတ်ထိုး ရတာ ရှိတယ်။ 'တစ်ချို့က လက်မှတ်သာလိုချင်သာ မသိတာ ရေးထားရသာ ဆရာမရေ'လို့ ပြောဖူးတယ်။ သူတို့အခန်းကျဉ်းထဲ စက်ဘီးထားရင်လည်း စက်ဘီးထားခ လကြေးယူတတ်ပါရဲ့။ စက်ဘီးအပ်ခတော့ မယူရှာပါဘူး။ ပြောတာလည်း ကြည့်ဦး။

'ဆရာမ စက်ဘီးတော့ ဘေးမဲ့ပါ ဆရာမရယ်၊ ကျောင်းဆရာ ဆိုတော့ ပက်ဆပ်မယူပါဘူး'

ကျွန်မက စက်ဘီးထုတ်တိုင်း ခွေးကိစ္စတွေ ပြောလွန်း ကိုချစ်မုန်းက အားပဲနာလို့လား၊ စိတ်ပဲတိုလို့လားတော့ မပြော ဘူး။ တစ်ခါတော့ ပြောလေရဲ့။

'ကိုင်းပါဗျာ၊ ဆရာမ ဒီလောက်ဖြစ်နေမှဖြင့် ကျုပ် ခွေးအ အဝေး ခေါ်ကြည့်ပါဦးမယ်'တဲ့။

ခွေးကိစ္စ အဆောင်လူကြီး တစ်ချို့နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပါဦးမယ် ပြောတာပါ။

✣

(၃)

ကျွန်မဖြင့် တိုက်ခန်းမှာ သုံးလေးနှစ်နေခဲ့ပေသိလို့ ခွေးအစည်း ခေါ်တာ တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ရပါဘူး။ သည်လိုပဲ ခွေးတွေနဲ့ ငြိမ်း မှာ အတူယှဉ်တွဲနေခဲ့ရတာနဲ့ ပြီးခဲ့ရတာပါ။ ခွေးတွေက ဘယ်သူ့ သွားလို့၊ သည်ကလေးတော့ ထွက်ဆွဲလို့ ဆိုတာတော့ မရှိဘူး။ ပေါက်ထားလို့ ကိုက်ချင်ခဲချင်တဲ့ ခွေးသားအုပ်မတွေကလည်း တော့ စိတ်ကို ဒုံးဒုံးချလို့တော့ မရဘူးပေါ့လေ။ ငေါက်ရ လှန့်ရတာ လုပ်ရတယ်။ ခွေးတွေများသလောက် နာမည်တွေလည်း ရှိတယ်။ နာမည်ခေါ်တာ မဟုတ်ရင် မဟုတ်တဲ့ခွေးက ခေါင်းတောင်မငဲ့ တိုက်အောက်ဘက် မြေညီခန်းတွေရှေ့ တာရိုးခြေမှာ ရုပ်ဝတ္ထု ပဲ ရှိတယ်။ တစ်မျိုးက ပလတ်စတစ်မိုးကာစကလေး ဖုံးထားတဲ့ ကားတွေနဲ့ တစ်မျိုးက ခွေးစာကျွေးတဲ့ ခွေးအင်တုံတွေပါ။ အင်တုံ အကောင်းတွေ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ခွေးစာ အရည်ကလေး ကလေး တည်ရရုံ အင်တုံကွဲ၊ အိုးကွဲ ပက်လက်ကလေးတွေ တယ်။ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ခွေးရှင်က ဘယ်သူ့ရေ ဘယ်ဝါရေ ခွေး ည် တပ်ခေါ်လိုက်ရင်တော့ ခွေးတွေက သိကြပြီ။ လှေကားထစ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တွေပေါ် ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းဆန့်၊ လက်ပေါ် မေးစေ့တင်ပြီး အိပ် ကြရာက တဝုန်းဝုန်း ပြေးဆင်းကြတော့တာပဲ။ ဟပ်ထိုးလဲ စားကြ၊ မာန်ဖီကြ၊ ကိုက်ကြခဲကြ၊ နပမ်းလုံးကြ၊ ပြီးရင်လည်း သွားကြတာပါပဲ။ ပြီးရင် လှေကားထစ်တွေပေါ် ပြန်တက်သွား ပြန်ရော။

ထူးဆန်းတာက သည်တိုက်ခန်းက အခန်းစုံမှာနေကြတဲ့ ချင်း၊ တစ်ရွာတည်း တစ်နယ်တည်းက လာကြသူချင်းဆိုတော့ မရှိတော့ တစ်ဦး ဖေးဖေးမမ ရှိကြပါရဲ့။ တစ်ပင့်တစ်မ ရှိကြ ခွေးကိစ္စ ခွေးစာကျတော့ သည်းမခံတတ်ကြဘူး။ ဆိုပါတော့။ ဆိုရင် သူ့ခွေးရယ်လို့ ကျွန်မသိသလောက် ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ သူချစ်တဲ့ ခွေးငါးကောင်လောက်ကို နေ့ခင်းစာ အမြဲကျွေးလေ့ ရှိ ဒါကို ကျွန်မက သိလို့ရယ် မဟုတ်ဘူး။ မမဲညို ခွေးစာကျွေး ကျွန်မ ကျောင်းမသွားရတဲ့ ရက်တွေမှာ အပေါ်ဆုံးထပ် ဝရန် လှမ်းမြင်ရလေ့ ရှိလို့ပါ။ မမဲညို ခွေးစာကျွေးရင် တစ်ခြားခွေး မပါဘူး၊ သည်ငါးကောင်ပဲ။ တစ်ခြားခွေးတွေ ဝင်လာမှာစိုးလို့ ရဲ့။ သူ့အရပ်လောက်ရှိတဲ့ အဝေရာပင်သား တုတ်ရှည်ကြီးတစ် ကိုင်ပြီး စောင့်နေတတ်တယ်။ ကျွန်မက အပေါ်ထပ်က လှမ်း မြင်ရတဲ့အခါ တစ်ခါတော့ မမဲညိုကို မေးကြည့်ဖြစ်တယ်။

'မမဲညိုက ခွေးတွေ ဒကာ် တော်တော်ခံတယ်နော်၊ ကျွေး လည်း သည်ငါးကောင်ပဲ၊ မမဲညို ခွေးတွေလား'

မမဲညိုက အသံကြားရာ ကျွန်မကို မော့ကြည့်ရင်း ပြော

'ဘယ်က ကျုပ်ခွေးတွေရမှာတုံး၊ ခွေးတော့ ရှိခဲ့ဖူးပါရဲ့ က

သေပြီ၊ တာရိုးပေါ် ပြေးတဲ့ လိုင်းကားမောင်းတဲ့ ကောင်တွေလေ၊ သည် မဲခေါ်ကြသာနဲ့ ကျုပ်ခွေးကို တိုက်သွားသာ သေပါရော ၊ သည်ခွေးငါးကောင်က ကျုပ် သဒ္ဓါလို့ ကျွေးတဲ့ ခွေးတွေ။ ပ်အပေါ် ကောင်းတဲ့ ခွေးတွေ'

'ဘယ်လို ကောင်းတာတုံး မမဲညိုရဲ့'

'ကျုပ် မနက် မနက် ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ပဲပြုတ်ရောင်းထွက်ရင် လင်းသေးဘူး ဆရာမရဲ့၊ သည်ငါးကောင်က ကျုပ်အခန်းဝက တ်သာနဲ့ ဘယ်ဆီ ဘယ်မှာ အိပ်နေမှန်းမသိရပေသိလို့ ကျုပ်မှ ရိုးပေါ် ရောက်သာနဲ့ ငါးကောင်စလုံး ကျုပ်ရှေ့က ရောက်နှင့် ပြီ၊ မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲ ကျုပ်ကို တစ်ခြားက ခွေးတွေလိုက် မပူနဲ့၊ သည်ငါးကောင်က အသေခံကိုက်ကြသာရယ်၊ မိုးလင်းလို့ က်တဲ့နေရာက ပြန်ကြတော့ဆိုတော့မှ ပြန်ကြသာ၊ ပြန်တော့လည်း ကို ခမ်လှမ်းလှမ်းက ရပ်ကြည့်နေကြသေးသာ'

'မမဲညိုကို ခွေးတွေက တော်တော် ချစ်ကြတာပါကော'

'ချစ်လှချည့်ပေါ့ ဆရာမရယ်၊ အိမ်ကလင်တောင် ခွေးလောက် ကိုးရဘူးရယ်၊ တစ်ခါတော့ ပြောရသယ်၊ မောင်မင်း ဘယ်နှခါ စောထဖူးလို့တုံးလို့၊ သည်ခွေးတွေက ကျုပ်အပေါ် ကောင်းတော့ ကလည်း ကျွေးသလေ'

သည်အချိန်မှာပဲ မီးသွေးနှစ်တွေ အိုးနဲ့ထည့်လာတဲ့ မဆင့်တုံးက ကြီးမပြီး ထွက်လာတယ်။ အိုးထဲက မီးသွေးနှစ်တွေကို လက်နဲ့ဆုပ် ရင်း တာရိုးခြေမြေပြန့်မှာ စီစီရီရီ လှမ်းတယ်။ ကျွန်မက မီးသွေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘယ်လို လုံးတာလဲလို့ စပ်စုတော့ မီးသွေးမှုန့် ထမရေနဲ့ လုံးတာပဲတဲ့ ရွှံ့စေးကလေးထည့်လုံးရင် ပိုကောင်းသတဲ့။ ဒါပါပဲ။ မီးသွေးလုံးတေ တွေ စီလှမ်းပြီးတော့ မမဲညိုကို လှမ်းပြောတယ်။

'မိညို၊ ညည်းခွေး ကိစ္စပြီးရင် ခွေးတွေ မောင်းထုတ်လိုက်တော့ ငါ့မယ် နေလေးပွင့်တုန်းလှမ်းရသာ၊ တစ်နေ့က ညည်းခွေးတွေ နင်း မီးသွေးလုံး အလုံးငါးဆယ်လောက် ဖွာထွက်ကုန်တယ်၊ ညည်းတို့ ဖြစ်ရလေအေ၊ အိမ်မရှိ ခွေးမွေး၊ သည်ကြားထဲက ခွေးကပဲ လင် ထက် ကောင်းသယ်ဖြစ်ရသေး၊ ညည်း နဂိုက ခွေးယူပါ့လား၊ ဘယ် နှယ့်ကြောင့် ငါ့မောင် သောင်းစိန် ယူရသာတုံး'

'ခွေးယူမလို့ပဲတော်ရေ့၊ တော့်မောင်က ကျုပ်ကို ကြိုက်လှချည် ရဲ့ ဆိုလို့၊ ဆရာမနှယ် လင်ယူမှားသာတော့ မပြောနဲ့တော၊ ယူထား လင်မို့လို့ပါတော်၊ တည်မိတဲ့ဘုရား လင်းတနား နားဆိုသလို ဆိုက်ကားသာ နင်းသာ၊ ဒင်းများ သူများဆိုက်ကားလို အိမ်ပြန် ပက်ဆပ်ပါသာမှုတ်ဘူး။ ကျုပ် ကောက်ညှင်းပေါင်းခုလို့ပေါ့ ဆရာ နှယ်၊ လူက လူပျင်းလူပေါ့၊ ကျုပ်က လှပ်လှပ်ကလေးရယ်၊ ကောင်း ကင်လွှင့်ချင်နေသာ'

'ညည်း ကောင်းကင်တက်တော့ လူတွေက အောက်မေ့မှာပေါ့ ချီးစားစုန်း တိမ်ညွန့်တက်စားသယ်လို့'

'တော် ဘာစကားပြောသာတုံး၊ ကျုပ်များ ဘာအောက်မေ့လို့တုံး တွေ့လား သည်မှာ တုတ်၊ မဆင့်တုံးနော် ခေါင်းရိုက်ခွဲပစ်လိုက်မယ်'

'ညည်းက တုတ်၊ ဟုတ်လား ကိုင်းတော်'

မဆင့်တုံးက အနားက မီးသွေးနှစ်တွေ ထည့်ထားတဲ့ အိုးကို

နှုတ်ခမ်းကကိုင်ပြီး မြေပေါ် ဆောင့်ချလိုက်ကရော။ သည်တော့မှ အိုးလည်ခွေ ဖင်ကျွတ်ကို ကိုင်ပြီး ဆတ်ခနဲထတယ်။ တစ်ယောက်က သူ့အရပ်လောက်ရှိတဲ့ တုတ်ကြီးနဲ့။ တစ်ယောက်က အိုးလည်ခွေ အခွေ သိုက်ကြီးနဲ့။ အမှုထဲ ကိုယ့်ပါ ပါနေတော့ ကျွန်မလည်း အပေါ်ထပ် ကနေ အော်ရတော့တာပါ။ ကျွန်မ အော်သံကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ ဥက္ကဋ္ဌ လုပ်တဲ့ ကိုချစ်မုန်းနဲ့ သမီးတွေ ထွက်လာရော။ ဥက္ကဋ္ဌက ပြေးလာ ရင်း စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်တော့ တုတ်တစ်ဖက် အိုးလည်ခွေတစ် ဖက် ကိုင်ထားကြတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက် ငြိမ်သွားကြတယ်။

'အေး၊ နေရတုန်း သတ်ကြ ပုတ်ကြဟေ့၊ မနက်ဖြန် သန်ဘက် ဘယ်ရောက်မှန်းမသိတဲ့ဟာတွေ'

မမဲညိုကလည်း သူ့တုတ်ကြီးပစ်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားသလို မဆင့်တုံးကလည်း ကိုင်ထားတဲ့ အိုးလည်ခွေ ကျိုးကို ခွမ်းခနဲ ပစ် ချပြီး ဝင်သွားလေရဲ့။ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုချစ်မုန်း ပြောလိုက်တဲ့စကား ဆန်း တယ်လို့တော့ သတိထားမိသား။

✤

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၄)

ကျွန်မတို့ နေတဲ့ တိုက်ခန်းရှေ့တည့်တည့် တာရိုးပေါ်မှာ ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိတယ်။ အဲသည်တုန်းကတော့ တစ်ဆိုင်တည်းသော ကွမ်းယာဆိုင်ပါ။ ကွမ်းယာတင် မကပါဘူး၊ ကလေးသရေစာထုပ်တွေ၊ ငှက်ပျောသီးဖီးကြီးတွေ တန်းထိုးပြီး ချိတ်ထားတတ်လေတော့ လူကြီး ကလေး ဝယ်စားတတ်ကြတယ်။ ဆိုင်ရှေ့မှာ ခုံတန်းရှည်နှစ်လုံး တစ်ဖက်တစ်ချက် ချထားလို့ ထိုင်စရာ ဖြစ်ရတယ်။ လိုင်းကားတစ်စီး တစ်လေ စောင့်ချင်တော့လည်း အဲသည် ခုံတန်းတွေပေါ် ထိုင်ရုံပါ။ တိုက်ခန်းက လူတွေကသာ တစ်ခါတစ်လေမှ ထိုင်ဖြစ်ကြတာပေမယ့် အဲသည် ခုံရှည်နှစ်လုံးပေါ်မှာ အမြဲထိုင်တဲ့ လူနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ တစ်ယောက်က ကိုပေါက်ရှန်။ ဗမာတရုတ်ကပြား၊ တရုတ်အစစ်ပဲလားတော့ မသိဘူး။ ဗမာစကား ကောင်းကောင်း ပြောတတ်တယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ကိုပေါက်ရှန်ရဲ့မိန်းမ မရှုဝမ်။ မရှုဝမ်ကလည်း တရုတ်မပါပဲ။ မရှုဝမ်က ကျွန်မတို့ ရှေးဗမာတွေအခေါ် ဘယားအိတ်ဆိုတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကြီးတစ်လုံး ချိုင်းလွယ်ပြီး သည်ကွမ်းယာဆိုင်မှာ နေကုန်ထိုင်တယ်။

သည်ကွမ်းယာဆိုင်က ကိုပေါက်ရှန်နဲ့ မရှုဝမ်ရဲ့ ရုံးခန်းဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ သတင်းရရာရကြောင်း စုံထောက်စခန်း ဆိုတော့လည်း ဟုတ်တယ်။ သည်တိုက်ခန်းတွေမှာ ကိုပေါက်ရှန်လက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ အခန်းတွေ အများကြီး။ လက်ထဲရောက်တယ်ဆိုတာက တိုက်ခန်းနေထိုင်ခွင့် စလစ်ကို မတန်မဆဈေးနဲ့ ဈေးနှိမ်တာမျိုး။ အတိုးကြီးကြီးနဲ့ နှစ်ချုပ်ပြီး အပေါင်ခံထားတာမျိုးကို ပြောချင်တာပါ။ တရုတ်တွေပေမယ့် စကားပြောကောင်းကြတယ်။ သူတို့လက်သုံးစကားက 'မရှိရင် ယူလေ'တဲ့။ မရှိတဲ့သူတွေ စုနေတဲ့ နေရာဆိုတော့ ယူရတာပေါ့။ ယူမိပြီဆိုရင်တော့ အိမ်ထရံ ခြတက်သလိုသာ အောက်မေ့တော့။ ကျွန်မတို့တောင် ကိုပေါက်ရှန်တို့ လင်မယားလက်ထဲက သူတို့ပိုင်အခန်းတစ်ခန်းမှာ အခန်းငှားနေရတာပါ။ တစ်လ လေးထောင်၊ တစ်နှစ်စာလေးသောင်းရှစ်ထောင်ပေး၊ သူတို့ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုး၊ တက်နေရုံပဲ။ လျှပ်စစ်မီးကတော့ မန္တလေးတစ်မြို့လုံးပျက်တဲ့ ကာလဆိုတော့ အမှောင်ထဲနေရတာ ကိုယ့်ကိစ္စ။ ရေကတော့ ရေစက်နဲ့ မောင်းတင်တာကိုသုံး။ စက်မောင်းသမားကို လခပေးရတာ၊ စက်ပျက်ရင် ဝိုင်းပြင်ရတာမျိုးရှိလေတော့ သည်ကုန်ကျစရိတ်ကို တိုက်ခန်းနေကြသူတွေက ဆပုံကျ ခံကြရတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့ကလည်း အိမ်ထောင်ကျစဆိုတော့ နေရေးကိစ္စလေးမှ အဆင်ပြေစေတော့ရယ်လို့ ကိုပေါက်ရှန်တို့ဆီက အခန်းငှားနေရတာပါပဲ။ တစ်နှစ်မပြည့်ခင်တော့ ကိုပေါက်ရှန်တို့ လင်မယားက တိုက်ခန်းပေါ် ယောင်လို့တောင် တက်မလာကြဘူး။ တိုက်ရှေ့တာရိုးပေါ်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ထိုင်နေကြတာပဲ။ ဥစ္စာပုံကို စောင့်နေကြတဲ့

www.burmeseclassic.com

သိုက်စောင့် လင်မယားလို တစ်တိုက်လုံးကို လှမ်းကြည့်နေကြ[illegible] တာပါ။ သည်လိုနဲ့ တောသူတောင်သားများ နေခွင့်ရထားကြတဲ့ [illegible] ခန်း စလစ်တွေက သူတို့ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးထဲ ရောက်ရောက်သွား[illegible] တာ များပြီ။ ပိုက်ဆံ ငါးသောင်းလောက် ယူထားမိသူက ဘယ်[illegible] အတိုး မသတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း အရင်း မကျေနိုင်ဘူး[illegible] သည်လိုနဲ့ တိုးရင်းတွေ ပွားချင်းတိုင်း ပွားပြီး အချိန်တန်တော့ ကို[illegible] ရှန်တို့ လင်မယားကို ထိုးအပ်လိုက်ရတာ များပြီ။

တစ်ခါတော့ တာရိုးခြေကို ဆင်းလာတဲ့ မရွှေဝမ်ကို ခွေးတစ်ကောင် က ကိုက်လိုက်ပါလေရော။ ခြေဖနောင့်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာ[illegible] သည်တိုက်ခန်းရှေ့မှာ ဈေးသည်တွေ သွားနေကြတာ၊ ရဟန်း[illegible] ဆွမ်းခံကြွတော်မူကြတာ၊ သီလရှင်တွေ အတန်းလိုက် ဆွမ်းဆန်[illegible] ခံကြတာ၊ သူ့ဇည့် ကိုယ့်ဇည့် ဝင်ထွက်နေကြတာ များလှ[illegible] ဘယ်သူမှ ခွေးကိုက်ခံရတယ် မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ခွေးတွေများတာလည်း မှန်ပါရဲ့။ ဘယ်ခွေးကမှ သူစိမ်း သူကျက်ရယ်လို့ လှည့်လို့[illegible] မကြည့်ကြတဲ့ကြားက အကိုက်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတော့ မရွှေဝမ် ခွေးကိုက် ခံရတာက သတင်းဖြစ်ကရော။ ခက်တာက ခွေးပိုင်ရှင်ကို ပြသနာ ရှာချင်လို့လည်း မရဘူး။ ဘယ်သူကမှ ခွေးပိုင်ရှင် မဟုတ်ဘူး[illegible] သည်လိုပဲ ဟိုကသည်က ရောက်လာကြတဲ့ ခွေးတွေထဲက တစ်ကောင် က ကိုက်လိုက်တာဆိုတော့ ဘယ်ခွေးက ကိုက်လိုက်မှန်းတောင် မသိလိုက်ကြဘူး ပြောပါတော့။

တိုက်ခန်းက မဂျိုးမဆိုတဲ့မိန်းမ ခွေးကိုက်မန်းကောင်းတယ်ကြား လို့ မရွှေဝမ်က ငွေနှစ်ရာ ကွမ်းနှစ်ယာနဲ့ သွားရတယ်။ မဂျိုးကလည်း

[illegible]ပါးပါး ခွေးကိုက်လူနာ ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ မန်းပေးတာ [illegible] ကျွန်မ သည်သတင်းကြားလို့ မဂျိုးမကို မေးကြည့်တယ်။ [illegible]ပိုင်နဲ့ကို မီးသွေးခဲနဲ့ ခွေးမန်းကိုရေး၊ ခုနစ်အုပ်ရွတ်ပြီး ခွေးကိုက်ရာ [illegible] ဖင်ထိုင်ခုံပေါ်က မီးသွေးစာနဲ့ ပွတ်လိုက်ရသတဲ့။ ခွေးကိုက်ပြီးစ [illegible] အလွန်ပူနေလေတဲ့ ဝေဒနာဟာ မီးသွေးမန်းနဲ့ တွေ့တာနဲ့ ချက်ချင်း [illegible]ဘာပဲ ဆိုတာလည်းပါရဲ့။

'ကျုပ်တို့ ရွာတွေတော့ သူ့ခွေးနဲ့သူ ခွေးမန်းပျောက်သာပဲ ဆရာ [illegible] မြို့မှာလို ခွေးဆေးတက်ထိုးကြသယ် ဘယ်ရှိမှာတုံး။ မြို့က [illegible]တွေတော့ ကျုပ်တို့ဆေးက စွန်း (စွမ်း) မစွန်း မသိဘူး။ ဆေးစွန်းရင် [illegible]တ်မှာပဲ။ မစွန်းရင်တော့ ယောင်လာမှာပဲ။ ကျုပ်တို့ ဆေးမန်းက [illegible]တော့ ပျောက်သာပဲလေ၊ တလုတ်မတော့ မပြောတတ်ဘူး'

'ခွေးကိုက်မန်းတယ်ဆိုတဲ့ စာက ဘယ်လိုတဲ့တုံး'

'မပြောရဘူး ဆရာမရဲ့၊ ပြောရင် ဆေးမစွန်းတော့ဘူး၊ သည် [illegible]တ ကျုပ်အဘက သင်ပေးလိုက်သာရယ်၊ ကျုပ်အဘက ခွေးများ [illegible] လာခဲ့ထဲက၊ အိမ်မှာ ခွေးမွေးမယ်ဆိုရင် ဆရာမကို သင်ပေး [illegible]ယ်၊ ခွေးက ခြေသည်းလက်သည်း မည်းရမယ်၊ အမြီးက ပုတ် [illegible]ြီး ဖြစ်ရမယ်၊ မျက်ဆံပြူးရမယ်၊ အမွေးကြောင်ရမယ်၊ နားရွက် [illegible]ရမယ်၊ ကျုပ်တို့ အဘများ ပြောဖူးသာပါ'

'ကျွန်မတို့ တိုက်ခန်းက ခွေးတွေကကော ခွေးကောင်းတွေလား'

'ကျုပ်ပြောတဲ့ ခွေးမျိုး တစ်ကောင်မှ မပါဘူး'

မရွှေဝမ်ကတော့ သူ့အိမ်ရောက်လို့ အင်္ဂလိပ်ဆေးကူ မကု[illegible]တော့ [illegible]ပြောတတ်ဘူး။ တစ်ပတ်လောက် လူပျောက်သွားရာက ကျ[illegible] သာဆိုင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခုံတန်းရှည်ပေါ် ပြန်ထိုင်တာပါပဲ။ မဂျိုးမ၊ ဆေးက စွမ်းလို့တဲ့။ အဲသည်ကတည်းက မရှုဝမ်လည်း ချွေးတွေ တရှန်းရှန်းထနေတဲ့ ကျွန်မတို့ တိုက်ခြေကို သိပ်မကပ်ရဲတော့ဘူး။ မရှုဝမ်က တိုက်ခြေ မကပ်ပေသိ တိုက်ခန်းစလစ်တွေကတော့ မရှုဝမ်ရဲ့ ဘယာအိတ်ကြီးထဲ သွားသွား ကပ်ကြတာပါပဲ။

သည်သတင်းတွေကို အဆောင်သာယာရေးကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌကတော် မပေါ်ရွှေက မနက် မနက် ကျွန်မ စက်ဘီးထုတ်တဲ့အခါ ချွေးသတင်းပေးတတ်လို့ သိရတာပါ။ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ဆိုင်မှာ မနက် မနက် ဈေးဝယ်သူ၊ အကြွေးယူသူတွေများတတ်တော့ ကျွန်မ ကျောင်းသွား စက်ဘီးထုတ်ပြီဆိုရင် မိန်းမတစ်ယောက်ယောက် ဒါမှမဟုတ် အနားရှိတဲ့ ယောကျ်ားသား တစ်ယောက်ယောက်က တာရိုးပေါ်အထိ စက်ဘီးတွန်းပို့တတ်တယ်။ အဲသည်မနက် တာရိုးပေါ် တွန်းပို့ပေးသူက မသေးလှို တဲ့။ အပေါ်သွားခေါ်ခေါ် ရှည်ရှည်ကြီးနှစ်ချောင်းက အောက်နှုတ်ခမ်းပေါ် တင်နေလို့ မသေးလှို စကားပြောရင် သွားနှစ်ချောင်းက တက်ချည် ကျချည်နဲ့ မောင်းထောင်းနေသလို ဖြစ်နေတတ်တယ်။ သဘောကလည်း ကောင်းပါရဲ့။ မသေးလှိုက တာရိုးပေါ်ရောက်တော့ စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ပေးတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း စက်ဘီးပေါ် မတက်ခင် ထမီ နှောင်းနှောင်း ဝတ်လိုက်ဦးတဲ့။ နှောင်းနှောင်းဆိုတာ မြဲမြဲလို့ ပြောတာပါ။

'မသေးလှို စက်ဘီးတွန်းသွားတာများ သွက်လိုက်တာ၊ စက်ဘီး စီးတတ်တယ်ပေါ့'

'ကျုပ် မြို့ထဲပွဲရုံတွေကို ပဲရွှေးသွားရင်း စက်ဘီးနဲ့သာ သွားသာ ဆရာမရဲ့၊ စက်ဘီးစုတ်ပါတော်၊ ဆရာမ စက်ဘီးလို ငှက်မြီးရှည် ဟုတ်ပါဘူး'

ကျွန်မ စက်ဘီးတံဆိပ်က ရစ်ငှက်တံဆိပ် (Phesant)ကို ပြောတာပါ။

'ပဲရွှေးတာ ကြာပြီပေါ့'

'မန်းလေးရောက်ကတည်းက ပြောပါတော့ ဆရာမရယ်၊ အခု ဥက္ကဋ္ဌလုပ်နေတဲ့ကောင် ငမုန်းနဲ့ ကျုပ်တို့ လင်မယားက အရင်ဆုံး …ရောက်တဲ့ဟာကို၊ ကျုပ်တို့ ရောက်စကလည်း သည်လိုပါပဲ၊ တဲအနား ချွေးတွေနဲ့ တစ်စပ်တည်းနေရသာပါ၊ ချွေးဆိုသာလည်း လူစာ …စားရသာဆိုတော့ လူတွေအနား နေသာပေါ့၊ ကျုပ်ဖြင့် ရောက်စက …ဆုပ်လုပ်ပြီး ဈေးထဲလှည့်ရောင်းဖူးသေးသာ၊ ဈေးကွဲတော့ အမဲရိုး၊ …ရိုး၊ အကျိုးအကြေတွေ ဈေးက တောင်းလာပြီး ဆန်ကွဲနှစ်ဘူးနဲ့ …ကျိုသာပဲ၊ လူစာက ဈေးမသွားခင်က ချက်ပြီးသား၊ ယောကျ်ား… ထမင်းထုပ် ထုပ်ပေးရသေးသကိုး၊ ဈေးက ပြန်လာသာနဲ့ ချွေးစာ… ကျကျနနကျိုကရော၊ ပျစ်ပြီဆိုသာနဲ့ ကျုပ်က ယောက်ချိုကြီး …နှံ့စာခတ်လောက် သောက်သေးတာ၊ ကောင်းလိုက်သာ ဆရာမ…၊ အဲသလို ကျွေးခဲ့တဲ့ မိန်းမ အခု မလုပ်နိုင်တော့ဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ရော်၊ ဆရာမနှယ် လူစာမှ အနိုင်နိုင်၊ ထမင်းကျင်းက နက်ပါဘိ…၊ မုန့်ပဲဆုပ် အမြတ်နဲ့ နေမဖြစ်ဘူး၊ တစ်နေကုန် မြို့ထဲက ပွဲရုံမှာ …ရွှေးရတာ ခါးကို ချိကရော့'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်ခါ တစ်ခါတော့ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ တိုက်ကြီးတစ်လုံးတည်း နေကြတဲ့ နေဖော်နေဖက်တွေအကြောင်း စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ အားလုံး လိုလိုပါပဲ။ တောသူ တောင်သားတွေပီပီ အနေရိုးကြတယ်။ သဘော မနော ကောင်းကြတယ်။ ဝမ်းရေးအတွက်ရယ်လို့ တောကနေ မြို့တက် လာကြပေသိ သူတို့ဘဝနေနည်းအတိုင်း နေကြသူတွေပါ။ တောနေ တောဟန် မပျောက်ကြသူချည်းပါပဲ။ ယောကျ်ားသားတွေလည်း သည် လိုပဲ။ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ လေးလေးပင်ပင် မ ရမယ့်အလုပ်မျိုး ရေစက်ပျက်လို့ ရေနှစ်ထမ်း၊ သုံးထမ်း တင်ပေးပါဦး ဆိုတာမျိုးက အစ သူတို့ပဲ အားတဲ့သူက အားသလို လုပ်ပေးကြတယ်။ အိမ်က ဆ ဆိုရင် လိုင်းကားတောင် မစီးတော့ပါဘူး။ သူတို့နင်းတဲ့ ဆိုက်ကား စီးတော့တာပါ။ တစ်ချို့ အရက်သောက်တတ်ကြတာကလွဲလို့ ကျွန်မ သီလလေးပါး လုံကြတယ်။ မိန်းမသားတွေကတော့ ငါးပါးစလုံး လုံတယ်လို့တောင် ပြောနိုင်ပါရဲ့။

သူတို့ ဘဝတွေနဲ့အတူ ရှိနေကြတဲ့ နိမ့်ပါးတဲ့ သတ္တဝါတွေကို တောင် မေတ္တာထားနိုင်တဲ့ စိတ်မနောဓာတ်ဟာ အံ့သြစရာ ကောင်း လိုက်ပုံများ။ ဝိုင်းလုံ ခြံလုံဖို့ သည်ခွေးတွေကို သူတို့ ကျွေးခဲ့မွေးခဲ့ကြ တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူတို့မှာရှိတဲ့ တိုက်ပေါ်နေထိုင်ခွင့် စလစ် ကလေးကလွဲလို့ ဘာလက်ဆုပ်လက်ကိုင်မှုလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့အားလုံးမှာ တူတဲ့ အချက်တစ်ချက်တော့ ရှိတယ်။ အဲဒါက သူတို့အားလုံး မဟုတ်ရင်တောင် အတော်များများက တိုက်ခန်းပေါ် နေထိုင်ခွင့် စလစ် (Slip) တွေ ပေါင်ထားကြတာပါ။ သည်လိုနဲ့ ဆုံးကြတာများလို့ တိုက်ခန်းပေါ်က ဆင်းပေးရတာတွေ ရှိလာတယ်။

တစ်ညနေ ကျွန်မ ကျောင်းကပြန်တော့ စက်ဘီးတစ်ဖက်နဲ့ တာ ပေါ်က ဖောက်ထိုးဆင်း၊ စက်ဘီးကို မြေညီထပ် လှေကားခြေက မှ အခန်းမှာအပ်၊ ခွေးတွေ တန်းစီအိပ်နေတဲ့ လှေကားထစ်တွေကို ညှပ်က ကသလို ရှောင်ရင်း တစ်ထစ်ချင်း နင်းတက်လာတော့ ပေါ်က လူဆင်းလာသံကြားတာနဲ့ ဘေးနား ကပ်ပေးလိုက်တယ်။ ကားကွေ့မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသူက မဖွားစုံ။ ခေါင်းပေါ်မှာ င်ထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်၊ လက်မှာ မြွေရေခွံအိတ်ကို ထိပ်စကြိုးချည် တာက တစ်ဖက်၊ ဘယ်ဘက်လက်မှာတော့ ကြိမ်ခြင်းကြီးတစ်ခြင်း နိုင်မနင်း ဆင်းလာတာပါ။ ကျွန်မက အထုပ်ကို လှမ်းယူတော့ သစ် ဆရာမ ကျုပ်က နိုင်သယ်ရယ်တဲ့။ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ ခွေး ကောင်၊ သုံးကောင်က နောက်က။ မဖွားစုံက လက်နှစ်ဖက်က ထုပ်နဲ့ ခြင်းကို ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချရင်း ခဏ နားတယ်။

'ဆရာမရေ သွားပြီနော်'

'ဘယ်တုံး မဖွားစုံရဲ့၊ ရွာပြန်ကြမလို့လား'

'မဟုတ်ဘူး ဆရာမရေ၊ ကျုပ်တို့ကို နတ်က နှင်ချပြီ'

'ဘယ်လိုနှင်ချတာတုံး၊ ဘယ်သူက နှင်ချတာတုံး'

'ကျုပ်တို့ တိုက်ခန်းရကာစကတည်းက ပေါင်ထားတဲ့ စလစ် ကက ဆုံးပြီလေ၊ ကျုပ်က ကိုပေါက်ရှုန်ရယ် ခြောက်လ၊ တစ်နှစ် တော့ စောင့်ပါဆိုသာတောင် မရပါဘူး ဆရာမရယ်'

'အို၊ ဖြစ်ရလေရှင်၊ နေပါဦး အခုက ဘယ်မှာ နေကြမှာတုံး'

'ကမ်းနားတာရိုးနဲ့ လက်ပံပင်ခြေမှာ တဲတစ်လုံး ထိုးထားကြ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သယ်၊ တဲကလည်း ကြီးကြီးထိုးလို့ ဖြစ်သာမှုတ်ဘူး၊ သည်လိုပဲ ပြုတိုးနေကြရမှာပဲ ခဏာတော့'

ကျွန်မက ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ခင် ချထားတဲ့ မြွေရေခွံအိတ်ထုပ်နဲ့ ကြိမ်ခြင်းကြီးကို ကောက်မတယ်။ ကျွန်မက ကလေးသုံးယောက်ကို မုန့်ဖိုးပေးတော့ မဖွားစုံက သာဓုပါတော် တဲ့။

'နေပါဦး အခုက ဘယ်ကို သွားကြမှာတုံး'

'တာရိုးပေါ်မှာ ကျုပ်အိမ်သား ဆိုက်ကားနဲ့ စောင့်နေလေရဲ့ကိုင်း၊ သွားရော့ မနော'

ကျွန်မ အပေါ်ထပ် ဆက်မတက်နိုင်သေးဘူး။ ပထမထပ် အခါတာ ထောင့်က ရပ်ကြည့်နေမိတယ်။ မဖွားစုံက တာရိုးခြေရောက်တော့ လင်လုပ်သူက အထုပ်ကြီး ဆင်းယူတယ်။ ဆိုက်ကားမဖွားစုံတက်တော့မှ မဖွားစုံပေါ် စောင်ထုပ်ကြီး တင်တယ်။ ကလေးသုံးယောက်က နောက်ခုံမှာ။ ကယ်ရီယာခုံပေါ်မှာ ခြင်းတွေနဲ့ မြွေရေထုပ်။ ဆိုက်ကား ထွက်တော့ မဖွားစုံက ကိုယ်နေခဲ့သကောင်းလိုနေခဲ့တဲ့ တိုက်ခန်းဘက် လှည့်လို့တောင် မကြည့်ပါဘူး။ မြွေကြီးပွေးလေး ခွေးနှစ်ကောင်က နောက်က တစ်ကောက်ကောက် လိုက်သွားလေရဲ့။

✤

(၅)

ကျွန်မတို့မိသားစု တိုက်ခန်းက ပြောင်းပြီး မြို့သစ်မှာ အခြေချကြသည်မှာ နှစ် တစ်စုစာ ရှိခဲ့ပါပြီ။ မြို့သစ်ကနေ တစ်ပတ်တစ်ခါ ခါအိမ်ကို သွားတဲ့အခါ မြို့ထဲဘက်ကချည်း သွားကြတာဆိုတော့ တိုက်ခန်းတွေဘက် မရောက်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ လူသစ်တွေ ရောက်ကြပြီ ဆိုတာလောက်တော့ ကြားပါရဲ့။ ကျန်တော့ ကျန်ကြဦးမှာ ဘယ်သူတွေ ကျန်လို့၊ ဘယ်သူတွေ ပြောင်းရှာကြပြီလဲလို့တော့ မသိဘူးပေါ့လေ။

တစ်ရက်သား ကျွန်မတို့သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်မှာ လိုတာလေး ဝယ်လို့ရယ်လို့ ဈေးချိုကို သွားဖြစ်တယ်။ ဈေးတော်တော် ဝယ်ပြီး ငါးခြောက်ကလေး ငါးပိကလေးဝယ်ချင်လို့ ကုန်ရုံတန်းဘက် သွားတယ်။ ကျွန်မကို မိန်းမတစ်ယောက်က တို့လိုက်တယ် ထင်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မ မြင်ဖူးတဲ့မျက်နှာ။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ဆံပင်သည်းဝလာတာရယ်၊ ရွှေဆွဲကြိုးတွေ၊ ရွှေလက်ကောက်တွေ ဝတ်ထားတာရယ်က လွှဲရင် မျက်နှာက မမှတ်မိစရာ မရှိဘူး။ မပေါ်ရှု။ ဆိုင်ခန်းရုံမှာ ဘောပင်နဲ့ 'လူကြီးလက်မှတ်ထိုး သုံးထောင်'လို့ရေးတဲ့

www.burmeseclassic.com

မပေါ်ရွှေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က နေခဲ့ဖူးတဲ့ တိုက်ခန်း ကျွန်မတို့ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ မပေါ်ရွှေ။ ဥက္ကဌ ကိုချစ်မှုန်းက သောင်သောင်သာသာဖြစ်နေလို့ ဝမ်းသာရတယ်။

'မပေါ်ရွှေ ဈေးလာဝယ်တာလား သမီးတွေကော'

'မှတ်မိသားပဲ၊ ကျုပ်က ဆရာမ မှတ်မိလောက်ဘူး ထင်နေ သမီးတွေ လင်ရကြပြီ၊ ကျုပ်ဖြင့် မြေးတောင် ချီရပေါ့'

မပေါ်ရွှေက လေမပြောင်းပါဘူး။ မပေါ်ရွှေကို ကြည့်တော့ ဆိုင်အတွက် ထင်ပါရဲ့။ ငါးခြောက်၊ ငါးခြမ်းတွေ ဝယ်ထား မနည်းလှဘူး။ ကုန်စုံဆိုင်ကြီး ဖြစ်ရောပေါ့လေ။

'ဥက္ကဌရော'

'ကိုချစ်မှုန်းလား အခုလည်း ဥက္ကဌပဲ ဆရာမရေ၊ သူက လာတဲ့လူကြီးတွေနဲ့ ပါတီကျတော့ ဥက္ကဌမြဲသယ်၊ ကျုပ်က ပြောရသယ်၊ မောင်မင်း တစ်သက်လုံး ဥက္ကဌ သာလုပ်ဟဲ့လို့'

မပေါ်ရွှေနဲ့ တွေ့တုန်း စကားတွေ ပြောဖြစ်ပါရဲ့။ ကျွန်မ နေတုန်းက တဲပေါ်က တိုက်ပေါ်တင်တွေ မရှိကြတော့ဘူးတဲ့။ တို ပေါ်က တဲပေါ် ပြန်ရောက်သွားကြပြီတဲ့။ တိုက်ခန်း စလစ်ကလေး လက်ထဲဆုပ်ပြီး နေခဲ့ကြရာက ရသလောက်နဲ့ ရောင်းစားပေါင် မိကြလို့ ဆင်းပေးကြရတာနဲ့၊ အတိုးကြီး မသတ်နိုင်လို့ မဖြစ်စလော ငွေနဲ့ အပေါင်ဆုံးရတာနဲ့ တိုက်ပေါ်က ဆင်းပေးကြရတာတွေ မနည်း ဘူးတဲ့။ သည်လိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့လေ။ မပေါ်ရွှေ ပြောပုံတော့ တိုက်ခန်း ငှားခတွေလည်း ကျွန်မတို့ နေစကလို မရတော့ဘူးတဲ့။ တစ် သုံးလေးသောင်း ဖြစ်ကုန်ကြတဲ့အကြောင်း၊ တိုက်ခန်းအရောင်းအဝယ်

လည်း တစ်ခန်းကို သိန်းခြောက်ဆယ်၊ ခုနှစ်ဆယ် ဖြစ်ကုန်ကြတဲ့ အကြောင်းတွေလည်း ပါရဲ့။ တစ်ခါက တိုက်တန်းလျားပေါ် တရုန်း နေခဲ့ကြတဲ့ တဲတော်ကုန်း၊ တကောင်းကွဲ၊ ထီးကြက်တော် ရွာတွေ ရွာသူရွာသားတွေ ဘယ်များရောက်ကုန်ကြပါလိမ့်။ မပေါ်ရွှေကို ကြည့်မိတယ်။

'ကျုပ်တို့ ရွာဘက်က ဟာတွေလား၊ ကိုယ့်ရွာကိုယ်မပြန်ကြတော့ ဆရာမရဲ့၊ ရွာပြန်ရင် သည့်ထက်တော်မှာဆိုတော့ ကြံ့ရာ တဲထိုး ကြရုံပေါ့၊ ဆရာမတို့နေတုန်းက လူတွေထဲတော့ ကျုပ်တို့ တစ်ဦး ရဲ့'

မပေါ်ရွှေက သဘောရိုးနဲ့ ပြောနေတာပေသိ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ရာသက်ပန် ဥက္ကဌဆိုတဲ့ ကိုချစ်မှုန်းကို မြင်ယောင်မိတယ်။ က ဘယ်လို ကျွန်မခေါင်းထဲ ဝင်လာတယ် မသိပါဘူး။ ခွေးတွေ သတိရလိုက်မိတာနဲ့ ဖျတ်ခနဲ မေးလိုက်မိတယ်။

'ဒါနဲ့ ခွေးတွေရော မရှိကြတော့ဘူးပေါ့'

'လူတွေမှ ကစဉ့်ကလျားဟာကို ဆရာမရယ်၊ ခွေးတွေလည်း သောင်းကနင်းပေါ့၊ အခု အခန်းဝယ်နေကြသူတွေက တိုက်ပေါ် အတက်မခံကြတော့ဘူး၊ ခွေးတွေကလည်း အပါးပါတော်၊ ကျွေး မရှိတော့ ကျွေးတဲ့ သခင်တွေနောက် လိုက်ကုန်ထင်ပါရဲ့၊ ကြာ တော ဆရာမရဲ့၊ သေကုန်ကြရောပေါ့၊ ခွေးက သက်တန်းစေ့ဆို လောက်နေရသာတုံး'

'မပြောတတ်ပါဘူး မပေါ်ရွှေရယ်၊ ဒါဖြင့် တိုက်ခန်းတွေ ဈေး ကောင်းချိန် ဘယ်သူမှ မမိလိုက်ကြဘူးပေါ့'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'အကုန် အပေါင်ဆုံးချည်းပဲ၊ တလုတ် ကိုပေါရှန်နဲ့ သူ့
မရှုဝမ်လေ၊ ဆရာမ မှတ်မိမလားတော့ မသိဘူး'

'မှတ်မိတယ်'

'အဲသည် မရှုဝမ်ရဲ့ ဘယားအိတ်ကြီးထဲ သူတို့ နေခွင့်
တိုက်ခန်း စလစ်တွေ အကုန်ရောက်ကုန်သာပဲ၊ သူတို့ လင်မယား
တိုက်ခန်းလိုချင်တော့ ပြန်ရောင်းသယ်၊ ဈေးက သူတို့ပါးစပ်ထဲ
ချမ်းသာလိုက်သာမှ ကျုပ်တို့နှားက တိုက်ခန်းစလစ်တွေ သူတို့
မယားချည်း ရကုန်သာလေ'

ကျွန်မမျက်စိထဲ ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့က ခုံရှည်နှစ်လုံးပေါ်
လုပ်ပြီး ထိုင်ထိုင်နေတတ်တဲ့ ကိုပေါက်ရှန်နဲ့ မရှုဝမ်ကို မြင်
တယ်။ ဘယားအိတ် မည်းမည်းကြီးကိုပွေ့ထားတဲ့ မရှုဝမ်ရဲ့ ပုံ
လည်း မမေ့သေးပါဘူး။ တာရိုးကြီးပေါ်ကနေ တိုက်ခန်း
ကြည့်ကြတာများ မောင်းခလုတ်တင်ထားတဲ့ ကြွက်ထောင်ချော
ကြည့်ကြပုံမျိုး။

ရွာက ပွေးကြီးနဲ့ ပွေးလေးဆိုတဲ့ ခွေးနှစ်ကောင်ကို ကိုယ်နဲ့
မြို့ကို အပါခေါ်လာတယ်ဆိုတဲ့ မဖွားစုံ၊ ပဲပြုတ်ရောင်းပြီး ဘယ်
မသိတဲ့ ခွေးငါးကောင်ကို ကျွေးမွေးနေတဲ့ မမဲညို၊ ဈေးထဲ
ဆုပ်ရောင်းရင်း ဈေးထဲက အရိုးအရင်းလေးတွေဝယ်၊ အိမ်မှာ ဆ
ကျကျနန ကျိုပြီး ခွေးစာ မကောင်းမှာစိုးလို့ ကိုယ်တိုင် တစ်ဇွန်း
သောက်ကြည့်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ မသေးလှိုင်။ သူတို့ တိုက်ခန်း
မတန်တဆ သိမ်းနေတဲ့ မရှုဝမ်ကိုတောင် ခွေးကိုက်မန်း မန်း
မဂျိုးမ။ အားလုံးကို ကျွန်မ အောက်မေ့နေမိတယ်။

ကျွန်မတို့သားအမိ ဈေးကပြန်လာတဲ့အထိ ကျွန်မရင်ထဲမကောင်း
ဘိုက်တာ။ တဲတော်ကုန်းသူ မဖွားစုံ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကိုလည်း
သတိရရဲ့။

'ကျုပ်တို့ မိဘများ ပြောဖူးသာတော့ ရှေးက ဘယ်ဘုရင်ဆိုလား
တိုင်းခန်းလှည့်ရင်း ကျုပ်တို့ ရွာနားရောက်တော့ တဲနန်းကြီးထိုးနေသာ၊
အဲသာနဲ့ တဲတော်ကုန်း ဖြစ်ရသာ၊ ဘုရင့်ရေတာကောင်း ကျကွဲတော့
အကောင်းကွဲတဲ့၊ ထီးတော်ကြက်ဆိုသာ ဘုရင့်ထီးတော်တဲ့'

တစ်ခါက ဘယ်ဘုရင်မှန်းမသိတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးနဲ့ သမိုင်းနွယ်
တဲ့ ရွာကလေးတွေက ရွာသူတွေ။ အခုကော ဘယ်ရောက်ကုန်ကြ
ပါလိမ့်။ ရောက်တဲ့နေရာမှာ ခွေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ကျွေးဟယ်
မွေးဟယ် ရှိနေကြရော့လား။ ဆန်းတော့ မဆန်းပါဘူးလေ။ ကျွန်မတို့
ရွှေလေးမှာ သည်လိုပဲ ပါတော်မူတာတွေ များလှပေါ့။

၂၀၁၄–ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း။

✣ ✣ ✣

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဂျိုးဂေါင်မရဲ့ အရက်အိုး

ခင်ခင်ထူး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျီးဝေါင်မရဲ့ အရက်အိုး

(၁)

အဖေ အရက်မူးလာရင် ဝေါင်မ ကျိတ်ပြီး ရယ်ချင်တယ်။ အဖေက အရင်မူးလာမှ စကားပြောတာပါ။ နို့မို့လို့ကတော့ သူကြီးက ရိုက်စစ်လို့တောင် စကားတစ်ခွန်း မဟဘူးဆိုတဲ့ လူမျိုးရယ်။ အဖေတို့များ အရက်သောက်ချင်တာနဲ့ ညနေစောင်း နေဝင်ချိန်ရောက်ဖို့ရာ စောင့်နေသလိုပဲ။ ညနေဘက် ယာတောကပြန်လို့ လှည်းချွတ်၊ နွားနှံကောင် နွားစားကျင်း ခေါင်းတပ်ပေးပြီးရင်း ရွာထဲကို ပြေးတော့တာပဲ။ ရွာထဲဆိုတာက ဦးပျော့ အရက်ဆိုင်ကို ပြောတာ။ အရက်သောက် နောက်ကျမှာစိုးလို့ ရေတောင်မချိုးဘူး။ ရေကလည်း ချိုးချင်တဲ့အခါမှ ချိုးတာပါ။ ညစ်ပေနေတဲ့ ချွေးတွေ သံတွေနဲ့ နေချင်နေထိုက်တာများ ရိုးနေပေါ့။ တစ်ခါတစ်လေ အမေက ရေများ ချိုးပြီး၊ တော့ကိုယ်က ရေကပြင်နဲ့ ပေါက်နေပြီဆိုမှ တစ်မှုတ်တည်းဖလား

www.burmeseclassic.com

ချိုးတော့တာ။ ရေကပြင်နဲ့ဆိုတာ အိမ်နောက်ဖေးက ပန်းကန်ဆေး ဆန်ဆေးတဲ့ နေရာက ဗွက်ပုပ်နံ့လို့ ပြောတာပါ။ ဒါဆိုရင် အဖေ အမေ့ကို ချေတတ်တယ်။

'ငါက ဗွက်ပုပ်နံ့၊ နင်က ချင်ဖတ်နံ့'

တစ်ခါတစ်လေ အမေက အိုးကိစ္စ၊ အိမ်ကိစ္စ၊ စီးပွားရေးကိစ္စ ပြောချင်လို့ တော်နဲ့ ကျုပ် စကားတွေ ပြောကြစို့ဆိုတော့လည်း အဖေ ပြောချင်မှ ပြောတာ။ တစ်သက်လုံး စကားပြောလာတာဟာ ပြောစရာ တွေ မကုန်သေးဘူးလားတဲ့။ ညဘက် မှုးပြီး ပြန်ရင်တော့ မနက် နင်ပြောချင်တဲ့စကားဆိုတာ ဘာတုံးလို့မေးပြီ။ အဲသလို ဆိုပြန်တော့ အမေက ရွဲ့တတ်တယ်။

'အေးညို၊ နင် ပြောစရာ ရှိဆို'

'မရှိတော့ဘူး အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ်'

'ပြောပါဟ၊ လူဆိုသာ မသေခင်ပြောရသာ နင့်မလဲ'

'တော်မူးနေတော့ ပြောလည်း အပိုပဲ မနက်မှ ပြောမယ်'

'လင်မယားချင်း စကားပြောသာတောင် နေ့နဲ့ည လွဲနေသေး ခက်ပါ့ကော သည်မိန်းမနှယ်'

တစ်ခါတစ်လေ အမေက ပြောတာပေါ့။ 'တော်၊ မပေါ့နဲ့ ကလေးတွေက အရွယ်လားမြောက်ကြတော့မယ်၊ အိမ့် စီးပွားရေး သည်အတိုင်းသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး' ဆိုရင် အဖေက 'သမီး အတွက်၊ မပူပါနဲ့ဟာ၊ အရွယ်ရောက်လို့ လင်ရရင် သူတို့လင်တွေ လုပ်ကျွေးကြပါလိမ့်မယ်'တဲ့။ အဖေက အဲသလိုရယ်။ အဖေက အမေ ကိုသာ စိတ်လို လက်ရ စကားမပြောတာပါ။ သမီးအကြီးဖြစ်

'ဂေါင်မ'ကျတော့ ပြောချင် ပြောပြန်ရော။ ဂေါင်မကိုမှ မဟုတ်ဘူး။ အငယ်မကိုလည်း ပြောချင်ပြောနေတာ ရှိတယ်။ အငယ်မ နာမည်က 'ဂုတ်မ'တဲ့။ ဂေါင်မနဲ့ ဂုတ်မဆိုတဲ့ နာမည်တွေကို အဖေပဲ ပေးခဲ့တာ တဲ့။ ရွာမှာ ကလေးတွေကစားတဲ့ ကစားနည်းတွေထဲမှာ လောက်စာ လုံးလို၊ ဖန်တူလုံးလို၊ ပေသီးလိုဟာကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြေကြီးပေါ် တုတ်နဲ့ခြစ်ထားတဲ့ စည်းကနေ ပစ်ရတဲ့ ကစားနည်းရှိတယ်။ ဆိုပါ တော့၊ လောက်စာလုံးဆိုရင် သုံးလုံးပူး၊ အပေါ်က တစ်လုံးတင်။ အဲသည် လေးလုံးတစ်တွဲကို တစ်ဖိုခေါ်တယ်။ ထိပ်ဆုံးက ဖိုကို ဂေါင်(ခေါင်) ခေါ်တယ်။ သူ့နောက်က ဖိုကို ဂုတ်ခေါ်တယ်။ နောက် ဆုံးဖိုကို ဘိတ်ခေါ်တယ်။ ဖိုတွေ တစ်တန်းကြီး စီထားလို့ ဆိုရင်တော့ ဂေါင်နဲ့ ဂုတ်နောက်က ဖိုတွေကို ဘိတ်ရှေ့ ခေါ်ကြတာပဲ။ နောက်ဆုံး ဖိုက်ဘိတ်။ လေးဖိုပဲ ရှိရင်တော့ တတိယဖိုက ဘိတ်ရှေ့ပေါ့။ ဂေါင် (ခေါင်) ဂုတ်၊ ဘိတ်ရှေ့၊ ဘိတ်ပေါ့။

'အေးညို၊ သမီးချည်း လေးကောင် မွေးစမ်း၊ ငါက သမီးတွေ ချည်းလိုချင်သာဗျ၊ ကန်တော့ပွဲ လေးပွဲရ နည်းရော့လား'

'လေးကောင် မွေးစမ်းဆိုလို့ ရရောလား၊ ကျုပ်က ခွေးမမှ မဟုတ်သာ'

ကန်တော့ပွဲ လေးပွဲဆိုတာ တစ်ဖက်ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်က ကန်တော့ပွဲတင်တောင်းရတာကို ပြောတာပါ။ တကယ်လည်း သမီး ချည်း နှစ်ယောက်မွေးတာပါ။ အကြီးမကို အဖေက ဂေါင်မ(ခေါင်မ) တဲ့။ နောက် မိန်းကလေးကျတော့ ဂုတ်မ တဲ့။ သည်မှာတင် အမွေးရပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တော့ ဘိတ်ရှေ့တစ်ကောင်၊ ဘိတ်တစ်ကောင်မွေးဦး အေးညိုရ တဲ့။ နင့်အလုပ် ရှိသာမှတ်လို့၊ ကလေးမွေးတဲ့အလုပ် ရှိတဲ့ဟာတဲ့။ ဒါဆိုရင် အမေက ပြန်ပြောရော။

'မွေးချင်တိုင်း မွေးရအောင် ကျုပ်က ဗျိုင်းမှ မဟုတ်သာ။ တော့် ဟာတော် မွေးပါ့လား'

'ရော် ဟာ၊ ငါမွေးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား နင့်နှယ်'

ဒါကြောင့် ပြောတာ။ အဖေ့ကို ဂေါင်မ ရယ်ချင်တယ်လို့။ အဖေ့နာမည်က ရွာအခေါ် ဘိုကေသန်းတဲ့။ နာမည်ရင်းက ဦးသန်းပါ။ တစ်ခါတုန်းက ရွာမှာ သျှောင်ကြီးဗွေထားတဲ့လူ သုံးယောက်ရှိခဲ့ဖူး တယ်။ အဖေလည်း ပါသတဲ့။ နောက်တော့ အဖေက သန်းတွေ ယားလို့ ဆိုပြီး ဘိုကေ ညှပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ရွာက အဖေ့ကို ဘိုကေသန်း ခေါ်ကြရော။ အမေက ဘိုကေသန်းဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြိုက်တယ်။ ဇာတ်မင်းသား နာမည်ကိုး။ အမေ့နာမည်က ဒေါ်အေး ညို။ တစ်ခါတော့ အဖေက အမေ့ကို ပြောတယ်။

'အေးညို၊ ငါလည်း သျှောင်ကြီးဗွေသန်းက ဘိုကေသန်း ဖြစ်ပြီ။ နင်လည်း အေးညိုက ဩဘာညို မှည့်ဟာ၊ ဇာတ်မြိုင်ထက ဖြစ်အောင်။ ဇာတ်မင်းသား ဖြစ်ချင်သေးဟာ၊ ဇာတ်ခုံပေါ်တော့ ဇာတ်မင်းသားခမျာ မယားများသကိုးဟ'

'အေးညိုတို့က ဘယ့်နှယ့်မှ မနေပေါင်တော်၊ တော် ယူနိုင်လို့ လုပ်ကျွေးနိုင်လို့ကတော့ ယူစေ မောင်မင်းပဲ'

'မိဖုရားခေါင်ကြီးရယ်၊ နမက ယူစေချင်ပေသိ မောင်တော်မှာ တယ်ကြီး မဟာန်လှလေတော့ မာန်မကြွဝံ့ပေါင်ဗျာ။ မိဖုရားခေါင်

ကြီးမှာတော့ ဘာတဲ့ဗျာ၊ ချိတ်တစ်ထပ် ကြွေတစ်ဆစ် ပိုးတစ်ရစ် ချည်တစ်ဆင် ချရားပွင့်အပ်ပေါက် ယိုးဒယားပန်းပြောက်ကဲ့သို့ နမ်း လောက်တဲ့ မယ်မဒီ ဘယ်ပန်းချီက လှရမှာတုံး နမရဲ့'

'ဘာတုံး ချရားပွင့်အပ်ပေါက်ဆိုသာ'

'ချယားပွင့်ဘော်ကြယ်ထိုးသာကို ပြောသာဟ'

အဖေနဲ့ အမေ အဲသလိုပြောကြတယ်ဆိုတာက ညဘက် အရက် တလေး ထွေလာမှ ပြောကြတာပါ။ မနက်ခင်းများတော့ အဖေ့ပါးစပ် က စကားတစ်လုံးထွက်ဖို့ရာ ဝေးပါသေးရဲ့။ အဖေက မူးလာရင် စကားတွေ ပေါလာသလို သီချင်းတွေဆိုချင် ဆိုတော့တာ။

အဖေတို့ အမေတို့က ရွာမှာတော့ ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိကြ ပါတယ်။ လှည်းနဲ့ နွားနဲ့ ကျီကျပုတ်ကက်နဲ့ တည်တည်ပပ နေနိုင်ကြ သူတွေပါ။ ကျီကျဆိုသာကို တစ်ချို့က မသိကြဘူး။ မြေကြီးပေါ် ရိုက်ပတ်ကာပြီး စပါးထည့်တော့ 'ကျ' ခေါ်သယ်။ ဆင့်ခံပြီး ပုတ်နဲ့ စပါးထည့်သာက 'ကျီ' ခေါ်တယ်။ ပြောသာ ပြောရတာပါ၊ ဂေါင်မနဲ့ ဂုတ်မ ညီအစ်မအဖို့ရာ တစ်အိမ်တည်းအတူနေပေသိလို့ အဖေနဲ့တွေ့ ရခဲတယ်။ အဖေက မနက်ဖက် လေးနာရီလောက် ယာတောကို ထသွားတော့ ဂေါင်မတို့က မနိုးသေးဘူး။ ဂေါင်မတို့ ညီအစ်မက တစ်ရွာမှာ ကျောင်းသွားတက်ကြတာကိုး။ ဂေါင်မတို့ ရွာမှာ မူလတန်း ကျောင်း မရှိဘူး။ နည်းနည်းဝေးတဲ့ ထဖို့မရွာကို ထမင်းထုပ်နဲ့ သွားကြ ရတယ်။ ဂေါင်မက ဆယ်တစ်နှစ်ဆိုတော့ လေးတန်း၊ ဂုတ်မက ကိုးနှစ် ဆိုတော့ သုံးတန်း။ ညနေဖက် ထဖို့မက လျှောက်ပြန်ကြရ

www.burmeseclassic.com

တော့ မိုးချုပ်ပြီ။ မိုးချုပ်ရင် အဖေက ရွာနောက်ဖျားက ဘုံဆိုင် ရောက်ပြီ။ အမေက ဘုံဆိုင်ဆိုလို့သာ ဘုံဆိုင် ပြောရတာပါ။ ဘာမှန်း မသိတော့ အမေ့ကို မေးကြည့်ရတယ်။

'ဟဲ့၊ ထရေရောင်းသာက ထရေဆိုင်၊ အရက်ရောင်းသာက ဘုံဆိုင်ပေါ့'

'အရက်ဆိုင် မခေါ်ဘဲ ဘာပြုလို့ ဘုံဆိုင်ခေါ်ကြသာတုံး အမေရဲ့'

'အရက်သမားတွေ သည်တစ်နေရာတည်း ဘုံစခန်းထားပြီး ဆုံကြလို့ ခေါ်သာနေမှာပေါ့အေ့'

ပြောသာ ပြောရတာပါ။ အဖေ့ကို အရက်သမားလို့ ပြောဖို့တော့ ခက်သားပဲ။ နေကုန်နေ့ခန်း ပူကြီးလောင်ကြီးထဲ လုပ်ရတာဆိုတော့ အလုပ်ပင်ပန်းလို့ နည်းနည်းပါးပါး သောက်တာနေမှာပါလေလို့ ဂေါင်မ တွေးတယ်။ အဖေက မိသားစုအဖို့ရာ အလုပ် သိပ်လုပ်တာသိတော့ တစ်ခါတစ်လေ အဖေ့ကို သနားမိတယ်။ အဖေက ပျော်ပျော်နေတတ် သလို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဆူဆူဆဲဆဲ မရှိဘူး။ အရက်မူးလာရင် ပိုပြီးတောင် သဘောကောင်းသေး မှတ်တာပဲ။ မျက်နှာက ပြုံးနေတာ အဲသည့်အချိန် ပဲ။ ဂေါင်မက အရက်က ကောင်းလို့လား အဖေရဆိုတော့ 'ဘယ်နှယ့် ပြောပါလိမ့်၊ ငါ့သမီးများတောင် အဖေက တိုက်လိုက်ချင်သေးသာ။ ယောက်ျားလေးတွေ မဟုတ်လို့' တဲ့။

ညဘက် အဖေ ဘုံဆိုင်က ပြန်လာလို့ ထမင်းစားတော့ ခူးထားတဲ့ ထမင်းတွေက အေးနေပြီ။ အချိန်အခါနဲ့ စားတာမဟုတ်တော့ အမေက ထပြုပြီး ကျွေးတာမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မရှိဖူးဘူး။ အဖေ့ ထမင်းဝိုင်း နား ထိုင်တာမျိုးလည်း မရှိဘူး။ အဖေ့ အရက်နံ့ မခံနိုင်လို့တဲ့။

ဂေါင်မ၊ ညည်းအမေကို ထမင်းကျွေးလိုက်လို့ ပြောရုံပဲ။ ထမင်းက အေးပြီးသားပါ။ ဝါးအုပ်ဆောင်း လှပ်ပေးရုံပဲ။ အဖေက ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ ဟင်းပန်းကန်ထဲက ဟင်းကို ထမင်းပန်းကန်ပေါ် မှောက်ချပြီး လေသံ တရှီးရှီး မြည်အောင် စားတော့တာပဲ။ ထမင်းတွေက အေးနေတော့ အဖေက ရွှဲတယ်၊ ထမင်းများ အဲသလောက်ပူရင် လျှာကျွတ်ကျတတ် သတဲ့။ တစ်ခါတလေ တော်တော်လေး မူးလာရင် အိမ်ကပြင်တက် ကာနဲ့ 'သမီးရေ ဂေါင်မ၊ အဖေ ထမင်းစားတော့မယ် ခြေဆေးရေ ချခဲ့' လို့ ပြောတတ်တယ်။

'လက်ဆေးရေပါ အဖေရဲ့၊ မပြောကောင်း ပြောကောင်း'

'အံမာ တို့ရွာက လက်သမား ဖိုးကံလို လွဲလှ တစ်ထွာပေါ့ဟဲ့၊ ဒါနေ့ ဘာဟင်းတုံး'

'ဘဲဥ အဖေရဲ့'

'လောကမယ် ဘဲမတွေရှိလို့ အဖေ အသက်နဲ့ ခန္ဓာ မြဲသာဗျား၊ ဘဲမများတောင် ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစီ မေတ္တာပို့ရသေးဗျား၊ ဟေး သား ဘဲတွေ ကျန်းမာမှဗျ၊ အနိစ္စာဟောန္တု၊ အဗျာပဇ္ဇာ ဟောန္တု၊ ညည်းတို့ အမေ အေးညို အရင်ဘဝက ဘဲမများ ဖြစ်ခဲ့ရော့လားဟာ အေးစမ်းပါဦး'

အမေက အတွင်းခန်းထဲက ကြားရတော့ ထအော်တယ်။ ဘဲဥပဲ ကော်ရေ တဲ့။ ရွာထဲ ဘဲဥစားနိုင်တာ တော်ရဲ့ သူကြီးဦးပေါက်ရှိသာ တဲ့။ အဲသလို ပြောရင် 'အေး ဟုတ်လောက်သယ်၊ တို့သူကြီးလည်း ကြည့်လိုက်ရင် ဘဲဥရုပ်ပေါက်နေသာ' တဲ့။ ဂေါင်မကတော့ အမေပြော ရင် ရယ်တာပဲ။ သူကြီးက ဝဝလုံးလုံးကြီးကိုး။ အဖေက ပြောသာပြော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တာပါ။ ဘာဟင်းချက်ချက် စားရှာတာပါပဲ။ သားအဖလေးယောက် တစ်အိုးဆိုပေသိ အခင်းထွက်သီးနှံက မိုး၊ လေ ကောင်းပါမှ ထွက်တာ မဟုတ်လား။ မိုး၊ လေ ကောင်းပြန်တော့ ပေါက်ဈေး၊ တိုက်ဈေး ဈေးကောင်းပါမှ ဖြစ်တာကို။ ဆယ့်တစ်နှစ် သမီးဆိုပေသိ ဂေါင် နားလည်တယ်။ ဂေါင်မတို့ကလည်း ဘဲဥချက်နဲ့ လူဖြစ်ရတယ် တောင် ပြောနိုင်ပါရဲ့။ အဖေ ပြောလည်း ပြောစရာ။

'အေးညို၊ နက်ဖြန် အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်အောင် ဘဲဥချက်ဟာ'

'စိတ်ကူးပြီးသားပါတော်၊ ကတ်သီးကတ်သတ် နှစ်လုံး ကျွန် လို့'

'ငါ့ဆီက နှစ်လုံးပါ ယူချက်ကရော့ဟာ၊ လောက်သွားအောင်'

ဂေါင်မကတော့ ရယ်တာပဲ။ ဂုတ်မက ကလေးဆိုတော့ ဖအေ ဘာပြောမှန်း သဘောမပေါက်ဘူး။ ဖအေကို ပြောသေးတာပါ။ အဖေ က ဘာကိစ္စ ဘဲဥနှစ်လုံး ဝှက်ထားသတုံး တဲ့။ အဲသလိုဆိုရင် အဖေ က ရယ်ရော။ အဖေက ထမင်းစားပြီးရင် အမေလိပ်တဲ့ ပြောင်းဖက် ကို ဖွာတော့တာပဲ။ ပါးစပ်ကလည်း စကားတွေ ပြောချင်လို့ အကြောင်း ရှာတယ်။ ပြောစရာမရှိရင် သောက်လက်စ ပြောင်းဖက်လိပ်အကြောင်း ပြောချင် ပြောတယ်။ ရွာအနောက်က သူကြားလာတာတွေ ပြောချင် ပြောတယ်။ သူမခံချင်တဲ့စကား ပြန်နွေးပြီး ပြောချင် ပြောနေတာ တာလည်း ရှိရဲ့။

'အေးညို၊ တို့ဘုရား လက်ထက်တော်တုန်းက ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ် ရှိရောလားဟ'

'ကျုပ် ဘယ်သိပ့်၊ မဟုတ်သာ မေးကရော့မယ်'

'ခက်ပါ့ကော၊ ပြောသာပြောရသာ အေးညိုလိပ်တဲ့ ပြောင်းဖက် း ကောင်းချက်တော့ လျှာကွဲ အာကွဲလိုက်ကရော၊ နှင့်ဟာက ရိုးဟုတ်ကဲ့လားဟာ၊ ဧရာတ်ပင်များ စဉ်းထားရော့လား'

ပြောချင်တာက အဖေ့အကြောင်းပါ။ အဖေက ဂေါင်မတို့ အိမ် ောင်ရက်သားကျတဲ့အထိ အသက်ရှည်ရှာပါရဲ့။ အရက်တော့ သေ အထိ သောက်သွားတယ် ပြောရမှာပေါ့။ ဒါပေသိ ပြောခဲ့သလို အဖေ အရက်သောက်တာ စိတ်မညစ်ရဘူး။ မသောက်တဲ့အချိန် းရာကောင်းသလောက် သောက်ရင်တော့ အင်မတန်ပျော်တယ်။ ါများ အရက်များလို့ ထင်ပါရဲ့ အန်ရော။ အန်တော့ အမေက က်သမား အန်ဖတ်ရှုံ့လို့တဲ့ ဂေါင်မ လုပ်ပေးလိုက်တဲ့။ ဂေါင်မပဲ စ်ပုံး ခပ်ပြီး ဆေးရတာပေါ့။ အဖေက ပြောသေးတာ။

'ငါ့သမီး မရှုံ့နဲ့ အဖေက ပညာရှိ သူတော်ကောင်းရယ်၊ အခု ာတွေက ပညာတွေ အန်သာ၊ နှမျောချက်ဗျာ' တဲ့လေ။

✣

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(၂)

အခုတော့ ဂေါင်မအရွယ်က ကျော်လို့ မဂေါင်မ၊ ဒေါ်ဂေါင်မ အရွယ် ရောက်ပါပြီ။ ဂေါင်မ အပျိုမမှည့်တစ်မှည့် အရွယ်မှာ ကိုယ့် က ကြိုက်မိတာရော၊ ဖအေ မအေကပါ သဘောတူတာရောဆိုတော့ ရွာက ကျောက်အိုးနဲ့ ညားတယ်။ ကျောက်အိုးကလည်း တောင်သူ့သား ပဲ။ ညီအစ်ကို မောင်နှမတော့ များတယ်။ ကျောက်အိုးက သူတို့မောင် နှမတွေထဲက အကြီးဆုံး။ နွားအရောင်းအဝယ်၊ အလဲအထပ် လုပ်တာ မဂေါင်မတို့အိမ် ရောက်ပြီဆိုတော့ အဖေဘိုကေသန်းရဲ့လယ်တွေ ဦးစီး ရပြီ။ ယောက္ခမလယ်တွေ လုပ်ရသကောရယ်လို့ စိတ်က မပါဘူး ဘူး။ ရွာစဉ်ထွက် နွားအလဲအထပ် လုပ်ချင်တာကပိုတော့ မဂေါင်မ ရွာစဉ်ဂေါက်ဂက် သွားချင်ရပ့်မလားရယ်လို့ ငေါက်ရတာများပြီ။ အမေ ဒေါ်အေးညို ရှိသေးပေသိ သည်ကိစ္စမှာ အမေက များများမပြော ပါဘူး။ သားမက်က စိတ်မပါတော့လည်း စာရင်းငှားရှာရမှာပေါ့ဆို တဲ့။ မဂေါင်မကတော့ လက်မခံဘူး။ တောင်သူ့သား ဖြစ်ပါလျက်ကွင်း အခင်းထဲ မဆင်းချင်တာကို အားမရဘူး။ လင်က ရွယ်တူ သူငယ်ချင်း ဘဝက ညားရတာဆိုတော့ ကျောက်အိုး ခေါ်လိုက်တာပါပဲ။

'ကျောက်အိုး၊ နင့်မလည်း မနက် ဆွမ်းခံချိန်တောင် ကျော်ပြီ။ ခုထိ ယာတော မရောက်ရသေးဘူး။ အဖေ့တုန်းကများ မနက်ဘက် အဖေ့ မျက်နှာ မြင်လိုက်ရတယ်မရှိဘူး။ ဝီရိယလေးထားပါမှပေါ့ ဒါနဲ့ စားရတဲ့ဟာ'

'ငါ့စိတ်ကူးက တစ်မျိုး ဂေါင်မရ၊ နင်တို့ အိမ်က နွားလေးကောင် က ဈေးကောင်းရနိုင်သယ်၊ နှစ်ကောင်က လဲလို့ထပ်လို့ ရသယ်၊ မိုင်းမသိတော့ ဗာရာဏသီဟာ၊ မင်းမသိတော့ ဗြဟ္မဒတ်ဟာ၊ နွား သိတော့ နပြာနီဟာ၊ နင်တို့အိမ်က နွားတစ်ကောင်က အနီ မွေးမှာ အပြာဖောက်သာ တစ်ကောင်ပါသယ်၊ ငါ့သဘောတော့ ထုတ်လိုက် ချင်သာပဲ။ ကောင်းသာက အပြာမဟုတ်ဘဲ အမည်းဆိုရင် လက်ခ အောင်းသာခတ်တော့၊ နပြာနီမည်းကွပ်ခေါ်သယ်၊ ကျန်သာတွေက အဖြစ်ရုံတော့ ဟုတ်သာပေါ့၊ နပြာထဲက မဟုတ်ဘဲ နရှေ့နီ နဝါနီဆိုရင် ဆိုးလှဘူး၊ သို့ပေသိ နင်တို့ နွားတွေက အင်္ဂရုပ် (အင်္ဂါရုပ်)နဲ့ ညီတော့ စေလေးလုံး မပြည့်ဘူး၊ ဘာစေတွေတဲ့တုံး၊ နှာတံခုံးစေ လုံးစေတဲ့၊ မျက်လုံးပြူးစေ နှာရှူးစေတဲ့၊ နွားများ နှာတံကလေးက တောင်မှာ အခွံလို ခုံးခုံးလေးနေမယ်၊ ခွာတွေက လေးဘက်ကျ သီးလုံးကလေးတွေ စွပ်ထားသလိုရှိမယ်၊ မျက်လုံးတွေက မျက်ဆန် ညည် မျက်ဆန်ရည်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဗံဒါသီးများလိုရှိမယ်၊ နှာခေါင်း ပေါက်က လှေနှာယောင်လို ရှူးမယ်ဆိုရင် ကောင်းပြီ၊ ပြောချင်သာ ...'

'ကျောက်အိုး၊ အပိုတွေမပြောနဲ့။ အိမ်က ဘယ်နွားမှထုတ်မရောင်း ဘူး နပြာမကလို့ မဲနယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ယာကိုယ့်ကိုင်း ရှိရက်ကနဲ့

www.burmeseclassic.com

နရောင်းနဝယ် (နွားရောင်း၊ နွားဝယ်) လုပ်ရမယ်လို့၊ ဆပ်သဖူး ဆူး မဖျက်နဲ့' ဆပ်သွားဖူးဆိုတဲ့ စကားကြားတော့ ကျောက်အိုးက မလျှော့ ပြန်ဘူး။

'နွားများတော့ ထိပ်ကြာမှာ ဆပ်သွားဖူးပွင့်လို အချွန်းကလေးပါရှ လှသာ ဂေါင်မရဲ့၊ ချိုကျတော့ကော ပတ်ကားတဲ့၊ ချိုထောင်တဲ့၊ ချို လက်ပြတဲ့၊ ကြက်တူရွေးတဲ့၊ ချိုကုတ်တဲ့၊ ချိုတယ်လူးတဲ့၊ ချိုတုတ်တဲ့ ဘယ်ထောင်ညာလဲတဲ့၊ နင်နဲ့ငါ စကားပြောမဖြစ်ပေါင်ဟာ၊ နွားချို များလိုဆိုရင် နင်က ဘယ်ထောင်၊ ငါက ညာလဲ'

'တော်စမ်းပါ၊ ငါပြောသာက တစ်ခြား၊ နွားရှင်ထက် သူခိုးက နှာမျောပို၊ လူလုံးချည်းတက်လာပြီး လက်ထက်ပွား မလုပ်ချင်နဲ့'

'နွားဆိုမှတော့ ထမ်းပိုးတပ်ရင် ရုန်းသာချည်းပေါ့ဟာ၊ နပိန်ထူ လူဗွေ့၊ နနက်သေး ဆေးဖက်ဝင်၊ နမတာမ်းသားမခင်'

'ကျောက်အိုး၊ နင့်မိဘတွေက လက်စသပ်တော့ နပေါ့ အစွံထုတ် လိုက်သာပါလားဟဲ့'

'ရော၊ အဲသာခက်သာပဲ အစွံထုတ်ချင်လွယ်ပါ့ဗျာ ငါတတ်ပါ'

'တော် တော်၊ ကျောက်အိုးရေ၊ နပိန်အသားမထိုးနဲ့၊ သွားတော့ ထတော့၊ သူများတွေ ယာကတောင် ပြန်ကြရော့မယ်'

မရပါဘူး။ ကျောက်အိုးက အချိုးကမပြောင်းတော့ အမေပြော သလို စာရင်းငှား 'တက်ခါး' ခေါ်ရတော့တာပါ၊ တက်ခါးက ဇင် လည်း နုပေါ့ပါရဲ့၊ အလုပ်လည်း မြဲပါရဲ့၊ ယာကိစ္စ ကိုင်းကိစ္စလည်း အိုးတန်ဆန်ခတ် နားလည်ပါရဲ့၊ အရက်သောက်တာက ပြဿနာ သောက်ကမှ သောက်ကရော၊ တက်ခါးထက် ကောင်းတဲ့လူကလည်း

ရှိတော့ အရက်ကိစ္စ သည်းခံရတယ်၊ တက်ခါးက ငယ်တော့ မဂေါင်မ ကို မမဂေါင်မ တဲ့။

'မမဂေါင်မနှယ်၊ ကျုပ် ဆယ့်လေးနှစ်သားက သောက်တဲ့အရက် ထောင်းခနဲ ဖြတ်ဖို့တော့ ခက်သားပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့အလုပ် မထိခိုက် ရင် ပြီးသာပဲ၊ ကျုပ်က အရက်သောက်လို့ လုပ်နိုင်သာ၊ မမဂေါင်မ သောက်ပြား ကိုကျောက်အိုး အရက်မသောက်လို့ ခါးမကျိုးသာဗျာ၊ ကိုင်း... မမဂေါင်မ မှားလိုက်သာဗျာ၊ လင်ယူကတည်းက အရက် သမားထဲက ရှာယူရမှာ'

'အောင်မာ၊ ခုံဖိနပ်နဲ့ ထခုတ်ပြန်ရော့မယ် သွား၊ နစာကျွေးချေ'

ကျောက်အိုးက ယာခင်းထဲ အလုပ်လုပ်ဖို့ စာရင်းငှားရပြီဆို ကတည်းက နွားရောင်း နွားဝယ်ရယ်လို့ ထွက်လိုက်တာ မကြာတယ် ကြာတယ်၊ သေသလား ရှင်သလား မသိရဘူး။ တစ်ခါတော့ တစ်ဆင့် စကားနဲ့ မန်ကျည်းဘုတ်ရွာဘက်မယ် တွေ့သူက တွေ့ခဲ့တယ်ကြား လို့ နောက်စနေမှ မလာရင် အိမ်မှာ ဆွမ်းသွပ်တော့မယ်လို့ လူကြုံ နဲ့ မှာလိုက်ရတယ်။ သည်တော့မှ ကျောက်အိုးက ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ပြန်လာတယ် ပြောပါတော့။ ပိုက်ဆံကို မဂေါင်မကို မအပ်ဘူး။ ယောက္ခမ ဒေါ်အေးညိုကို အပ်လေတော့ 'ဂေါင်မရယ်၊ ငါ့သမက် သည်း တစ်ဖက်က ငွေရှာနေသာပါအေ၊ မဆူမအောင့်ပါနဲ့' ဖြစ်က ရော။ ပြန်လာလိုက်၊ ထွက်သွားလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်ဆိုတဲ့ ကြား ထပဲ မဂေါင်မ ကိုယ်ဝန်ရကရော။ အိမ်မကပ်ရတဲ့ လင်တော်မောင် ကျောက်အိုးကလည်း တစ်ရွာတစ်ရွာ ကူးရင်းသန်းရင်း၊ သောက်ရင်း စားရင်း ကူးလာတယ်ထင်ပါရဲ့။ အရက်သောက်တတ်လာရော။ တစ်ခါ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်လေ ရွာကို နွားလာစုရင်း သုံး၊ လေးရက် နေရသခိုက် အိမ်အ
အရက်သမားစာရင်းဝှား တက်ခါးနဲ့တွဲမိရော။

'မမဂေါင်မ လင်ရက်ကောင်းပေါ့ဗျာ၊ အစ်ကိုကျောက်အိုး
အရက်များ ကျုပ် နောက်မှလည်း သောက်သေး၊ ကျုပ်ထက်လည်း
ပိုသောက်နိုင်သေး။ သောက်သာမှ နသောက် (နွားသောက်) သော
သာဗျိုး'

တက်ခါးက အရက်လည်း ကြိုက်ပါရဲ့။ တကယ်တော့ ကြ
သမား။ အရက်ကလေး မူးအောင်သောက်ပြီး ရတဲ့အချိန် ကြက်ပိုက်ပြီး
ကြက်ဝိုင်း ပြေးတော့တာပါ။ တစ်ခါတစ်လေ နွားစာစဉ်းနေရာ
ထပြေးရင်း ပြေးတယ်။ နွားစာကျင်းထဲ နစာထည့်၊ ပဲမှုန့်ပဲကျော်ထည့်
ဖွဲနုထည့် မွှေရာက ဆတ်ခနဲ ပျောက်ချင် ပျောက်တော့တာလည်း
ရှိတယ်။ သည်လိုသွားပေသိ သူ့တာဝန်တော့ အပျက်မခံဘူး။ ညနေ
လို့ မလာဘူးတော့ မရှိဘူး။ ရေနံမီးခွက်ကြီး ထွန်းပြီး တဂျုတ်ဂျုတ်
နဲ့ နွားစာစဉ်းချင် စဉ်းတတ်လေတော့ မဂေါင်မက ပြောမဖြစ်ပြန်ဘူး။

တစ်ရက်တော့ မဂေါင်မယောကျ်ား ကျောက်အိုးနဲ့ အိမ်က စာရင်း
ဝှား တက်ခါးတို့နှစ်ယောက် မူးပြီး ပြန်လာကြတယ်။ သောက်ကြတုန်း
ကလည်းအကောင်း၊ ပြန်လာကြတော့လည်းအကောင်း။ အိမ်အောက်
အေး ခုတင်ပေါ်ထိုင်ပြီး စကားတွေ ပြောကြတော့မှ စကားများကြ
ရော။ အမူးသမားတွေရဲ့ ထုံးစံပါလေရယ်လို့ ယောက္ခမ ဒေါ်အေးညိ
မဂေါင်မတို့က သည်းခံပြီး အိမ်ပေါ်တက်နေကြရော။ အမူးသမား
နှစ်ယောက် အောက်ထပ်မှာ ပြောနေကြတဲ့စကားတွေတော့ ကြားနေ
တာပေါ့လေ။

'အစ်ကိုကြီးကျောက်အိုးကို မေးမယ် မေးမယ်နဲ့ စကားမရောက်
သေးဘူး'

'ဘာတုံး မင်းက ပြောကွ'

'သည်လိုပါ ကျုပ်က ကြက်သမားဆိုတော့ ကြက်မှာတော့
ဗြာဆိုသာ အဖြူမှာ အပြာ ဖောက်သယ်ပေါ့ဗျာ၊ ဗြာကြားခေါ်သာ
ပေါ့၊ အစ်ကိုတို့ နွားကျတော့ ဗြာကြားရယ်လို့ရှိရော့လား၊ ကျုပ်က
အဲသာ သိချင်သာ'

'မင်းသိတဲ့ ကြက်အရောင်တွေ ပြောစမ်းပါဦး'

'စုံပါကောဗျာ၊ ခင်ဗျားနှယ် အနက်မွေးပါတော့ ဥပန်း၊ အဖြူမွေး
ပါတော့ ဖောင်း၊ အတောင်ပြာ ဖောက်တော့ ဗြာ၊ အပြာနဲ့ အဝါ
ဖောက်တော့ ဗြာဥပန်း၊ အပြာမှာ အနီဖောက်တော့ ဗြာနီ၊ ခါးနဲ့
သည်ဆံနီတဲ့ ကြက်တော့ ချိတ်ခေါ်သယ်၊ မီးခိုးစွက်တော့ ဗြာမီးခိုး၊
ကြက်မည်းတော့ ကျီးတဲ့၊ ကြက်ဝါတော့ တုတ်၊ အဖြူဆွတ်တော့
ခင်ရော်၊ ခါမွေးဝါဖောက်တော့ ကြဲ့ခွံ။ ရှိပါသေးကော…'

'မင်းပြောတဲ့ ဗြာကြက်က ကြက်အလိုတော့ ဘယ်လိုရှိလို့တုံး၊
ကြက်ကောင်းလား ကြက်ညံ့လား'

'ကောင်းလှချည့်ဗျာ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ ခွပ်ချက်ပြင်းသယ်၊
ဆောင့်သယ်၊ မာသယ်၊ ရင့်သယ်၊ သတ္တိတော့ မစမ်းနဲ့ လူတောင်
အခွပ်ဝံ့ဗျာ ကိုင်း…'

'နွားကျတော့ ဗြာက အရောင်ကို ပြောသာ မှတ်ဖူးကွ စာရင်း
ဝှားရ၊ စပယ်ဖြူတို့ ဆတ်မွဲတို့ဆိုသာ နကြောင်တွေ၊ ဖောင်းဆိုသာ

www.burmeseclassic.com

ကြက်မွေး၊ နွားမွေးကို ပြောသာမဟုတ်ဘူး အရှုးရ၊ ကိုယ်သာ ကိုယ်ရေကိုပြောသာ ခက်ပါ့ကွာ၊ အသားပွစိစိလို့ ပြောသာ’

‘မဟုတ်သာဗျာ၊ ကြက်မှာ အရောင်က အတောင်အလယ် ပြောသာပါ၊ ကြက်ကိုတော့ အစ်ကို့နွားနဲ့ မနိုင်းနဲ့လေဗျာ၊ လော မယ် ကြက်က သတ္တိခဲပဲ၊ ကြက်ထက်များ နွားက သာရရော မဟုတ်သာ သူရင်းတိုင်ဆိုပြီး စကားမကပ်နဲ့လေဗျာ’

‘အံမယ် မင်းကလား ငါ့ကို…’

‘ဟုတ်သယ်လေ၊ ကြက်ဆိုသာ အချင်းချင်းတောင် ရောင်သ မဟုတ်ဘူးရယ်၊ ဝိုင်းထဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလို့ကတော့ ရေကုန်ရေခ ခွပ်သယ်ရှိသာ၊ ခင်ဗျား နွားတွေက ရေကန်ရေခမ်း ဖေ့သယ်ရှိ လား၊ ကျူပ်သိသလောက်တော့ မရှိဘူးနော် ကိုယ့်ဆရာ၊ အလ နဖျင်းတွေ’

‘ကိုင်း၊ ဖျင်းဦးကွာ ဖျင်းဦးကွာ’

ကျောက်အိုးနဲ့ တက်ခါးတို့ ကြက်နဲ့နွားကိစ္စ စကားနိုင်လုကြ က ထ နပမ်းလုံးကြတာများ လေးနှစ် သစ်ချောင်းကြီးတွေနဲ့ လုပ် တဲ့ အေးခုတင်ကြီးတောင် ပြုတ်ထွက်မလား မှတ်ရတယ်။ မဂေါင် အပေါ်ထပ်က ပြေးဆင်းလာပြီး ကြက်လည်းတော်၊ နွားလည်း ဟော့လို့ အော်ရင်းက ရေတစ်ပုံးနဲ့ ဆွဲလောင်းတော့မှ ရပ်ကြတော့တယ် အဲဒါ တစ်နေ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ညနေတိုင်ရင် အတူတူ ထွက်သွား တယ်။ ဘယ်မှာဘယ်လို သောက်ကြတယ် မပြောတတ်ဘူး။ ပြန် တော့လည်း တစ်ယောက် တစ်ယောက် ပခုံးချင်းတိုက်ရင်း ပြန်ကြ ပဲ။ အေးခုတင်ကြီးပေါ်ရောက်ရင် တက်ခါးက ကြက်ကောင်းကြော

စကရော။ ကျောက်အိုးက နွားကောင်းကြောင်း ဝင်ကရော။ မဂေါင်မ ကလည်း လိုရမယ်ရ ရေတစ်ပုံး တည်ထားရရော။

‘တက်ခါး’

‘ပြောဗျား’

‘မင်းတို့ ကြက်ထဲ တိုက်ကြက်ကောင်းကောင်းတစ်ကောင် အများ ဆုံး ဘယ်လောက်ပေးရတုံး’

‘တကယ် ခွပ်လက်ကောင်းပြီဆို တန်းဝင်ကြက် နှစ်သိန်းအောက် ထစ်ပေါ့ဗျာ၊ ဘာရလိမ့်မတုံး’

‘ဘာရလိမ့်မတုံးဆိုတာ ဘာစကားလဲ၊ မင်းက နွားကို စိန်ခေါ်သာ လား ဟော့ကောင်’

‘ခင်ဗျားက မေးသာလေ၊ ကျူပ်ကဖြေသာလေ၊ ကြားထဲမှာ ဘာ နှားလို့တုံး’

‘နှစ်သိန်းလောက်တော့ နကောင်းများဆိုရင် ခွာတစ်ဖက်ဖိုးရှိသာ ဓါကွာ၊ မယှဉ်ချင်စမ်းပါနဲ့ သူရင်းတိုင်နဲ့ သူရင်းငှားလောက် ကွာ သယ်ရယ်’

‘ဒါတော့ သတ္တဝါချင်းမှ မတူတဲ့ဟာကို၊ ခင်ဗျားက ညစ်ကပ် ကပ်သာပဲ’

‘ကပ်သယ်ကွာ၊ ကပ်သယ်ကွာ’

ထိုးကြ ကြိတ်ကြပြန်တော့ မဂေါင်မက ဆင်းရပြန်ရော။ ရေပုံးနဲ့ လောင်းရပြန်ရော။ မလောင်းရဘူးဆိုရင် တစ်ပတ် သုံးခါလောင်း လောင်းရတယ်။ အချင်းချင်း ထိုးလို့ကြိတ်လို့ နဖူးကွဲ၊ ဒူးကွဲ မရှိပေသိ အေးကုတင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို့ ထိပ်ပေါက်၊ ခေါင်းပေါက်၊ အကြော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ညပ်၊ အကြောတင်၊ ဂုတ်လည် ဂုတ်စောင်း ဖြစ်ရတာက ပိုသေးတယ်။ အမေ ဒေါ်အေးညိုက တစ်ရက်တော့ မေးတယ်။

'ဝေါင်မ၊ ညည်းလင်ညည်း ဘယ့်နှယ့် စိတ်ကူးတုံး'

'ဘာကိုလဲ အမေရဲ့'

'အရက် သောက်သာပေါ့အေ၊ ဘာရလိမ့်မတုံး၊ ယာလည်းလှည့်မကြည့်၊ ကိုင်းလည်း မျက်စောင်း မထိုး။ တက်ခါးကလည်း နဂိုအရက် အဲသလောက် မသောက်ပေါင်အေ၊ ညည်းလင်နဲ့တွဲမိမှ သူ့သူရင်းတိုင် ဖြစ်နေသေး၊ အခုမှ ကြက်နဲ့နွား ခွပ်မိ ခွေ့မိနေကြပါကောလား ဝေါင်မရဲ့'

'ဂုတ်ကကိုင်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့ အမေရဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး မထူးဘူး၊ ကျုပ်လင်က ညစ်သာပိုသေး'

ဒေါ်အေးညိုက အသက်ရှူရှာပါပြီ။ သီလကောင်းလို့ အသက်ရှည်ရပေသိ ယာကိစ္စ၊ ကိုင်းကိစ္စတွေမှာ စိတ်မရှိတော့ဘူး။ သားအမိတစ်တွေ ဘယ်လို စားစား၊ လောက်နေတာက တစ်ကြောင်း၊ တရားကလေးနဲ့ နေချင်တော့တာကတစ်ကြောင်း ဆိုတော့ ရွာဦးက ဆရာတော့် ရိပ်သာကျောင်းမှာ အနေများပြီ။ အမေပြောလည်း ပြောစရာအဖေလည်း အရက်သောက်ခဲ့တာပါပဲ။ အဖေ့တုန်းကများ မဝေါင်တော့ပျော်တောင် ပျော်ရသေး။ ရတဲ့လင်ကျမှ ဖိဟယ်၊ စီးဟယ်၊ အော်ဟယ်၊ ဟစ်ဟယ်၊ ရိုက်ဟယ်၊ နှယ်ဟယ် မရှိတာကလွဲရင် နေ့တစ်ခုအရက်နဲ့ပြီးနေတာ မဟုတ်လား။ သည်ဘက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ် အရက်ဖက်လာတော့ နွားရောင်း၊ နွားဝယ်ကပြန်ရင် ငွေမပါချင်ဘူး။ ရွာကကြိုက်နွား ဝယ်ပေးလိုက်ရအောင်ကလည်း အရင်းပွဲ့ဖို့များလေတော့

နွား အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ မလှည့်ဖြစ်အောင် အိမ်မှာ ချော့ထားရသေးတာလေ။ အိမ်မှာ ရှိပြန်တော့ သောက်ပြန်ရော။ ထွက်စေဆိုတော့လည်း အခက်၊ ဝင်စေဆိုတော့လည်း အခက်။ ဘယ့်နှယ်များ လုပ်ရပါ့။ အမေကတော့ နွားနဲ့ ကြက် ခွဲထားမှ ဖြစ်မှာပါအေတဲ့။ ပြောတာသာလွယ်တာလေ။ ကြက်ဆိုတဲ့ တက်ခါး မရှိလို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး။ နွားဆိုတဲ့ ကျောက်အိုးကလည်း တော်ထားရတဲ့ လင်။ ကျောက်အိုးနဲ့ တက်ခါး မတွဲမိတုန်းက တက်ခါးကလည်း သူရင်းငှားဆိုတော့ များများ သောက်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ အာသာပြေလောက် သောက်နိုင်တာကိုး။ ကျောက်အိုးကလည်း နောက်မှ တတ်လာတဲ့ ပညာဆိုတော့ ကနဦးက သည်လောက် မမူးလှဘူး ပြောပါတော့။ နှစ်ယောက်တွဲမိတော့မှ ကျောက်အိုးပိုက်ဆံနဲ့ အိုးကြီးခွက်ကြီး သောက်ကြတာဆိုတော့ သည်နှစ်ယောက် ခွဲမှ တော်မယ်ပေါ့။

'ကျုပ်တော့ သည်လို စဉ်းစားသယ်၊ သူရင်းငှား တက်ခါးကို အိမ်မှာ မထားတော့ဘူး၊ ယာတောထဲ တဲထိုးပြီး အဲသည်မှာ ထားမယ်၊ နွားကျွေး၊ နွားစာစဉ်း၊ အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်တော့ အိမ်မှာ လာလုပ်ရမှာပေါ့'

'ညည်းလင်ကကော'

'ကျောက်အိုးကို အပြင်မထွက်ခိုင်းတော့ဘူး၊ အိမ်မှာပဲသောက်စေ အမိန့်တော် ထုတ်ရုံပေါ့ အမေရယ်'

'အေးပေါ့အေ တို့အိမ်က အရက်သမား နတ်နှစ်ပါး၊ နတ်ကွန်းတစ်ကွန်းစီ ဆောက်ပြီး ကိုးကွယ်ကြရုံပေါ့'

ကျောက်အိုးက ပြောကြကြေးဆိုရင် ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူး။ ဟို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင်နဲ့ ရွာထဲ မွေးသမျှ နွား၊ ချည်
သမျှ နွားမှန်သမျှ မိုးလင်းက မိုးချုပ် လိုက်ကြည့်ရင်း ချိုကဘယ်
အရောင်က ဘယ်သင်း၊ ခွာက ဘယ့်နှယ်၊ သွားက ဘယ်သို့၊
မွေးရှည်က ဘယ်ချမ်းသာ သဘောထားပေးတာမျိုးနဲ့ အချိန်
တာ များတယ်။ ထမင်းစားချင်တော့လည်း နွားမွေးတဲ့ အိမ်တွေ
စားတာများလေတော့ တစ်နပ်သက်သာရတာ များပြီ။ ညနေမိုး
ဆိုရင်တော့ အိမ်ရောက်အောင် ပြန်တယ်။ အိမ်မှာ သောက်ရမယ်ဆို
ကိုး။ အရက်ကို ဘုံဆိုင်က ဝယ်တာဆိုတော့ ရှားရှားပါးပါး မွေး
တဲ့ သားဖြစ်သူ ပေါက်ချွန်းက ဝယ်ပေးထားတတ်တယ်။ ပေါက်
က အရွယ်ကလေးရမယ် မကြုံသေးဘူး၊ ဖအေ့ အရက်အဝယ်
ဖြစ်ရပြီ။ ပေါက်ချွန်းက ကိုရင်လူထွက်ဆိုတော့ ဖအေကို အ
မကောင်းကြောင်းတော့ ကြုံတိုင်းပြောလို့ မအေက ဝမ်းသာရှာရဲ့

'အရက် ဘာများ ကောင်းလို့လဲ အဖေရာ ပူခါးခါးနဲ့ပါ'

'အဲသည် ပူခါးခါးက အရသာပေါ့ကွ ငါ့သားရ မင်းနှ
အလိုဗျာ၊ အရက်က ပူခါးခါးဆိုသာကို မင်းဘယ့်နှယ့် သိပါလိမ့်'

'သောက်ကြည့်လို့ သိသာပေါ့ အဖေရ။ အဖေ့ အရက်
ဝယ်ရင် ကျုပ်က တစ်စွက် တစ်စွက် သောက်ကြည့်တာ ကြာ

'ငါ့သားက နွားအလိုပြောရင် မအေနှမကြီးနို့ လနှစ်ဆယ်
သား နဖျန်း (နွားဖျန်း) တွေလို အရွယ်၊ နို့ခွဲကာစ နထီးကျ
နပေါက်၊ နမများတော့ မတမ်း၊ နွားများ နှစ်နှစ်ခွဲအရွယ် အင်
သန်သာပေါ့ မင်းနှယ်၊ နဖားထိုးခါသယ်၊ နပိုက်ဆိုရင် ပြော
တော့၊ အရက်များ သန့်တုန်း နဖားထိုးအရွယ် မသောက်နဲ့လကွ'

'အဖေကျတော့ သောက်ပြီး ကျုပ်ကျမှ မသောက်နဲ့ဆိုလို့ ရရိုး
အဖေရ၊ အဖေလည်း မသောက်ပါနဲ့ပေါ့ဗျ'

'ခက်ပါ့ကောကွာ၊ အဖေက နွားအလိုဆိုရင် သကျဲရေပိုဗျာ၊
တယ်လူးဗျာ၊ နံ့တို နံ့ရှည်ဗျာ မထူးတော့ဘူးလေကွာ'

'အဖေသောက်ရင် ကျုပ်လည်း သောက်မှာပဲဗျာ မပြောနဲ့၊ ကျုပ်
ည်း နံ့တိုနံ့ညှပ်ပဲ'

'သောက်ကွာ ခွေးမသား နဖျင်းနကြောင် ဖြစ်မယ့်ကောင်'

သည်လိုက စလိုက်တာ ပေါက်ချွန်း လူလားမြောက်တော့ အရက်
သားလည်း မြောက်ပြီပြောပါတော့။

✤

www.burmeseclassic.com

(၃)

အိမ်မှာ အရက်သမားနှစ်ယောက် ဖြစ်ရပြီ။ ပေါက်ချွန်းက တစ်ခွက် တစ်ခွက် ဆိုတာလောက်နဲ့ ရက်တွေများလာတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဘယ်နှစ်ခွက်ရှိမှန်း မသိဘူး။ ပေါက်ချွန်းကလည်း မသောက်ရ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ညနေတိုင်ရင် တဂေ့ဂေ့နဲ့ လေချဉ်ပဲ တက်သလိုလို ကြို့ပဲထိုးသလိုလို ဖြစ်ချင်လာပြီ။ မအေမဂေါင်မကတော့ စိတ်ဆင်းရဲ ရုံပေါ့။ ဖအေ ဘိုကေသန်းရှိတုန်းက သောက်ခဲ့တာသူအသိ။ ဖအေ အရက်သောက်လာရင်ကို ပျော်ရသေးတာ မဟုတ်လား။ နဂို လင်ရူ ကောင်းကလည်း အိုးပစ်၊ အိမ်ပစ်၊ ရွာတကာ နရောင်းနထပ်လှည့်ရာ က အရက်စွဲတာ အဖတ်တင်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီ။ သည်အခါ မဂေါင်မ ဘယ့်နှယ်မှ နေသေးဘူး။ သားလူပျို ပေါက်ချွန်းပါ သောက်လာပြီ ဆိုတာကျတော့ အကြောင်းရှိလာပြီ။ ရှင်လူထွက်ဆ ဆယ့်သုံးနှစ်က အရိပ်တကြည့်ကြည့် မွေးရတဲ့သားကိုး။ မဂေါင်မ လို့သာ ပြောရတာ သူ့အသက်လည်း မငယ်တော့ဘူး။ တစ်ချို့က ဂျီးဂေါင်မတောင် ခေါ်ကြပေါ့။ ဆံပင်တွေတောင် ဖြူလှပေါ့။ သွား တောင် သုံးချောင်းလား၊ လေးချောင်းလား ကျိုးပေါ့ပဲဟာ။

အမေ ဒေါ်အောညို မရှိတော့ကတည်းက ဂျီးဂေါင်မက အိမ်မှာ ကျီးစောင့်၊ ကြက်နှင် အဖွားကြီးနေရာယူရပြီ။ အဖေ့တုန်းကလည်း အရက်သောက်တာဆိုတော့ အမေ့ခမျာ သည်လိုပဲ နေသွားခဲ့ရတယ်။ ဂျီးဂေါင်မကလည်း ဘာထူးလို့တုံး။ လင်က အရက်သောက်လိုက်တာ ထောင်းထလို့။ အိမ်မှာ လူပိုလုံးလုံးကြီးဖြစ်လို့။ ဒါပေမယ့် ဂျီးဂေါင်မက ဘယ့်နှယ်မှ မနေပါဘူး။ မရှိမသေ့စကား လင်စိတ်တောင် ဘယ်ဆီ ရောက်မှန်း မသိဘူး။ ယူထားမိတဲ့လင် တစ်နေ့ ထမင်းသုံးနပ် စားနိုင် ဖို့နဲ့ အရက် ဝလင်အောင် သောက်နိုင်ဖို့ဆိုတာကလွဲရင် ခေါင်းထဲ တစ်ခြား ဘာမှမရှိခဲ့တာ အမှန်။ ဂျီးဂေါင်မတို့မှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရှိခဲ့တာမှာ အငယ်မ ဂုတ်မက ရွာဘုရားပွဲတစ်နှစ်မှာ တစ်ရွာသားနဲ့ လိုက်ပြေးခဲ့ကတည်းက ရွာခြေ ပြန်မကပ်တော့ဘူး။ တစ်ရွာ ပါသွား လိုက်တာ အဖေရော အမေရော ဆုံးလို့ သတင်းရောက်တာတောင် ပြန်မလာဘူး။ ဂုတ်မနဲ့ ပတ်သက်လို့ သတင်းကြားရသမျှ ဂုတ်မလင် ကလည်း အရက်သမားတဲ့။ ရွာက လက်သမားဆရာ အောက်ပြည် ဘက် လက် သမားလိုက်လုပ်ရင်း တွေ့ခဲ့လို့ အကျိုးအကြောင်း ပြော ပြလို့ သိရတာပါ။ ဒါပါပဲ။ ဂုတ်မသတင်း နောက်ထပ်လည်း မကြား ရပါဘူး။ သတင်းပေးခဲ့တဲ့ လက်သမားဆရာတောင် အရက်နဲ့ပဲသေ တာ ကြာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီမတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူရစရာရှိတဲ့အမွေတော့ လာတောင်းရင် ပေးရုံပေါ့။ ဒါပေသိ မလာပါဘူး။ ရွာကို တစ်ခေါက် တစ်ကျင်းတောင် လူလုံးလာမပြတာ လင့်နောက်လိုက်ကတည်းက ပြောပါတော့။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဲဒါတွေ ထားတော့။ အခုက သားကြီး ပေါက်ချွန်းတောင် အရက်ကလေး အာစွက်ချင်လာပြီဆိုတော့ ဂျိုးဂေါင်မ ပျားတုတ်ကြီး တစ်ရက်တော့ သားလက်ဆွဲပြီး ရွာဦးဆရာတော်ဆီ ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ ပေါက်ချွန်းကလည်း မအေ ဘယ်ခေါ်လို့ ခေါ်မှန်း မသိသေးဘူး။ လမ်းရောက်မှ မအေက သူဖြစ်ချင်တာကို ပြောပြတာပါ။

'အမေ ဘယ်တုံးဗျ'

'ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆရာတော်ကို အရက်အလှူခံခိုင်းမလို့'

'အမေရာ ဘယ့်နှယ့်လုပ် ဘုန်းကြီး အရက်အလှူခံခိုင်းမှာတုံး မဟုတ်သာ အမေရာ'

'ဟဲ့၊ နင်အရက်သောက်သာ မသောက်တော့ပါဘူးလို့ ဘုန်းကြီး ရှေ့မှာ အာမဘာန္တေခံခိုင်းမှာ'

'အဲသလို အလှူခံလို့ ရလို့လား အမေရာ ကျုပ်မကြားဖူးပါဘူး'

ဆရာတော်ကြီးကျောင်းရောက်တော့ ဆရာတော်ကြီးက စာအုပ် တစ်အုပ်နဲ့ ကျောင်းပြတင်းဘေးမှာ စာဖတ်နေတယ်။ သားအမိ နှစ် ယောက် တက်ပြီး ကန်တော့တာကို ခံယူတယ်။ လက်အုပ်ချီထားကြ တဲ့ သားအမိကို လှည့်ကြည့်ရင်း ဘာများပါလိမ့်လို့ ငုံ့တော်မူတယ်။

'ဟဲ့၊ ဘာတုံးဟ'

'အရက် အလှူခံခိုင်းမလို့ပါဘုရား'

'ဘယ်သူ့ကိုတုံး'

'အရှင်ဘုရားကို အရက် လှူချင်လို့ပါဘုရား'

'ဟယ် ဘယ့်နှယ့်ဟာတုံး မအပ်မရာ နင်တို့ မိုက်လှချည့်လား'

သည်တော့မှ ဂျိုးဂျောင်မက သူ့လင်ရော သူ့သား လူပျိုပေါက်

ကောင်ပါ အရက်တွေ သောက်လာလို့ စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့အကြောင်း၊ သင်သောက်တာ ဘယ်လိုမှ မတာတ်နိုင်ပေသိ သားသောက်လာတာ တွေ့တော့ မဖြစ်စေချင်တာနဲ့ အရက်ဖြတ်ဖို့ ဆရာတော်ဆီမှာ အရက် မသောက်ပါဘူးရယ်လို့ ကတိထားစေချင်လို့ ခေါ်လာရတဲ့အကြောင်း၊ ရဟန်းသံဃာတော်ကို ကတိထားရင် ကတိမပျက်ဝံ့လို့ သောက်မှာ မဟုတ်တော့တဲ့အကြောင်းတွေ လျှောက်တယ်။ ဒါမျိုးကလည်း ကြုံဖူး လှလေတော့ ဆရာတော်ကလည်း အင်တင်တင်ပေါ့လေ။

'ဟဲ့၊ ငါ့လှူသာနဲ့ နင့်သား မသောက်ရော့လား၊ နင့်သားကို သေချာအောင် မေးဦး'

'မေးပြီးပါပြီ ဘုရား'

'မမေးရသေးပါဘူး ဘုရား'

သားအမိနှစ်ယောက်က တစ်မျိုးစီ ဖြစ်နေတော့ ဆရာတော်က ဖတ်လက်စစာအုပ် ဘေးချရင်း မျက်လုံးပြူးကြည့်တယ်။ ဘယ့်နှယ့် ဟာတုံးပေါ့။ ဂျိုးဂေါင်မက ပြာပြာသလဲ ပြန်လျှောက်တယ်။

'လမ်းမှာ ပြောခဲ့ပါသဘုရား'

'ကိုင်း၊ ထားတော့ နင်တို့က နင့်သားသောက်တဲ့အရက် ငါ့ကို လာလှူတော့ ငါ့ဆီမှာ အရက်တစ်အိုး အဖတ်တင်နေမှာပေါ့၊ အရေး ကြီးသာက ကိုယ့်စိတ်ကပြတ်ရင် ဘယ်သူ့မှ လှူစရာမလိုဘူး၊ ကိုင်း မေးပါဦးမယ် မင်းက ဘယ်သူတဲ့တုံး'

'ပေါက်ချွန်းပါ ဘုရား'

'မင်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အရက်သောက်ဆို'

'နည်းနည်းပါဘုရား'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

‘ငါးကျပ်သား၊ တစ်ဆယ်သားပြောမနေနဲ့၊ သောက်ရင် သောက်သယ်ပြော၊ ငါထရိုက်ရ၊ ကိုင်း၊ အရက်က မင်းဆီလာသာလား မင်းက အရက်ဆီ သွားသာလား’

‘ကိုကုလား ဘုံဆိုင်မှာ တွေ့ကြသာပါဘုရား’

‘ဟယ်၊ မိုက်တဲ့ကောင် အရက်က မင်းပါးစပ်ထဲ အလိုလို ဝင်လာသလား၊ မင်းက ခွက်ကို ကိုင်ပြီး သောက်သာလား’

‘တပည့်တော်က ခွက်ကိုင်ပြီး သောက်သာပါဘုရား’

‘အေး၊ အဲသာဆို မသောက်နဲ့လေ ကိုယ်ပြုလို့ ကိုယ်ဖြစ်ရသာ’

‘မသောက်လို့ မရလို့ပါဘုရား၊ မသောက်ရင် လျှာတွေ အာတွေ ယားလာပြီး ဝမ်းထဲက စီစီစီစီနဲ့ အူထဲက လှုပ်လာသာများ တုံး အောက်က ဖားပြုတ်သာ ကြည့်ပါတော့ဘုရား၊ အရက်များ မဝင်ရင် တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာပြီး ရင်ခေါင်းထဲက…’

‘ဟဲ့၊ ဂေါင်မ’

‘ဘုရား’

‘ပြန်ကြတော့’

ဆရာတော်က အနားမှာ ထောင်ထားတဲ့ ကြိမ် ထဆွဲတော့မှ သားအမိ နှစ်ယောက် ဝတ်ဖြည့်ပြီး ထပြန်ခဲ့ရတယ်။ သားအဖို့ရာ အရက်ပြတ်ပါမယ့်အရေး အထမမြောက်လေတော့ ဂျီးဂေါင်မက တဖျစ် တောက်တောက်နဲ့။ တစ်လမ်းလုံး ပေါက်ချွန်းကို ဆူပွက်လာတော့ ပေါက်ချွန်းက ရှက်ပုံရတယ်။ ရှေ့က သုတ်သုတ် သုတ်သုတ် လျှောက် ရင်း လှည့်အော်တယ်။

‘အမေရာ ရွာထဲမှာ ရှက်စရာကြီး’

မအေက နောက်က ကျူးအော်တော့မှ လှုကြားရော။

‘ဘယ်အရက်သမားက အရှက်ရှိလို့ နင်က ရှက်ရသာတုံး အရက်သမားရဲ့။ နေဦး နင့်ကို နတ်နဲ့ပါတိုက်ဦးမယ်’

ဂျီဂေါင်မက သားကို မီအောင်လိုက်ပေသိ မမီပါဘူး။ ပေါက်ချွန်း က အရက်ဆိုင်ဘက် ပြေးတာများတန်းလို့။

✤

www.burmeseclassic.com

(၄)

ဂျိုးဂေါင်မအဖို့ရာ အိမ်မှာ *အရက်သမားနှစ်ယောက်ဖြစ်လာတော့* တစ်ခြား စားရေးသောက်ရေး မပူရဘူး။ အရက်သမား ဝေယျာဝစ္စ ပူရပြီ။ ဖအေအရက်သမားက အိမ်မှာ သောက်ရတာ အားမရလို့ ထ ပါရဲ့။ ဘုံဆိုင် ပြန်ရောက်ပါပြီ။ သားလုပ်တဲ့ ပေါက်ချွန်းက က မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတော့ ဖအေ အရက်ဝယ်ပေးရတဲ့ကိစ္စ မလု တော့ဘူး။ ပေါက်ချွန်းကိုယ်တိုင်က အရက်သမား ဖြစ်လာတာကို သည်တော့ ဖအေဦးကျောက်အိုးကလည်း ကတုန်ကယင်နဲ့ ဆိုင် ဘာသာ သွားသောက်နှင့်ပြီ။ သောက်ပြီးရင် ရွာထဲက နွားတွေ ချည်တိုင် ချည်ထားတာရော၊ နွားစာကျင်းမှာ စားနေကြတာ လိုက်ကြည့်တော့တာပဲ။ အိမ်ပေါက်မစေ့နိုင်လေတော့ နေ့စဉ်ရက် တစ်အိမ်ချင်း လိုက်ကြည့်တာပါ။ ဝါသနာတော့ မဖွန့်ဘူး။

ပေါက်ချွန်းကတော့ အရွယ်ကလေးရပါပြီဆိုကတည်းက သော တဲ့အရက် တစ်နှစ်က နှစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်က သုံးနှစ်၊ သောက်သက်က ရင့်လာလေ ပြဿနာကို အိမ်သယ်လာလေပဲ။ ရိုက်ပွဲ၊ ရန်ပွဲဆို

းနေပေါ့။ အမှုမှဖြစ်လာရင် ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်လူကြီးနဲ့ ‌ေလျှာ်ရ ပေါရ ထေးရတာလောက်နဲ့ ပြီးတာလည်း ရှိတယ်။ မပြီးလို့ မြို့ရုံး ဂတ်ရောက်ရတာလည်း ရှိတယ်။ လုပ်မကျွေးတဲ့အပြင် အိမ့်ပစ္စည်း အိမ့်ဥစ္စာပါ ဖဲ့ပေးရတော့ ဂျိုးဂျောင်မ ဒူးနဲ့ မျက်ရည် ဖြစ်ရပြီ။

'အရက်များ သောက်ကြသာပါပဲ ပေါက်ချွန်းရယ်၊ ငါ့အဖေလည်း သောက်သာပါပဲ၊ နင့်အဖေလည်း သောက်သာပါပဲ၊ ပြဿနာမရှိ ပေါင် ငါ့သားရယ်၊ ဘယ့်နှယ် မင်းကျမှ ဘယ်လို နက္ခတ်ဆိုးပါ ါလိမ့်။ သည်လိုသာဆို ငါစိတ်ဆင်းရဲသာနဲ့ သေလိမ့်မယ်'

'လူဆိုသာ သေမျိုးချည်းပါအမေရာ၊ အမေ့တစ်ယောက်တည်း လောကထဲ နေခဲ့ချင်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား'

'ဟဲ့ကောင်ရဲ့၊ လူသူတော်ကောင်းရဲ့ မအေအဖြစ်နဲ့ သေရတာ ကောင်းဘူးလား။ အရက်သမား မအေအဖြစ် သေရတော့ ကောင်း လား'

ပေါက်ချွန်းကတောင် ပြန်ငေါက်နေလေတော့ ဂျိုးဂေါင်မ ပါးစပ် တ်ရတာများပြီ။ ဘဝကအကြောင်းပဲလေရယ်လို့ပဲ သဘောထားရ ။ ဗေဒင်လည်း မေးခဲ့ပေါ့။ နတ်တွေလည်း မေးခဲ့ပေါ့။ ဗေဒင်ဆရာ ပြီ။ နတ်ဝင်သည်တွေ စုံပြီ။ နတ်ထွက် ဗေဒင်ထွက်ကလည်း စ်ယောက် တစ်ယောက် မတူကြဘူး။ အရက်ပြတ် ဖယောင်းတိုင် န်းရမယ်ဆိုလို့ တစ်လထွန်းတော့လည်း ပိုတောင်သောက်လာသေး း။ ပေါက်ချွန်းက ကြာသပတေးသားဆိုတော့ မုန့်နှစ်နဲ့ ကြ ရုပ် တ်စေ့လုပ်၊ ဆီနဲ့ကြော်၊ ဆန်ကောနဲ့ တည်တည်ပပထည့်ပြီး အရက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ်ပုလင်းနဲ့အတူ တောင်စူးစူးအရပ် ချထားရင် အရက်ပြတ်တယ် ပြောကြလို့ သွားချတာ အရက်တောင် ဘယ်သူသောက်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ပုလင်းပါ ပျောက်ကရော။

သည်ကြားထဲက အိမ်မှာ သူရင်းငှားလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ တက်ခါးနဲ့ ရွဲမိကြတော့ ကြက်တောင် ဖက်လိုက်သေး။ ကြက်လောင်းရာက ရှုံးတော့ ရွာက ထွက်ပြေးလို့ ကြက်ကြွေးဆပ်၊ လူရှာခေါ်ရတာကလည်း မှားလှပေါ့။ ပြန်ရောက်တော့လည်း တက်ခါးနဲ့ တွဲတာပါပဲ။

'ကြက်များ ငါ့တူရာ နိုင်ချင်ရင် လွယ်လွယ်ကလေးဟာကို၊ ကြက်အရောင် ဖြူ၊ နက်၊ မွဲ၊ နီ၊ ပြာ ရယ်လို့ရှိရင် ကိုယ့်ကြက်က ဘာလဲကြည့်၊ အရောင်မမှားစေနဲ့၊ အဲသာ နေ့နဲ့အခါလိုက်ပြီး တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး ဂဏန်းချ၊ ပြေး၊ မင်း၊ ကန်း၊ နိုင်၊ သေဆိုတာ အကွက်ကျအောင်ချ၊ ဆိုပါတော့ကွာ ကြာသပတေးနေ့ ညနေသုံးနာရီ ကြက်တိုက်ပြီ၊ အကွက်ချလို့ သုံးအကွက်တည့်တည့် လက်ျာလှည့်ချရင် ဘာရမလဲ၊ အဖြူ ကန်း၊ အနက် နိုင်၊ အမွဲ သေ၊ အနီ ပြေး၊ အပြာ မင်းတဲ့၊ တွေလား ပေါက်ချွန်း၊ အဲသလိုနေ့ အနက်နိုင်ဆိုတဲ့အတိုင်း ကြက်ပြာ၊ ကြက်နက် ရှာပြီး တိုက်တော့'

'မွဲရောလား'

'မမွဲ ခံနိုင်ရောလားကွာ၊ ငါ့လခွမ်း၊ စကားကောင်းပြောသေး မင်း ငါပေးတဲ့ ဂဏန်းစဉ်ချ၊ ကြက်အရောင်နဲ့ ဂဏန်းစဉ် တူအောင် ဝှူပစီ၊ တိုက်ကြည့်ကွာ မနိုင်တော့ ဘကြီးကို လာပြောလှည့်'

'ဘကြီး တက်ခါးကျတော့ ဘာလို့ မနိုင်တာတုံး'

'ရှုံးလို့ပေါ့လကွာ'

သည်လိုနဲ့ ကုန်လှပေါ့။ ဂျီးဂေါင်မက ပေါက်ချွန်းတစ်ကောင် မိန်းမယူရင်တော့ ကိုယ့်မယား ကိုယ်သားငဲ့တာနဲ့ အရက်ပြတ်လောက်တယ်လို့ တွက်ပြီး ရွာထဲက မိန်းကလေးရှင်တွေကို နားသွင်းတယ်။ ဒါပေသိ သမီးရှင်တွေက မိဘမျိုးရိုး အလိုတော့ သဘောမတူစရာ မရှိပေါင်အေ။ ညည်းသား အရက်ပြတ်ပါစီဆိုတော့ ဂျီးဂေါင်မ မပြောသာပြန်ဘူး။ ပေါက်ချွန်းမှာများ ရည်းစားသနာ ရှိသလားမေးတော့ သူကတောင် ပြန်ငေါက်နေသေး။

'အမေဗျာ ကိုယ့်ရွာက မိန်းကလေးတွေ ကျုပ်က ကြိုက်ပါ့မလား။ ကိုယ့်နှမတွေလို နေကြရတဲ့ဟာကို၊ ကြိုက်ရင် တစ်ခြားရွာက မိန်းကလေး ကြိုက်မှာပေါ့'

'အေးပါ၊ တစ်ခြားရွာက မင်းစိတ်ကူးထားသာ ရှိရော့လားလို့ အမေက မေးသာ၊ ရှိရင် ပေးစားချင်လို့'

'ကျုပ်ယူတဲ့ မိန်းကလေးခမျာ အရက်သမားမယား ဖြစ်မှာပေါ့ အမေရဲ့'

သည်လိုနဲ့ ဂျီးဂေါင်မ လက်လျှော့ခဲ့ရတယ်။ ပေါက်ချွန်း အသက်အစိတ်လောက်မှာ ဖအေကိုကျောက်အိုး တပိန်ပိန် တလိန်လိန်ဖြစ်ရာက ဆုံးကရော။ အိမ်မှာ အရက်သမား နှစ်ယောက်ရှိတုန်းက တစ်ကြုံကြွေ့ကြွေ့ တမေ့မောမော သည်လိုနေခဲ့တဲ့ ဂျီးဂေါင်မ လင်သားဆုံးတော့မှ သားကို ပိုနှမြောလာခဲ့တယ်။ အရက်ဆိုတာက အသက်ရှည်ဆေးမှ မဟုတ်တာပဲ။ တောမှာ ချက်တဲ့အရက် မီးခတ်နဲ့ ခတ်ရင်ဆောင် ဟုန်းခနဲ ထတောက်မှတော့ ဘယ်လိုလုပ် လူ့ဝမ်းတွင်း

www.burmeseclassic.com

ကလီစာတွေက ခံနိုင်မှာတုံး။ သားကို ချစ်တဲ့စိတ်၊ သားကို နှမျောတဲ့ စိတ် သည်တော့မှ ပိုပြီး ဗလောင်ဆူလာတယ်တောင် ထင်မိတယ်။

ဖအေဆုံးလို့ နှစ်ခါလည်တော့ ပေါက်ချွန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ သတင်း တစ်ခု ကြားရတယ်။ ပေါက်ချွန်းက ရွာမှာ အရက်မသောက်တော့ ဘူး။ ရွာမှာ ကြက်မတိုက်တော့ဘူး။ ရွာနားက ထိန်ကန်ရွာကြီးမှာ ထိန်ကန်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သံယောဇဉ် ဖြစ်နေကြတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းပါ။ ကောင်းပါလေ့။ ဘယ်က မိန်းကလေးပါလိမ့်။ ဘယ်သူ့သမီးပါလိမ့်။ ထိန်ကန်က သောင်သာသူများလေတော့ တောင် သူကြီး သမီးထဲကဖြစ်ရင်တော့ ကောင်းသား။ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။ အရေးကြီးတာက ပေါက်ချွန်းကို မေတ္တာရှိလို့၊ မိဘများကလည်း သဘောတူဖို့ လိုတာပါ။ ရုပ်ရည် အသင့်အတင့်ရှိရင် ပြီးတာပါပဲ။ ဂျီးဂေါင်မ သတင်းကြားနဲ့ အိပ်မပျော်နိုင်ဘူး။ ပေါက်ချွန်း ပြန်လာလို့ မေးတော့လည်း ဟုတ်သလို မဟုတ်သလိုလို။

'ဟဲ့ကောင်၊ ဟုတ်ရင် ဟုတ်သယ်၊ မဟုတ်ရင် မဟုတ်ဘူးပြော လေ'

'ဘာကိုတုံး အမေရ'

'နင် ထိန်ကုန်းမှာ မိန်းကလေးတွေ့နေဆို'

'မိန်းကလေးပဲ ရွာထဲသွား တွေ့သာပေါ့ဗျာ'

'ရှည်းစား ပြောသာဟဲ့'

'အိုဗျား၊ လောကထဲ အရက်ရှိနေမှတော့ မိန်းမက အရက်ထက် ကောင်းရရှော့လား အမေရာ၊ ခက်ပ ဒါပေသိ...'

စိတ်ကူးတွေ ရေစုန်မျောရပြန်တော့ ဂျီးဂေါင်မ တလော ပူရပြန် ရဲ့။ ဘယ့်နှယ့်လုပ်ရပ့ါ။ အခုသာ မယူသေးတာကိုး။ အကြောင်းရှိလာ

သို့ မိန်းမရပါပြီ။ မွေးလာမယ့် ကလေးတွေထဲ သားယောက်ျားလေး ပေါ်ဘူး မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဂျီးဂေါင်မ တွေးရပြီပေါ့။ ဂျီး ဂေါင်မ ဘက်ကကြည့်ရင် ဖအေကလည်း အရက်သောက်တယ်။ သင်ကလည်း အရက်သောက်တယ်။ အခု သားကလည်း သောက်နေ ဘုန်း။ နောင် မြေးယောက်ျားကလေး ပေါ်လာလို့ အဲသည်ကောင်ပါ သောက်ရင်ကော။ အရက်ဆိုတာ မျိုးရိုးလိုက်လေသလား။ ဂျီဂေါင်မ တစ်ညတော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

သည်အိမ်မှာ အရက်မျိုး သည်မှာတင် တုံးမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဗိုက်ကလည်း အားမကိုးရဘူး။ ဗေဒင်ဆရာ၊ ဓာတ်ဆရာတွေကလည်း ဟုတ်လှဘူး။ သည်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးမှ ဖြစ်တော့မယ် သို့ သဘောပေါက်လိုက်ပြီး တစ်ညနေတော့ ပေါက်ချွန်းကို ခေါ်လိုက် တယ်။ ပေါက်ချွန်းအနားလာတော့ အရက်နံ့က ထောင်ထောင်းထလို့။

'ပေါက်ချွန်း'

'ဗျာ'

'အရက်သောက်နေကြသာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ကောင်းလို့လား'

'ကောင်းသယ်ရယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ အမေရ'

'နို့၊ နင်က မကောင်းဘဲနဲ့ ဘာလို့ သောက်သာတုံး'

'ကျုပ်က ကြိုက်သယ်ရယ်'

'အေး၊ အမေ စဉ်းစားသယ်၊ ငါ့သားတစ်ယောက်တည်း အရက် သောက်ရသာ အဖော်မရှိဘူး၊ အဲတော့ ငါ့သား ပျင်းမှာပဲ'

'အရက်ဆိုင် လူတွေ ပြည့်လို့ဗျား၊ ပျင်းဖို့အချိန်တောင် မရှိဘူး အမေ့နှယ်'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'အိမ်မှာ ပြောသဟဲ့၊ အရင်က နှင့်အဖေကလည်းသောက် ကလည်းသောက်၊ တစ်ယောက် တစ်ယောက် အဖော်ရှိသယ်၊ အဖေ မရှိတော့ အမေ အဖော်လုပ်ပေးမယ်'

'ဘယ်လို အဖော်တုံး'

'ငါပါ အရက်သောက်ပေးမယ် ပြောသာ'

'မဟုတ်သာဗျာ ဘယ့်နှယ့် အမေက အရက်သောက်ရမယ်'

'မင်းသောက်မှတော့ ငါ့မတားနဲ့လေ'

ပေါက်ချွန်းက မအေကို မျက်လုံး ပြူးကြည့်တယ်။ ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်။ အရက်များ ထန်းလျက်ရည်နဲ့ မုန့်ဖတ် ထားတဲ့,မုန့်လက်ဆောင်းများ မှတ်ရော့လား။ ဂျီးဂေါင်မက သား ကြည့်ပြီး ပြုံးမိတယ်။ ပေါက်ချွန်းမျက်နှာက ယုံပုံ မရဘူးကိုး။

✤

(၇)

ဂျီးဂေါင်မက မြေနက်စေးနဲ့ ဖုတ်ထားတဲ့ အရက်သုံးပုလင်း လောက် ဆန့်မယ့် အိုးကလေးတစ်လုံးဝယ်တယ်။ အိုးပေါ်မှာ ထုံးကို လက်ညှိုးနဲ့တို့ပြီး 'ဂေါင်မ အရက်အိုး'လို့ ရေးထားလေတော့ ထုံးဖြူ စာလုံးတွေက အိုးမည်းမည်းပေါ်မှာ ထင်းလို့။ အရက်ပုန်းဆိုင်က အရက်သုံးပုလင်း သွားဝယ်ပြီးထည့်၊ အဖုံးကလေး အုပ်ထားလိုက် တယ်။ ပေါက်ချွန်းက ရွာထဲ တစ်ပတ်လှည့်ရာကပြန်တော့ ဂေါင်မ အရက်အိုး ဆိုတာကို တွေ့ရော။ အဖုံးအသာလှပ်ပြီး အထဲကအရည် တွေကို လက်ညှိုးနဲ့တို့ပြီး လျှာပေါ်တင်တယ်။ အရက်တွေပါကော။ အမေပြောတုန်းက ပေါက်ချွန်းက မယုံဘူး။ သားအရက်သမားကို ချောင်လို့ နေမှာပါလေလို့ပဲ တွက်တာကိုး။ အခုတော့ တကယ့်ကို အရက်အိုး တည်ထားပါပကောလား။ အိုးပေါ်က စာတောင် ရေးထား လိုက်သေး။

ဂျီးဂေါင်မက သည်အချိန်ကို ချောင်းနေတာဆိုတော့ ပေါက်ချွန်းရှိ တုန်း အရက်အိုးထဲက အရက်ကို အုန်းမှုတ်ခြမ်းခွက်နဲ့ တစ်ပက်သာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သာ ခပ်တယ်။ ငွတ်ခနဲ ကျိုက်ချလိုက်တာ လျှာတွေ၊ အာတွေ၊ နှာခေါင်းတွေထဲရော မွှန်ထူသွားတဲ့ပြီး ဖွီးခနဲ ထွေးထုတ်တယ်။ အရက်က ပြင်းတာရော၊ ပူတာရော၊ သီးတာရော ဆိုတော့ ချောင်းတွေ ဆိုးနေတာ အကြာကြီး။ ဝမ်းထဲတောင် မရောက်သေးဘူး အဝင်ဆိုးလှ ချည့်လားလို့ တွေးမိပေမယ့် ခွက်ထဲ ကျန်တဲ့တစ်ဝက် ကျိုက်ချပြန်ရော။ ခံတွင်းရော၊ လည်ချောင်းရော၊ အူတွေပါ ကျွမ်းသဋ္ဌါလန်ကရော့ အောက်မေ့မိတယ်။ ဖိတ်တစ်ဝက် စဉ်တစ်ဝက် သောက်မိတာတောင် ကျီးဂေါင်မ ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ချာချာလည်ပြီ။

ပေါက်ချွန်းက သွေးတောင်းနေတဲ့ အရက်သောက်ချင်စိတ်တောင် ကုန်သွားတော်တော့တာပါပဲ။ မအေကို ထူပေးပြီး ရေတစ်ခွက် ခပ်တိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ ကျီးဂေါင်မ အစာဟောင်းတွေ အန်ချပြန်ပါရော။ ပေါက်ချွန်းက ပုဆိုးစုတ်တစ်ထည် ယူပြီးသုတ်၊ ရေတစ်ပုံးဆွဲတဲ့ပြီး ဆေးချ။

'အမေ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်သာတုံး'

ကျီးဂေါင်မက ပြန်ဖြေနိုင်ဖို့ နေနေသာသာ ပုံလဲတဲ့နေရာမှာ မလှုပ်တော့ဘူး။ မျက်နှာကြီးက ရဲလို့။ လူမမာများ ညည်းသလိုလည်း ညည်းရဲ့။ ပေါက်ချွန်းက အမူးလွန်ရင် ဧကရာဇ်မြစ် သွေးတိုက်ရတယ် ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်။ နားထဲ သံပုရာရည် ညှစ်ထည့်ရတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်။ ဒါပေသိ ဘယ်က ဧကရာဇ်မြစ်က ရမှာတုံး။ သံပုရာသီးဆိုတာလည်း ဘယ်မှာမှ အလွယ်တကူမရှိတာ သူအသိ။ ရှိတယ်ပဲထားပါဦး။ အမေ အရက်တွေ သောက်လို့ပါရယ်လို့ ဘယ်အိမ်ကမှ တောင်းဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပေါက်ချွန်းက အမေ့အရက်အိုးကို လှမ်း

ကြည့်တယ်။ ခွဲပစ်လိုက်ဖို့လည်း စိတ်ကူးတယ်။ မခွဲဖြစ်ပါဘူး။ ဒါ သူ့ကို ရွဲပြီးလုပ်မှန်း သိတာပါသလို မခွဲရဲတာလည်း ပါတယ်။

ညနေ စောင်းပြီ။ ပေါက်ချွန်း အရက်ဆိုင် ရောက်ရမယ့်အချိန်မှာ အမေ့ကြောင့် မရောက်နိုင်သေးဘူး။ ဝမ်းထဲက တကျုတ်ကျုတ်မြည်နေပေသိ ထမသွားရဲဘူး။ သူသွားနေတုန်း သတိပါလစ်သွားရင် ခက်ရချေရဲ့။ ထပ်သောက်နေရင် အခက်။ ဘယ့်နှယ့်လုပ်ရပ့ါ။ နောက်တော့မှ အရက်က အနားမှာ ရှိနေတာကို သတိရသွားတယ်။ ဂေါင်မ အရက်အိုးထဲက အရက်တစ်ခွက် အုန်းမှုတ်ခြမ်းခွက်နဲ့ အသာခပ်တယ်။ ရေတွေ ဘာတွေ ရောမနေပါဘူး၊ အမေတောင် သည်အတိုင်း ခပ်သောက်တဲ့ဟာ။ အိုးထဲက အရက်ခပ်ယူသံ ပလုပ်ခနဲကြားတော့ အမေက ထပြောလေရဲ့။ အသံက မပီဘူး။ မျက်လုံးက မပွင့်ဘူး။

'ဟဲ့ကောင်၊ ဂေါင်မ အရက်အိုးထဲက မသောက်နဲ့၊ နင့်ဟာနင် ဆိုင်သွားသောက်'

'တစ်ခွက်ထဲပါ အမေရ ကျုပ်က သွားသောက်မလို့ပါပဲ။ အမေ သတိလစ်မှာစိုးလို့ စောင့်ကြည့်နေသာရယ်'

'ငါ့ဟာငါ ဘယ့်နှယ့်နေနေ၊ နင့်အရက် နင်သောက်၊ ငါ့အရက် ငါသောက်'

ပေါက်ချွန်းက ခပ်ပြီးသား အရက်တွေ အိုးထဲ ပြန်ထည့်တယ်။ အရက်နံ့ရကာမှ ပိုတောင်ဆာလာသေး။ အဲသည် ညက ပေါက်ချွန်း ဆိုင် မရောက်တော့ဘူး။ အမေ့ အရက်အိုးထဲက အရက်ကို အမေ ခိုးပျော်တော့မှ ခပ်သောက်တာပဲ ရှိတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်လိုနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် အရက်တွေ သောက်ကြတဲ့ အကြောင်း၊ ဂျိုးဝေါင်မက အိမ်မှာ အရက်အိုး တည်သောက်နေတဲ့ အကြောင်း ရွာက သိကုန်ကြတယ်။ သိ သိလေ။ ဂျိုးဝေါင်မက အရက်အိုးထဲက အရက်ပြတ်သွားရင် ဂျိုးဝေါင်မ အိုးမပြီး ကိုယ်တိုင် သွားဝယ်တာပဲ။ အပြန်မှာ အရက်အိုးကလေးတောင် ရွက်လာလိုက် သေး။ ညနေတိုင်ရင် သောက်တော့တာပဲ။ သောက်ပြီးတိုင်းလည်း မှောက်တော့တာပဲ။ တစ်ခါတော့ သားကို ပြောလေရဲ့။

'ပေါက်ချွန်း၊ နင်မိန်းမ မယူနဲ့ အရက်သောက်ပြီသေ၊ အမေ လည်း အရက်သောက်ပြီး သေမယ်၊ နင်မိန်းမယူလို့ ကလေးမွေးရင် ယောက်ျားကလေးပါမယ်၊ တစ်ယောက်ပါတော့ လောကမှာ အရက် သမားတစ်ယောက် တိုးမယ်၊ နှစ်ယောက်ပါတော့ နှစ်ယောက်တိုးမယ်၊ မပေါ်ပေါက်သေးတဲ့ အမေ့မြေးတွေ အရက်သမားအဖြစ်မခံတော့ဘူး၊ အမေနဲ့သားမှာတင် အရက်သံသရာဖြတ်ကြစို့ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ပေးစမ်း အမေ့တစ်ခွက်'

ဂျိုးဝေါင်မ ဆုံးတာ ကြာပြီ။ ပေါက်ချွန်းလည်း အရက်ပြတ် တာ ကြာပါပြီ။ အမေ မဆုံးခင်ကလေးကပါပဲ၊ မိန်းမရလို့ ကလေးမွေး မွေးလိုက်တာ ယောက်ျားလေးချည်း လေးယောက်၊ သားတွေကို ကိုရင် ဝတ်ပေးပြီးတာတောင် ကြာပေါ့။ ပေါက်ချွန်းက အမေ့အရက်အိုး မည်းမည်းကို စင်ကလေးရိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်တင်ထားဖြစ်လို့ ဘယ်ကပြန် ပြန် အိုးမြင်တိုင်း အမေ့ကို သတိရတယ်။ သားကို မအေက အရက် ဖြတ်ပါ အကြိမ်ကြိမ် ပြောပေသိ ပေါက်ချွန်း အရက် မပြတ်ခဲ့ဘူး။ အမေက ငါပါသောက်မယ်ဆိုမှ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် သောက်ခဲ့တဲ့

အရက် အမေ့သနားလို့ တိကနဲ ဖြတ်ဖြစ်တော့တယ်။ ထူးဆန်းတာက ပေါက်ချွန်း အရက်မသောက်တော့ဘူးဆိုတဲ့နေ့ကစပြီး ဂျိုးဝေါင်မလည်း မသောက်တော့တာပါ။ အိုးကတော့ တည်လျက်ပဲ။

'အမေရာ အဲသလိုချည်းလုပ်နေရင်တော့ ကျုပ် အရက်မသောက် တော့ဘူးဗျာ'

'ပေါက်ချွန်း၊ မင်းမသောက်မှတော့ အမေလည်း မသောက်တော့ ဘူး။ မင်းသောက်ရင် အမေသောက်မှာပဲ'

'ကျုပ်မိန်းမ ယူမလို့အမေ'

'ယူစေတော်၊ နင်ယူမယ့် ငါ့ချွေးမ သားယောက်ျားကလေးတွေ ချည်း မွေးနိုင်းလိုက်စမ်းမယ်'

ပေါက်ချွန်း အမေ့ အသံကို သတိရမိတယ်။

ရွာမှာတော့ သည်သားအမိအကြောင်းက စကားရောက်တိုင်း ပြောစရာဖြစ်လို့၊ ဂျိုးဝေါင်မရဲ့ အရက်အိုးက လူတကာ ရွာတကာက လာပြီး ကြည့်စရာဖြစ်လို့။ ကြည့်ကြသူတိုင်းကလည်း ပြုံးကြ တယ်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မှတ်ချက်ပြုကြတာ အမျိုးမျိုးဆိုပေသိ ဂျိုးဝေါင်မက အရွတ်တန်းမသေးဘူးဆိုတာလောက်နဲ့ ပြီးတာများတယ်။ ပြောတယ် ပေတယ်ပေါ့လေ။ ရွာဦး ဆရာတော်ရဲ့ မှတ်ချက်ကိုတော့ ပေါက်ချွန်း တစ်သက် မမေ့နိုင်ဘူး။

'ပေါက်ချွန်း၊ နင့်သားလေးယောက်ကို နင့်အမေရှာဖွေထားတဲ့ ငွေကြေးနဲ့ပဲ ရှင်ပြုရသယ်၊ ဘုရား သာသနာတော်တွင်း သွတ် သွင်းနိုင်လို့ သာမဏေရ ပဗ္ဗဇ္ဇမြောက်ရသယ်၊ ဒါက မြတ်သော သီလကိုပြုသာ၊ ဒုတိယကသီလ်က မမြင်ရသေးတဲ့ မြေးကလေး

www.burmeseclassic.com

တွေကို ငဲ့ပြီး နင်အရက်ပြတ်ပါမယ်အကြောင်း သူကိုယ်တိုင် အ
မွန်းခံပြီး နင့်ကို ချွတ်တဲ့ ကုသိုလ်၊ တော်ရုံလူ မတွေးဝံ့ဘူး၊ မ
ဘူး၊ အခု မင်းအရက်ပြတ်ပြီ၊ မင်းသားလေးယောက်လည်း အ
ဆေးဖို့ မင်း စဉ်းစားရပြီမဟုတ်လား၊ ဒကာမကြီးက ထူးသော ကု
ပြုသွားသယ် မှတ်ဟဲ့'

အမေ မဂေါင်မ တစ်မလွန်က သာဓုခေါ်လောက်ပါရဲ့။

'ဂေါင်မ အရက်အိုး'

ပေါက်ချွန်းက အမေ့ကို သတိရတိုင်း အိုးမည်းပေါ်က
အရက်အိုးဆိုတဲ့ စာလုံးတွေကို ထုံးနဲ့ လိုက်ထပ်တယ်။ လိုက်ထပ်
လည်း မျက်ရည်ကျမိရဲ့။

✣ ✣ ✣

မဂေါက်စံသရက်

ခင်ခင်ထူး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မငေါက်စံသရက်

သည်နေရာလေးကို အမေကျေး နေ့စဉ် ဆက်ဆက်ကြီးလာနေရတာကိုက ဆယ့်ငါးနှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ။ အမေကျေး အသက်ဆောင်မှ ခုနှစ်ဆယ်ကျော်လို့ ရှစ်ဆယ်တွင်းရောက်လာခဲ့ပေါ့။ ခါးကုန်းကုန်း၊ လည်တုန်တုန်နဲ့ တုတ်ကလေးတစ်ချောင်းဆွဲပြီး ဟောသည်သရက်ပင်ကြီးအောက် နေ့မှန်းမတည့်ခင် အရောက်လာခဲ့ရတဲ့ အခေါက်ပေါင်းတောင် မရေနိုင်တော့ဘူး။ လူကအိုအို၊ လက်ဆွဲခြင်းကလေးအိုအိုနဲ့ပေမယ့် သရက်ပင်ကြီးအောက် ဝင်လိုက်တိုင်း ရင်ထဲ တနင့်တပိုးခံစားရတဲ့ ဝေဒနာကတော့ မအိုသေးဘူး၊ မနေ့တစ်နေ့တုန်းကလိုပဲ။ ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာ ဒဏ်ရာဟောင်းက သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တွေ မဖြစ်စကောင်းသတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ထွက်အန်ကျနေသလိုပါပဲ။

'အို… မငေါက်စံရဲ့၊ အမေလာပြန်ပြီ သမီးရဲ့၊ အမေ့ဘုရားသံ၊ တရားသံများ မကြားလေရှာ့သလားကွယ့်'

သွားမရှိတော့လို့ အတွင်းဘက် ခွက်ဝင်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလိပ်လိပ်ကလေးကြားက မပီတပီ ထွက်ကျလာတဲ့ လေသံတိုးမျှင်မျှင်ကလေးနဲ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မဂေါက်စံကို တခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းကလည်း ဘယ်နည်းတော့
ပါလာတဲ့ သစ်စေးသုတ် ဝါးခြင်းခါးသိမ်ကလေးကို သရက်ပင်
ကြီးအောက် ချပြီး ပယ်ပယ်နယ်နယ် ထိုင်ချလိုက်ရတယ်။
ကိုင်းထဲက ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ သစ်စိမ်းခင်းနံ့စူးစူးနဲ့ လေအေး
အမေကျေး ရင်ကို ချမ်းမြေ့မသွားစေတာအမှန်ပဲ။ ခေါင်းတင်
ကလေးကိုယူပြီး နားသယ်စပ်က ချွေးဥကလေးတွေကို သုတ်
ဟိုမနီး၊ သည်မနီး လူသူတိတ်ဆိတ်တဲ့ တောခြောက်ခေါင်ခေါ်
မှာ အမေကျေးတစ်ယောက်တည်း။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက နွားကျောင်း
တစ်ယောက်တစ်လေကိုတော့ မှုန်တိမှုန်မွှား မြင်နေရရဲ့။
ကတော့ ဟောသည် သရက်ပင်ကြီးအောက်ကိုများတော့ အ
က လွဲပြီး လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ လာတတ်တဲ့လက္ခဏာ မ
အဝေးရွာက လှည်းတွေ ဘာတွေ ဘုမသိ၊ ဘမသိ နားချင်
သည်နားရွာတွေကတော့ မလာဝံ့ကြဘူး။ အမေကျေးကတော့
ငါးနှစ်လုံးလုံး နေထိုင်မကောင်းတဲ့ရက်ကလွဲရင် တစ်နေ့မပြတ်
မပျက် လာရတယ်။ အမေကျေးလာတိုင်း သရက်ပင်ကြီးပေါ်က
ငှက်တွေက တကျီကျီ တကြာကြာနဲ့ ကြိုတတ်ကြတယ်။

'သတ္တဝါအပေါင်း ငြိမ်းအေးကြပါစေ၊ ဝဋ်ကြွေးဝဋ်တုံ့
သည်ဘဝ သည်ခန္ဓာမှာပဲ ကင်းရှင်းကြပါစေတော့'

အမောကလေးပြေတော့ အမေကျေးက လက်ဆွဲခြင်းပေါ်က
ဆိုင်းယူလာတဲ့ ညောင်ချဉ်ရွက်တွေကို မြေကြီးပေါ် တစ်ရွက်ချင်း
လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ခြင်းထဲကပါလာတဲ့ ထမင်းအုပ်ပေါင်း
ကြံသကာခဲကလေးရယ်ကို ပုံထည့်လိုက်တယ်။ သီတီတီ မှုန်

ဖြစ်နေတဲ့ သူ့မျက်လုံး နီစပ်စပ်ကလေးကို တဘက်စနဲ့ ပွတ်သပ်ပြီး
သရက်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်တယ်။ ဒါကလည်း အမေကျေး ရောက်
လာတဲ့အခါတိုင်း ကြည့်နေကျ အလုပ်ပဲ။ ကြည့်တာကလည်း သရက်
ပင်ကြီး တစ်ပင်လုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာနေတာမျိုး။ တစ်ကိုင်းချင်း၊
တစ်ခက်ချင်း မျက်လုံးက နှမ်းတိုက်ပြီး ရှာသွားတာ။ သူမြင်ရသလောက်
ပေါ့လေ။

'အင်း သရက်သီးတွေ ဘယ်တော့များမှ သီးမှာပါလိမ့်၊ ကျုပ်
ခသေခင်များ သီးပြလိုက်ပါရှော့လား၊ အင်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ'

ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း အမေကျေး ဘုရားကို အာရုံပြု
တယ်။ အမေကျေးရဲ့ တရားရွတ်သံဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့
ရွာဝေး၊ အိမ်ဝေး ယာခင်းတွေကြားမှာ ကွင်းလေနဲ့အတူ အလိုက်သင့်
ပါသွားလေရဲ့။ သရက်ပင်ကြီးကတောင် တရားနာနေသလိုပဲ။ အာရုံ
များ ယူနေသလိုပဲ။ ငြိမ်လို့။ သရက်ပင်ပေါ်က ကျေးငှက်တွေကလည်း
အမေကျေးရဲ့ ပရိတ်ရွတ်သံကို နာနေကြဟန်တူရဲ့။ ကျီကျီကြာကြာ
အသံတွေ မပြုကြတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားလိုက်ပုံများ တစ်ကွင်းလုံး
ငြိမ်လို့။ ကြက်သွန်ခင်းစပ်က ယာကန်သင်းပေါ် ပေါက်နေတဲ့ ထန်းပင်
ကြီးနှစ်ပင်ကတောင် နေ့တိုင်းလိုလို မြင်နေကျပေမယ့် ထူးထူးဆန်းဆန်း
ကြီး ငုံ့ကြည့်နေကြတယ်။

✤

ဒေါကျေးမှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ မဂေါက်စံတဲ့။ တော
ယ်ပွင့်ကလေးလို ရုပ်ရည်ကလေး သနားကမားပေမယ့် စကားမပြော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တတ်ရှာဘူး။ မွေးရာပါပေါ့လေ။ မဂေါက်စံ အပျိုဖျန်းကလေးဖြစ်တော့ ဖအေဖိုးစံအုံ ဆုံးသွားရှာတယ်။ လောကကြီးထဲမှာ ကိုယ့်သွေးသားရင်းလို့ တွယ်တာစရာ သည်သမီးကလေး ရှိနေသေးတာမို့ ဒေါ်ကျေးကတော့ လင်ဆုံးတာကို ဖြေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ မြေကလေး နှစ်ကွက်၊ သုံးကွက်ကို သားအမိနှစ်ယောက် ထွန်တုံးလည်း တင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ထွန်ရေးလည်း ဝင်နိုင်ခဲ့ပါရဲ့။ ကြက်သွန်ကလေး၊ ပဲကလေး ဝါကလေးများလည်း စိုက်နိုင်ခဲ့ပါရဲ့။ မနက်လင်းတာနဲ့ ထမင်းအိုးတစ်လုံးချက်၊ ရေအိုးကလေး ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ယာခင်းတွေဘက် ထွက်နေကျ။ မနက်ခင်း နေကလေးမရင့်ခင် ကြက်သွန်ခင်းကလေး ပေါင်းလိုက်၊ ရေသွင်းလိုက် လုပ်ကြရတယ်။ ကြည်းတော ကုန်းခေါင်ခေါင်ဆိုတော့ ရေရှား မိုးရှားပေါ့။ အတောင် လေးငါးဆယ်လောက် နက်တဲ့ ရေတွင်း နှုတ်ခမ်းပဲ့ကြီးထဲကရေကို ဝါးမောင်းတံနဲ့ ငင်ပြီး ကြက်သွန်ခင်းတွေထဲ ရေသွင်းရတယ်။ ဒေါ်ကျေးက ကြက်သွန်ခင်းထဲ ရေမြောင်းလိုက်၊ မဂေါက်စံက ရေမောင်းငင်၊ တစ်ပုံး နှစ်ပုံး မကပါဘူး ပုံးနှစ်ရာ၊ သုံးရာ။ သမီးကလေး ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ဒေါ်ကျေးက ထဘီကို တို ပါအောင်ဝတ်ပြီး ရေမောင်းကူငင်တော့ မဂေါက်စံက ဟအားအားနဲ့ တားရှာတယ်။

'အား ပါးပါး...အား အား'

ပါးစပ်က တဝူးဝူး တဝါးဝါး အော်ရင်း လက်ဟန် ခြေဟန်နဲ့ မအေကို တွန်းဖယ်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကလေးသူ ပုတ်ပြတယ်။ သူလုပ်ပါ့မယ်ပေါ့။ သူ့လက်မောင်းအိုးတွေကို ယောကျာ်းလေးတစ်ယောက်လို ဆုတ်ညှစ် ပြလိုက်၊ မအေ့ရဲ့ လက်မောင်းသေးသေးကလေးကို

ဆုတ်ညှစ်ပြလိုက်နဲ့ သူလုပ်တတ်သမျှနဲ့ လုပ်ပြသေးတာ။ အမေ့မှာ အား မရှိဘူး။ ကျုပ်က သန်သန်မာမာကြီး၊ ကျုပ်ပဲ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ မဂေါက်စံက မအေကို ညှာပြီး အပင်ပန်း အဆင်းရဲခံလေ ဒေါ်ကျေးက ရင်မကောင်းဖြစ်ရလေပါပဲ။ ဘဝအကျိုးပေး မကောင်းရရှာတဲ့ကြား ပင်ပန်းတကြီး ရှိလိုက်တာလို့ တွေးမိတယ်။

'သမီး ဂေါက်စံ ထမင်းစားတော့မလား'

မဂေါက်စံက နားကလည်း အကြားအာရုံ ဆွံ့အ လေတော့ အနားသွားပြီး လက်ကုတ်ပြောမှ သိတာပါ။ ဒေါ်ကျေးက လက်နဲ့ ထမင်းလုတ်ခွံ့တဲ့ ပုံစံမျိုးလုပ်ပြတော့ မဂေါက်စံက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ သူ့ဗိုက်ကို သူပုတ်ပြတယ်။ ဆာပြီပေါ့။ သားအမိနှစ်ယောက် ကြက်သွန်ခင်းဘေး ခပ်လှမ်းလှမ်းက ထနောင်းပင်ရိပ်သွားပြီး ထမင်းတောင်းကလေးဖွင့် ပါလာတာလေး စားကြတယ်။ စားသောက်ပြီးရင်တော့ သားအမိနှစ်ယောက် ပါလာတဲ့ ပုဆိုးဟောင်း၊ တဘက်ဟောင်းကလေး မြေကြီးပေါ်ခင်းပြီး ထနောင်းမြစ်ပေါ် ခေါင်းအုံးလို့ တရေးတမော အိပ်ပျော်သွားတတ်ကြတာပါပဲ။ နိုးလာတော့ နေမွန်းလွဲသွားပြီ။ သားအမိနှစ်ယောက် နောက်ထပ် ကြက်သွန်တစ်ခင်း ရေသွင်း။ နေစောင်းတော့ ရွာကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါက သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ နေ့စဉ်လုပ်နေကျ အလုပ်ပဲ။

သည်တစ်နေ့ ကြက်သွန်ပေါ်ချိန်မှာ ဒေါ်ကျေးက သူ့သမီး ဆင်ပေါက်မကလေးကို ကျောက်နီနားဆွဲကလေး ဝယ်ဆွဲပေးလိုက်တော့ မဂေါက်ဆံတစ်ယောက် အတော်ပျော်သွားပုံပါပဲ။ လှချင်ချင်တဲ့ မိန်းကလေး စိတ်ကလေးက သူ့သူကိုယ်ကိုယ် ရှိစမြဲ ဟုတ်လား။

www.burmeseclassic.com

မှန်ချပ်ပေါင်းကလေးထောင်ပြီး ကြည့်လိုက်၊ နားကို စမ်းကြည့်လိုက်၊ ဟိုစောင်း သည်ငဲ့လုပ်လိုက်နဲ့။ ခါတိုင်း မရိုးမယဉ်ကလေး လှတဲ့ မဂေါက်စံက သည်လိုဆိုတော့ ပြည့်စုံတဲ့အလှ ဖြစ်သွားရှာတယ်။

'အမေ့ ပါးပါး အား ရှူး'

မဂေါက်စံက သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြပြီး အိမ်ခြံပေါက်ဝကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ပြီတော့ လက်တစ်ဘက်နဲ့ နားကပ်ကို ကိုင်ပြပြီး ကျန်တဲ့ လက်နဲ့ ဝိုင်းပတ်ပြတယ်။ ဒေါ်ကျေးကတော့ သည်သမီး ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သိတယ်။ မဂေါက်စံက ရွာထဲကို လည်ပြီး နားဆွဲကလေး သွားကြွားဦးမယ်ဆိုတော့ ဒေါ်ကျေးက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ မဂေါက်စံလည်း အိမ်ထဲက တရှူးထိုး အပြေး ထွက်သွားတော့တာပဲ။ သွားတာတောင်မှ ရိုးရိုး မဟုတ်ဘူး။ ခြေထောက်ကို ဟိုဘက် တစ်ချောင်းထောက်လိုက် သည်ဘက်တစ်ချောင်းထောက်လိုက်နဲ့ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ ဖြစ်လို့။ ဒေါ်ကျေးက သမီးအမှိုကို ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်တာများတော့။

'အရူးမ အပေါမ'

နောက်ရာသီအတွက် ကြက်သွန်ခင်းတွေ ထွန်ကြ၊ ထယ်ကြ၊ စိုက်ကြ၊ ပျိုးကြ လုပ်အပြီး ရွာမှာ တစ်ပတ်လောက် နားကြရတယ်။ ကြက်သွန်တွေ အမြစ်တွယ်ပြီဆိုရင်တော့ ရေလောင်း၊ ပေါင်းသင် အလုပ်တွေ လှိုင်ကြရပြီပေါ့။ တကယ့်အလုပ်များမယ့် ခေါင်ချိန်ကြီးမှာပဲ ဒေါ်ကျေးတစ်ယောက် သံစူးတော့တာပါပဲ။ ဖိနပ်မပါ ဘာမပါနဲ့ အမှောင်ကြီးထဲ ဖောက်ခနဲစူးဝင်သွားတဲ့ သံချောင်းကြီးက ဖဝါးထဲ ထုတ်ချင်းပေါက်လုမတတ်ဆိုတော့ ဖျတ်ဖျတ်ကို လူးနေရတော့တာပဲ။

ခြေဖဝါးထဲ စူးနစ်ဝင်နေတဲ့ သံချောင်းကို နုတ်ဝံ့တဲ့သူတောင် မရှိသလောက်။ ရွာလယ်က ကိုမာဒင်က မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး နုတ်ပစ်လိုက်တော့ သွေးတွေဆိုတာ ဒလဟော။ သွေးစိမ်းပွက်ပွက် ထကရော။ အနားရှိတဲ့ အဝတ်စုတ်နဲ့ပိတ်ပြီး ဒေါ်ကျေးမှာ အော်ဟစ်နေရတော့တာပါ။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်နေတော့ ခြေထောက်ကြီးက မန်းလိုက်ပြီး ယောင်ကိုင်းလာလိုက်ပုံများ။ ရွာဦးဆရာတော်က စက်ဘီးဆေးဆရာခေါ်ပြီး မေးခိုင်ဆေးထိုးဖို့ လာပြောတယ်။ ခြေထောက်ဒဏ်ရာထက် သမီးလေးကို တစ်ယောက်တည်း တောထဲလွှတ်ရတာ စိတ်မချတာနဲ့ပဲ ကြက်သွန်ကလေး ငါးတောင်း လှမ်းရောင်း ရောင်းလိုက်ရတော့တာပဲ။ လှမ်းရောင်းဆိုတာက ကြက်သွန်မပေါ်သေးခင် ပွဲစားရဲ့ ဖြတ်စျေးနဲ့ ငွေကြိုယူပြီး ကြက်သွန်ပေါ်တာနဲ့ ထိုးဆပ်ရတာပါ။ ထက်ဝက်ခေါက်ချိုး ရှုံးတယ် ဆိုပေမယ့် မရှိတဲ့ တောသူ တောင်သားများ သည်လို ယူကြရတာကိုး။

ဒေါ်ကျေး အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ မဂေါက်စံတစ်ယောက်တည်း ကြက်သွန်ခင်းတွေဆီ သွားရတယ်။ မနက်စောစောကြီးမှာ ရေနံ့မီးခွက်ကြီး ထွန်းပြီး သနပ်ခါးကျောက်ပြင်ရှေ့ ပြင်ဆင်ဖြီးလိမ်းနေတဲ့ သမီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဒေါ်ကျေး သက်ပြင်းချမိတယ်။ ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ ခါတိုင်း သနပ်ခါးပိန်းကြားရိုက်နဲ့ မဂေါက်စံ၊ ခုတော့ မျက်နှာချေတွေ ပြာဟောက်နေအောင် လိမ်းတတ်နေပြီ။ နှုတ်ခမ်းနီများ ရဲနေအောင် ဆိုးတတ်နေပြီ။ ကျောက်နီနားဆွဲကလေးကလည်း တရမ်းရမ်းနဲ့ဆိုတော့ တောထဲတောင်ထဲ မိုးမသောက် ကျီးမနိုးခင် လွှတ်ရတာ ဒေါ်ကျေး စိတ်မချ ဖြစ်ရတယ်။ ခြေထောက်ဒဏ်ရာကလည်း ကောင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နီးရာရာ ဆေးမြီးတိုနဲ့ တစ်လကျော်ကျော်လောက် ကုယူရတယ်။ ဒ ရာ နည်းနည်းသက်သာလာပြီဆိုတာနဲ့ ဒေါ်ကျေး ကြက်သွန်ခင်း ဆ တော့တာပါပဲ။ ခါတိုင်း မအေ မောင်းငင်မှာ စိုးရှာတဲ့ မဂေါက်စံ မအေ့လက်ကိုဆွဲပြီး မောင်းငင်ခိုင်းတာမျိုး ဖြစ်လာတယ်။ မဂေါက် က သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြ၊ အသက်ပြင်းပြင်းရှုပြလုပ်ပြီး မောလို့ ထနောင်းပင်အောက် သွားခွေနေတာမျိုးလည်း တစ်ရက်မဟုတ် လု နေတော့ ဒေါ်ကျေးစိတ်ထဲ တစ်မျိုးပဲလို့တော့ အောက်မေ့သား။ အလု ပင်ပန်းလို့နေရှာမှာပေါ့လေလို့ ဖြေတွေးရတော့တာပေါ့။ နောက်ဆုံး တော့ မဂေါက်စံရဲ့ ဝေဒနာကို ဒေါ်ကျေး ရိပ်မိသွားခဲ့တာပါပဲ။ သူလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာခဲ့ရသူ မဟုတ်လား။ မဖြစ်ကောင်း မဖြစ်ရာများ လား။ မဟုတ်လောက်ပါဘူးလေလို့လည်း တွေးမိပါရဲ့။

'ဂေါက်စံ ငါ့သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ မူးလို့လား'

ဒေါ်ကျေးက နားထင်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ပြပြီး မူးသလား မေးတော့ မဂေါက်စံက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ပြီတော့ ချုံးပွဲကြီးချ တယ်။ ဒေါ်ကျေး သိလိုက်ပြီ။ လူ့ကိစ္စ၊ လူ့သဘာဝ ဖြစ်တတ် ပျ တတ်တဲ့ သဘောပေမယ့် အလွန်ရိုးရှင်းတဲ့ ရွာကလေးမှာ သည်ကိစ္စ သိပ်ကို ကြီးလွန်းနေမယ့် ပြဿနာ။ နူရာဝဲစွဲရတဲ့အဖြစ်မျိုး။ မဂေါက် ငိုတော့ နားဆွဲကလေးက လှုပ်လို့။ နှုတ်ခမ်းနီတွေက ပြယ်လို့။ မှန်ထ နေတဲ့ ဆံရိုင်းတစ်ကောင်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီကော။ ထန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်တော သည်သားအမိကို ငုံ့ကြည့်လို့။

✤

မဂေါက်စံရဲ့ မပေါ့မပါးသတင်းက ရွာထဲမှာ ဗျိုးဟစ်စရာလိုပဲ၊ ကြက်သွန်မြောင်းထဲက ရေလို နေရာအနှံ့ ရောက်သွားတယ်။ မဂေါက်စံ ခို့ပေါ့။ တခြားလူကောင်းဆိုရင်တော့ ဘာပြဿနာရှိမှာလဲ။ ဘယ်သူနဲ့ ပါလို့ ဖွင့်ပြောလိုက်ရုံပေါ့။ မဂေါက်စံကတော့ နားလည်း မကြား၊ စကားလည်း မပြောတတ်၊ စာနဲ့ရေးပြဖို့ကလည်း စာမတတ်နဲ့ဆိုတော့ တရားခံကို ချက်ချင်းကြီး ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ရပ်ရွာလူကြီး ဘဘိုးထီ က သူအကြံရသလို လုပ်ကြည့်ရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ကောင်းရဲ့လို့ စဉ်းစားတယ်။

'ကဲ မာဒင် ရွာထဲ လိုက်အော်စမ်းကွာ၊ ရွာထဲ ရှိတဲ့ယောကျ်ား နှံသမျှ ကနေ့ည ငါ့အိမ်ဝိုင်းထဲ စုကြလို့၊ မလာတဲ့ကောင် တရားခံ ပဲလို့'

ညရောက်တော့ ဘဘိုးထီရဲ့ ခြံဝိုင်းကြီးထဲမှာ အောက်လင်းဓာတ် မီးကြီးထွန်းပြီး လူဆင့်မောင်း တဒူဒူ ထုလိုက်တော့ ယောကျ်ားတွေ ဘင် မကပါဘူး၊ တစ်ရွာလုံး ရှိသမျှ မိန်းမတွေရော၊ ကလေးတွေရော ဆုံးလို့။ ဒါက တရာခံရှာတဲ့ ပွဲကိုး။ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကောင်လဲ၊ ငါ့ယောကျ်ားလား၊ ငါ့သား ငါ့တူလား။ သည်လောက် ရက်စက်ယုတ် မာတဲ့ကောင်ဟာ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ဒေါ်ကျေးနဲ့ မဂေါက်စံတို့ သား အမိလည်း ရောက်နေကြပြီ။ ဘဘိုးထီကတော့ ရွာလူကြီးပီပီ ရှေ့ မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ပြောရတော့တာပါ။ မျက်နှာလည်း မကောင်း ရှာဘူး။ သူကိုယ်တိုင်က သမီးတွေ တစ်ကျိပ်နှစ်ယောက်လောက် ရှိ သူကိုး။

'ကိုင်းဗျာ ကျုပ် ရွာသားတွေကိုလည်း မျက်နှာတော့ ပူပါရဲ့။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နို့ပေမဲ့ မပြောမပြီး မတီးမမြည်ဆိုသလိုပေါ့။ ဂေါက်စံဆိုတာ ကျွန်တို့သမီး၊ ကျုပ်တို့နှမလေး မဟုတ်လား။ တစ်သက်လုံးက မဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းခဲ့ကြတဲ့ သားအမိ ခုလိုဖြစ်လာတော့ ရွာလည်း မကောင်းဘူး။ ကြားလို့လည်း မကောင်းဘူး။ သည်တရားခံမမိရင် နောက် သည်ထက် အတင့်ရဲတော့မယ်။ ရပ်ရွာက စောင့်ရှောက်ကြရမယ့်သဘောပါ။ ဒူ တကကာလိုလည်း ပြည့်စုံတဲ့ဘဝ မဟုတ်ရှာရတဲ့အထဲ စကားမပြော တတ်၊ နားမကြားဆိုတော့ ဖြစ်လာမှတော့ ရင်ဆိုင်ကြရမှာပဲ။ ကိုင်း တရားတဘောင်လည်း မလုပ်ပါဘူး။ တာဝန်ယူရင် ပြီးပါတယ်။ ဒါ ကျုပ် အညှာတာဆုံးပြောတာ။ စစ်လို့ပေါ်ရင်တော့ ထောင်တန်းကျမှာ ကိစ္စနော်။ တာဝန်ရှိသူက လူဆန်ရပေမပေါ့။ ကျုပ်လုပ်တာကို လက်ခံ ရင်ပေါ့ဗျာ'

ဘဘိုးထီက သည့်ထက် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေတော့ပါ ဘူး။ ယောကျ်ားတွေကို ဆယ်ယောက်တစ်တွဲ၊ ဆယ်ယောက်တစ်တွဲ အောက်လင်း ဓာတ်မီးရောင်အောက် လာရပ်ပြခိုင်းတယ်။ မဂေါက်စံ က ယောကျ်ားတစ်ယောက်ချင်းကြည့်ပြီး လူရွေးရတာပါ။ ရွာထဲက ယောကျ်ား တစ်ယောက်မှ မကျန်ဘူး။ အသက်ငယ်ငယ် လူပျိုပေါက် ကနေ အသက်ရှစ်ဆယ်အထိပါတယ်။ မီးရောင်အောက် လာရပ်ပြရ သူတွေခမျာ မျက်နှာတောင် ဘယ်လိုထားရမှန်းမသိကြပါဘူး။ မဂေါက် စံက ခေါင်းရမ်းပြမှပဲ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချပြီး တစ်ဘက်ပြေးထွက် ရတော့တာပါ။ မဂေါက်စံက တရားခံရှာနေတာကို သိတယ်။ ဒူ ဘက်က သေချာရတော့မယ်ဆိုတာကိုလည်း သိတယ်။ မျက်ရည်တွေ

ကြားကပဲ၊ အရှက်အကြောက်တွေကြားကပဲ တရားခံကို ရွေးပေးနေ ရှာတယ်။

'အား အူး အူး'

ခေါင်းပေါင်းကြီး ခပ်အုပ်အုပ် ဆောင်းထားတဲ့ ကိုဖိုးတုတ် ရင်ဘတ်ကို မဂေါက်စံ လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ထားလိုက်တော့တာပါ။ ကိုဖိုးတုတ်လက်ကို ဆွဲတဲ့ပြီး ဘဘိုးထီအိမ်ထဲ ခေါ်လာတယ်။ ကျန် ခဲ့ သူတွေကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ မဂေါက်စံရဲ့ ဗိုက်လက်သည်ဟာ ကိုဖိုးတုတ်ပဲလို့ အဖြေပေါ်သွားပြီနောက် ရွာရပ်က မဂေါက်စံနဲ့ ကိုဖိုးတုတ်ကို အကြင်လင်မယားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြရ တော့တာပဲ။ ရှိသမျှနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကြတယ်။ ကိုဖိုးတုတ် ဆိုတာက ကိုးကျင်းကိုးကျောင်း ထန်းသမား။ နောက်တော့ ဒေါ်ကျေးတို့အိမ် ကလေးမှာ ကိုဖိုးတုတ်ဟာ အိမ်သားအဖြစ် လူတစ်ယောက် တိုးလာခဲ့ တော့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ လူသာတိုးတာ မေတ္တာတိုးလာတာ မဟုတ် ဖြစ်ဘူး။

စကားမပြောတတ်တဲ့ အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်ပေမယ့် မဂေါက်စံ တော့ ရွာတေလေ ကိုဖိုးတုတ်ကို လင်သားရယ်လို့ ဖြစ်လာမှတော့ ကြင်နာရှာပါတယ်။ ကိုဖိုးတုတ် စားဖို့၊ သောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး ရှာတယ်။ ကိုဖိုးတုတ် ရေချိုးဖို့ ရေငင်ပေးတယ်။ ကိုဖိုးတုတ် ညောင်းနေ မယ်ထင်ရင် နင်းနှိပ်ပေးရှာတယ်။ ကိုဖိုးတုတ်ရဲ့ အလုပ်က ခပ်ဝေးဝေး ထန်းတောရွာတွေမှာ ထန်းချိုင့်တဲ့အလုပ်ပါ။ ထန်းတက်သမားပြောပါ တော့။ မနက်လင်းရင် ထန်းလှီးဓား ခါးကြားထိုးပြီး ထွက်သွားလိုက် တာ ညနေ နေဝင်ရီတရောကျမှ ထန်းရည်မူးပြီး ပြန်လာတတ်တယ်။

www.burmeseclassic.com

နေ့လယ်စာကို ထန်းရှင်က ကျွေးပေမယ့် ညစာကိုတော့ မဂေါက်စ်တို့ အိမ်မှာစားတယ်။ ခါတိုင်း သားအမိနှစ်ယောက် ပဲပြုတ်ကလေး ငပိဆားပြားကလေးနဲ့ ပြီးပေမယ့် ကိုဖိုးတုတ်က မစားနိုင်လေတော့ မဂေါက်စ်မှာ တောပြန်ဟင်းစာရှာဖွေပြီး ချက်ရတဲ့အလုပ်ပိုတာတောင် အဖတ်တင်သေးတယ်။ ကိုဖိုးတုတ်က အပျိုရသကောရယ်လို့ ကြင်ကြင်နာနာ မရှိဘဲ အောင်လင်းမာတ်မီးရောင်အောက် တရားခံရှာယူခဲ့တာ တော့ စိတ်ကလည်း နာပုံရတယ်။

ဒေါ်ကျေးကတော့ တစ်သက်လုံးက ရှူးရှူးပေါပေါ နေလာခဲ့တဲ့ သမီးကလေး လင့်တာဝန်တွေ ပိုလာတာမြင်ရတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်တယ်။ မဂေါက်စ်မှာ မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ဆိုတော့ သမီးလုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ဒေါ်ကျေးက ဝင်လုပ်ရတယ်။ မမြင်ရသေးတဲ့ မြေးကလေး မျက်နှာ ရှိသေးတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ကိုဖိုးတုတ်ကတော့ မဂေါက်စ် ရှိတယ်တောင် မအောက်မေ့ဘူး။ မူးဟယ်၊ ရမ်းဟယ်၊ သရန်းဟယ်နဲ့ လုပ်တော့ ဒေါ်ကျေး ဝင်ပါရပြန်ရော။

'ဖိုးတုတ် ငါ့သမီးမှာ စကားမပြောတတ်တာကလွဲရင် ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး၊ နင်ရန်ရှာစရာမလိုဘူးဟဲ့ လူယုတ်မာကောင်'

ကိုဖိုးတုတ်က လူယုတ်မာဆိုတဲ့ စကားကို တော်တော်နာကျည်းသွားတယ်။ ယုတ်မာခဲ့သူပေမယ့် ယုတ်မာတယ်ပြောရင် ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ။

'ခင်ဗျားသမီး သောက်အ ကို ကျုပ်က မပေါင်းချင်ဘဲ ပေါင်းနေသာကိုးဗျ'

'နင် သည်လို မမိုက်ရိုင်းနဲ့'

'ရိုင်းတော့ ခင်ဗျားတို့က ဘယ့်နှယ် လုပ်ချင်သေးလို့တုံး'

သမီးအေနဲ့ ဒေါ်ကျေး ဒေါသထွက်ပြီး ရှိသမျှအားနဲ့ ဝင်လုံးတော့တာပါပဲ။ သူ့နားအုံကို ဖျင်းခနဲ အရိုက်ခံလိုက်ရတော့ ကိုဖိုးတုတ်က ဒေါ်ကျေးကို တွန်းလှဲပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ကြောင့် အရှက်ကြီး ရှက်နေရရှာတဲ့ မအေကို စော်ကားလာတော့လည်း မဂေါက်စ် သွေးတွေ ဆူပွက်လာတော့တာပါပဲ။ ကိုဖိုးတုတ်ရဲ့လက်မောင်းကို ဝင်ပြီး ခွေးဆိုးတစ်ကောင်လို မလွှတ်တမ်း ကိုက်ဆွဲတယ်။ အဲသည်ညက ကိုဖိုးတုတ်နဲ့ ဒေါ်ကျေးတို့ သားအမိ ရန်ဖြစ်လိုက်၊ သတ်လိုက်၊ ပုတ်လိုက်ကြတာ ပွက်ပွက်ဆူလို့။ ရွာကတော့ စိတ်မကောင်းကြဘူးပေါ့။ ကိုဖိုးတုတ်က သူ့ထန်းလှီးဓားယူပြီး ထန်းတောတွေဘက် ထွက်သွားတယ်။ လက်မောင်းက အသားဆိုတာ တစ်ကိုက်စာ ဟောက်ပက်ကြီးနဲ့။

မနက်လင်းတော့ အိမ်မှာ မဂေါက်စ် မရှိတော့ဘူး။ ရွာထဲမှာလည်း ရှာလို့ မရဘူး။ ကြက်သွန်ခင်းတွေဘက်လည်း မရှိဘူး။ မဂေါက်စ် ပျောက်သွားတဲ့ သတင်းက အစတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိဘူး။ တစ်နေရာရာကို ထွက်သွားတာလောက် ထင်ကြတာပါ။ ဆွမ်းခံဝင်ချိန် ရောက်တော့ ယာခင်းစပ် နွားတွေလွှတ်တဲ့ နွားကျောင်းသားတစ်ယောက် ရွာထဲကို ကမူးရှူးထိုး ပြေးဝင်လာတယ်။

'မြောက်ကုန်းက သရက်ရိုင်းပင်ကြီးမှာ မဂေါက်စ် ကြိုးတန်းလန်းကြီးနဲ့ သေနေတယ်'

သည်သတင်းက ရွာထဲကို ကစုန်ဆိုင်း ဝင်လာတော့တာပါပဲ။ ဒေါ်ကျေးတစ်ယောက်လည်း မြေကြီးပေါ် ဗိုင်းခနဲ ပစ်လဲကျသွားတယ်။ ကိုဖိုးတုတ်ကတော့ ထန်းတောတွေထဲမှာ ထန်းရည်မူးနေ

www.burmeseclassic.com

လောက်ရောပေါ့။ ရွာထဲက လူတွေအားလုံ ဖျိုးဟာစ်စရာမလို့ဘဲ သရက်ကုန်းမှာ စုပြီးသား ဖြစ်သွားတော့တယ်။ မဂေါက်စံကတော့ သရက်ရိုင်းပင်ကြီးမှာ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ လူတွေကို နှုတ်ဆက်နေသလို ပါပဲ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ထန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်ကတော့ လူတွေကို ငုံ့ကြည့် လို့။

သည်အဖြစ်အပျက်တွေက ဆယ်လေးငါးနှစ်တောင် ကြာခဲ့ပါပြီ။ လည်ပင်းကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး သရက်ပင်ပေါ်က ခုန်ချသေသွားတဲ့ မဂေါက် စံရဲ့ အလောင်းကို ကြိုးဖြုတ်ပေးမယ့်သူတောင် မနည်းရှာကြရတယ်။ ဒါမျိုးက အထုံပါတတ်တယ်လို့ အယူရှိကြတာကိုး။ နောက် ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်မြေမှာ မြှုပ်ရင်လည်း ရွာခိုက်တတ်တယ်လို့ အစွဲရှိကြတော့ မဂေါက်စံရဲ့ အလောင်းကို ရွာနဲ့ တမျှော်တခေါ်ကြီးဝေးတဲ့ ချောင်းရိုး ကလေးကျော်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်ကြရတယ်။ ဘာကိုးထိက ရွာက ထန်းရည် သမားတွေကို မူးအောင်တိုက်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်ခိုင်းလိုက်တာနဲ့ ကိစ္စပြီးသွား ရတာပါ။

မပြီးဘဲ ကျန်နေရစ်တဲ့ကိစ္စကတော့ သည်သရက်ရိုင်းပင်ကြီး အသီး 'အ'သွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါ။ သည့်အရင်က သရက်ရိုင်းပင်ပေ ပေမယ့် အသီးတော့ သီးသေးတယ်။ အကင်းဘဝကတည်းက လေချို လို့၊ ငှက်စာဆော်လို့ ကုန်တာမျိုးတော့ရှိရဲ့။ အခုတော့ သရက်ရိုင်း ပင်ကြီးက သီးကို မသီးတော့တာ။ တောထဲတောင်ထဲ အလေ့ကျ ပေါက်နေတဲ့ ပိုင်ရှင်မဲ့ အရိုင်းပင်ကြီးပေမယ့် သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန် တန် ပွင့်ရာက အခုလို မသီးတော့ဘူးဆိုတာကလည်း လူတွေအတွက် ဇာတ်လမ်းဖြစ်လာပြန်တယ်။ မဂေါက်စံရဲ့ အသက်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထ

ရေကူးချောင်းခြား ရောက်သွားပေမယ့် ဝိညာဉ်က သရက်ရိုင်းပင်ကြီးမှာ ကပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သလို ပြောကြတယ်။

'အဲသာ ဂေါက်စံ မကျွတ်လို့တဲ့၊ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ အစိမ်းသေတာ ဆိုတော့ မကောင်းသူ မကောင်းသား ဖြစ်သွားရှာထင်ပါရဲ့။ သရက် ပင်က အသီးတွေ သူ စား စားပစ်တာနေမှာပေါ့၊ သူကျွတ်မှပဲ သရက် သီးက သီးမှာ၊ အမယ်လေး မဂေါက်စံ သရက်ပင်ကြီးနား ယောင်လို့ မှ မသွားကြနဲ့နော်'

ရွာက သည်လို ပြောကြဆိုကြလေတော့ အမေကျေးတစ်ယောက် သမီးရှိတဲ့ သရက်ပင်ကို ဝတ်မပျက်သွားပြီး အစာကျွေးရတယ်။ ဘုရား စာ တရားစာရွတ်ပြီး အမျှအတန်းများ ဝေရတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သရက်ပင်က အသီးသီးပြီးလားလို့ မမြင်မကန်း မျက်လုံးတွေနဲ့ မော့ မော့ ကြည့်ရတယ်။ နှစ်တွေသာကြာရော သရက်သီး မသီးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သရက်ပင်ကြီးကတော့ မဂေါက်စံ သရက်ပင်လို့ နာမည်ရသွား တော့တာပါပဲ။

'ဟော...'

လက်ဆွဲခြင်းကလေးဆွဲပြီး ပြန်မယ်လုပ်တုန်း အမေကျေးရဲ့ မျက် လုံးတွေက သရက်ပင်ကိုင်း တစ်ကိုင်းဆီ ရောက်သွားတယ်။ သရက် ကင်းကလေးတွေ တွေ့လိုက်မိလေသလားလို့ မျက်လုံးကို ပွတ်သပ် ကြည့်မိတယ်။ ဟုတ်ပါကော။ သီးကင်း ခပ်ကြီးကြီးတွေပါ။ သေချာ ပါတယ်။ အမေကျေး မျက်လုံး မမှားလောက်ဘူးထင်ပါရဲ့။ မဂေါက်စံ ကြိုးဆွဲချသေသွားတဲ့ကိုင်းမှာ သရက်သီးကလေး သုံးလေးလုံးတွဲလွဲ ခိုလို့။ အချိန်မဟုတ်၊ အခါမဟုတ် သီးနေတဲ့ အတီ သီးကလေးကို

www.burmeseclassic.com

အမေကျေး မျက်လုံး အခါခါပွတ်ကြည့်ရင်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ ငိုတော့တာပဲ။

'မဂေါက်စံ ကျွတ်ပြီ'

မဂေါက်စံ သရက်ပင်ကြီးက သရက်ကင်းတွေ တွေ့ပြီဆိုတာကလည်း သတင်းဖြစ်ရတော့တာပေါ့။ ရွာကလည်း ဂေါက်စံကလေး ကျွတ်ရှာပြီရယ်လို့ ဝမ်းသာကြတယ်။ သည့်ထက် ဝမ်းသာစရာကောင်းတာက မဂေါက်စံ သေကတည်းက ပျောက်သွားတဲ့ ကိုဖိုးတုတ်တစ်ယောက် ရွာပြန်ရောက်လာတာပါ။ မဂေါက်စံ သရက်ပင်ကြီးနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ အမေကျေးတို့ ကြက်သွန်ခင်းကလေးထဲမှာ လယ်တွေ၊ အားတွေများ ထွန်လိုက်လို့။ မောတော့လည်း သရက်ပင်ကြီးအောက် လားအိပ်လို့။ ထန်းသမားဘဝကို သူ စွန့်လိုက်ပြီ။

မဂေါက်စံ သရက်ပင်ကြီး သီးတော့မှ လူတွေက နားကြ၊ နို့ကြလှည်းတွေ ချွတ်ကြ၊ နွားတွေ လှန်ကြ၊ နွားကျောင်းသားတွေ အိပ်ကြ။ ဒေါ်ကျေးက သားမက်ရှိရာ ယာတဲကို ထမင်းလာပို့တော့ ထန်းပင်ကြီးတွေက ငုံ့ကြည့်ကြလို့။ မဂေါက်စံ ကျွတ်သွားပြီဆိုပေမယ့် မဂေါက်စံရဲ့ နာမည်ကတော့ သရက်ပင်ကြီးနဲ့ တွဲပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့။ လူတွေပါးစပ်ထဲ စွဲသွားပြီဆိုတော့လည်း ပျောက်ပျက်သွားဖို့က အခက်သားမဟုတ်လား။

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ မေလ၊ မဟေသီမဂ္ဂဇင်း

✣ ✣ ✣

ရွှေတောင်ပို့

ခင်ခင်ထူး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရွှေတောင်ပို့

(၁)

တစ်ရက် အမေ့အိမ်က ပြန်တော့ မိုးချုပ်စပြုပါပြီ။ အမေက မန္တလေးမြို့စွန် မြစ်ကမ်းရပ်ကွက်ဖြစ်တဲ့ ချော်ဆိပ်မှာ နေတာပါ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ အမေ့အိမ်ကို ကျွန်မတို့နေတဲ့မြို့သစ်က တကန်တက သွားရတာဆိုတော့ လှမ်းတော့လှမ်းတယ်။ အမေ့အိမ်ကပြန်တိုင်း မြစ်တာရိုးပေါ်က ပြန်ရတာဆိုတော့ မြစ်ရှုခင်းကို မြင်ရနေကျ။ ကျွန်မအဖို့ရာ သည်မြစ်ဘေးရပ်ကွက်မှာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက် နေခဲ့ရသူဆိုတော့ မြစ်မြင်ကွင်းတွေက ရိုးမယ်ဆို ရိုးလောက်ပြီဆိုနိုင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာတော့ ရိုးတယ်အီတယ် မရှိပါဘူး။ မြစ်တစ်ဘက်ကမ်း စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ မင်းဝံတောင်ရိုး၊ တောင်ရိုးတန်းပေါ်က ဘုရားပုထိုး စေတီတွေ၊ ညနေခင်း ခရမ်းသွေးထနေတဲ့ မြစ်မ၊ မြစ်မပေါ်က သဲမော်တော်တွေ၊ လက်လှော်လှေကလေးတွေက လှချင်တိုင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လှနေတတ်တာ မဟုတ်လား။ သဘော်ကြီးတွေက ချော်ဆိပ်မှာ ကပ်လေ့မရှိပါဘူး။ မြောက်ဘက်လှမ်းလှမ်းက ဂေါဝိန်မှာ ကပ်ကြတာများတယ်။ မြောက်ဖျား ကျွဲဆွန်းဘက်မှာတော့ ဝါးဖောင်တွေ အကပ်အဖြုများရဲ့။ အမေတို့နေတဲ့ ချော်ဆိပ်နဲ့ကပ်လျက်က ရွှေလှေဆိပ်မှာတော့ ရှားရှားပါးပါး ဆိုသလို ထင်းလှေတွေ ခိုနေကျပါ။

သည်နေရာရောက်တိုင်း ဇရာဝတီဆည်းဆာကို ကျွန်မ ဓာတ်ပုံရိုက်နေကျဆိုတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ ကင်မရာကိုင်ပြီး ရှုခင်းရွေးနေမိတယ်။ မြစ်မနဲ့တာရိုးခြေကြားမှာ အလျားကျယ်လှတဲ့ ကွင်းကျယ်ကြီးရှိတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ သစ်လုံးစီးပွားရေး ရှိခဲ့ဖူးတဲ့နေရာပါ။ မြစ်ထဲမှာ အကြောင်နဲ့အမျိုးမျိုးနဲ့ ရောက်နေတဲ့ ကျွန်းသစ်အလုံးလိုက်ကြီးတွေကို ကျွဲတစ်ရှဉ်းနဲ့တိုက်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲသွင်း၊ ရပ်ကွက်ထဲက သစ်စက်တွေက သစ်လုံးကြီး ပါးလေးဘက်ပုတ်ပြီး အိမ်ဆောက်သစ် ဆိုက်စုံလှီးလိုက်ကြပုံများ တစ်လုံး၊ တစ်လုံး ဘာမှ မကြာလိုက်ဘူး။ သည်စီးပွားရေးကိုမှီပြီး ကျွဲထောင်သူ၊ သစ်တိုက်သူ၊ သစ်စက်ထောင်သူ၊ လွှဆရာ ဝိုင်းဆရာတွေနဲ့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး တဒီးဒီးညံ့လို့။ သစ်တွေကလည်း တိုက်မဆုံးဘူး၊ လွှစက်တွေကလည်း အသံမစဲဘူး။

အခုတော့ သည်စီးပွားရေးက မရှိသလောက်ရှိရပြန်ပြီ။ သစ်လုံးတွေ မရှိတော့တာရော၊ လုပ်ရကိုင်ရတာ ကျပ်တည်းလာတာရောဆိုတော့ အရင်က သစ်ကွင်းကြီးက အခုတော့ သဲကွင်းဖြစ်ရပြီ။ သဲစုတ်မော်တော်တွေ တစ်တောထပြန်လို့ မြစ်သဲ မြစ်ကျောက်မှ လိုချင်ရင် ချော်ဆိပ်ကိုလာရုံပါပဲ။ ဇရာမ သဲကားကြီးတွေဆိုတာ သဲစိုအပြည့်နဲ့ တာရိုးပေါ် ရုန်းတက်လာလိုက်ကြ၊ ကားအခွံတွေ ဆင်းလာလိုက်ကြနဲ့

ဗျားကောင်တွေကျလို့။ သည်သဲကွင်းကိုမှီပြီး ဈေးသည်တွေကလည်း သဲကွင်းထဲ တပ်တန်းထိုးပြီးရောင်းနေကြတာ ဂေဇက်ရဘုရားပွဲကြီးတွေတောင် အဲသလောက် မစည်လောက်ဘူး။ မန္တလေးမှာ ဘယ်လိုလူတွေကများ အဲသလောက်တောင် တိုက်ကြီးတာကြီးတွေ ဆောက်နေကြတာပါလိမ့်။ မိုးလင်က မိုးချုပ် နေစုတ်စုတ် ကန်းဝင်ပါပြီဆိုမှ အလုပ်သိမ်းကြတာဆိုတော့ သဲတင်သဲချလုပ်ကြလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဈေးရောင်းကြလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝပါးရသူတွေခမျာ ငွေစကြေးစ မြင်ရတာပါပဲ။ ကွင်းထဲမှာ ထမင်းပုံပြင်ဆိုင် (ထမင်းကို တစ်ခါပြင်ပုံပေးတဲ့ဆိုင်)၊ အရက်တံဆိပ်စုံဆိုင်၊ သွားရည်စာဆိုင်၊ ကြက်ကြော် ငုံးကြော်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ကွမ်းယာဆိုင်ကစလို့ အထိုင်သည်၊ ဗန်းသည်၊ ကွန်းလှန်းသည်တွေဆိုတာ ပွစာတက်လို့။

အဲသည် ညနေက တာရိုးစပ်မှာ ခင်းရောင်းတဲ့ အိုးတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက် ဖြစ်တယ်။ ရာချီနေတဲ့ အိုးရဲရဲတွေက မြင်းခြံတစ်ဝိုက်က လာတာများတယ်။ ရွှေပိုအိုး၊ နဘက်အိုး၊ လှိုင်းတက်အိုး၊ ကတောအိုးတွေအပြင် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ကလာတဲ့ စစ်ကိုင်းအိုး၊ မိတ္ထီလာအိုး၊ ရွှေကူအိုး၊ စုံလို့။

ကျွန်မက အိုးသည်နဲ့ အိုးပုံကြီးကို ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်ပြင်တော့ အိုးသည်မိန်းမက ထန်းပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်လို့၊ မိန်းမတစ်ယောက်က မတ်တပ်ရပ်ရင်း အိုးသည်မပုခုံးတစ်လျှောက် ပရုတ်ဆီထူထူပွတ်ရင်း နှိပ်ပေးလို့။ ဆင့်ပုံထားတဲ့ အိုးတွေနဲ့ အိုးသည်၊ အိုးသည်ကို နှိပ်ပေးနေတဲ့မိန်းမ။ ညနေခင်း အလင်းထဲမှာ သည်ပုံက ဘဝအနှစ်သွန်းလို့ ရိုက်မိတာပါ။ အစတော့ ကျွန်မ ဓာတ်ပုံရိုက်တာကို မြင်ကြ

www.burmeseclassic.com

ပုံ မပေါ်ဘူး။ ကျွန်မက နေရာရွှေ့ပြီး နှစ်ကွက်၊ သုံးကွက် ရိုက်တော့ နှိပ်နေတဲ့ မိန်းမက ကျွန်မကို မြင်ပုံရတယ်။

"အယ်တော်၊ ဆရာမ… ကြီးတော်ဆီလာတာလား…

ကျုပ်ဖြင့် မရောက်ရပေါင် ဆရာမရယ်… နီးရက်နဲ့ဝေး… ကြီးတော် နေကောင်းလား"

မပေါ်ဒွေး။ ကျွန်မကို ဆရာမခေါ်လိုက်တာက စာရေးဆရာ ရယ်လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့ ဆရာမ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းဆရာမဆိုတဲ့ သဘောဆောင်တဲ့ ဆရာမပါ။ ကျွန်မ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်းကျောင်းသူ ဘဝကတည်းက ရပ်ကွက်ထဲမှာ အတူနေခဲ့ရတဲ့ မပေါ်ဒွေး။ အမေ့ လက်ဆွဲပုံး မပေါ်ဒွေး။ အမေက တစ်ခုခု ခိုင်းချင်ရင် 'ပေါ်ဒွေး ခေါ်စမ်း' ဆိုတာနဲ့ ချက်ချင်း အိမ်ပေါက်ရောက်လာတဲ့ မပေါ်ဒွေး။ ကြည့်စမ်းပါဦး နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက်အတွင်းမှာ ရင့်အိုသွားလိုက်တာ။ ကွမ်းစား ထားတဲ့ ပါးစပ်ကတော့ မြင်နေကျအတိုင်းပါပဲ။ မျက်နှာက ယောင်အမ်း အမ်းပေမယ့် အမှည့်လွန်တဲ့ သဘော်သီးလို့ ကျုံ့ချင်ချင်။ တင်းတိပ်ရွှေ မှည့်ခြောက်တွေက မျက်နှာပေါ်မှာ ပိုလို့တောင် များလာသလား။ ကျွန်မက မပေါ်ဒွေး ယောကျ်ား ကိုပုရစ်ကို သတိရလို့မေးတော့ ဆရာ အစ်ကို ရှိပါ့တော်တဲ့။ ကလေးတွေကကော ဆိုတော့ အပေါ် မိန်း လေး လေးယောက်က လင်တွေ ရကြပြီတဲ့။ အောက်ယောကျ်ားလေး သုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်က စစ်ထဲမှာ၊ တစ်ယောက်က ရဲထဲမှာ တစ်ယောက်က သဲတင်သဲချလုပ်နေသတဲ့။ ကွမ်းရောင်းသေးလားဆိုတော့ တာရိုးပေါ်က လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ခပ်ဝေးဝေးက ဈေးဆိုင်တန်းရှည်ကြီးကို လှမ်းပြတယ်။

"သည်ကနေ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တွေ့လား ဆရာမ… စိန်ရောင်ခြည်ဆိုတာ…ကျုပ်တို့ကွမ်းယာဆိုင်က သူ့ဘေးက ဆိုင်ပြာ မဟုတ်ဘူး… သည်ဘက်က ဆိုင်နီ"

ဆိုင်ပြာဆိုတာက တယ်လီနော ဗီနိုင်းစတွေ ကပ်ထားတဲ့ဆိုင်ပါ။ ဆိုင်နီဆိုတာက အူရီဒူးဗီနိုင်းတွေ ရဲနေအောင် ကပ်ထားတဲ့ဆိုင်။ နေရာ ကျယ်ကျယ်ရှိရင် ကြော်ငြာဗီနိုင်းတွေကပ်တဲ့ ခေတ်ဆိုတော့ သဲကျင်း ကွင်းပြန့်ထဲက ကွမ်းယာဆိုင်တွေလည်း မလွတ်ရပါဘူး။ ပြောသာ ပြောရတာ။ တစ်ကွင်းလုံးက ဆိုင်တွေအားလုံး ပြာချင်ပြာမယ်၊ နီချင် နီမယ်။ သည်နှစ်မျိုးက မလွတ်ဘူး။

"အခု ဘယ်မှာ နေကြတုန်း မပေါ်ဒွေးရဲ့"

"ကျုပ်တို့လည်း ပြေးလွှားနေရတုန်းပါ ဆရာမရယ်… တဲတစ် လုံး ထိုးရတဲ့နေရာ တုံးမျောတိုင်ကပ် နေလိုက်ကြတာပဲ… လုပ်စားတာ ကတော့ ကွမ်းယာရောင်းတာ အဓိကပါ… ကျန်တာကတော့ ဘောက် ပေါ့… အခုလည်း အိုးသည်က ဓာတ်ကြောတွေ တက်တယ်ဆိုလို့ သာနှိပ်ပေးတာ… သဲကားတွေ မရှင်းသေးလို့ ထမင်း မချက်ရသေး ဘူး…သတိရပ့ါဆရာမရယ်… ဘကြီးညိုလည်း အောက်မေ့တယ်…။ ကျုပ်တို့နေရာလေးပျောက်ကတည်းက ကျုပ်တို့မယ် ဆောက်တည်ရာ မရဘူး"

"ဘယ်နေရာကို ပြောတာတုန်း မပေါ်ဒွေးရဲ့"

"ရွှေတောင်ပို့လေ… ဆရာမ အဖေ ဘကြီးညိုပေးတဲ့နာမည်… ကျုပ်ဖြင့် တောင်ပို့ကုန်း ဖြိုပါ့မယ့်အရေး တောင်ပို့နတ်လို့ ပူဇော်ပ

www.burmeseclassic.com

သလိုက်ရတာ…နေရာလေးကောင်းတော့ အမေလှရင်က သူ့
ရိပ်ကျလို့ပါတဲ့၊ မလွတ်မကင်းရှိလို့တဲ့…ကျုပ်တို့ကို မောင်းထု
လိုက်တာ… အမေလှရင်လည်း လောဘသားကြီးတာ အိုစနာ ကျ
ပေါ့ဟာ'' ကျွန်မက မိုးကြိုးချုပ်လာလို့ ပြန်မယ်ဆိုတော့ ထမိန်
ပုံစထဲက ကွမ်းတစ်ယာ ထုတ်ဝါးရင်းက ကွမ်းပါးစပ်နဲ့ နှုတ်ဆက်
ရှာရဲ့။

''မပေါ်ဌေးရယ်၊ ကလေးတွေလည်း အရွယ်ရောက်လို့ ထ
လွတ်ကြရပြီဆိုတော့ လင်ကိုယ်မယားနှစ်ယောက် မပင်ပန်းလော
တော့ပါဘူး… အလုပ်ကတော့ ဘယ်သူမဆို လုပ်ရသူချည်းပေါ့''

''မလွတ်ဘူး ဆရာမရေ…သမီးလေးယောက်မွေးသမျှ မြေး
ကျုပ်ဆီလာပုံနေတာရယ်… ကျောင်းလည်းမထားနိုင်ဘူး… နေ
ထမင်းကြမ်း ကျွေးပြီးတာနဲ့ သဲကွင်းထဲ ပြေးလွှားနေကြတာပဲ
ညနေကျမှ ကလေးကောက်ထွက်ရတာရယ်… မြေးက ပေါင်းကြည့်
မယ်ဆို ကိုးယောက်တောင်မှ… ကျုပ်ဆီ အဖတ်တင်နေတာက
ယောက်''

မြေးတွေရှိတယ်ဆိုတော့ ကလေးတွေအဖို့ရာ မုန့်ဖိုးပေးခဲ့ပြီး ကျွ
မ စိတ်ထဲ မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်ရတာက မပေါ်ဌေးပြောတဲ့ ရွှေတောင်
ဆိုတဲ့ နာမည်ပါ။ ရွှေတောင်ပို့ကွမ်းယာဆိုင်ပေါ့။ ကျွန်မတို့လမ်းထဲ
မူလမှုထမဆိုလောက်တဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်။ သည်နာမည်နဲ့ သည်ကွမ်း
ဆိုင်ကလည်း ရာဇဝင်အရှုပ်ပေါက်နဲ့။

(၂)

ကျွန်မတို့ မိသားစု မြင်းခြံကနေ မန္တလေးချော်ဆိပ်ရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာစက သည်ဘက်နှစ်တွေလို စည်စည်ပင်ပင် မရှိသေးဘူး။ ဟိုတုန်းကများ ရပ်ကွက်ကလေးက လမ်းပေါ်လူသူလေးပါးကင်းလိုက်ပုံများ သူရဲခြောက်မှာတောင်စိုးရတယ်။ ရပ်ကွက်ရဲ့ မြေမျက်နှာသွင်ပြင်အရ တာရိုးပေါ်က ဖုံ့ဆင်းလာတဲ့လမ်းက ရပ်ကွက်ကို ထက်ခြမ်းခွဲထားတာပါ။ ဘယ်ဘက်က အမြင့်၊ ညာဘက်ကအနိမ့်။ ဘယ်ဘက်အမြင့်ဆိုတာက လမ်းနဲ့တစ်ညီတည်းဖြစ်ပြီး ညာဘက်အနိမ့်က လမ်းထက်တော်တော်နိမ့်တယ်။ ချောက်လို့တောင် ပြောလို့ရတယ်။ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အိမ်ခြေတွေမများလှသေးတော့ ကျိုးကျိုးကျဲကျဲပဲ။ လူရှင်းပုံများ ညဘက် လမ်းမပေါ် ကွပ်ပျစ်ချပြီး လေသာကြောင်းရယ်လို့ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပရော့။ ကိုယ့်အိမ်ပလုံးလေးတွေထဲ ပူပူလောင်လောင် မနေကြတော့ဘူးလေ။ လမ်းမပေါ်က လေလည်းရ၊ ခြင်လည်းမရှိ။ ရပ်ကွက်ထဲက မြင်းလှည်းတစ်စီးတစ်လေကလွဲရင် စက်ဘီးအိုတစ်စီးရှိဖို့တောင် မလွယ်တဲ့ ခေတ်ဆိုတော့ အင်မတန်ကို အေးအေးချမ်းချမ်းရှိတယ်။ ရပ်ကွက်ကို ထက်ခြမ်းခွဲထားတဲ့ လမ်းမကလည်း ခုလို ကတ္တရာလမ်း မဟုတ်သေးဘူး။ ကျောက်ပျက် လမ်းကလေး။ လမ်းမဆီက နှစ်ဖက် အိမ်ကြိုအိမ်ကြားတွင် ခွဲထွက်တဲ့လမ်းသွယ်ကလေးတွေကလည်း များသား။ တစ်ချို့လမ်းက ဖြောင့်၊ တစ်ချို့လမ်းက အကောက်။

မပေါ်ဌေးရဲ့ ကိုပုရစ်က ဘယ်ဆီဘယ်အရပ်က ပြောင်းလာကြသလဲဆိုတာတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲရောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လာကြတော့ ရေမျောကမ်းတင်နေကြရင်းက ကွမ်းယာဆိုင်ကလေး ဖွင့်ဖို့ စီစဉ်ကြတာတော့ မှတ်မိတယ်။ ကွမ်းယာဆိုင်ဖွင့်စရာ နေရာ မရှိတော့ လမ်းမက ဖွဲဆင်းတဲ့လမ်းသွယ်တစ်လမ်းရဲ့ထိပ်က တောင်ပို့ နေရာကို စဉ်းစားကြတယ်။ တောင်ပို့က တော်တော်ကြီးတဲ့ တောင်ပို့ ပါ။ အပေါ်ကို ပရိမစ်လို ချွန်တက်သွားတဲ့ တောင်ပို့ အောက်ခြေ ကွမ်းယာဆိုင်လောက်ရှိတာ ဆိုတော့ တောင်ပို့ဖြိုရင် နေရာရမယ် ဒါပေမဲ့ တောင်ပို့ကို မဖြိုရဲကြဘူး။ ကိုပုရစ်က လူအေး။ မပေါ်ချွေး ဖျန်းဖျန်းကွဲ။ တစ်ရက် ကျွန်မ အဖေ့ဆီ လင်မယားနှစ်ယောက် ရောက် လာကြတယ်။ အဖေ့နာမည်က ဦးညိုဆိုတော့ ရပ်ကွက်က ဘကြီးညို ခေါ်ကြတယ်။

"ဘကြီးညိုကို ကျုပ်တို့ တိုင်ပင်စရာလေးရှိလို့"

"ပြောဟ"

"ကျုပ်တို့လင်မယား ကွမ်းယာခုံကလေး ရိုက်ချင်နေတာ ဘကြီး ရဲ့… နေရာကလည်း မရှိဘူး၊ သစ်တိုသစ်စကလည်း မရှိဘူး။ ဝယ် ရင်တော့ရပါရဲ့၊ ဝယ်စရာ ပိုက်ဆံကလည်း မရှိဘူး။ လက်သမားခ ဘာနဲ့ဆိုတော့ ဆိုင်ဆေးသုတ်ရမှာနဲ့ ကွမ်းပစ္စည်းရင်းရမှာနဲ့…"

"အေး…ဘကြီးက ဘာလုပ်ပေးရမှာတုံး… နင်တို့ဟာ မရှင်း ပါဘူး"

"တောင်ပို့ဖြိုချင်တာ ဘကြီးရဲ့"

"ဟဲ့… တောင်ပို့ဖြိုချင်တာ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာတုံး… ဘယ်တောင်ပို့တုံး"

"အမေလှရင်တို့ အိမ်ထောင့်က လမ်းဝမှာ လူတစ်ရပ်လောက်

ရှိတဲ့ တောင်ပို့ကြီးလေ ဘကြီး… အဲဒါကို ဖြိုရင် ကွမ်းတစ်ခုံစာ နေရာရကရော"

"အေးလေ ဖြိုလေ… ဘောဘီလွတ်ကင်းရင် ဖြိုပေါ့… ဘကြီး က ဘာလုပ်ပေးရမှာတုံး… နေပါဦး ဘကြီးပြောပါဦးမယ်၊ လမ်းထဲ လူနေအိမ်ခြေကျဲကျဲရှိတာ၊ ဘယ်သစ်ပင်ရိပ်ခင်းခင်း ရလျက်နဲ့ … ဘယ့်နှယ့်ကြောင့် တောင်ပို့ဖြိုမှာတုံး"

"ဒါကတော့ ဘကြီးရယ် ခုရှုတ်မှနောင်ရှင်း… ငါ့အိမ်ဝကဖယ်၊ ငါ့သစ်ပင်ရိပ်မခိုနဲ့ ဆိုတာတွေက လာကြဦးမှာ… ခုကတည်းက တောင်ပို့ဖြိုပြီး ကွမ်းခုံတည်ရင် နောင်စကားမများရတော့ဘူးလေ"

"အေးပါ ဘကြီးက မလှရင်ကို ပြောပေးရမှာလား"

"လမ်းထိပ်မှာ ဖာသာရှိနေတဲ့တောင်ပို့… သူနဲ့မဆိုင်ပါဘူး… နေသာသပ လေညာက… ဘကြီးကို အကူအညီတောင်းချင်တာက တောင်ပို့နတ်ကို တောင်ပို့ဖြိုချင်တဲ့အကြောင်း ပြောပေးရုံပါ"

ကျွန်မတို့ မိသားစုကလည်း အနားမှာရှိနေတော့ အဖေ့ကို ကြည့် ပြီး ပြုံးကြတာပေါ့။ တောင်ပို့နတ်ကို အဖေက ပြောပေးရမတဲ့။ အဖေကလည်း မျက်နှာပိုးသတ်ထားပုံရရဲ့။ မျက်နှာ ဖီးဖီးကြီးနဲ့။

"အေး… ဖြိုတာတော့ နင်တို့ ဖြိုကြပေါ့… နတ်တော့ ဘကြီး ပြောပေးမယ်… မင်းတို့ကလည်း အမွှေးတိုင်လေး၊ ဖယောင်းတိုင် လေးတော့ ဆက်လိုက်ကြဦး… တောင်းလည်း တောင်းပန်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး…ကဲ…မောင်မင်းကြီးသာ မနက်ဖြန်ဖြိုတော့ … ဘကြီးအမိန့်နဲ့ဆိုရပြီ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လင်းမယားနှစ်ယောက် ထိုင်ကန်တော့ကြတော့ အဖေက ပြုံးလို့ ဆုတွေ ဘာတွေပေးလို့။

"နင်တို့က ဘယ်သူတွေတုန်းဟဲ့"

"ပေါ်ဌေးနဲ့ ပုရစ်"

"ကိုင်း ကိုင်း ... မောင်ပေါ်ဌေးနဲ့ မပုရစ် စိတ်ကြိုက်သမျှ ပြည့်ဝကြပါစေဗျား"

"ကျုပ်က ပေါ်ဌေးရယ်...ယောကျ်ားက ပုရစ်... ကိုပုရစ်ပေါ့ ဘကြီးရယ်... ဘကြီးခိုင်းချင်တာရှိတော့လည်း ခေါ်ခိုင်းပေါ့"

"အေးဗျ အေးဗျ"

"အကြီး"

"ဟော"

"ပြောရမှာတော့ အားနာပါရဲ့...ဘကြီးတို့ ငွေတိုးလေး၊ ဘာလေး ချေးသလား... ကျုပ် နှစ်ကျုပ်တိုးပေးမှာပါ... နေ့စဉ် ဆပ်ဆပ် သွားမှာပေါ်တော့"

"ငွေချေးစရာတော့ ဘကြီး မရှိပေါင်အေ။ ကိုင်း... ကိုင်း... ကြွ ကြွ"

မပေါ်ဌေးက ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ်ရှိသလောက် ကိုပုရစ်က မလှုပ်တလှုပ်။ အဲသည်ကတည်းက ကိုပုရစ်နဲ့ မပေါ်ဌေးတို့ လင်မယား ကျွန်မတို့မိသားစုနဲ့ စခင်တယ်ပြောပါတော့။ မပေါ်ဌေးက လမ်းထိပ်က တောင်ပို့ကြီး သံတူရွှင်းနဲ့ ဖွဲ့ဖွဲ့ချတော့လည်းသူ၊ မြေညှိတော့လည်း သူ၊ ဖယောင်းတိုင်ဆက်၊ အမွှေးတိုင်ဆက်တော့လည်း သူ၊ တောင်ပို့ နတ်ကို နှုတ်တရွရွ တောင်းပန်တော့လည်း သူဆိုတော့ ရပ်ကွက်က

အာဂမိန်းမပါကောဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ကြည့်ကြတယ်။ သည်တောင်ပို့ကြီး လမ်းဝရှိနေတာ မကြိုက်ကြပေသိ ဘယ်သူမှ မဖြိုဖွဲ့ခဲ့ကြဘူးလေ။ စိတ်နဲ့တောင် မပြတ်မှားဝံ့ကြဘူး။ တောင်ပို့ဆိုတာ နတ်ကြီးတယ်လို့ ယုံကြည်ကြတဲ့ လူတွေကြားမှာ သည်ကိစ္စက ကိစ္စကြီးကိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မပေါ်ဌေးတို့ ကွမ်းယာဆိုင်အဖို့ရာ နေရာတစ်နေရာစာ ကလေးတော့ ဖြစ်လာတာပါပဲ။ ဆိုင်ကလေးက လမ်းမနဲ့လမ်းသွယ် ထိပ်မှာတော့ လမ်းမဘက်လည်း မထွက်အောင်၊ လမ်းသွယ်လည်း မပိတ်အောင် လုဆောက်ရတာမျိုးပါ။ ကွမ်းယာဆိုင်အမိုးက လမ်းဝ မျက်နှာပေးထားတဲ့ ဒေါ်လှရင်ရဲ့ တံစက်မြိတ်နဲ့ ထိလုထိခင်ဆိုတော့ ဒေါ်လှရင်နဲ့ မပေါ်ဌေး စကားများကြတယ်။

"ညည်းတို့လင်မဲယား ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာပြီး တောင်ပို့ဖြို ကွမ်းယာခုံထောင်တာ အရေးမကြီးဘူး...ငါ့ တံစက်မြိတ်မထိစေနဲ့...တောင်ပို့နတ်ခိုက်ရင် ကြားထဲက ငါပါ ပါနေပါ့မအေ... ညည်းတို့မှ စိတ်ကူးစိတ်ရ ကြံကြံဖန်ဖန်"

"အလွတ်ကြီးရယ်... တောင်ပို့နတ်နဲ့ ဘကြီးညို တစ်ညလုံး စကားပြောပြီးသား... ခိုက်စရာအကြောင်း တစ်ရွေးသားမှ မရှိဘူး"

ဒေါ်လှရင်က မှုဆိုးမပါ။ ကျွန်မတို့ မရောက်ခင်ကတည်းက သည်လမ်းထဲနေလာတာ ကြာပါပြီ။ ရှာဆက်ဆိုတော့ သူ့ရှာက ထန်းလျက်၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ ပုန်းရည်စတဲ့ အညာစာကလေးတွေ ယူ ရောင်း။ မြို့က အထည်စကလေးတွေ ရှာပို့ရင်း သုံးဖို့စွဲဖို့ကလေးရှာ ပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက် နေရှာသူပါ။ မပေါ်ဌေးက ဘကြီးညိုနဲ့ တောင်ပို့နတ် စကားပြောပြီးသားဆိုတော့ ဒေါ်လှရင်က ထပ်မပြော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တော့ပါဘူး။" ကျွန်မ အမေက ရွာထဲရပ်ထဲ သက်ကြီးဝါကြီးတစ်ချို့ ဝင်လည်းဖြစ်၊ ရပ်ကွက်ဘုရား ဂေါပကဥက္ကဋ္ဌကလည်း ဟုတ်ဆိုတော့ လူရှိသေ၊ ရှင်ရှိသေ လူကြီးသူမရယ်လို့ ရပ်ကွက်က သဘောထားကြတယ်။ မပေါ်ဒွေးတို့ ကွမ်းယာဆိုင်ကလေး တကယ်ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ဆိုင်နာမည်တောင် အဖေက ပေးလိုက်သေး။ 'ရွှေတောင်ပို့'တဲ့။

မပေါ်ဒွေးတို့ လင်မယားက အောက်ချိုင့်ထဲက အိမ်တစ်ခြမ်းငှားပြီး နေကြတာပါ။ အဖေ့ဖိုရယ်လို့ စိတ်ကူးရရင် မုန့်ပဲသရေစာကလေး၊ ကွမ်းယာကလေး လာပို့တတ်တယ်။ အဖေ့ကို ဘကြီးညိုတဲ့။ အမေ့ကိုတော့ ကြီးတော်မြတင်တဲ့။ အမေ့ကိုလည်း ဈေးပြေးဝယ်ပေးတာမျိုး၊ ကုတ်ကြောဆွဲပေးတာမျိုး လုပ်ပေးတတ်လို့ အမေကလည်း ခင်ရှာပါရဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေရဲ့ အဝတ်တွေ ဒန်ဇလုံပက်လက်ကြီးထဲ စုထည့်ပြီး မြစ်ဆိပ်သွား လျှော်ပေးချင် လျှော်ပေးတတ်တာလည်း ရှိတယ်။ မပေါ်ဒွေးက အဝတ်လျှော်ကောင်းသူမှ လျှော်ပြီဆိုရင် အဝတ်တွေက ဖွေးနေတတ်လို့ အမေက ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေ ခြုံတဲ့စောင်တွေ၊ ခြင်ထောင်တွေ၊ အဖေ ဝတ်နေကျ အနွေးထည်ကြီးတွေပါ လျှော်ခိုင်းတတ်တယ်။ ဈေးဆိုင်ပစ်ပြီး လုပ်ပေးရသကောရယ်လို့လည်း မရှိဘူး။ ကိုပုရစ် ဆိုင်ထိုင်ပေးလို့ကတော့ အရပ်ထဲက 'ပေါ်ဒွေး တို့အဝတ်တွေလည်း ထည့်ယူသွားဦး' ဆိုလည်း ယူတယ်။ လျှော်တယ်။ အဝတ်တွေ၊ စောင်တွေ တစ်ဘက်က' လျှော်နေတုန်း မြစ်ဘေးက ခြုံတွေပေါ်မှာ ဖွတ်ပြီး၊ လျှော်ပြီးသား အဝတ်တွေ လှမ်းထားရော။ အကုန်လျှော်ပြီးတာနဲ့ တစ်ဝက်က ခြောက်ပြီးသား။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခေါက်ပြီးသား။ နောက်မှဖွတ်တဲ့

ရေစိုလက်စကို လှမ်းထားတုန်း ရေချိုးတယ်၊ ခေါင်းလျှော်တယ်။ အားလုံးပြီးပြီဆိုတော့ ယူလာသမျှ အဝတ်တွေ မမှားရဘူး။ ဘယ်အိမ်က ဘယ်အထည်၊ ဘယ်အိမ်က ဘယ်အဝတ်တွေ တစ်ခါတည်း အပ်တာပဲ။ အိမ်တွေက မုန့်ဖိုးရယ်လို့ လျှော်ခဖွတ်ခရယ်လို့ ပေးရင်လည်း ယူတယ်။ မပေးရင်လည်း ဘယ့်နှယ့်မှ မရဘူး။ အမေက မခံချင်လို့ 'ညည်းအေ မြစ်ထဲကိုယ်တစ်ပိုင်း ရေစိမ်ပြီး လျှော်ရဖွပ်ရတာ မေတ္တာရိ မလုပ်နဲ့လေ၊ တန်ရာတန်ကြေးတောင်းမှာပေါ့' လို့များ ဆိုရင် မပေါ်ဒွေးကတောင် တရားပြနေသေးတာပါ။

"ရှိပါစေ ကြီးတော်ရယ်… ကျုပ်မှာ ဘဝက အဝတ်လျှော်ကံပါတာကိုး… သူတို့ခိုင်းလှ သည်တစ်သက်ပေါ့… ကျုပ်ကတော့ ရကောင်းစေ့ မရှိဘူးရယ်… တစ်ချို့အိမ်က ပိုပေးတာနဲ့ ထေရင်ကိုက်ပါတယ်"

မပေါ်ဒွေးက တကန်တကရယ်လို့ မြစ်ဆိပ်ဘက်သွားပြီး ရေချိုးချေဦးမယ်ရယ်လို့တော့ မရှိဘူး။ အဝတ်လျှော်စရာရှိလို့ မြစ်ဆိပ်ကိုရောက်မှ ရေချိုးတယ်။ မပေါ်ဒွေး ရေချိုးထားရင် သိသာပါတယ်။ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြီးနှစ်ဘက် အပြားလိုက်ကြီးကွက်ပြီး ဘီးကျိုးနဲ့ ခြစ်ထားတတ်တယ်။ သစ်သားဘီးကြီး ဘီးဆံပတ်ပတ်ပြီး ပန်းပွင့်အော်လံကြီးကို ထိပ်တည့်တည့် ထိုးထားလိုက်တော့တာပဲ။ နှိုမ့်လိုကကတော့ ရေမချိုး၊ မိုးမချိုး သည်လိုနေတာပဲ။ ဆံပင်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖီးလို့သင်လို့လည်း မရှိဘူး။ ဆီကလေး လူးတယ်ရယ်လို့လည်း မရှိဘူး။ ဝတ်ပြီးသား ဝတ်လက်စ အင်္ကျီထဘီနဲ့ သုံးလေးရက်ပေစုတ်စုတ်နေချင် နေတော့တာ။ ပါးစပ်ထဲ ကွမ်းပလုတ်ကြီးနဲ့အမြဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နေလေတော့ သွားတွေကလည်း ကွမ်းချိုးလိုက်ရာက ကတ္တရာသုတ်ထားသလို မည်းနေတော့တာပါ။ ထမင်းစားပြီး လက်သုတ်တော့ကော ထဘီနဲ့သုတ်တာပဲ။ နှပ်ညှစ်တော့ကော ထဘီဖြည်ပြီးညှစ်၊ ပြီးရင် လုံး ဝတ်လိုက်တာပဲ။ ပါးစောင်နှစ်ဘက်က စီးကျနေတဲ့ ကွမ်းရည်အကြောင်းကလည်း မပေါ်ဒွေး အမှတ်တံဆိပ်လို ဖြစ်နေပါပြီ။ ကိုပုရစ်နဲ့ မပေါ်ဒွေးတို့က ကွမ်းယာဆိုင်ကလေး သိမ်းပြီးကြရင် စကားပြောရင်း အဖေ့ကို လာနှိပ်ပေးတတ်တာလည်းရှိရဲ့။ အဖေက သူ့ကို လာနှိပ်ပေးတတ်တဲ့ ကိုပုရစ်နဲ့ မပေါ်ဒွေးတို့ကို မင်းတို့လာရင် ရေချိုးခဲ့ကြဦးလို့မှာတတ်တယ်။ တစ်ခါတော့ အဖေက တောင်ပို့နတ်နဲ့ ခြောက်တယ်။

"ပေါ့ဒွေး ညည်းတို့လင်မယား တယ်ညစ်ပတ်ဆို… တောင်ပို့နတ်က ဘကြီးကို အိပ်မက်ပေးသဗျ… ညီတော်တို့ ကွမ်းယာဝါးနေတဲ့ဆိုင်ရှင်က ရေတောင်မချိုးဘူးဆိုမှတော့ မကောင်းဘူးတဲ့ … လင်လည်း ရေမချိုး၊ မယားလည်း ရေမချိုးဆို"

အစစ်ပဲ… ကျုပ်က မအားလို့ထားတော့…ကိုပုရစ်ကလည်း မချိုးဘူး ဘကြီးရဲ့… အဲဒါ ဘယ့်နှယ့်ဖြစ်မှာတဲ့တုံး… ကျုပ်ကတော့ ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရေချိုးရမှာ ပျင်းလို့ရယ်"

"မပျင်းနဲ့…ရေမိုးချိုးဟဲ့… ညည်းဆိုင်မှာ ဘုရားပုံတော်တစ်ပုံပူဇော်… ပန်းရေချမ်း၊ အမွှေးတိုင် နေ့တိုင်းကပ်… အကျိုးမပေးတော့ ဘကြီးကိုပြော… ညည်းဆိုင်မှာ နကျယ်များ အိမ်ဖွဲ့ရင်လည်း ဘကြီးလာပြော… နိမိတ်တွေရှိသဟ"

"မသိပါဘူး ဘကြီးရယ်…ပြောပါဦး ဘာလုပ်ဖို့လိုသေးတုန်း ဘကြီးရဲ့"

"ဆိုင်နောက်မှာ ဘုမ္မရာဇာမြစ် လက်တစ်ဝါးလောက်ဖြတ်ပြီး မြှုတ်… ဆိုင်ဝတည့်တည့်မှာ ထန်းသားတစ်တောင် ဖြတ်ပြီးမြှုတ် အကျိုးပေးလိမ့်မယ်… ထန်းသားမရရင် ထခလက်ပေါ့… ပြီးရင် သတိရတိုင်း ရေလောင်းပေး ကြားလား"

"ခု ပြန်ပြန်ချင်း လုပ်ပါ့မယ်… ဘုမ္မရာဇာမြစ် ဘယ်ကရပ့ါ"

မပေါ်ဒွေးက အဲသည်ကတည်းက ရေချိုး မပျက်တော့ဘူး။

"သူများသာပြောတာ… ရေမချိုးတာက ညည်းအဖေ… ဆောင်းတွင်းတစ်တွင်းလုံး ချိုးပေါင်တော်"

သည်တစ်ခါ ရယ်ကြတာ ကျွန်မတို့ မောင်နှမ တစ်တွေပေါ့။ အဖေကလည်း အမေပြော ပြောစရာကိုး။ သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ ကစပြီး ရေမချိုးလိုက်တာ တပေါင်းလပြည့်နေ့ ဆိုက်ဆိုက်ကြီး ရောက်မှ ထချိုးတော့တာလေ။ အဲဒါ နှစ်တိုင်းပဲ။

အဖေက နကျယ်အိမ်ဖွဲ့ နိမိတ်ပြောလို့လား မသိဘူး။ တစ်ရက်တော့ မပေါ်ဒွေးက ရေမိုးချိုး၊ သနပ်ခါးပိန်းကြားရိုက်လိမ်း၊ ပန်းကြီးတစ်ပွင့် ထော်ထော်ကြီးပန်ပြီး ကိတ်မုန့်တစ်လုံးနဲ့ ရောက်လာတယ်။ ကိတ်မုန့်လုံး ကြမ်းပေါ်ချပြီး အဖေ့ကို ကန်တော့တယ်။

"ကျုပ်ဆိုင်ထဲ နကျယ်အိမ်တွေ သုံးလေးအိမ်ဖွဲ့နေလို့ ဘကြီးညိုရဲ… ကျုပ်ကို အကောင်းအဆိုးပြောပါဦး… တော်သေးတယ် … ဘကြီးညိုလို အထက်လမ်းဆရာ အနားရှိလို့ရယ်"

"တော်သေးတာပေါ့ ပေါ်ဒွေးရာ… အောက်လမ်းဆရာ မဟုတ်

www.burmeseclassic.com

လို့… ဒါ့ထက်နေဦး… ဘကြီးပြောတဲ့ ဘုမ္မရာဇာမြစ်နဲ့ ထန်းသား ကော မြုပ်ရဲ့လား"

"ဘုမ္မရာဇာမြစ်က ပရဆေးဆိုင်မှာ ရှိတယ်ဆိုလို့ ကိုပုရစ်ဝယ် ခိုင်းလိုက်တာ နွယ်ချိုမြစ်တွေ ဝယ်လာလို့ မထူးဘူးဆိုပြီး မြုပ် လိုက်ရတယ်… ထန်းသားကလည်း မရှိပါဘူး ဘကြီးညိုရယ်— ဒါနဲ့အိမ်က ထန်းပက်လက် ကုလားထိုင်က လက်တင်တန်း ဖြုတ်ပြီး မြှုပ်လိုက်ထားလိုက်တယ်… ရေတော့ သတိရတဲ့အခါ လောင်းပါရဲ့"

"ကောင်းဟာ… နကျယ်က ဘယ်မှာ အိမ်ဖွဲ့တာတုန်း"

"ခေါင်မှာ တစ်အိမ်… တောင်ဘက်ဆိုင်စွန်းမှာ တစ်အိမ် ဘကြီးညို"

"ကောင်းသဟဲ့ ပေါ်ဒွေးမ… ညည်းတို့ချမ်းသာဦးမှာ…ခေါင် မှာ နကျယ်အိမ်ဖွဲ့တော့ လာဘ်ကောင်းရမဗျ… အိမ်စွန်းဆိုင်စွန်းမှာ အိမ်ဖွဲ့တော့ စပါးဆန်ရေပေါ်မဗျ"

မပေါ်ဒွေး ထပြန်တော့ အမေက အဖေ့ကို မျက်စောင်းထိုးတယ် ညည်းအဖေ လုပ်တာနဲ့ ပေါ်ဒွေးတော့ ထမိန်ကြိုးချည်ရတော့ မ… မပေါ်ဒွေးက တောင်ပို့နတ် ကြောက်လို့ ထင်ပါရဲ့။ တစ်လလောက် ရေမိုးချိုး၊ အဝတ် လတ်လတ်လောလောကလေးဝတ်၊ ယန်းကြီးတစ်… ပန်၊ မျက်နှာ သနပ်ခါး ပိန်းကြားနဲ့ နေလိုက်သေးတယ်။ မကြာ… ဘူး နဂိုဒီဇိုင်းဟောင်းပြန်ပေါ်လာရော။ အဖေကတော့ ရယ်တာပါ… မပေါ်ဒွေးတို့ လင်မယားကို ချစ်ခင်ရှာပါရဲ့၊ သနားရှာပါရဲ့။ မပေါ်ဒွေး တို့ ကွမ်းယာဆိုင်ကလေးက ရောင်းရတယ်ကြားတော့လည်း ဝမ်းသာ ရှာပါရဲ့။ တစ်ခါတော့ အဖေက ဟင်းတစ်ခွက်လာပို့တဲ့ မပေါ်ဒွေးကို

ညည်း ရေမချိုးပြန်ဘူး မဟုတ်လားလို့ မေးတယ်။ မပေါ်ဒွေးက ပြန်ဖြေတော့ အဖေ့ခမျာ မလှုပ်သာဘူး။

"ဘကြီးညိုနှယ် ကျုပ် စမ်းပြီးပြီ… ရေမချိုးတဲ့နေ့များဆိုရင် ကွမ်းက ပိုရောင်းရသလိုပဲ… ခေါင်းကသန်းလည်း အဲသလိုပဲ… အရင်က ဘီးစိတ်နဲ့တိုက်တိုက်ချရင် သန်းဆိုတာ အတွေးလိုက်… လက်နဲ့ မတုတ်နိုင်လို့ ကျောက်ပျဉ်ပေါ် သန်းတွေချပြီး ပုလင်းနဲ့တောင် ကြိတ်ရသေး… အခု မလုပ်တော့ဘူး… သန်းပေါလေ ကွမ်းရောင်းရ လေပဲ"

တစ်ခါများ အဖေက ဘုရားဘက် လမ်းလျှောက်ရင်း မပေါ်ဒွေး တို့ ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်တယ်။ မပေါ်ဒွေးကို မတွေ့ဘူး။ ကွမ်း ယာလေးတစ်ယာ ဝါးချင်လို့ ဆိုင်ရှေ့ရပ်ပြီး အနားရှိတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက် ကို မေးတယ်။ ဆိုင်ရှင် ပေါ်ဒွေး ဘယ်သွားတုန်းဆိုတော့ မိန်းမနှစ် ယောက်က အိမ်ခဏပြန်တယ် ဘကြီး၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဆိုင် တစ်အောင့်သွားလို့ စောင့်နေတာလို့ ဖြေသတဲ့။ အဖေက အိမ်ပြန် ရောက်တော့ အမေ့ကို ပြောနေလေရဲ့။

"မြတင် မနက် မနက် ပေါ်ဒွေးတို့ကွမ်းယာ ဦးဦးဖျားဖျားလာ ဝယ်ရင် ညည်း ဘကြီး ကွမ်းဖြတ်လိုက်ပြီလို့ ပြောလိုက်တော့… ဖြစ်ရ ပုံများ"

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုံး"

"ဘယ်လို ဖြစ်ရမှာတုံး… ပေါ်ဒွေး ဆိုင်စောင့်ပေးနေတဲ့ မိန်းမ နှစ်ယောက်က ထုံးအိုးထဲ လက်နှိုက်ပြီး ချိုင်းမွေးတွေ နှုတ်နေလိုက်

www.burmeseclassic.com

ကြတာ တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့ အပြိုင်အဆိုင်ဗျာ… နှုတ်နေကြတာရှား ဘယ်ဆိုင်း၊ ညာဆိုင်း မဘုတ်ဘူး ဘယ်ချိုင်း၊ ညာချိုင်း''

မပေါ်ဒွေး ကွမ်းယာဆိုင်က အဲသလိုရယ်။

(၃)

ကိုပုရစ်ကတော့ကော။ မပေါ်ဒွေးနဲ့ နတ်ဖက်တဲ့ လင်မယားလို့ ပြောရင် မငြင်းသာပါဘူး။ လူက ပိန်ပိန်ဖျောက်ဖျောက်ကလေး မျက်နှာက ဥသျှစ်သီးကလေးလောက်ရှိတာ။ ပုဆိုးခါးပုံစ ရှည်ရှည် ချတတ်ပေမယ့် အင်္ကျီက မဝတ်တာများတယ်။ သူ့နာမည် ပုရစ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပုံကိုက ပုရစ်တစ်ကောင်လို ပုတ် ခတ် ပုတ်ခတ်ကြည့်တာ။ ကျွန်မတို့ မှတ်မိသလောက် ကိုပုရစ်ရဲ့ ထူးခြားချက်က ဂျပန်စစ်သားတွေဆောင်းတဲ့ နားရွက်နှစ်ဖက်ဖုံး ပိတ် စထူထူ ဦးထုပ် အမြဲဆောင်းတာပါ။ နားကာလို့ခေါ်တဲ့ နားရွက်အဖုံး ကလေးနှစ်ဖက်ကို ချမထားရင် ခေါင်းပေါ်တင်ပြီးနှိပ်စေ့နဲ့ တွယ်ထား ရင်ထား၊ မထားရင် နားနှစ်ဖက်ပေါ် ဖုံးထားတတ်လို့ ရပ်ကွက်က ဂျပန်ပုရစ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ အရပ်ကလည်း ပုသေးတော့ ဂျပန် ခေါ်ခေါ်၊ ပုရစ်ခေါ်ခေါ် ပုံကပ်မိပါရဲ့။

ကိုပုရစ် ဝါသနာက ကက်ဆက် ဖွင့်တာပါ။ ကျွန်မတို့ အရွယ် ဝင်စခေတ်တွေက အိမ်တစ်အိမ်မှာ ကက်ဆက်တစ်လုံး ရှိဖို့ဆိုတာ အင်မတန် ခဲယဉ်းပေမယ့် ကိုပုရစ်မှာတော့ ဘက်ထရီအိုးကလေးနဲ့ တွဲဖွင့်ရတဲ့ ကက်ဆက်တစ်လုံး ရှိတယ်။ ရေဒီယိုနဲ့ တွဲမထား ကက်ဆက်သက်သက် (only cassette) ဆိုတဲ့သဘော ထင်ပါရဲ့

အဲသည်ခေတ်က ခေါ်ကြတာမှာ များသောအားဖြင့်က အုန်းသီး ကက် ဆက်ခေါ်ကြတဲ့ ကက်ဆက် မည်းမည်းကလေးပါ။ ကက်ဆက်တိတ် ခွေထည့်ဖွင့်ရတဲ့ အဲသည် ကက်ဆက်မှာ အဖုံးကာမရှိတော့ အခွေကို အလိုက်သင့် တတ်လိုက်ရုံပဲ။ ကိုပုရစ်က ကက်ဆက်သံ မထွက်ရင် မနေတတ်ဘူး။ အသံကလေး စီစီလောင်လောင် ထွက်နေမှဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ခါ မော်တာကြိုးက လျော့လွန်းလို့ တအီအီနဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါ တော့ မော်တာကြိုးက တင်းလွန်းလို့ထင်ပါရဲ့၊ အသံက တခြားကမ္ဘာ က ဂြိုလ်သားတစ်ယောက် သီချင်းဆိုနေသလို ကျလိကျလိနဲ့။ သည်လို ဖြစ်နေပြီဆိုရင် ကွမ်းယာခုံပစ်ပြီး ပုဆိုးဟောင်း တစ်ထည်ဖြန့်ခင်း၊ တစ်စစီဖြုတ်ပြင်တော့တာပေါ့။ ကောင်းတဲ့အခါ ကောင်းသွားတတ်သလို ဘယ်လိုမှပြင်မရလို့ ဆိုင်ပို့ရတာလည်း အကြိမ်မနည်းတော့ဘူး။ မနက် ခင်းတော့ တရားခွေတစ်ခွေ ထည့်ဖွင့်တတ်တယ်။ များသောအားဖြင့် တော့ ပရိတ်တရားတော်ပါ။ ပြီးရင်တော့ သီချင်းတွေ ဖွင့်ပြီ။ ဟံသာတ အောင်တင်ဝင်း၊ ဟံသာတထွန်းရင်၊ ဘွဲ့တေးသိန်းတန်၊ မာမာအေး။ ဆိုင်မှာ ကွမ်းယာဝယ်တွေ အုံပြီဆို ရင်တော့ ပြဇာခွေဖွင့်ပြီ။ ဘီအီးဒီ အောင်သိုက်၊ ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း၊ တို့တင်ဒွေး၊ နိုင်လင်း၊ လှကျော်နေ ရဲ့လို့။ ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့က တာလမ်းဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင် နားထောင် ကြတဲ့ လူတွေဆိုတာ မနည်းဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ ကွမ်းယာကကုန်ပြီ ပြဇာတ်မပြီးသေးလို့ ဇာတ်လမ်းဆုံးအောင် ဖွင့်ပေးနေရတာရှိသေး။ ဒါကို ကိုပုရစ်က အင်မတန် ဂုဏ်လုပ်တော့တာ။

''ပုရစ်ရ… မင်းလည်း ဝါသနာပါသကွာ၊ တို့လည်း နားထောင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရသကွာ… ကက်ဆက် အသစ်တစ်လုံးတော့ ဝယ်ပါရောဟ ငါ့ကောင်ရ’’

‘‘သည်ကက်ဆက်က အိမ်ထောင်ဦး ပစ္စည်းဗျ… မပစ်ရက်ဘူးရယ်… ကျုပ် လူပျိုဘဝ ကျူလျာကုန်လက်တွန်းလှည်းနဲ့ ရောင်းကတည်းက ကက်ဆက်… သန္ဓေကောင်းချက်… အာဂမှတ်လို့’’

ကိုပုရစ်က လူပုသလောက် စိတ်တိုတတ်လေတော့ တစ်ချို့က စိတ်ဆိုးအောင်စကြတာလည်း ရှိတယ်။

‘‘ပုရစ် ကိုမြကြီးဆိုတဲ့ နှမလက်လျှော့နေလေတော့ ဖွင့်ကွာ’’

‘‘တံတွေးသိမ်းတန်ပါဗျာ… မဟုတ်တာ ပြောရော့မယ်’’

‘‘ဟုတ်ကဲ့လား… ငါဖြင့် ဟသ်တထွန်းရင်ဆိုတဲ့ အောင်ပါအေ ပိုကြိုက်တယ်’’

‘‘ဟောဗျာ တလွဲလုပ်တော့မယ်… အဲဒါ ရွှေမန်းတင်အောင် နှစ်ပါးသွားဗျ…ခက်ပါ့ဗျာ’’

‘‘ပြဇာတ်တွေထဲတော့ ရွှေကျီးညိုရဲ့ မြညို ချစ်သော ကိုရင်ဖြူမှ နားထောင်ရတာ အရသာရှိတာကွ’’

‘‘မင်း အမေ့လင့် ရွှေကျီးညိုရမှာလားကွ… ဘီအီးဒီအောင်သိုက်ပါ’’

အဲသလောက် စရုံနဲ့တော့ ကိုပုရစ်က စိတ်မဆိုးသေးဘူး။ သူ့တာကာက သိလျက်နဲ့ တလွဲပြောတာကို တကယ်မသိဘူးထင်လို့ သူ့ဘာတောင် တည့်ပေးနေသေးတာပါ။ သူကတည့်ပေးလေ စကြသူတွေက ရယ်ကြလေ။ သူကပါ လိုက်ရယ်လေ။ ဘယ်လိုဟာမျိုးမှာ စိတ်ဆိုးတတ်သတုံးဆိုတော့ သူ့တိတ်ခွေတွေကို ပွစာတက်အောင် မွှေကြတာ

မျိုး၊ ကွမ်းယာဆိုင်အောက် ချွတ်ထားတဲ့ ဖိနပ်ကို ဝှက်ထားတာမျိုး၊ ကွမ်းယာဆိုင်ခါးပန်းမှာ မဟုတ်ကဟုတ်က ရေးသွားတာမျိုးဆိုရင်တော့ ဒေါသကြီးတတ်တယ်။

ဖိနပ်ဝှက်တယ်ဆိုရင် ကိုပုရစ် စီးနေကျ ဖိနပ်က ကောင်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုတစ်ခေတ်တုန်းက ပေါ်တဲ့ ဆင်ကြယ်တံဆိပ်၊ မြင်းကြယ်တံဆိပ်လို ရာဘာဖိနပ်ပါ။ ဖိနပ်က ပါးပြီး ပေါက်နေအောင် စီးလေ့ရှိတယ်။ ဖိနပ်သက်တမ်းတစ်လျှောက် သဲကြိုးလဲတပ်တာလည်း အခါခါ။ ဖိနပ်နဲ့ သဲကြိုးက တစ်ရောင်စီ။ တစ်ခါတလေ အဲသည် သဲကြိုးဖိုးနှမြောလို့ တွယ်ချိန်နဲ့ချိတ်စီးတယ်။ သံကြိုးနဲ့ခက်စီးတယ်။ ကိုပုရစ် ဖိနပ်ဟောင်းကို မြင်တဲ့လူတိုင်းဟာ စုတ်သပ်ကြတယ်။

‘‘ပုရစ် ဖိနပ်ကလည်း သူ့ကက်ဆက်လို အိမ်ထောင်ဦးပစ္စည်းနဲ့ တူပါရဲ့ကွာ’’

‘‘ဘဝမှာ ငါ မဖြစ်ချင်ဆုံးက ပုရစ်ဖိနပ်… ဒေါ်စိန်ရင် အိမ်က သောက်ရေအိုး… ဦးကျောက်ခဲ ဝတ်တဲ့တိုက်ပုံ… ကိုကြွံအိမ်က ခွေးပဲ’’

ကိုပုရစ် သည်စကားကြားရင် အင်မတန် စိတ်ဆိုးတယ်။ သူ့ဖိနပ်က ပါးပြီး ဖနောင့်နေရာက ပေါက်နေတာလည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒေါ်စိန်ရင့်အိမ်မှာ တည်ထားတဲ့ သောက်ရေအိုးက ရေညှိလိုက်ပြီး အိုးသားမပေါ်တော့တာလည်း မှန်ပါရဲ့။ ဦးကျောက်ခဲ ဝတ်နေကျ တိုက်ပုံက လက်ဖတ်တွေရှိနေတာ၊ အိတ်တွေ ပြဲစုတ်နေတာလည်း လူတောင် မြင်မကောင်းတော့တာလည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ ကိုကြွံအိမ်က ခွေးက အပေါယံ အရေခွံတွေကွာနေလို့ အကြည့်ရဆိုးရုံမက ဝဲညှီစော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကလည်း ထောင်းထောင်းထတာလည်း မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲသလို နှိုင်းတာမျိုးကျတော့ မခံချင်ဘူး။ ထဆဲချင် ဆဲတော့တာ။

"အံမာ… ငါ့ဖိနပ်များ လာပြီး ရန်ရှာလို့ကွာ… ငါ့ဖိနပ်ပါးသို့ မကလို့ ပေါက်ပေါက်… မင်းတို့ ကြီးတော်တွေသာ ပါးသည်ထက် ပါးပြီး အလယ်က မပေါက်စေနဲ့"

ကိုပုရစ်က သီချင်းနားထောင်တာ ဝါသနာပါသလို သူ့ပါးစပ် ကလည်း နားရတယ် မရှိဘူး။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပုဒ် ညည်းနေတာချည်း ပဲ။ ဆိုင်းတီးလုံးကို ပါးစပ်နဲ့ တကျီးကျီး တီးနေတာလည်း ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကက်ဆက်ပြဇာတ်ကို ပါးစပ်နဲ့ ခင်းနေတာလည်း အဟုတ်။ ကိုပုရစ်က နေ့လယ်နေခင်း လူပါးရင် နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုတ် တွေဖွင့်ပြီး ရှေးမင်းသားကြီးတွေရဲ့ အဆိုအငိုတွေကို အရသာခံ နား ထောင်နေတတ်သေးရဲ့။ မင်းသားကြီးတွေနဲ့ရောပြီး ငိုချင်းတွေ ချချင် ချနေတာလေ။ အဖေက ကိုပုရစ် အိမ်ရောက်လာရင် မြှောက်ပေးပြီး ထင်းနှစ်တုံးသုံးတုံး ပေါက်ပေးခဲ့စမ်းကွာလို့ ခိုင်းတတ်တယ်။

"ပုရစ် မင်းငယ်ငယ်က ဇာတ်ထဲများ မင်းသားကခဲ့ဖူးရော့လား ငါ့တူရာ… ဘကြီးဖြင့် မင်းငိုချင်းကြားတော့ မင်းဒင်ရွှေမှန်ဇာတ် မှာ မင်းသားငိုတာ သတိရတယ်… မင်းဇ မသေးပါလားကွ"

ဒါမျိုးဆိုရင် ကိုပုရစ်ရဲ့ ဉသျှစ်သီးလောက်ရှိတဲ့ မျက်နှာလေးဆို တာ ဝင်းသွားတတ်တယ်။

"ခက်တာက မင့်အနား ဝိုင်းနေတဲ့ကောင်တွေက အနုပညာ နားမလည်တော့ တန်ဖိုးမသိကြဘူး… နေပါဦး မင်းဆိုနေကျ ငိုချင်းက ဘာတဲ့"

ကိုပုရစ်ကလည်း ရထားတာ ချက်ချင်းထဆိုတာပဲ။

"နေဦးနော်×××ပြေလုံးကျော် မာယာမိုက်ကိုလ အာ့ဟာ××× ငါရိုက်ရင်နာပါလိမ့်××× ဒဏ်ရာအများ အားဟား ××× သို့ ကလောက်တောင် မြို့ပေါက်အောင် ဗိုလ်ခြွေရုံလို့ ဟို့×××ပြေ ပြန် ဖွတ်အတင်းသာဖြင့်×××မလာချင် ငါ့လင်နဲ့ ကင်းရအောင် ××× အမယ်မင်း ရှင်းကွာလို့သွား အား ဟား"

ဒါမျိုးဆို အဖေက မရယ်ဘူး။ ကောင်းလှချည့်လားကွာဆိုတဲ့ မျက်နှာခံထားတတ်တယ်။ အဖေက အဲသလို မျက်နှာခံထားရင် ကျွန်မ တို့က မနေနိုင်ကြဘူး။ ကွယ်ရာ သွားရယ်ကြတယ်။

အမှန်က ကိုပုရစ်က ဇာတ်ထုတ်တွေ ဝါသနာပါတာရော၊ မန္တလေးတစ်ဝိုက် ဇာတ်ကတယ်ဆိုတဲ့နေရာတွေ မှန်သမျှ ရောက်အောင် သွားပြီး ကြည့်တတ်တာရော၊ အသံချဲ့စက်ထောင်သူတွေက အငှား ခေါ်ရင် လိုက်ဖွင့်တာတွေရောဆိုတော့ နောက်ပိုင်း ဇာတ်တွေထဲက မင်းသားငိုချင်းတွေ ရချင်တိုင်း ရနေတာပါ။ အဖေက မင်းဇာတ်ထဲ လိုက်ဖူးသလားကွာ ဆိုလိုက်တော့ အူမြူးသွားရာက ထင်းတစ်တုံး ပေါက်လိုက်၊ ငိုချင်းတစ်ပုဒ်ချလိုက် လုပ်နေတော့တာပါ။ အဖေက လက်ဖက်ရည်ဝယ်တိုက်ရင် မက်ရေစက်ရေသောက်တယ်။ လက်ဖက် ရည် သောက်ရလို့ကတော့ မထင်းမစားဘူးဆိုတဲ့ အထဲကကိုး။

"မင်း အရည်အချင်းနဲ့များကွာ ဘာပြုလို့ ဇာတ်ထဲက ထွက်လာ တုန်း ဂျပန်ရဲ့"

"ဇာတ်ထောင်နဲ့၊ ကျုပ်နဲ့ ပြဇာတ်မင်းသမီးကို ပြိုင်ပိုးတော့ ကောင်မလေးက ကျုပ်လိုလူ အ လိုကြိုက်တယ်… ဇာတ်ထောင်က

www.burmeseclassic.com

ငွေရှိတော့ ဟိုဘက်ပါတာပေါ့ ဘကြီးရာ… ကျုပ်လည်း အသည်းကွဲ တာ အဖတ်တင်တာပါ”

“လုပ်စမ်းပါဦးကွ အသည်းကွဲ ငိုချင်းတစ်ပုဒ်လောက်”

“မစာနာ××× မညှာတဲ့ကျုပ်မယား××× တာနေ့ာမောင်

ရင်ပတ် ကွဲအောင်××× အမယ်မင်း ဓာတ်ထောင်နဲ့တွဲရက်လေ

ကြား အား ဟာ”

အဖေကတော့ စိတ်မကောင်းတဲ့ပုံ လုပ်နေသေးတာလေ။ နောက်တော့ မနေနိုင်လို့ရယ်ရော။ အဖေရယ်တော့ ကိုပုရစ်ကလည်း လိုက်ရယ်တယ်။ နှစ်ယောက်သား အားရပါးရ ရယ်နေကြတော့ အမေက ‘မင်းတို့ ဟာကကွယ် အသည်းကွဲ ငိုချင်းလည်းဆိုသေးရဲ့ ဘယ်နှယ့် ရယ်ကြတာတုံး’ ဆိုတော့ အဖေက–

“ငယ်ငယ်ကတော့ သူ့ခမျာ ငယ်စိတ်နဲ့ ငိုချင်မှာပေါ့ဟာ… ပေါ်ခွေးမနဲ့ ညားမှတော့ ပြဓာတ်မင်းသမီးဆိုတာ ဘာမှ မဟုတ်တော့ပဲဘဲ… ဟုတ်ကဲ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“အစစ်ပေါ့ ဘကြီးရာ… ပေါ်ခွေးက ကျုပ်တို့ရွာမှာ ကွမ်းတောင်ကိုင် ဥစ္စာ”

ကိုပုရစ်က မျက်နှာခံနဲ့ စကားကျတဲ့အပေါ်မှာ အတည်ပြောနေလို့ ကျွန်မတို့မှာ ရယ်လိုက်ရတာ။ အဖေက ကိုပုရစ်ကို ဆက်စတယ်။

“မင်းတို့ရွာတွေက လူမိုက်တွေ ထွက်ဆိုကွ ဂျပန်ရ”

“ဘကြီးနှယ် ကျုပ်တို့ရွာက မိုက်သလား မမေးနဲ့… သုံးယောက် တစ်ယောက်လောက်များ အခုထိ ကျုပ်က မမှုဖူးရယ်”

“ခြင်းများတော့လည်း ခြင်းသမားကောင်း အင်မတန်ထွက်တာ ဘကြီးသိတာပေါ့”

အဖေက အဲသလို ဆိုရုံရှိသေး ရွာခြင်းပွဲမှာ သူကိုယ်တိုင် နှစ်ထပ်ခြေဖျား အခါနှစ်ဆယ်ခတ်ပြလို့ တံဆိပ်ရဖူးတယ် ဖြစ်ပြန်ရော။

အဖေရော၊ အမေရော ကျွန်မတို့မောင်နှမတစ်တွေပါ ကိုပုရစ်ကိုရော၊ မပေါ်ခွေးကိုပါ အင်မတန် ချစ်ခင်ကြတယ်။ သဘောသကာယ ကောင်းကြသလောက် အင်မတန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိကြတာရော၊ ရိုးကြတာရောကြောင့်ပါ။ မပေါ်ခွေးက အလုပ်တွေ ဇယ်ဆက်လုပ်သလောက် ကိုပုရစ်ကလည်း မခိုပါဘူး။ မနက်စောစော လေးနာရီလောက် ဈေးချိုဘက် ကွမ်းပစ္စည်း ထဝယ်တာကအစ ထုံးဖောက်တာ၊ ကွမ်းရွက်ဆေးတာ၊ ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင် လှည်းတာကျင်းတာ၊ ဆိုင်ခင်းတာ အကုန်လုပ်တာပဲ။ မပေါ်ခွေးကလည်း မနက်စောစော ထမင်းဟင်း ထချက်ပြီး ဆိုင်မှာ တစ်လဲထိုင်တယ်။ ကိုပုရစ်က အိမ်ပြန် မနက်ခင်းစာ စားပြီးတာနဲ့ ဆိုင်ပြန်ဝင်။ ကိုပုရစ် ပြန်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ မပေါ်ခွေးက ငွေရပေါက်ရလမ်းမှန်သမျှ အကုန်လိုက်လုပ်တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲ ကလေးခေါင်းရိတ်တာ၊ နတ်အုန်းသီးလဲတာ၊ ကန်တော့ပွဲပြင်တာ၊ အနှိပ်လိုက်တာ၊ အဝတ်လျှော်တာကအစ အလျှုမင်္ဂလာဆောင် အိုးကြီးချက်တာအထိ အကုန်ပါလေ့ရှိတယ်။ ကွမ်းဆိုင်ကလည်း တော်တော့်ကို ရောင်းရသတဲ့။ ရပ်ကွက်ထဲ ကွမ်းယာဆိုင်ကလည်း ပါးရှားသေးတာ ပါမှာပေါ့။

သည်ကြားထဲ မပေါ်ခွေးက မနက်ခင်း ခိုတောင်မုန့်တီသုပ်ဆိုင်ကလေး ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့က ပိတောက်ပင်အောက်မှာ လာဖွင့်သေးတာပါ။ နေ့လယ်ဘက်ကျတော့ အုန်းပေါင်းသာကူတောင် လုပ်လိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သေး။ မပေါ်ဒွေးမှာ လက်ဆယ်ချောင်း လက်စွပ်ဆယ်ကွင်း ဖြစ်ပြီ။ ကိုပုရစ်ကတော့ နာရီ ပြူးပြူးကြီးနဲ့။ နှစ်ကလေးရလာတော့ သမီးလေးယောက် အဖတ်တင်ကြပြီ။ သည်သမီးမိန်းကလေး လေးယောက်ဆက်တိုက်မွေးတော့ မပေါ်ဒွေးကို အဖေက ရှင်မွေးလွန်းခေါ်တော့တာပါ။ သမီးလေးယောက်မွေးတော့ ကိုပုရစ်က ကက်ဆက်ဓာတ်လမ်းတွေထဲက ကြားဖူးနားဝရှိတဲ့ နာမည်တွေနဲ့ ခေတ်ဆန်ဆန် မှည့်တယ်။ အကြီးမက ခင်နွေဦးဝေတဲ့။ ဒုတိယ သမီးက ခင်ဆောင်ဦး မေတဲ့။ တတိယ သမီးက ခင်မိုးဦးကြွေ တဲ့။ စတုတ္ထသမီးကတော့ နွေမိုးဆောင်းခင် တဲ့။ မှည့်လို့သာ မှည့်တာပါ။ သည်နာမည်တွေ ထားသရောာရယ်လို့ ဖအေ ကိုပုရစ်ကကော မအေ မပေါ်ဒွေးကကော ဘယ်သမီး ဘယ်သူ ဘယ်နာမည် မခေါ်ကြပါဘူး။ မွေးရင် နာမည် ကောင်းပေးရတယ်ဆိုပြီး မှည့်ကြတာရှိတာပါ။ တကယ်ခေါ်တော့ ဘောက်ဖတ်မတဲ့၊ ကျီးအားသီးတဲ့၊ ကြွက်ဖလောင်းတဲ့၊ ခူမွေးစုတ်တဲ့ ကလေးအဆင်ပြင်လိုက်ပြီး ချစ်စနိုးခေါ်ကြရာက တွင်သွားလိုက်တာ နာမည်ရင်းတောင် ပျောက်ကြရပြီ။ ရပ်ကွက်ထဲ အလှူခံလာလို့ အလှူ ငွေထည့်ရင် "ဦးပုရစ် ဒေါ်ပေါ်ဒွေးနဲ့ သမီးများဖြစ်ကြတဲ့ မဘောက် ဖတ်မ၊ မကျီးအားသီး၊ မကြွက်ဖလောင်း၊ မခူမွေးစုတ်တို့ မိသားစု ကလည်း လှူနတ်သာဓု နိဗ္ဗာန်ဆု အလှူတော်ငွေ နှစ်ရာကျပ်ပါ ခင် ဗျား" လို့ အော်တာသာ ကြည့်။ အဖေက ဒါကိုကြားတော့ ကိုပုရစ်ကို အလှူငွေထည့်တာတော့ ကလေးတွေ နာမည်ရင်းပေးမှပေါ့ ငါ့တူရ လို့ပြောရင် ကိုပုရစ်က နာမည်ရင်းတွေ မမှတ်မိဘူး ဘကြီးရ ဥဏ သုံးပါးပဲ မှတ်မိတော့တယ်။ ဘယ်ကောင်မ ဘယ်နာမည် သတိမ

တော့တာတဲ့လေ။ မအေက သမီးအကြီးနှစ်ယောက် ကျောင်းအပ် တော့ကော ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို စာရင်းပေးတော့ အလွယ်ခေါ်တဲ့ နာမည်တွေပဲ ပေးသတဲ့။ ဆရာကြီးက မွေးစားရင်နဲ့ တိုက်တော့မှ နာမည်ရင်းတွေ ပြန်ပေါ်လာသတဲ့။ မပေါ်ဒွေး အဖေ့ကိုပြောတာ ပို ရယ်ရသေးတယ်။

"ဘကြီးညီနှယ် ကလေးတွေ နာမည်ရင်း မခေါ်ဝံ့ဘူး… ခေါ်ရင် ကလေးတွေက ဖျားကြရော… ဘောက်ဖတ်မတို့၊ ကျီးအားသီးတို့၊ ကြွက်ဖလောင်းတို့၊ ခူးမွေးစုတ်တို့ခေါ်မှ ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာကြ တာရယ်"

တဲ့လေ။

(၄)

ဂျပန်ဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ ကိုပုရစ်နဲ့ ပန်းပွင့်ကြီးထော်ထော် ပန်တတ်တဲ့ မပေါ်ဒွေးတို့ လင်မယား ရွှေတောင်ပို့ ကွမ်းယာဆိုင်ထောင် ပါပြီဆိုကတည်းက စီးပွားရှာလိုက်ကြတာ သမီးလေးယောက်တောင် စကားပီ နားကြားအရွယ် ရှိကြပါပြီ။ စီးပွားလည်း ဖြစ်ကြပါရဲ့။ အလုပ်မှန်သမျှ ကျုံးကျုံးရုန်းရုန်း လုပ်ကြတာလည်း မှန်ပါရဲ့။ လင် မယားနှစ်ယောက်စလုံးရော၊ ကလေးလေးယောက်ပါ ဘယ်တုန်းကမှ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် မရှိကြဘူး။ ကိုပုရစ်က အကျီမဝတ်သလို မပေါ်ဒွေးကလည်း တစ်ပတ်တစ်ခါ အနိုင်နိုင်လဲတဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ ပါပဲ။ ကိုပုရစ်က အပို စီးပွားရေးရယ်လို့ လက်တောက်ခုံ ထောင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထားတယ်။ ကြွေခုံ တောင်ထားတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့ဆိုင်ရှေ့ ကြက်ဝိုင်းတောင် ရှိလိုက်သေး။

ဖောက်သည်တွေကတော့ ရွှေတောင်ပို့ကွမ်းယာဆိုင်က ကွမ်း တစ်ထုပ်စီ ခါးပုံစထဲထည့်ပြီး တစ်ယာပြီးတစ်ယာ ထုတ်ဝါးလိုက်ကြ၊ ကွမ်းရည်တွေ အရပ်လေးမျက်နှာကို ဖွမ်းခနဲ ထွေးလိုက်ကြနဲ့ ရွှေတောင် ပို့ ကွမ်းယာဆိုင် ပတ်လည်မှာ ကွမ်းတံတွေးကွက်တွေဆိုတာ မြင်မကောင်းဘူး။ သည်ကြားထဲက ကြွေသမားများ ထုံးစံ ပါးစပ်က အော်ကြတာရှိသေး။

"ဖြစ်စမ်းကွာ… ဖြစ်လိုက်စမ်းကွာ"

ကြွေပွင့်တွေ ပက်လက်ကျအောင် ပါးစမ်က ခေါ်ကြတာပါ။ သည်လိုတွေများလာတော့ ကပ်လျက်အိမ်က အမေလှရင်က ကြာတော့ မခံနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ခဏခဏ ထပွက်တယ်။ ပွက်လည်း ပွက်တုန်း ခဏပါပဲ။ ကြာတော့ အမေလှရင်က သူ့အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး ဖြကြစမ်းဟေ့ ဖြကြစမ်းဟေ့လို့ အော်ရော။ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာကတော့ မပေါ်ဌေးနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာပါပဲ။ ကြွေဝိုင်း၊ လက်တောင်ခုံဝိုင်းက အဲသလို ရန်ဖြစ်ကြတုန်း ခဏနားတာပဲ ရှိတယ်။ ပြီးရင် အလျှိုအလျှို ပြန်စကြတာပါ။ အမေလှရင်က တစ်ရက်တော့ အဖေ့ဆီ ရောက်လာတယ်။

"ကိုမောင်ညို တော်ဖြိုတဲ့တောင်ပို့က ပြဿနာတောင်ပို့ပါတော …ကျုပ်မှာ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ၊ စားကောင်းခြင်း မစားရ … ကြာရင် ကျုပ်က ခုနစ်စဉ်တိုက်တော့မှာနော်"

"အလို ဘယ့်နှယ့်တုန်း မလှရင်ရဲ့… တောင်ပို့ ကျုပ်ကလည်း

မဖြိုရပါလားဗျာ ခင်ဗျားနှယ်… ဆိုင်ရာလူကြီးတွေနဲ့ ပြောပါရောလား… ဂျပန်လင်မယား ကျုပ်လည်း ခေါ်ပြောပါဦးမယ်… အခုက ဘယ့်နှယ့်ဖြစ်နေလို့တုံး"

"ဘာလူကြီးမှ မပြောဘူး… ကျုပ်များ နှယ်နှယ်ရရ မှတ်လို့ … မနက်ဖြန် ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲထိုးပြီး ဒင်းတို့ကို မောင်းချရမှ အေးမယ်… ဒင်းတို့ ဒုက္ခမရောက်တော့ပြော"

"ရော်ဗျာ သူ့စီးပွား ကိုယ့်စီးပွား မကြံကောင်း မစည်ရာ… မလုပ်ကောင်းတာ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ… ကျုပ်ပြောပါဦးမယ်"

အဖေက အမေလှရင် ပြန်တော့ မပေါ်ဌေးတို့ လင်မယားကို ခေါ်ခိုင်းတယ်။ ကိုပုရစ်က မရှိဘူး။ မပေါ်ဌေးတစ်ယောက်တည်း ထဘီရင်လျားကြီးနဲ့ ရောက်လာတယ်။ ရင်ပတ်က ကြေးတွေကို လက်တစ်ဖက်က ကြေးတွန်းလို့။ အဖေစားဖို့ စက္ကူကန်တော့နဲ့ ထုပ်လာတဲ့ ကွမ်းထုပ်ကလေးလည်းပါရဲ့။

"ပေါ်ဌေးမ၊ နင်တို့ ကွမ်းယာဆိုင်က နေ့တစ်ရှူဝ ပွတ်လောရိုက်နေဆို… ကိုယ့်စီးပွားလုပ်တဲ့အခါ ဘေးဘီကို မထိခိုက်စေနဲ့လေ ငါ့တူမရဲ့… မလှရင်က ညည်းတို့လွန်လာလို့ ကန်တော့ပွဲထိုးမလို့တဲ့ လာပြောတယ်"

"ဘာ ကန်တော့ပွဲလဲ ဘကြီး"

"မပြောတတ်ပေါင်ဗျာ… နင်တို့ကို ခုနစ်စဉ် တိုက်မယ်ပြောတာပဲ"

"ခုနစ်စဉ် တိုက်မယ်ဆိုတာ ဘာပြောတာတုန်း ဘကြီးရဲ့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"မပြောတတ်ပေါင်ဗျာ… နင်တို့ကို ထိခိုက်အောင် လုပ်မယ့်သဘော ထင်ပါရဲ့"

"အံမာ… အမေလှရင်ကို လူကြီးမို့ သည်းခံနေတာ ဘကြီးရဲ့။ သူက ခုနစ်စဉ်တိုက်ရင် ကျုပ်က ဆယ့်လေးစဉ်တိုက်ရုံပေါ့။ အမေလှရင်က ဇော်ဂနီ၊ ကျုပ်က ဇော်ဂနက်… ဘယ်သူက တိမ်ညွန့်စားနိုင်မလဲ ဘကြီး စောင့်သာကြည့်"

"အလို နင်တို့က တိမ်ညွန့်တောင် တက်စားနိုင်ကြရော့လား… ဘကြီးဖို့ တိမ်ညွန့်တစ်ဆုပ်လောက် ယူခဲ့ကြစမ်း… သင့်မြတ်အောင်နေကြမှပေါ့… မလှရင်က မလွန်ဘူး၊ နင်တို့လွန်တာနေမှာ… ဆင်ခြင်မှပေါ့အေ"

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ အမေလှရင်က သူ့အိမ်ရှေ့ ကုလားထိုင်ဟောင်းတစ်လုံးချပြီး ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲ ပြူးပြူးကြီးတင်လိုက်လို့ အမေလှရင် အိမ်ဝ ကန်တော့ပွဲရောက်လာတော့ မပေါ်ဒွေးကလည်း သူ့ကွမ်းယာဆိုင်ဘေးမှာ ခုံတန်းရှည်ချပြီး ကန်တော့ပွဲနှစ်ပွဲ ဖီးဖီးကြီးတင်လို့။ ဘယ်နတ် ဘယ်ဒေဝါကို တင်ကြမှန်းမသိပေမယ့် ကန်တော့ပွဲ သုံးပွဲကတော့ လမ်းဘေးမှာ ထင်းထင်းကြီး။ ကြာတော့ ကန်တော့ပွဲသုံးပွဲသာ ခြောက်ကုန်တယ်။ မပေါ်ဒွေးနဲ့ အမေလှရင်တို့ တိုက်ပွဲက ဘယ့်နှယ်မှ မနေပါဘူး။ လက်ဖက်တောက်ခုံက တဂျောက်ဂျောက်၊ ကွေခုံက တဖျောက်ဖျောက်ပါပဲ။

အမေလှရင်က ကန်တော့ပွဲနဲ့တိုက်တော့လည်း မနိုင်တော့ အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး ငရုတ်သီးညှော်တိုက်တော့တာပါ။ ငရုတ်ညှော်ဆိုတော့ ကွေသမားတွေ၊ လက်ဖက်တောက်ခုံသမားတွေ မခံနိုင်ကြဘူး။ ပြေးကြ

ရော။ ဒါပေမယ့် သည်တိုက်စစ်ကလည်း ကြာကြာမခံပါဘူး။ အမေလှရင်ကိုယ်တိုင် သူ့ညှော်နဲ့ သူ ရင်ကျပ်လာလို့ ဆေးတောင်ကုရသေးသတဲ့။ သည်လိုဆိုတော့ ကွေဝိုင်း၊ ကြက်ဝိုင်း၊ လက်ဖက်တောက်ခုံဝိုင်းက တစ်စတစ်စ ပြန်ပေါ်လာပြန်ရော။ အမေလှရင်က တိုက်စစ်ပြောင်းပြန်တယ်။ ဘယ်က၊ ဘယ်က မောင်းတစ်လုံး ငှားပြီး အိမ်ဝချိတ်၊ ကပ်လျက်ကွမ်းယာဆိုင်က ဆူရင်ပူရင် သူက မောင်းကြီးတဒူဒူ ထထ ထုသတဲ့။ ဒါ သူ့ကို ရွဲ့မှန်းသိတော့ မပေါ်ဒွေးကလည်း ကြေးစည်တစ်လုံး ဓမ္မာရုံကငှားပြီး တတိန့်တိန့်ထုတယ်။ ကြေးစည်သံနဲ့ မောင်းသံ တစ်လှည့်စီ ထုနေကြတော့ ရပ်ကွက်က မခံနိုင်ပြန်လို့ ကြေးစည်လည်းတော်၊ မောင်းလည်းတော် လုပ်ကြရတယ်။

သည်ပြဿနာက ဆက်ပြီး ကြီးထွားမလာနိုင်တော့ပါဘူး။ အမေလှရင်အိမ်က လမ်းမပေါ်ရောက်နေလို့ နောက်ကို လေးပေလောက်ဆုတ်ပေးရသလို လမ်းသွယ်အဝမှာ ဆောက်ထားတဲ့ မပေါ်ဒွေး ကွမ်းယာဆိုင်လည်း လမ်းသွယ်ချဲ့တာနဲ့မလွတ်လို့ ဖယ်ပေးရမယ့် အခြေအနေဆိုက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းတွေချဲ့၊ လမ်းတွေဖြောင့်၊ ထုံးတွေသုတ်ရတဲ့တစ်ခေတ်မှာ ကြေးစည်နဲ့ မောင်း ရန်မဖြစ်အားတော့ဘူး ဆိုပါစို့ရဲ့။ အမေလှရင်က သူ့အိမ်ကုပ်ကလေး နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရတာ ပြဿနာမရှိပေသိ တောင်ပို့ ဖြိုပြီး နေရာယူထားတဲ့ ရွှေတောင်ပို့ ကွမ်းယာဆိုင် ဖယ်ပေးရတာမှာတော့ ပြဿနာရှိပြီ။

လမ်းချဲ့အလံစိမ်းတွေ လာစိုက်တဲ့တစ်ရက်၊ မပေါ်ဒွေးတစ်ယောက် အဖေ့ဆီ ပြေးလာတယ်။ မျက်ရည်တွေလည်း ကျလို့။

"ဘကြီးညို ကယ်ပါဦး… ကျုပ်တို့ဆိုင်ကလေး အလံစိမ်းရောက်

www.burmeseclassic.com

လာလို့ဖယ်ပေးရမတဲ့··· ဒီတစ်ခါတော့ အကျိုးနည်းပါပြီ ဘကြီး ရယ်··· ဒါ ဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘူး အမေလှရင်လုပ်တာ ကျူဝ် သိ တယ်"

"ဟဲ့ သူ့အိမ်ကုပ်ကလေးတောင် ခမျာ မုဆိုးမ ဆုတ်ပေးရတာ ကော ပေါ်ငွေးမရဲ့··· ညည်းက လင်နဲ့သားနဲ့··· ဟိုခမျာ ပိုဒုက္ခ ရောက်တော့မပေါ့··· လူကြီးသူမကို မဟုတ်တာ မပြောမိစေနဲ့ ငရဲကြီးတယ်"

"တစ်ရပ်ကွက်လုံး အလံစိမ်းလာစိုက်ခံရလို့ နောက်ဆုတ်ပေး တာက သပ်သပ်၊ ကျုပ်ဆိုင်အောက် အဖွားကြီးကိုယ်တိုင် သဝဏ် ကွဲအင်းမြှုပ်တာက သပ်သပ်··· မြင်တဲ့လူက အပ်ချမတ်ချ ပြော တာတော် ကိုင်း···"

"ဘာအင်းတဲ့တုန်း··· ရှာရှာဖွေဖွေ"

"ဘာ အင်းဆိုလား"

တကယ်လည်း လမ်းတွေချဲ့တော့ မလွတ်သူတွေက မလွတ် သလို ဆုတ်ပေးရတယ်။ လမ်းမကဖွဲ့ဆင်းတဲ့ လမ်းသွယ်ကလေးတွေ လည်း မလွတ်ပါဘူး။ ကိုပုရစ်၊ မပေါ်ငွေးတို့ရဲ့ ရွှေတောင်ပို့လည်း မလွတ်တော့ဘူး။ ဆိုင်ကို ယောက်ျားသား လေးငါးဆယ်ယောက် အလုံးလိုက်မ, ရွှေ့ကြပေမယ့် ဘယ် အိမ်ရှင်ကမှ သူတို့ကို လက်မခံ ဘူး။ သည်တော့ အဖေကပဲ မနက်ခင်း မပေါ်ငွေး အသုတ်ရောင်းတဲ့ ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့ကို ကွမ်းယာဆိုင် ရောက်လာတယ် ပြောပါတော့ အဖေက လူ တရန်းရန်းတော့ အဖြစ်မခံဘူး။ ကွမ်းယာကလွဲလို့ တခြား လူအုံမယ့် ကိစ္စတွေ ခွင့်မပြုဘူး။ ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့ ခုံတန်းမွေ

ရဘူး။ ခုံတန်းချရင် လူစုမိလို့ပါ။ ကွမ်းယာဝယ်ချည်း သက်သက်ဆိုတော့ ဝယ်ပြီးပြန်ကြရုံပေါ့။ သည်လိုဆိုတော့ မပေါ်ငွေး ဘာမှ မပြောဘူး။ ကိုပုရစ်က ကြာတော့ ဖျင်းလာပုံရတယ်။ ဆိုင်ကို ညကြီး သန်းခေါင် မရွှေ့သွားလိုက်တာ မနက်လင်းတော့ မြစ်စောင်းတာရိုးထိပ်ရောက်ကြ ရော။ မြစ်စောင်းတာရိုးထိပ်မှာတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အော်နိုင်၊ ဆူနိုင်၊ ဆဲနိုင် ကြတာကိုး။

မြစ်စောင်းရောက်ကြပေမယ့် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်မ တို့အိမ်ကို အသွားအလာတော့ မပျက်ကြပါဘူး။ အားရင်အားကြသလို ခါတိုင်းလိုပဲ လာလုပ်ပေးကြပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့အိမ်နဲ့ ဝေးသွား ပြီဆိုတော့ တော်ရုံကိစ္စ မကြားရတော့ဘူး။ ကြာတော့ အလာအသွား လည်း ကျဲကြပါပြီ။

(၅)

ကိုပုရစ်နဲ့ မပေါ်ငွေးတို့ လင်းမယားအကြောင်းရယ်လို့ အခု ကျွန်မရေးတဲ့အထိ ထူးဆန်းတာ မပါသေးဘူး။ လင်မယားနှစ်ယောက် ကွမ်းရောင်းတယ်။ သမ္မာအာဇီဝ လုပ်ကိုင်စားလို့ရတာ လုပ်စားကြ တယ်။ ရွှေစငွေစကလေးနဲ့ နေနိုင်ကြတယ်။ စိတ်ရင်း ကောင်းကြ တယ်။ ကူညီစရာရှိတော့ ကူညီတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး အူတူတူနိုင်တာကလွဲလို့ သဘောမနော ကောင်းကြ တယ်။ လင်က နိုင်ကွက်ပေါ်လို့ မယားကို ငေါက်တဲ့အခါ ငေါက် သလို၊ မယားက နိုင်ကွက်ပေါ်ပြန်တော့ လင်ကို ရစရာ မရှိအောင် ပြောတာတွေတော့လည်း လင်မယား သဘာဝ ရှိကြတာပေါ့လေ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုပုရစ်က အဝေးမှာနေတဲ့ သူ့ မအေအိုကို လူကြုံနဲ့ ပိုက်ဆံပေးနေတဲ့အကြောင်း၊ ဘယ် မိန်းမကိုတော့ ခေါင်းပန်တဲ့ကလစ် ဝယ်ပေးတဲ့အကြောင်း၊ အရက်ကလေး စွပ်ကယ်စွပ်ကယ် သောက်ချင်လာတဲ့အကြောင်း၊ ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းပျောက်တာ ကိုပုရစ်ကို သံသယရှိတဲ့အကြောင်း မပေါ့ရွှေးက အမေ့ကို နှိပ်ပေးရင်း လာတိုင်တတ်သလို ကိုပုရစ်ကလည်း စွပ်စွဲချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ လာလာတိုင်တတ်တယ်။ သိပ်အရေးကြီးတာတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လင်မယားချင်း ဖက်ရှန်းနေရတဲ့ဘဝက တစ်ဆင့်တက်လာကာမှ ကတောက်ကဆ ဖြစ်လာတာတွေရှိလာလေတော့ မပေါ့ရွှေးက အမေလှရင် အင်းချလို့သာ သည်လိုဖြစ်ရတယ်လို့ တရားသေစွဲနေပုံလည်း ရပါရဲ့။ အဓိကကတော့ အကျိုးပေးတဲ့နေရာက ဖယ်ပေးရတာကို မခံချင်တာပါ။

သည်လိုနဲ့ ကျွန်မတို့နဲ့ တွေ့တဲ့အခါတွေ့၊ မတွေ့တဲ့အခါ မတွေ့နဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားလိုက်တာ သူ့တိုလင်မယား တာရီးခြေကနေ ဟိုရွှေ့သည်ရွှေ့ ရွှေ့ ရွှေ့နေကြရတယ်လို့ ကြားရတာကလွဲရင် မဆုံဖြစ်တော့သလောက် ရှိလာတယ်ပြောပါတော့။ တစ်ချို့က သူ့တို့ လင်မယား သည်နားတစ်ဝိုက်မှာ မရှိကြတော့ဘဲ လက်ရွေးရွာဘက်မှာလိုလို၊ တစ်ချို့က နေပူရွာဘက်မှာလိုလို ပြောကြပေမယ့် မသေချာပါဘူး။

နှစ်ချို့ကြာပြီးမှ တစ်ရက်တော့ မနက်စောစော လက်ဖက်ရည်တစ်ထုပ်၊ အီကြာကွေးနှစ်ချောင်းနဲ့ မပေါ့ရွှေး ကျွန်မတို့ အိမ်ဝ ရောက်လာတယ်။ အဖေနဲ့ အမေ့ကို လက်ဖက်ရည်မုန့်ပို့ရင်း ကုသိုလ်လာယူတာတဲ့။ မတွေ့ရတာလည်း ကြာလို့တဲ့။

အဖေက "ပေါ့ရွှေးမ၊ ညည်းတို့ ဘယ်ပျောက်သွားကြတာတုံး"

ဆိုတော့ ချမ်းသာရထုံးကုန်းဘက်မှာတဲ့။ ရွှေတောင်ပို့ ကွမ်းယာဆိုင်ကတော့ ဖွင့်တုန်း၊ ညဘက် ဆေးလိပ်အငှားလိပ်၊ မနက်ခင်းသမီးအကြီးမကို ကွမ်းယာဆိုင်လွှဲပြီး လုပ်ခလက်ငင်းရတဲ့ ပဲရွေးဆန်ရွေးလိုက်ချင်တော့လည်း လိုက်သတဲ့။

"ဟိုကောင် ဂျပန်ပုရစ်ကောဟဲ့"

"ဘကြီးညို တူ ပြန်ရောက်လာပြီ…မောင်မင်းကြီးသားက ကျုပ်တို့သားအမိတွေကို မပြောမဆိုပစ်သွားလိုက်တာ သုံးနှစ်တင်းတင်းကြာတယ်… ဘယ်သွားမှန်းလည်းမသိ… အကျိုးအကြောင်းလည်း စာတစ်ကြောင်း ပေတစ်ကြောင်းမလာ… ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတာကော ဘကြီးရဲ့… ကျုပ်ကတော့ ကနဦးတော့ မယားငယ် ယူပြေးတယ်မှတ်တာပေါ့… အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ပျောက်သွားတာဆိုတော့ လူပဲလုပ်လေသလား အဖမ်းပဲ ခံရလေသလား၊ တစ်နှစ်က နှစ်နှစ် ပြန်မလာတော့ ကျုပ်က မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး ဆွမ်းသွပ်တယ်… ခင်းအတွက်တော့ မပူပါဘူး… လင်မရှိတော့လည်း ပေါ့ရွှေးမ ဓားချေးမရှိပေါင်… သမီးလေးကောင်နဲ့ သည်လိုလုပ်စားနေတာပဲ"

"နင့် ယောကျ်ားက ဘယ်သွားတာတဲ့တုံး"

"ဓာတ်ထဲ ပါသွားတာတဲ့… အောင်မြင့်စိန် ဓာတ်ထဲလေ… ဘကြီးတို့ဘုရားပွဲတောင် တစ်နှစ်ငှားလိုက်သေးတာကော… အသံချဲ့စက် မီးစက်ကိုင် လုပ်ရမယ် လိုက်မလားဆိုတော့ လိုက်မဗျာဆိုပြီး ပါသွားတာတဲ့… ဓာတ်ထဲပျော်လို့တဲ့… အိမ်အကြောင်းကြားရင် လာခေါ်မှာစိုးလို့ ကျုပ်တို့နဲ့ အဆက်အသွယ်မလုပ်တာတဲ့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"အလို ဘယ့်နှယ့်ကောင်တုန်း… အခုကော ဘယ်လိုပြန်လာတာတုံး"

"အခုက ဖျားပြီးပြန်လာတာလေ… လူက နဂိုပုသေးသေးက အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ အိမ်မြှောင်လောက် ရှိတော့တယ်… လူကလည်း ရယ်လိုက်ငိုလိုက်နဲ့ပါ ဘကြီးရယ်… ပယောဂဆရာနဲ့ ပြရဦးမှာပါ"

အဲဒါပါပဲ။ လက်ဖက်ရည်တစ်ထုပ်၊ အီကြာကွေးနှစ်ချောင်းနဲ့ လာကန်တော့ပြီးကတည်းက မပေါ်ရွှေး ပျောက်သွားလိုက်တာ နှစ်တွေသာကြာရော့။ ကျွန်မတို့လည်း အရွယ်ရောက်၊ ရပ်ကွက်ကလည်း ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်နေ့တခြား ဆူပွက်လာလိုက်တာ တစ်လမ်းလုံး နေ့ညမရွေး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်။ နဂိုလူဟောင်းတွေလည်း ပြောင်းတဲ့လူကပြောင်း၊ ရောင်းတဲ့လူကရောင်းနဲ့ မရှိကြတော့သလောက်ပါပဲ။ လူသစ်တွေ တစ်ဖွဲဖွဲရောက်လာကြရာက အင်မတန် စည်ကားတဲ့ ရပ်ကွက်ကြီး ဖြစ်ရပြီ။ လမ်းထဲမှာ ကွမ်းယာဆိုင်ဆိုတာ နှစ်အိမ်ကြားတစ်ဆိုင်ဆိုသလို ပွစာတက်လို့။ တစ်ခါတစ်ခါ ကွမ်းကလေးမြုံ့တတ်တဲ့ အဖေကတောင် ဘယ်ကွမ်းယာ ဘယ်လိုကောင်းကောင်း ငါ့တူဂျပန်ပုရစ်ကွမ်းက အချိုးပြေသကွလို့ သတိတရ ပြောတတ်ရှာပါရဲ့။ အမေကတော့ လူတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကြမှန်း မသိဘဲနဲ့ ကွမ်းတော့ မမျှော်နဲ့တော့တဲ့။

တစ်နေ့ရက် ကျွန်မကျောင်းသွားကာနီး လူတစ်ယောက် အိမ်ပေါက်ဝမှာ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်နဲ့ရပ်နေလို့ ကြည့်လိုက်တော့ အဖေမျှော်နေတဲ့ ကိုပုရစ်ရယ်။ အမေနဲ့အဖေ့ဖို့ မန္တလေးမြီးရှည်နှစ်ထုပ်ကိုင်လိုက်

လို့။ လူကတော့ နဂိုထက် ကျုံ့လှီသွားလိုက်တာ။ အင်္ကျီဝတ်မထားပေမယ့် ပုခုံးပေါ်မှာတော့ တင်ထားရဲ့။ ဂျပန်ဆောင်းဦးထုပ်ကလည်း နားရွက်နှစ်ဖက်ပေါ် ဖတ်လတ်ကြီးကျလျက်ပါပဲ။

"မင်း သုံးနှစ်သုံးဝါ ပျောက်သွားဆို ငါ့တူရဲ့… ခက်တဲ့ကောင်ကွာ… ကိုယ့်သားမယား မပြောမဆို ပစ်မသွားရဘူးကွ… ပေါ်ရွှေးခမျာ မင်းအတွက် ဆွမ်းသွတ်ရ အမျှဝေရနဲ့"

"ပေါ်ရွှေးမလည်း ပျောက်သွားတာ သုံးနှစ်ရှိပေါ့ဟာ… ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိတော့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့များ ပါသွားသလားလို့ တွေးသေးတယ်… နောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဘကြီးရာ"

"မိန်းမတစ်ယောက် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာက သုံးနှစ်ပျောက်သွားတာ အဆန်းပါလားကွာ… မင့်မယားက ဘယ်သွားတာတဲ့တုံး"

"ဘကြီးတူမ ဇာတ်ဝါသနာကြီးတာ ဘကြီးသိသားပဲ… တစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့ အခုနေတဲ့ ရပ်ကွက်မယ် ဇာတ်လာကတော့ ဇာတ်ထဲက ထမင်းချက် လူလိုတယ်ဆိုလို့ ဘာမပြော၊ ညာမပြော လိုက်သွားတာ ဇာတ်ထဲသုံးနှစ်ကြာတယ်…သမီးလေးကောင်နဲ့ ကျုပ်ဖြင့် ဖတ်ဖတ်မောလို့ပါ ဘကြီးရာ… ကျုပ်လည်း ဝင့်ပြန်လည်တာပါပဲ"

ကိုပုရစ်နဲ့ ပေါ်ရွှေးတို့နှစ်ယောက်က ဒာတ်ပွဲ အင်မတန်ကြိုက်တာ အမှန်ပဲ။ ဒါကို ကျွန်မပြော်မှ သူတို့အကြောင်း ပိုပြည့်စုံမှာပါ။ အဲသည်ခေတ်တွေက ကျွန်မတို့ မန္တလေးရပ်ကွက် ဘုရားပွဲတွေမှာ နှစ်စဉ် ဇာတ်ကြီးတွေ ထည့်လေ့ရှိကြတယ်။ မန္တလေး ဆောင်းညတွေမှာ ဆိုင်းသံဗုံသံ မစဲခဲ့ကြတဲ့ ခေတ်ကိုး။ ဇာတ်ပွဲကြည့်တဲ့ မင်းစင်ကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မဲဖောက်ရောင်းခဲ့ရင် နေရာကောင်း လိုချင်သူတွေချည်းဆိုတော့ မင်းစင် မဲဖောက်မယ့်နေ့ဆိုရင် ပွဲကြိုက်သူတွေဆိုတာ အလုပ်တောင် မဆင်းကြတော့ဘူး။ မဲဖောက်မယ့် ဘုရားအာရုံခံတန်ဆောင်းမှာ လူတွေပြည့်လို့။ အုံကြီးခဲကြီး တိုးကြဝှေ့ကြ၊ အော်ကြဟစ်ကြ၊ ကုတ်ကြဖြဲကြဆိုတော့ သည်တာဝန်ကို လူမုန်းခံပြီး ယူကြရတာမျိုးပါ။ အဖေက ဘုရားဂေါပကဥက္ကဋ္ဌပေမယ့် သည်ကိစ္စမျိုးတော့ အဖေလည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး။ သည်တော့ ယုံကြည်ရတဲ့ ကိုပုရစ်ကို တာဝန်ပေးတာများတယ်။ ကိုပုရစ်လောက်များတော့ မိန်းမအုပ်က တက်ဖိတာနဲ့ ပြားနေရတော့တာလေ။ ပြားကာမှ ပြားရော၊ ကိုပုရစ်ကလည်း ပွဲလက်မှတ်တာဝန်ခံလုပ်ရတာ သိပ်ဂုဏ်လုပ်တာပါ။ မပေါ်ဒွေးကကော ပွဲဇာတ်ခုံဆောက်ပါပြီဆိုကတည်းက ကွမ်းယာဆိုင်ကလေး ပွဲခင်းစပ်ဖွင့်ပြီးနေပြီ။ ဇာတ်က နှစ်ညကလေ့ရှိတော့ နှစ်ညစလုံး ကွမ်းယာဆိုင်ထဲကနေ လင်မယားနှစ်ယောက် မိုးလင်းပွဲကြည့်တာပဲ။ ဆောင်းတွင်း ဇာတ်ပွဲရာသီရောက်ရင် ကွမ်းယာခုံလေးတစ်လုံးနဲ့ ပွဲတကာလှည့်ရောင်းရတာကိုက သူတို့စီးပွားကိုး။ လာကတဲ့ ဇာတ်သူဇာတ်သား၊ မင်းသားမင်းသမီးကစလို့ ကားလိပ်ဆွဲ၊ မီးထိုး မှန်ထိုးမကျန် သူတို့လင်မယားနဲ့ ခင်ကြမင်ကြတာချည်းပဲ။ သည်တော့ ခင်မင်လက်စလည်းရှိ၊ ဝါသနာလည်းပါဆိုတော့ ဇာတ်ထဲ စုတ်ခနဲ လိုက်သွားတယ်ဆိုတာ ဆန်းတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ လင်နဲ့ ကလေးတွေ ပစ်ပြီးလိုက်သွားတဲ့ မပေါ်ဒွေးကို ကိုပုရစ်က ရောက်ရာအရပ်က ပြန်သာလာခဲ့၊ ပြန်မပေါင်းမရှိဘူး။ သူ့တုန်းကလည်း သည်လိုပဲ လိုက်သွားခဲ့တာ မဟုတ်လား။

"အခုတော့ ဘကြီးတို့ရပ်ကွက်ထဲ ပြန်ပြောင်းတော့မယ် ဘကြီး …ချော်ဆိပ်က ကျုပ်တို့လင်မယားနဲ့ အကျိုးပေးတယ်ရယ်"

"ဆိုင်က ဘယ်နား ကပ်ဖွင့်မှာတုံး"

"အမေလှရင် အိမ် ဌားမယ် စိတ်ကူးတယ်… ကျုပ်တို့တောင်ပို့နေရာကလေးနဲ့ ကပ်လျက်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ကို အကျိုးပေးဦးမှာပါ… အမေလှရင်ကလည်း ခုနေခါ အရွယ်ရလို့ မထူနိုင်မထနိုင်ဆိုတော့ ဌားမယ်ထင်ပါရဲ့"

"မလှရင်က မင်းတို့ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်အောင် အင်းမြှုပ်ဆိုကွ"

"သူ့အိမ်သူတော့ အင်းမမြှုပ်လောက်ပါဘူး ဘကြီးရဲ့"

ကိုပုရစ်ပြန်သွားတော့ အဖေက သူတို့လင်မယားအကြောင်း ပြောပြနေသေးတာပါ။

"ဂျပန်တို့၊ ပေါ်ဒွေးမတို့လည်း အခုထိ ဘဝမတည်မိကြရှာသေးဘူး… သူတို့ကို နဂိုတောင်ပို့နေရာကလေးက အကျိုးပေးတယ်လို့ ခွဲလမ်းနေရှာတယ်… အေးလေ လူတွေလည်း တောင်ပို့မကြောက်နိုင်၊ အင်းမကြောက်နိုင် အဆင်ပြေရာမှာ ဘောင်ဘင်ခတ်သလို ဖိတ်တစ်ဝင်၊ ခင်တစ်ဝက် နေကြရတဲ့ဘဝတွေကိုးကွယ့်"

(၆)

နောက်တော့ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နဲ့ဖြစ်ပြီး မန္တလေးမြို့သစ်ဘက်ကို ရောက်ကြလေတော့ ကိုပုရစ်၊ မပေါ်ဒွေးတို့နဲ့ မဆုံကြတော့ဘူး။ အဖေလည်း ဆုံးရှာပါပြီ။ အမေပြောပုံတော့ သူတို့လင်မယား အမေလှရင်နဲ့ စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ်ချုပ်ပြီး ကျွန်မတို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရပ်ကွက်ထဲ ငှားနေကြသေးသတဲ့။ နောက်တော့ ကွမ်းယာဆိုင်တွေများလို့ ရပ်ကွက်ထဲက ထင်သလောက်မရောင်းရတာနဲ့ သဲကွင်းထဲသွားဖွင့်ကြသတဲ့။ လင်မယားနှစ်ယောက် သုံးနှစ်စီလောက် ကွဲကြပြီးပြန်ဆုံတော့ ကလေးသုံးယောက် ထပ်မွေးကြသတဲ့။ ဇာတ်လိုပြောရင်ရှေ့ပိုင်းမွေးက လေးယောက်၊ ဟပ်ဖ်ဒိုင်းပေးပြီးမှ မွေးတာ သုံးယောက်ပေါ့ဆိုလို့ အမေ့စကားကို ကျွန်မ ပြုံးမိသေးတယ်။ ဟပ်ဖ်ဒိုင်း (half time) ဆိုတာ ဇာတ်ကတဲ့အခါ ညလယ် အားလပ်ချိန်ပေးတာကိုပြောတာပါ။ သဲကွင်းနဲ့ အမေတို့ရပ်ကွက်ဆိုတာ တကယ်တော့ တာရိုးတစ်လမ်းစာ ခြားတာပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ လူတိုင်းကအချိန်ရှိသရွေ့ ကျင်းယက်ရာပြီး စားနေကြရတော့ တစ်ယောက် တစ်ယောက် ဟိုတုန်းကလို မကူးလူးဖြစ်ကြတော့တာလည်း အပြစ်မဆိုသာဖူးပေါ့။

တစ်ခါတော့ အမေ့အိမ်ကအပြန် တာရိုးထိပ်မှာ ခဏနားရင်းသဲကွင်းထဲ လှမ်းကြည့်နေမိတယ်။ သဲကားတွေဆင်းတဲ့ လမ်းအတိုင်းသဲကွင်းချိုင့်ထဲ ကျွန်မ လျှောက်လာခဲ့တယ်။ မပေါ်ဌေး တစ်ခါကပြတဲ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် လျှောက်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မရောက်သွားတော့မပေါ်ဌေးက ပိုက်ဆံအနွမ်းကလေးတွေ တစ်ရွက်ချင်းရေလို့။ ကိုပုရစ်က ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည်ခင်းပြီး သူ့ အုန်းသီးကက်ဆက်ကလေးကိုပြင်လို့။ သူတို့မြင်ရတာ အမေပြောသလို ဘဝရဲ့ရှေ့တစ်ပိုင်း ကကြပြီးတော့ ဟပ်ဖ်ဒိုင်းခဏနား၊ အခုတစ်ခါ နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုတ် ကနေကြသလိုပဲ။ လူတွေကလည်း အိုကြရှာပါပြီ။

လင်မယားနှစ်ယောက် ကျွန်မကိုမြင်တော့ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားကြ

နဲ့တူပါရဲ့၊ အံ့သြသွားကြတယ်။ နောက်တော့ ဝမ်းသာအားရ။ အရင်လိုပါပဲ၊ မပေါ်ဌေးက ကွမ်းပလုပ်နဲ့။ ကိုပုရစ်က ဂျပန်နားရွက်ဖုံး ဦးထုပ်ဟောင်းနဲ့။ ကိုပုရစ်ကို ကျွန်မက ကက်ဆက်အသစ်များ ဝယ်ပါဦးတော့လို့ဆိုတော့ 'ဒါက အိမ်ထောင်ဦး ပစ္စည်းဆရာမရဲ့'တဲ့။ သည်တက်ဆက်ကလေးကိုလဲဖို့ ဘယ်သူကပြောပြော သည်လိုဖြေတတ်တာကို ကျွန်မသိလို့စတာပါ။ သည်တစ်ခါဖြေတာကို ကျွန်မ မရယ်ရက်တဲ့အပြင် စိတ်ထဲ မကောင်းလိုက်ပုံများတော့။ တစ်ခါက မပေါ်ဌေးလက်ဆယ်ချောင်း၊ တစ်ချောင်းတစ်ကွင်း လက်စွပ်တွေလည်း မရှိရှာကြတော့ပါဘူး။ သမီးတွေက မွေးတဲ့ မြေးကလေးတွေဆိုတာလည်း မတွေ့ရဘူး။ သဲကွင်းထဲ ပြေးလွှားနေကြတာ များလား။ မေးကြည့်တော့ မအေတွေဆီ ပြန်ပို့လိုက်တာကြာပြီတဲ့။ အုရီဒူး တယ်လီဖုန်းအမှတ်တံဆိပ် ဗီနိုင်းစတွေ ခပ်များများ ကပ်ထားတဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်နဖူးစည်းမှာတော့ မြင်းဖူးနေကျ သွပ်ပြားဆိုင်းဘုတ်ကလေး ချိတ်လို့။ 'ရွှေတောင်ပို့' ကွမ်းယာဆိုင်တဲ့။ မပေါ်ဌေးက အနားကပ်လျက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာပြီး တိုက်နေသေးတာပါ။

အနောက်ဘက် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတန်းမှာ နေတစ်ခြမ်းငုတ်တော့ကျွန်မလည်း ပြန်ဖို့ပြင်ရတယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဆိုင်ပစ်ပြီး ကျွန်မကို တာရိုးပေါ်အထိ လိုက်ပို့ကြရဲ့။ ကိုပုရစ်က ရှေ့နှစ်အတွက်သူတို့လင်မယားနဲ့ စီးပွားရေးစီမံချက်ကို ပြောနေသေးတာပါ။

"သည်နှစ် ကျုပ်တို့ ရပ်ကွက်ဘုရားပွဲ ဇာတ်ပါတယ် ဆရာမ… ပွဲလာကြည့်လှည့်ဦး… ရွှေလင်းအောင်၊ ငွေလင်းအောင် ဇာတ်လေ… ကျုပ်တို့လင်မယား ဇာတ်ပြန်တော့လိုက်သွားကြမှာ… ကျုပ်

www.burmeseclassic.com

က အသံချဲ့စက်နဲ့ မီးစက်ကိုင်မယ် တာဝန်ခံပေါ့ဆရာမရယ်··· ပေါ်ဒွေး က ထမင်းချက်··· သည်တစ်ခါတော့ နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ကြမှာ··· ဇာတ်ထောင်က ခေါ်လို့ရယ်”

‘ရွှေတောင်ပို့ကွမ်းယာဆိုင်ကကော’ဆိုတော့ ဆိုင်ကို သဲထမ်းတဲ့ အငယ်ဆုံးကောင်နဲ့ ထားခဲ့မှာတဲ့။ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် သည်ဆိုင် တော့ မဖြုတ်ဘူးတဲ့။ အကျိုးပေးလို့တဲ့။

ကျွန်မ တာရိုးပေါ်ရောက်တော့ တောင်စွယ်မှာ နေကွယ်ပြီ။ ဇာတ် ထဲက ဆိုရင်တော့ မင်းမျက်သင့်သူ ရာဇဝတ်သားကိုသတ်ဖို့ ပါးကွက် အာဏာသားတို့ ဓားကိုင်ချိန်ပေါ့။

ခင်ခင်ထူး

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com